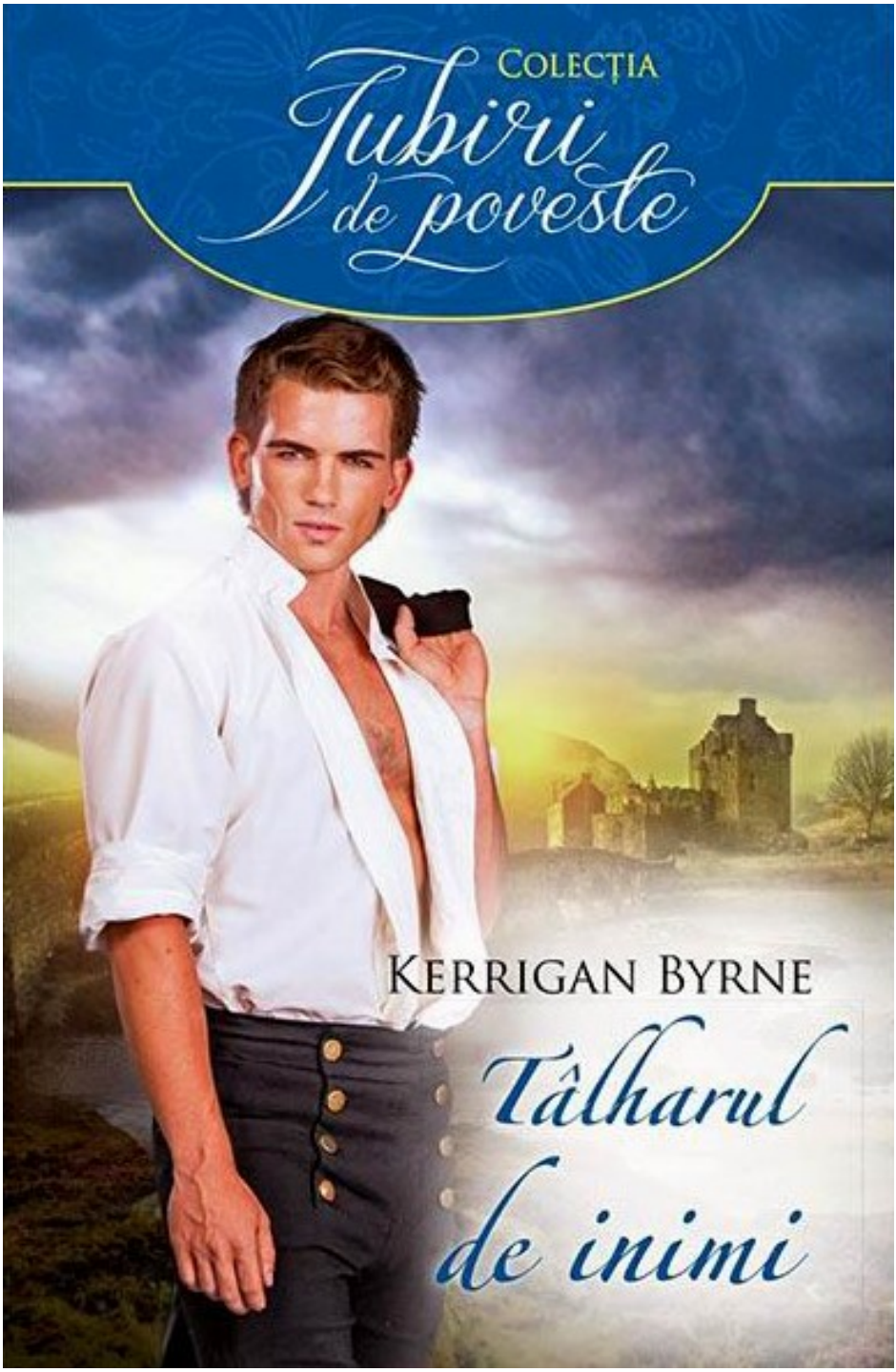
COLECȚIA
Iubiri de poveste
KERRIGAN BYRNE
Tâlharul de inimi

KERRIGAN BYRNE
TÂLHARUL DE INIMI

***The Highwayman by* Kerrigan Byrne**

Copyright © 2015 Kerrigan Byrne
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin’s Press
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele, organizaţiile şi evenimentele descrise în acest roman sunt fie produse ale imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Laurenţia Carîp
Traducere din limba engleză Irina Stoica

Capitolul 1

Munţii Scoţiei, districtul Argyle, 1855

Sângele îi şiroia pe braţe când Dougan Mackenzie sări peste zidul din piatră veche ce separa terenul orfelinatului Applecross de munţii sălbatici. Niciunul dintre ceilalţi copii nu se aventurase aici. Zidul proteja pietrele funerare înclinate şi decolorate care se ridicau din covoare groase de muşchi şi buruieni hrănite cu oasele morţilor.

Cum inima îi bătea prea tare, Dougan stătu un moment ca să-şi recapete suflarea, înainte să se lase în jos şi să se ghemuiască, trăgându-şi picioarele noduroase la piept. Cu mare atenţie, îşi desfăcu palmele pe cât îi permise pielea zdrelită. Îl dureau mai mult decât atunci când băţul ascuţit muşcase din ele.

Emoţii întunecate îl făcuseră să-şi stăpânească lacrimile când sora Margaret încercase să-l doboare. Şi le stăpânise până atunci. Îi înfruntase ochii reci, strălucitori, incapabil să se oprească din clipit când nuiaua cobora iar şi iar, până când semnele de pe piele se deschiseră şi începuseră să sângereze.

— De ce plângi?

Vocea fragilă părea să calmeze rafalele nestăpânite de vânt şi să le strângă într-o fundă invizibilă care ducea cuvintele blânde până la el.

Vârfurile abrupte negre şi verzi ale munţilor se iţeau din spatele stâncilor de la Applecross şi formau fundalul perfect pentru fata care stătea la nici măcar trei palme distanţă. În loc să ţipe la ea, vântul furtunii se jucase prin buclele atât de incredibil de blonde, că păreau albe-argintii. Obrajii rotunzi, palizi, înroşiţi de frig, formau gropiţe deasupra unui zâmbet timid.

— Pleacă! strigă el, ascunzându-şi la spate mâinile rănite.

— Şi tu ţi-ai pierdut familia? întrebă ea, faţa ei fiind o ilustrare a curiozităţii şi a inocenţei.

Dougan încă nu reuşea să formeze cuvinte. Tresări când fata ridică tivul şorţului ei alb înspre obrazul lui, dar o lăsă să îi şteargă cu atenţie lacrimile şi dârele de murdărie. Atingerea ei era uşoară, ca aripile unui fluture, şi, ca prin farmec, băiatul se opri din tremurat. Oare ce să-i spună? Dougan nu mai vorbise niciodată cu o fată. Se gândea că îi putea răspunde la întrebare. Îşi pierduse mama, dar nu era orfan. De fapt, majoritatea orfanilor de la Applecross nu erau copii, ci secrete teribile, ascunse şi uitate, ca greşelile ruşinoase din care se născuseră. Al cui secret era ea?

— Am văzut ce ţi-a făcut sora Margaret, spuse fata blând, cu ochii plini de milă.

Mila ei aprinse în pieptul lui Dougan un foc născut din umilinţă şi neajutorare, aşa că băiatul îşi întoarse capul într-o parte, evitându-i atingerea.

— Parcă ţi-am spus să pleci.

Fata clipi.

— Dar mâinile tale…

Cu un mormăit sălbatic, Dougan sări în picioare şi ridică mâna, gata să alunge cu o lovitură mila întipărită pe trăsăturile ei angelice. Fata ţipă şi căzu în fund, târându-se pe pământ. Dougan se opri o clipă, faţa îi era încordată şi ardea, dinţii îi erau încleştaţi şi corpul arcuit ca să lovească. Fata se uită la el, oripilată, fixând rana sângerândă din palma sa deschisă.

— Pleacă de aici, mormăi el.

Se îndepărtă de el, nesigură pe picioare, şi ocoli în fugă cimitirul împrejmuit, îndreptându-se spre orfelinat.

Dougan se aruncă din nou pe pietre şi îşi atinse obrazul cu degetele tremurânde. Fata era prima persoană care îl atinsese fără intenţia de a-l face să sufere. Nu ştia de ce se purtase aşa urât cu ea. Îşi lăsă capul pe genunchi şi închise ochii, pregătindu-se pentru o tură zdravănă de plâns. Umezeala rece de pe ceafă era plăcută. Încercă să se concentreze la asta şi nu la durerea înţepătoare de la mâini. Nu trecură nici măcar cinci minute amărâte, şi un castron cu apă curată apăru lângă el. I se alătură o cană plină de un lichid în nuanţe caramel. Uimit, Dougan se uită

în sus şi văzu că fata se întorsese, numai că acum avea o foarfecă lungă, care arăta periculos, şi o cută hotărâtă între sprâncene.

— Lasă-mă să-ţi văd mâinile!

Nu o speriase destul? Dougan se uită cu suspiciune la foarfecă. Părea imensă şi ascuţită în mâna ei mică.

— Asta pentru ce e? Protecţie? Răzbunare?

Întrebarea lui o făcu să zâmbească, scoţându-i la iveală strungăreaţa. Inima lui făcu un mic salt şi-i ajunse în stomac.

— Nu fi tont, îl mustră ea blând în timp ce se aşeză alături.

Întinse mâinile după ale lui. Dougan le trase pe amândouă cât să nu poată ajunge la ele şi se încruntă în timp ce le ascundea la spate.

— Hai acum, îi vorbi ea mieros. Pune-le aici!

— Nu.

Sprâncenele ei se încruntară şi mai mult.

— Cum vrei să-ţi îngrijesc rănile dacă tu insişti să le ascunzi de mine?

— Nu eşti doctor, se răsti Dougan. Lasă-mă în pace!

— Tatăl meu a fost căpitan în războiul din Crimeea, îi explică ea răbdătoare. A învăţat câte ceva despre cum se îngrijesc tăieturile ca să nu supureze pe câmpul de luptă.

Asta îi atrase atenţia băiatului.

— A omorât oameni? întrebă Dougan, fără să se poată controla.

Fata se gândi puţin la asta.

— Are multe medalii, deci bănuiesc că e posibil, deşi nu a spus niciodată asta.

— Pun pariu că a folosit puşca, spuse Dougan, distras de gânduri care i se păreau masculine şi mature, gânduri de război şi glorie.

— Şi o baionetă, adăugă fata. Am atins-o odată când îşi curăţa arma lângă foc.

— Spune-mi cum era, îi ceru el.

— Lasă-mă să-ţi îngrijesc mâinile şi o s-o fac!

Ochii ei de culoarea mării pe timp de furtună sclipiră

la el.

— Foarte bine, spuse el precaut, trăgându-şi mâinile rănite de la spate. Dar trebuie să o iei de la început.

— Aşa o să fac, îi promise ea cu o încuviinţare solemnă.

— Şi să nu omiţi nimic.

— N-o să omit.

Fata luă cana cu apă, iar Dougan se aplecă în faţă şi îşi întinse palma către ea. Ea tresări la vederea rănilor, dar îi strânse mâna uşor, cum ai face cu un pui de pasăre, după care se întinse spre castronul cu apă ca să cureţe tăietura. Când Dougan mormăi din cauza durerii, ea începu să-i descrie puşca tatălui ei. Modul în care se fixa la ţeava puştii. Ţăcănitul mânerelor. Componentele, mirosul şi aprinderea prafului de puşcă.

Îi turnă alcool peste răni, iar Dougan şuieră printre dinţi, tremurând din cauza efortului pe care îl făcea ca să nu îşi tragă mâinile. Pentru a-şi abate atenţia de la durere, îşi concentră privirea asupra picăturilor care se strângeau ca diamantele pe buclele ei dese. În loc să-i facă părul greoi şi drept, ploaia părea să îi onduleze inelele şi mai mult şi să confere firelor argintii o strălucire mai închisă de aur tors. Degetele lui voiau să testeze buclele, să le învârtă şi să le tragă, să vadă dacă aveau să-şi revină. Dar rămase nemişcat, în timp ce ea lega fâşiile jupei în jurul palmei lui cu o grijă deosebită.

— Zi-mi cum te cheamă, îi ceru cu o şoaptă aspră.

— Numele meu e Farah.

El îşi dădu seama că întrebarea îi făcuse plăcere fetei, pentru că îi apăruse o gropiţă mică în obraz.

— Farah Leigh… Se opri brusc, încruntându-se la nodul mic pe care tocmai îl făcuse.

— Cum? Farah Leigh şi mai cum?

Ochii ei erau mai mult gri decât verzi când îi întâlniră pe ai lui.

— Mi s-a interzis să rostesc numele de familie, spuse ea. Altfel, eu şi persoana căreia i-l spun o să avem probleme, şi nu cred că ai nevoie de mai multe probleme.

Dougan încuviinţă. Nu era ceva neobişnuit aici, la Applecross.

— Eu sunt Dougan din clanul Mackenzie, anunţă el mândru. Şi am unsprezece ani.

Fata păru cu adevărat impresionată, lucru care îl făcu să o placă şi mai mult.

— Eu am opt ani, îi spuse. Ce ai făcut de a fost atât de rău?

— Am furat o pâine din bucătărie.

Fata păru îngrozită.

— Mi-e atât de al naibii de foame tot timpul, bombăni el, fără să-i scape tresărirea ei la replica lui. Destul de foame că aş mânca şi muşchiul de pe aceste pietre.

Farah termină de legat ultimul bandaj şi se lăsă în genunchi ca să-şi evalueze munca.

— E cam mare pedeapsa pentru o pâine, zise ea cu tristeţe. Urmele astea probabil vor lăsa cicatrici.

— Nu e prima oară, recunoscu Dougan ridicând din umeri mai nepăsător decât cum se simţea de fapt. De obicei, fundul meu face băşici şi prefer asta. Sora Margaret a spus că sunt un demon.

— Dougan Demonul.

Zâmbi, extrem de amuzată.

— Mai bine decât *Fairy*[1]*.*

Chicoti, jucându-se cu numele ei.

— Zână? Poţi să-mi spui aşa dacă vrei, zise ea cu privirea sclipind de încântare.

— Aşa o să fac.

Buzele i se depărtară, şi îşi dădu seama că, pentru prima oară în viaţa lui, zâmbea.

— Şi tu cum o să-mi spui? o întrebă.

— Prieten, spuse ea imediat, ridicându-se de pe pământul umed şi scuturându-şi pământul fărâmicios de pe fustă, după care luă castronul şi cana.

O căldură ciudată se cuibări în pieptul lui Dougan. Nu ştia ce să-i spună.

— Ar trebui să merg înăuntru, spuse ea ridicându-şi

1 În engleză, în original, „zână” (n.tr.)

privirea către picăturile de ploaie. O să mă caute. Să nu stai afară în ploaie, o să te îmbolnăveşti şi poţi să mori.

Dougan o privi plecând, copleşit de interes şi de amuzament, savurând sentimentul că avea ceva ce nu mai avusese vreodată.

Un prieten.

*

— Pssst! Dougan!

Şoapta sonoră aproape că-l sperie de moarte pe Dougan. Se întoarse, pregătit să se apere de o lovitură de la unul dintre ceilalţi băieţi, când văzu o pereche de ochi mari sclipind spre el din bucle toarse din raze de lună. Restul era ascuns cu inteligenţă în spatele tapiţeriei de pe hol.

— Ce cauţi aici? o întrebă. Dacă ne prind, o să ne bată pe amândoi.

— Şi tu eşti aici, îl provocă ea.

— Da… pai.

Dougan încercase să-şi umple golul din stomac cu apă. Două ore mai târziu, în timp ce se foia în pat, planul se întorsese împotriva lui. Cineva îi ascunsese oliţa, obligându-l să meargă în căutarea toaletei.

— Am ceva pentru tine. Fericită, sări din spatele tapiţeriei şi îşi lipi braţul de al lui, atentă să nu-i atingă bandajele de la mâini. Urmează-mă!

O uşă de la capătul holului era întredeschisă, iar Farah îl împinse prin ea, închizând uşa uşor în urma lor. O lumânare singuratică licărea pe una dintre numeroasele mese mici, lumina dansând pe pereţii acoperiţi în întregime de rafturi cu cărţi. Dougan strâmbă din nas. Biblioteca? Ce ar fi făcut-o să-l aducă aici? Întotdeauna evitase acea încăpere. Era prăfuită şi mirosea a mucegai şi a oameni bătrâni.

Trăgându-l spre masa cu lumânarea, ea arătă spre un scaun aşezat în faţa unei cărţi deschise.

— Aşează-te acolo!

Deja ea mai avea puţin şi tremura de entuziasm.

— Nu. Dougan se uită încruntat la carte. Îi pierise orice urmă de curiozitate. Mă duc la culcare.

— Dar…

— Şi asta ar trebui să faci şi tu, înainte să te prindă şi să-ţi jupoaie pielea de pe fund.

Farah băgă mâna în buzunarul de la şorţ şi scoase ceva de mărimea unei conserve de carne învelite în pânză. Puse obiectul pe masă şi dezveli o bucată de brânză pe jumătate mâncată, nişte friptură uscată şi o bucată dintr-o coajă de pâine.

Dougan începu să saliveze şi abia se abţinu să nu i-o ia.

— Nu mi-am putut termina cina, spuse ea.

Dougan se năpusti asupra ofertei ca un sălbatic, mâncând mai întâi pâinea, deoarece ştia că dintre toate avea să-i ofere cel mai repede senzaţia că e plin. Putea auzi mormăitul pe care gâtul lui îl producea când lua o gură mare şi plină, dar nu-i păsa.

Când ea vorbi din nou, vocea ei era plină de lacrimi.

— Dragă prietene… Mica ei mână era pe spatele lui cocoşat şi îl mângâia consolator. Nu o să te mai las să suferi de foame, îţi promit!

Dougan o privi cum se întinse după carte în timp ce el băga în gură cât de multă friptură încăpea.

— Ce-i aia? întrebă cu gura plină.

Ea îşi întinse mâinile mici, palide pentru a îndrepta cu atenţie paginile deschise şi împinse volumul către el.

— M-am simţit prost că nu am ştiut destule despre puşti în după amiaza asta, aşa că mi-am petrecut toată seara căutând şi uite ce am găsit. Îşi puse degetul mic de poza unei muschete Enfield. Mai jos erau poze mai mici cu diferite părţi ale armei dezasamblate. Asta e o puşcă Pattern din 1851, îi explică ea. Şi uite! Aici sunt baionetele. Următorul capitol este despre cum sunt făcute şi cum sunt fixate în partea de sus a… Ce e?

Ceva din expresia lui o făcu să roşească. Dougan uitase aproape complet de mâncare, deoarece corpul lui

era copleşit de cea mai intensă şi incredibilă senzaţie pe care o trăise vreodată. Era ceva ca foamea şi ceva ca împlinirea. Erau mirare şi veneraţie, şi dorinţă, şi frică, toate amestecate într-un extaz tandru. Pieptul lui se umplu de acel amestec până când acesta îl apăsă pe plămâni, golindu-i de aer.

Îşi dorea să existe un cuvânt pentru ce simţea. Şi poate exista, pierdut în nenumăratele cărţi al căror rost nu-l găsise până atunci. Ea reveni la pagini.

— Au notat toate numele componentelor fix sub poze, vezi?

— De unde ştii asta?

Se uită în jos, acolo unde arăta ea, şi observă însemnele de sub poze, însă lui nu îi spuneau nimic.

— Scrie fix aici. Nu ştii să citeşti?

Dougan umplu tăcerea rupând din bucata de brânză şi băgând-o în gură, mestecând furios.

— Nimeni nu te-a învăţat? întrebă ea perspicace.

O ignoră, terminând coaja pâinii în timp ce se uita la poze, dorindu-şi foarte mult să ştie despre ce erau.

— Poţi să mi le citeşti, Zâno?

— Sigur că da.

Se lăsă în genunchi, masa fiind prea mare ca să poată sta pe scaunul şubred şi să şi vadă.

— Dar mâine, când ne întâlnim aici, o să te învăţ cum să le citeşti singur.

Simţindu-se plin şi mulţumit pentru prima oară de când îşi putea aminti, Dougan începu să arate spre poze, şi ea îi spunea ce scria dedesubt în timp ce el savura brânza în bucăţi mici. La capitolul despre baionete, Farah îşi lăsă capul pe umărul lui, şi se cuibăriră amândoi în jurul cărţii lor şi a lumânării. El îşi folosea un deget ca să arate neîncetat poză după poză, iar cu celălalt îi prinsese una dintre bucle, îndreptând-o alene şi lăsând-o să revină la forma ei iniţială.

— Mă gândeam, spuse el după un timp, când ea făcu o pauză pentru un căscat somnoros, cum nu mai ai o familie pe care să o iubeşti, ai putea să mă iubeşti pe mine... În loc să-i susţină privirea, studie modul în care

albul imaculat al bandajului din jupa ei îi făcea mâna să pară mult mai murdară. Asta dacă vrei.

Farah îşi îngropă faţa în gâtul lui şi oftă, genele ei mângâindu-i pielea la fiecare clipit.

— Bineînţeles că o să te iubesc, Dougan Mackenzie, spuse ea simplu. Cine altcineva o s-o facă?

— Nimeni, zise el sincer.

— O să încerci şi tu să mă iubeşti? întrebă ea cu voce joasă.

El se gândi la asta.

— O să încerc, Zâno, dar nu am mai făcut-o înainte.

— O să te învăţ şi asta, îi promise ea. După ce te învăţ să citeşti. Cred că dragostea seamănă cu cititul. Odată ce ştii cum se face, nu-ţi mai poţi imagina să nu o faci.

Dougan încuviinţă, numai pentru că gâtul îi ardea. Îşi puse braţul în jurul zânei *lui,* bucurându-se de faptul că în sfârşit avea ceva bun, pe care nimeni nu i-l putea lua.

*

Dougan învăţă multe lucruri despre el în acei doi ani fericiţi cu zâna lui. Şi anume că, atunci când iubea, iubirea lui era absolută. Obsesivă chiar.

Ea îi povesti cum tatăl ei luase holeră în timp ce-şi vizita un prieten într-un spital militar şi că o adusese acasă. Faye Marie, sora mai mare a lui Farah Leigh, murise prima, iar părinţii ei o urmaseră la intervale scurte.

El îi spuse că mama lui fusese menajeră în gospodăria moşierului clanului Mackenzie. Îl născuse pe unul dintre mulţii bastarzi ai moşierului. Dougan trăise cu ea în jur de patru ani, până fusese ucisă violent de un alt iubit.

Unul dintre lucrurile pe care Dougan le-a înţeles de la o vârstă fragedă, lucru care îl diferenţia de alţi oameni, era că îşi amintea aproape orice. Îşi amintea chiar conversaţii pe care el şi Zâna le avuseseră în urmă cu un an şi o şoca şi încânta reamintindu-i de ele.

— Uitasem de asta! spunea ea.

— Eu niciodată nu uit, se mândrea el.

Datorită acestei abilităţi, devenise un elev care învăţa repede şi, în scurt timp, îi întrecuse abilităţile de citit. Cu toate astea, întotdeauna stătea atent când ea îl învăţa ceva, chiar şi când nu voia. În plus, ea alegea cărţi de care el să fie interesat, despre corăbii, tunuri şi valuri de războaie istorice, de la romani până la Napoleon. Preferata lui era o istorie maritimă a piraţilor.

— Crezi că aş fi un pirat bun într-o zi? o întrebă o dată, în timp ce mânca tortul tare pe care i-l adusese ea ca tratație specială.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea cu răbdare. Piraţii sunt hoţi imorali şi criminali. În plus, fetele nu au voie pe corăbiile lor de piraţi. Se întoarse către el cu ochi umezi, temători. M-ai părăsi vreodată ca să devii pirat?

El o trase mai aproape.

— Nu te-aş părăsi niciodată, Zâno!

— Serios? Ea se retrase, privindu-l cu ochii ca nişte nori de furtună care ameninţau cu ploaia. Nici măcar ca să fii pirat?

— Promit! Luă o gură de tort şi îi zâmbi cu obrajii plini, după care se întoarse la carte. E posibil să fiu totuşi un bandit. Seamănă mult cu piraţii, doar că sunt pe pământ.

După ce luă în consideraţie ideea, Farah încuviinţă.

— Da, cred că te-ai potrivi mult mai bine vieţii de bandit.

— Zâno, va trebui să te resemnezi cu statutul de soţie de tâlhar.

Ea aplaudă, şi ochii îi străluciră încântaţi.

— Sună ca o aventură!

Apoi însă expresia ei deveni serioasă, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva deranjant.

— Ce e? întrebă el neliniştit.

— Doar că… cred că ar trebui să mă căsătoresc cu altcineva.

Dougan mârâi, zguduind-o de umerii ei mici.

— Cu cine?

— Cu domnul Warrington. A lucrat cu tatăl meu. El e cel care m-a lăsat aici. A spus că, atunci când o să devin

femeie, o să vină să mă ia şi ne vom căsători.

O disperare rece îi inundă sângele lui Dougan.

— Nu poţi să te căsătoreşti cu altcineva, Zâno. Tu îmi aparţii *mie.* Numai mie.

— Ce putem să facem? se văită ea.

Dougan se gândi intens în timp ce tremurau unul lipit de celălalt în biblioteca lipsită de viaţă, ameninţarea unei viitoare separări aducându-i împreună. Dintr-odată, avu o idee genială.

— Du-te la culcare, Zâno. Mâine-noapte, în loc să ne întâlnim aici, în bibliotecă, hai să ne vedem la biserică.

Dougan o aşteptă la biserică cu singura amintire pe care o mai avea de la familia lui. O bucată de pled Mackenzie. Se spălase şi se frecase şi îşi descâlcise părul negru şi drept înainte să îl lege la spate cu o aţă. Buclele rebele ale lui Farah se loveau de uşile grele ale capelei şi, când îl văzu stând lângă altar, luminat numai de o lumânare, strălucirea zâmbetului ei lumină toată capela. Purta cămaşa ei de noapte simplă, albă, care îi plăcea lui foarte mult, şi picioarele goale ieşeau la fiecare pas de sub tiv.

El îi întinse o mână, şi ea o apucă fără ezitare.

— Arăţi foarte bine, şopti ea. Ce căutăm aici, Dougan?

— Sunt aici ca să mă căsătoresc cu tine, murmură el.

— Poftim? întrebă ea, privind curioasă în jur. Fără preot?

— Nu avem nevoie de preoţi în munţii Scoţiei, zise el şi râse uşor. Nunţile noastre sunt legate de mai mulţi zei, nu de unul singur. Şi aceştia vin când îi chemăm noi, nu când spune un preot.

— Asta sună şi mai bine!

Se aşezară în genunchi, unul cu faţa la celălalt, în faţa altarului, şi Dougan înfăşură pledul şters în jurul mâinilor lor drepte, care erau unite.

— Repetă ce spun, Zâno, murmură el.

— Bine.

Se uita la el cu ochii aceia speciali, şi Dougan simţi junghiul iubirii atât de intens şi de feroce, încât avu

sentimentul că locul lui nu era în acea cameră sfântă. Începu să rostească incantaţia pe care şi-o amintea de la o ceremonie pe care o urmărise cândva, de după fustele mamei lui, când era mic.

— Eşti sânge din sângele meu, şi os din osul meu. / Îţi dau ţie corpul meu, încât noi doi să devenim unul. / Îţi dau ţie spiritul meu, până când viaţa noastră se va termina.

Farah avu nevoie de puţină încurajare ca să-şi amintească toate cuvintele, dar le spuse cu atâta pasiune, că Dougan fu impresionat.

Îi puse pe deget un inel din răscoage şi recită jurămintele vechi sacre cu claritate, apoi le traduse în engleză pentru ea:

— Inima mea te fac/ La răsărit de lună. / Să te iubesc şi să te onorez, / De-a lungul vieţilor noastre. / Să renaştem, / Sufletele noastre să se întâlnească şi să se recunoască. / Şi să iubim din nou. / Şi să ne amintim.

Ea păru pierdută şi mută de uimire pentru o clipă, după care spuse:

— Şi eu.

Era îndeajuns. Ea era a lui. Răsuflând ca şi când ar fi scăpat de o mare greutate, Dougan dezlegă mâinile şi îi oferi ei pledul.

— Să ţii asta cu tine, lângă inima ta.

— Dougan, eu nu am nimic să-ţi dau ţie, se văită ea.

— Dă-mi un sărut, Zâno, şi apoi am terminat.

Se aruncă spre el, lipindu-şi în mod firesc gura mică de a lui, după care se îndepărtă cu un plescăit zgomotos.

— Eşti cel mai bun soţ, Dougan Mackenzie, spuse ea. Nu ştiu alţi soţi care ar face o broască să sară atât de sus, sau ar găsi nume atât de isteţe pentru vulpile care trăiesc sub zid, sau ar putea să sară peste trei pietre deodată.

— Nu trebuie să spunem nimănui, zise Dougan, clătinându-se încă de la sărut. Nu acum... Abia când o să creştem.

Ea încuviinţă.

— Ar trebui să mă întorc, spuse cu părere de rău.

El fu de acord, lăsându-şi capul în jos ca să o sărute

din nou pe gură, de data asta mai delicat. Până la urmă, era dreptul lui ca soţ.

— Te iubesc, Zâno, îi şopti, în timp ce ea mergea spre ieşire, ţinând strâns pledul şi încoronată cu flori.

— Şi eu te iubesc.

*

În seara următoare, o mică fiinţă îl trezi pe Dougan ridicând păturile şi strecurându-se în patul lui îngust. Când deschise ochii, băiatul văzu o bogăţie de bucle argintii lipite de pieptul lui, în lumina slabă a singurei lumânări.

— Ce faci, Zâno? şopti el somnoros.

Ea nu-i răspunse, doar se ţinu strâns de bluza lui, cu o disperare neobişnuită. Corpul îi era străpuns de fior, şi scâncete mici, fără cuvinte, îi evadau din gât. Instinctiv, Dougan o luă în braţe şi o strânse tare în timp ce panica îl sfredelea până la oase.

— Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Nu, bâigui lipită de el.

Dougan se calmă un pic, dar ne nelinişti iar când văzu că lacrimile ei udaseră cămaşa lui de noapte jerpelită. Ridicându-şi capul, verifică dacă vreunul dintre cei peste douăzeci de băieţi din paturile alăturate îi observase prezenţa, dar totul era tăcut. Ea nu mai făcuse aşa ceva înainte, deci, oricare ar fi fost motivul, trebuia să fi fost grav.

Răsucindu-se puţin ca să se uite la ea, Dougan văzu în lumina argintie a lunii ceva care îi îngheţă sângele în vene. Ea purta cămaşa de noapte albă, aceea pe care o purtase şi când o luase de nevastă în noaptea anterioară, numai că, acum, nasturii mici, de la buric până la gât, lipseau. Ea ţinea strâns cu o mână cele două părţi ale cămăşuţei, în timp ce cu cealaltă se prinsese strâns de el. Un calm sumbru îl cuprinse în timp ce-şi ţinea în braţe soţia de zece ani.

— Spune-mi, reuşi să spună cu gâtul blocat de groază.

— M-a tras în camera lui de studiu şi mi-a zis nişte

lucruri atât de oribile, şopti ea, roşind de ruşine, neputând încă să îl privească în ochi. Părintele MacLean, el mi-a zis de toate lucrurile pe care l-am tentat să mi le facă. A fost groaznic, şi vulgar, şi terifiant. Apoi m-a tras la el în poală şi a încercat să mă sărute.

— A încercat?

Pumnii lui Dougan erau îngropaţi în spatele cămăşii ei de noapte, tremurând cu forţa furiei lui.

— L-am înjunghiat în umăr cu un deschizător de scrisori şi am fugit, se confesă ea. Am fugit aici. La tine. Singurul loc sigur la care m-am putut gândi. Dougan, e pe urmele mele!

Era scuturată de suspine, întregul ei corp tremurând în efortul de a nu face zgomot. În ciuda situaţiei, pe buzele lui Dougan apăru un mic zâmbet. Era încântat de curajul micii lui soţii.

— Te-ai descurcat bine, Zâno, şopti el, mângâind-o pe păr, dorindu-şi în tăcere ca metalul ascuţit să se fi înfipt în ochiul părintelui MacLean, nu în umăr.

Applecross era o fortăreaţă mare, din piatră veche, cu multe locuri unde să te ascunzi, dar bătrânului preot nu i-ar fi luat mult să vină să caute în dormitorul băieţilor.

— Nu ştiu ce să fac, spuse vocea firavă de sub pătură.

O lumină apăru de sub uşa dormitorului, şi Dougan îngheţă, punându-i fetei mâna peste gură şi ţinându-şi respiraţia până când trecu. Dougan se dădu jos din pat şi deschise silenţios geamantanul, scoţând două perechi de pantaloni, singurele pe care le avea. Una i-o aruncă ei, împreună cu una din cămăşi.

— Îmbracă-te cu asta, îi ordonă în şoaptă.

Ea se conformă în tăcere şi începu cu greu să se îmbrace pe sub hainele de noapte. Rapid, Dougan o ajută să răsucească tivul şi mânecile cămăşii şi legă un şnur pe care-l folosea pe post de curea ca să fixeze pantalonii de şoldurile ei firave. Se încălţă cu bocancii cu crăpături în tălpi şi hotărî că aveau să ia pentru ea una dintre perechile de ghete ale bucătăresei, când aveau să fure de-ale gurii pentru călătorie. Nu puteau risca să meargă în dormitorul ei

ca să-i ia lucrurile.

Mâna ei mică era încă fragilă, dar avea greutate într-a lui în timp ce îşi făceau drum prin întuneric către bucătărie, făcând pauze ca să se uite după colţuri şi plimbându-se prin umbre. Erau aproape cincisprezece kilometri până la Russel, în Loch Kishom. Acolo se puteau odihni şi mânca pe bancurile de stridii înainte să continue spre Fort William. Dougan spera numai ca mica lui Zână să aibă puterea să meargă atâta.

Nu conta, dacă trebuia, o căra el tot drumul.

Odată ajunşi în bucătărie, luară pâine şi nişte carne uscată de porc, dar şi puţină brânză şi pierdură secunde preţioase îndesând tifon în ghetele bucătăresei. Femeia avea picioare mici pentru o persoană adultă, însă picioarele lui Farah erau şi mai mici.

Dougan se bucură să vadă că Zâna lui se oprise din plâns. Pe chipul ei se citea hotărârea. Poate şi un strop de teamă. Dougan o îmbrăcă cu jacheta lui subţire, supărat că nu avea ceva mai gros pentru ea.

— N-o să-ţi fie frig? protestă ea.

— Am mai multă carne pe oase, se mândri el, deschizând uşa de la bucătărie şi cutremurându-se când balamalele scârţâiră destul de tare cât să trezească jumătate dintre sufletele din cimitir. Mirosul de rouă îi reaminti că răsăritul se apropia, dar şi că nopţile nu mai fuseseră chiar îngheţate, ceea ce era un semn bun.

Căutând în întuneric, găsi drumul spre est. Nu trebuiau decât să meargă într-o linie cât de dreapta posibil şi aveau să ajungă pe ţărmurile Loch Kishom. Era sigur de asta.

Scâncetul ei sugrumat abia îl avertiză înainte ca mâna să fie trasă din strânsoarea lui. Dougan se întoarse şi o văzu pe sora Margaret, care o ţinea pe Farah. În acelaşi timp, părintele MacLean veni grăbit în bucătărie, cu doi călugări corpolenţi în spatele lui.

— Nu, ţipă Dougan, îngheţat de groază.

— Dougan, fugi! strigă Zâna lui.

Părintele MacLean se apropie de sora Margaret şi

rânji, întinzând o mână subţire, butucănoasă şi pătată de sânge ca s-o ajute s-o ţină pe Farah, care se zbătea.

— Nu o atinge! îi ordonă Dougan. E a *mea.* Băiatul scoase cuţitul pe care îl luase de pe tocător şi îl întinse în semn de avertizare către ambii săi adversari. Asta dacă nu vrei să fii înţepat de două ori într-o noapte.

Făcu un pas ameninţător în faţă, şi părintele MacLean îşi trase buzele subţiri înapoi dintre dinţii ascuţiţi, inegali. Capul lui chel strălucea în lumina torţei duse de unul din călugări.

— Valorează prea mult ca s-o las. Iute ca un uliu, MacLean îşi înfăşură degetele lungi şi osoase în jurul gâtului delicat al fetei. Ar fi trebuit să alegi altă prinţesă pe care s-o ataci.

„Prinţesă?”

— Nu eu sunt prădătorul aici, tu eşti! îl acuză Dougan, incapabil să-şi ia ochii de la privirea terifiată a Zânei lui, care se agita şi se chinuia să respire. Dă-i drumul! Sau vă tai pe amândoi.

Farah scânci sugrumat, în timp ce MacLean o strângea de gât. Dougan clacă. Îşi luă avânt şi îl lovi pe părintele MacLean în genunchiul cu probleme. Bărbatul căzu cu un ţipăt de durere şi uimire şi, înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, Dougan îi înfipse cuţitul în piept. Se auziră ţipete de femei, prea groase ca să fie ale Zânei, deşi era sigur că o auzise şi pe ea. Dintr-odată, toată bătăile, înfometarea şi dorinţa arzătoare de răzbunare pentru ce îi făcuse Zânei lui trecură prin el. Dougan scoase cuţitul la timp cât să îl taie pe călugărul care se apropia, care se feri fix cât să nu-l atingă. Era atât de concentrat asupra celui din faţa lui, că nu îl văzu pe cel care aruncă vătraiul spre el. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea Zânei lui, soţia lui, care îi striga numele. Ultimul lui gând fu că îi greşise. O pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 2

Londra, 1872
Şaptesprezece ani mai târziu

Timp de aproape zece ani, doamna Farah L. Mackenzie a avut obiceiul să meargă pe jos până la muncă. Ieşea din apartamentul ei mic, dar cochet aflat deasupra uneia dintre multele cafenele de pe Fetter Lane şi mergea pe Fleet Street până când dădea în Strand, infama stradă avangardistă a teatrului şi artelor din Londra. Având pe stânga barul Temple şi teatrul Adelphi şi pe dreapta Covent Garden şi Trafalgar Square, fiecare dimineaţă era un ospăţ pentru simţuri.

Deseori îşi bea cafeaua de dimineaţă cu administratorul ei şi proprietarul cafenelei Booken, domnul Pierre de Gaule, care o desfăta cu poveşti despre poeţi faimoşi, romancieri, artişti, interpreţi şi filosofi care îi frecventau localul seara.

În acea dimineaţă, conversaţia fu despre ciudatul autor parizian Jules Verne şi neînţelegerea pe care o avuseseră despre o cunoştinţă de-a lor comună care decedase de curând, Alexandre Dumas.

Farah era cu atât mai mult interesată cu cât era o mare admiratoare a muncii lui Dumas şi îi era ruşine să admită că nu apucase să-l citească pe Jules Verne, dar simţea că trebuia să îl adauge pe lista ei din ce în ce mai mare de cărţi pe care le avea de citit.

— Nu te obosi, spuse de Gaule cu un puternic accent franţuzesc, care, în ciuda statutului lui de expatriat, nu dispăruse în cei aproape zece ani de când îl ştia Farah. Este un alt romancier deist pretenţios care se consideră filosof.

Farah îl lăsă pe domnul de Gaule cu un zâmbet, chiria pe o lună şi un sărut pe obrazul lui proeminent, apoi îşi luă un corn pentru micul dejun şi îl mâncă în timp ce îşi făcea loc pe aglomerata Strand.

Singurele clădiri de pe drumul ei care nu aveau o gamă variată de clienţi erau cele câteva case ale plăcerii, care, la fel ca mulţi dintre angajaţii lor, păreau amăgitor de

tentante noaptea, când lumina era mai favorabilă.

În ciuda agitaţiei copleşitoare de pe una dintre cele mai faimoase străzi ale Londrei, plimbarea de dimineaţă i se păru lui Farah dezamăgitor de plictisitoare. Asta până când evită Charing Cross, tăind-o pe Northumberland ca să ajungă la Whitehall Place numărul 4 pe intrarea din spate, cunoscută în societatea engleză ca „uşa din dos” a sediului poliţiei metropolitane din Londra sau Scotland Yard.

Mulţimea care înconjura clădirea era mult mai mare şi mai furioasă decât de obicei, ajungând până în strada principală.

Farah se apropie de mulţime cu grijă, întrebându-se dacă parlamentul trecuse un alt amendament la Legea mariajului. Atunci fu ultima dată când îşi amintea de o asemenea zarvă la Scotland Yard, care împărţea o clădire cu comisariatul ce elibera autorizaţii.

După ce îl văzu pe sergentul Charles Crompton pe un cal pătat, în colţul vestic al mulţimii din ce în ce mai mari, Farah se îndreptă către el.

— Sergent Crompton! strigă ea, punându-şi mâna pe frâul lui Hugo. Sergent Crompton. Pot să vă rog să mă însoţiţi înăuntru?

Crompton, un bărbat voinic, de vreo patruzeci de ani, se uită încruntat la ea, din spatele unei mustăţi aspre, care atârna sub bărbiile în plus create de cureluşa de la casca uniformei sale.

— Zilele astea n-aveţi voie să veniţi pe uşa din spate, doamnă Mackenzie, spuse el de pe armăsarul neliniştit. Inspectorul-şef o să-mi ia insigna. Ca să nu mai zic de cap.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Farah.

Răspunsul lui se pierdu în urletele subite care făceau valuri printre corpurile înghesuite, iar Farah se întoarse la timp cât să vadă umbra unui bărbat care trecea de intrarea în sediu spre scările subsolului. Nu reuşi să distingă nişte trăsături clare, dar văzu părul închis la culoare, înălţimea şocantă şi un mers arogant, cu paşi mari.

Scurta apariţie întărâtă mulţimea în asemenea măsură, încât cineva aruncă un proiectil prin geamul de la

biroul funcţionarilor.

Biroul ei.

Într-o fracţiune de secundă, Crompton se dădu jos de pe cal, o luă de braţ şi o trase departe de mulţime, către partea din faţă a clădirii poziţionate spre Whitehall Place.

— Îl au pe însuşi diavolul acolo! ţipă la ea. Am trimis după poliţişti de la secţiile de pe Bow Street şi St. James Street, pentru ajutor.

— Cine era omul ăla? întrebă ea.

Însă, cum ajunseră la colţul dintre Newbury şi Whitehall Place. Crompton o abandonă şi se întoarse în mulţime, cu bâta în mână în caz de violenţe.

Aranjându-şi jacheta uniformei de lână neagră peste rochie. Farah fu recunoscătoare pentru lipsa cutelor sub crinolina fustei. Cum birourile de la Scotland Yard erau din ce în ce mai mici, nu ar fi încăput niciodată în ele dacă s-ar fi îmbrăcat la modă.

Farah îl salută pe secretarul de la recepţia comisariatului de autorizaţii şi porni prin labirintul de holuri către intrarea care conecta sediile. Ea descoperi însă că haosul din Scotland Yard era doar puţin mai mic decât ce se întâmpla afară cu mulţimea.

Mai fusese în astfel de situaţii. Trăise revolta irlandeză din 1868 şi momentul când o bombă fusese detonată în faţa parlamentului, la o aruncătură de băţ, ca să nu mai spunem de mulţimile constante de criminali, hoţi şi prostituate care se perindau zilnic prin Whitehall Place numărul 4. Cu toate astea, în timp ce îşi făcea loc cu coatele prin biroul de recepţie de la Scotland Yard, nu-şi putea aminti un moment când simţise un astfel de dezastru iminent. O trecea un fior de îngrijorare, care îi tulbura dispoziţia de obicei imperturbabilă.

— Doamna Mackenzie!

Îşi auzi numele ridicându-se peste zarva făcută de poliţiştii, jurnaliştii, infractorii şi inspectorii înghesuiţi în holul din spate. Când se întoarse, Farah îl văzu pe David Beauchamp, primul funcţionar, cum îşi făcea cu greu drum către ea dinspre birouri. Constituţia lui fizică fragilă nu

respecta minimul de cerinţe fizice pentru un ofiţer al poliţiei metropolitane, aşa că fusese angajat ca funcţionar, spre eternul lui regret.

Farah o luă spre el, cerându-şi scuze pe drum.

— Domnule Beauchamp. Îl luă de braţul pe care acesta i-l întinse, şi, împreună, se îndreptară către siguranţa relativă a coridorului. Poţi să-mi spui, te rog, ce se întâmplă aici?

— Te-a chemat, îi spuse Beauchamp cu o privire încruntată.

Farah ştia exact la cine se referea domnul Beauchamp. Angajatorul ei, inspectorul-şef Sir Carlton Morley.

— Imediat, răspunse ea, dându-şi jos boneta şi aruncând-o pe birou.

Se uită strâmb la rămăşiţele ferestrei sparte aflate pe podeaua biroului şi se simţi vinovată din cauza uşurării resimţite când văzu că biroul domnului Beauchamp suferise cele mai multe stricăciuni, al ei aflându-se mai aproape de uşă. Errol Cartwright, al treilea funcţionar, încă nu ajunsese.

— O să ai nevoie de instrumentele tale, îi reaminti inutil Beauchamp. O să aibă loc un interogatoriu. Eu o să stau aici şi o să mă ocup de presă şi de coordonarea sticleţilor care vin din afară.

Folosi denumirea de stradă pe care londonezii o dăduseră poliţiei metropolitane, ceea ce i se păru ridicol lui Farah.

— Sigur că da, spuse Farah în timp ce îşi strângea tocul, cerneala şi un carneţel din pergament gros pe care îşi lua notiţe, confesiuni şi redacta mărturii atât pentru infractori, cât şi pentru poliţişti.

Avu nevoie de ceva curaj ca să ignore zgomotul mulţimii aflate în afara geamului spart, dar se descurcă. Biroul ei era destul de sus cât mulţimea să nu îi poată vedea capul ca pe o ţintă, deşi ea se putea uita la ei.

— Eşti drăguţ să-mi spui exact care este motivul acestei nebunii? întrebă ea pentru ceea ce părea a suta oară.

Domnul Beauchamp pufni plin de autoimportanţă, încântat că el avea să fie cel care să-i dea veştile pe care ea nu le aflase încă.

— Prinderea unui singur bărbat ar putea propulsa cariera lui Sir Morley. Cea mai infamă minte criminală din istoria recentă.

— *Nu,* nu poate fi vorba despre…

— Ba da, doamnă Mackenzie. Mă refer la Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More.

— Dumnezeule, spuse Farah, care dintr-odată era mai mult decât temătoare să fie în aceeaşi clădire cu acel om, d-apoi în aceeaşi încăpere.

— Te rog, spune-mi că nu te ia cu leşin sau alte isterii tipic feminine. Nu ştiu dacă ai observat, dar suntem în mijlocul unei crize, iar eu pur şi simplu nu pot tolera niciun fel de comportament femeiesc, zise Beauchamp, privind-o cu dezgust.

— Când m-a luat pe mine *vreodată* cu leşin? întrebă ea în timp ce îşi lua carneţelul, tocul şi cerneala. *Serios,* domnule Beauchamp, după toţi anii ăştia!

Trecu pufnind pe lângă el, într-un vârtej de fuste, încruntându-se dezaprobator. Deşi era prim-funcţionar senior, spre deosebire de ea, poate era momentul să îi încalce autoritatea.

Însă priorităţile erau priorităţi. Farah îşi îndreptă umerii şi îşi strânse fustele ca să coboare scările spre subsol. Deşi nu era predispusă stărilor de leşin, simţi că plămânii îi apasă de corset mai tare decât de obicei, iar inima ei părea o vrabie captivă, care se lovea de pereţii pieptului ei, căutând o scăpare.

Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More.

În ciuda temerilor ei, Farah îşi dădu seama că lua parte la ceva fără precedent. Blackwell fusese arestat de câteva ori în trecut, dar cumva reuşise să scape de închisoare şi de spânzurătoare. Farah repeta în minte informaţiile pe care le avea despre el.

Notorietatea lui naţională începuse cu puţin mai mult de un deceniu în urmă, odată cu îngrijorătoarea şi

misterioasa dispariţie a jumătate dintre criminalii anchetaţi de Scotland Yard. În timpul interogatoriului iniţial, un nume se evidenţiase din umbrele şi şoaptele celor mai violente şi mai nesigure văgăune ale oraşului, precum Fleet Ditch, Whitechapel şi East End.

Inimă Neagră. Un nou tip de infractor, aproape continental, care preluase nemilos controlul asupra lumii interlope a Londrei înainte să fi aflat careva de asta. Totul prin infiltrare şi o organizare curioasă a ce se dovedise a fi o miliţie bine antrenată.

De asemenea, incredibil de mulţi hoţi căutaţi, proxeneţi, trişori, traficanţi, lorzi ai mahalalelor şi lideri ai organizaţiilor criminale existente dispăruseră. Cadavrele respectivilor apăreau din când în când, umflate, în Tamisa.

Un război tăcut şi ascuns începuse în estul Londrei, iar poliţia auzi de el abia când râurile de sânge încetară să mai curgă. Potrivit unei surse din ce în ce mai nesigure, Inimă Neagră îi înlocuise pe criminalii dispăruţi cu agenţi loiali lui. Cei care rămaseră în funcţiile lor anterioare deveniseră, dintr-odată, mai bogaţi şi mai alunecoşi în faţa justiţiei.

Dacă tulburătorul aşa-numit Inimă Neagră ar fi rămas în partea lui de oraş, cel mai probabil n-ar fi fost căutat de subfinanţată şi supramuncita forţă de poliţie. Însă, odată ce îşi asigură controlul absolut asupra bârlogurilor hoţilor şi asupra locurilor cu jocuri de noroc, silueta unui *bărbat* ieşise din umbra, mizeria şi sângele a ceea ce era cunoscut acum ca războiul interlop.

Şi, dintr-odată, Inimă Neagră avea un nume. Dorian Blackwell. Iar acel nume deveni sinonim cu un cu totul alt tip de carnagiu. Genul monetar. Poliţia încă încerca să facă legătura între oamenii aparent aleatorii pe care Blackwell îi ridicase sau îi distrusese cu o eficienţă dură, precisă. Câmpurile lui de luptă erau băncile şi camerele de consiliu. Cu o singură lovitură de toc şi o şoaptă de scandal, atrăsese ruina mai multor personaje din elita Londrei. Pentru a contracara teroarea în ascensiune care cuprindea oraşul, făcea donaţii către organizaţiile caritabile, mai ales către cele pentru copii, sponsoriza carierele artiştilor şi ale

interpreţilor şi stimula economia în curs de dezvoltare a clasei mijlocii prin câteva investiţii foarte bine gândite. Îşi câştigase o reputaţie de Robin Hood în rândul claselor mijlocii şi de jos.

Se zvonea că era unul dintre cei mai bogaţi oameni din imperiu. Avea o casă în Hyde Park, numeroase proprietăţi şi alte bunuri, investite sau oprite din negocieri ostile, şi un castel destul de faimos pe insula Mull, de unde îşi câştigase restul numelor.

Castelul Ben More se numea, un loc retras din munţii Scoţiei, unde, aparent, petrecea mult timp.

După ce ajunse în subsolul umed şi rece din cărămizi şi mizerie. Farah se uită pe fereastră, printre barele de fier care o acopereau, îngrijorată când văzu că mulţimea părea să se fi dublat. Nu mai dura mult până să ajungă la Charing Cross. Apoi ce avea să se întâmple?

Grăbi pasul, ignorând strigătele şi conversaţiile entuziasmate ale duzinelor de inspectori care se strânseseră sub scări, în apropierea uşilor de fier ale camerelor de evidenţă, înregistrare şi aprovizionare. Toată atenţia lor era concentrată într-un singur punct: uşa îngrădită a camerei de interogatoriu, din care se auzeau o serie de înjurături, sunetele inconfundabile ale cărnii care face contact cu carnea trecând dincolo de ea.

Toţi vorbeau despre Blackwell. Şi *nu* în termeni flatanţi.

Cum era o figură publică enigmatică, toate afacerile Inimii Negre din Ben More erau în general legale, deşi deseori lipsite de etică, şi chiar şi aşa se prea poate ca poliţia să-l fi lăsat în pace.

Asta până când alte dispariţii misterioase începuseră să terorizeze oraşul. Câţiva gardieni de închisoare. Un sergent. Comisarul Newgate. Şi, cel mai recent, un judecător al Curţii Supreme, Lord Roland Phillip Cranmer al III-lea, unul din cei mai puternici judecători din întregul imperiu.

Dacă Farah ştia ceva era că nimic nu incita poliţia la acţiune decât violenţa împotriva propriilor săi oameni. Ştia,

desigur, Sir Carlton Morley îl urmărise pe Blackwell de când Morley devenise inspector, cu aproape zece ani în urmă, şi cei doi erau prinşi într-un fel de joc de-a şoarecele şi pisica, un joc periculos ce escalada rapid.

Inspectorul-şef îi adusese chiar acuzaţii lui Blackwell de câteva ori, însă asta se întâmplase în urmă cu mult timp, când lucra la secţia Whitechapel. Chiar şi aşa, Inimă Neagră din Ben More părea să fi devenit o obsesie pentru şeful ei, iar Farah se întrebă dacă de data asta reuşise în sfârşit să îşi încolţească prada. Spera sincer că da. Sentimentele ei pentru Carlton Morley deveniseră de curând mult mai neclare. Chiar complicate.

Mirosul de sub scări era o combinaţie complexă între plăcut şi respingător. Mirosurile îmbietoare de hârtie, mosc şi pământ rece subliniau izurile mai pătrunzătoare ale camerei din piatră şi fier care deveneau din ce în ce mai puternice până la copleşitoare. Mirosul de urină, cel de trupuri şi de alte mizerii care nu meritau menţionate îi atacară simţurile, aşa cum se întâmpla mereu înainte să le ignore pentru a-şi putea face treaba.

— Sunt surprins că Beauchamp te-a lăsat să vii aici, doamnă Mackenzie.

Ewan McTavish, un scoţian scund, dar voinic şi inspector de mult timp o salută când aceasta se opri la uşă. Se înţelegeau bine, deoarece se ştia printre bărbaţii din Scotland Yard că soţul ei defunct fusese scoţian.

— Nu avem în fiecare zi ocazia să prindem pe cineva atât de periculos ca Inimă Neagră din Ben More. E posibil să uite să fie respectuos cu dumneata.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii albaştri ai lui McTavish.

— Îţi apreciez grija, domnule McTavish, dar fac asta de mult timp şi sunt sigură că le-am auzit pe toate.

Farah îi zâmbi încrezător chipeşului scoţian roşcat, îşi scoase cheile din buzunarul fustei şi deschise uşa către camera de interogatoriu.

— Noi o să fim aici în caz că o să fii în pericol sau ai nevoie de ceva. McTavish spuse asta poate puţin prea tare,

ca să audă şi ea, dar şi cei prezenţi în încăpere.

— Îţi mulţumesc, inspectore, vă mulţumesc tuturor. Farah le aruncă un ultim zâmbet de mulţumire şi intră.

Mirosul deveni şi mai intens în camera de interogatoriu, iar Farah mirosi o batistă din dantelă îmbibată cu ulei de lavandă, pe care o ţinea în buzunar, până când trecu valul obişnuit de greaţă. Apoi fu atentă la cei din încăpere.

Când ridică privirea, îngheţă, şocată de ce vedea în faţa ochilor.

Inspectorul-şef sir Carlton Morley era în cămaşă, cu mânecile suflecate până la cot. Mâinile lui îngrijite erau strânse în pumni de-o parte şi de alta şi aveau sânge pe degete, iar părul lui de obicei aranjat era dezordonat.

Un bărbat voinic, cu părul închis la culoare, stătea pe un scaun din centrul camerei, cu mâinile legate şi postura relaxată în mod înşelător.

Amândoi respirau greu, asudau şi sângerau, însă nu asta o şocă pe Farah cel mai mult. Ci expresiile aproape identice de pe feţele lor când o priviră, o combinaţie intensă de surprindere şi tristeţe, cu o nuanţă abia sesizabilă de… foame?

Violenţa plutea între cei doi bărbaţi, fiind tangibilă, însă, în timp ce prizonierul de pe scaun o studia, totul deveni extraordinar de tăcut şi de nemişcat.

La un moment dat, Farah dezvoltase o fascinaţie pentru prădătorii exotici, după ce îi văzuse expuşi în cuşti mari la Carnavalul Lumii din Covent Garden. Citise despre ei şi aflase că felinele prădătoare, precum leii şi jaguarii, puteau să stea neobişnuit de nemişcate. Mergeau atât de departe încât îşi camuflau corpurile înfricoşător de puternice în umbră, copaci şi iarbă înaltă în aşa fel încât prada trecea pe lângă ele şi îşi dădea seama prea târziu că o bestie urma să o sfâşie.

Îi părea rău pentru ele şi se temea de ele în acelaşi timp. O creatură atât de dinamică şi de puternică, înlănţuită într-o cuşcă atât de mică, sigur nu putea face altceva decât

să urască şi, în cele din urmă, să moară. Se uitase mai ales la un jaguar închis la culoare, care-şi făcea cei patru paşi în spatele gratiilor, în timp ce ochii lui galbeni şi sălbatici promiteau răzbunare şi durere maselor de oameni îmbrăcaţi colorat care veniseră să se holbeze la el. Ochii lui Farah şi ai bestiei se întâlniseră, iar animalul stătuse nemişcat, susţinându-i privirea o eternitate, fără să clipească. Fusese fascinată de acel animal de pradă, în timp ce lacrimi fierbinţi îi inundaseră obrajii. Din cauza sorţii terifiante pe care o văzuse oglindite în acei ochi. O marcase ca pradă, ca una dintre verigile mai slabe şi dezirabile dintr-o turmă de oameni care se învârteau pe lângă ele. Iar în acel moment, Farah fusese recunoscătoare pentru lanţurile blestemate care ţineau bestia.

Aceeaşi stare de nelinişte o cuprinse când întâlni privirea lui Dorian Blackwell. Trăsăturile lui aveau o brutalitate crudă. Ochiul lui bun avea acea claritate de chihlimbar a jaguarului. Pâlpâirea lămpii arunca o strălucire aurie pe pielea lui lucioasă. Însă celălalt ochi fu cel care îi captă atenţia. De deasupra sprâncenei şi până la capătul nasului curbat era o cicatrice crestată, întreruptă de un ochi din care toţi pigmenţii, mai puţin cel albastru, dispăruseră din cauza a ceea ce provocase rana. Şi, într-adevăr, se uita la ea ca un animal care îşi recunoscuse prada preferată şi aştepta să atace când ea ajungea în apropierea lui. Obrazul lui era despicat şi sângera de-a lungul maxilarului masculin şi un alt mic şiroi de sânge curgea din nara dreaptă.

După ce îşi recăpătă răsuflarea, Farah îşi smulse ochii din privirea captivantă a prizonierului şi căută trăsăturile familiare, chipeşe într-un mod aristocratic, ale şefului ei.

Sir Morley, un bărbat de obicei controlat, părea să facă mari eforturi să-şi păstreze cumpătul. Nu era ceva tipic pentru Morley să bată un bărbat ale cărui mâini erau legate la spate.

— Văd că ai venit pregătită, spuse el, tonul său având o nuanţă de căldură şi dorinţa citindu-se în ochii lui în timp ce făcu un semn de curtoazie.

— Da, sir.

Farah încuviinţă, scuturându-se în timp ce fixa cu privirea biroul din fundul încăperii, şi porunci picioarelor care-i tremurau să o ducă până acolo fără să scape ceva sau chiar mai rău. Îşi ascunse confuzia în spatele unei măşti perfecte de seninătate, în timp ce tocurile cizmelor ei scoteau un ecou ascuţit când călcau pietrele din sala de interogatoriu.

— Morley, oricât de mult aş aproba schimbarea tacticii, etalarea acestei bucăţele ademenitoare în faţa mea nu o să aibă efectul dorit.

Vocea lui Blackwell ajunse la ea ca primii fiori nepoftiţi ai iernii. Profundă, calmă, caustică şi rece. În ciuda acestui lucru, accentul lui era surprinzător de cultivat, deşi un dialect ascuns rotunjea „R”-urile destul cât să sugereze că Inimă Neagră din Ben More nu se născuse în Londra. Gâtul lui se rotea pe umerii puternici, în timp ce îi urmărea înaintarea către biroul aflat în spatele lui, pe diagonală. Nu-şi luă nici măcar o dată ochii de la ea, nici măcar când îi spuse lui Morley:

— Te avertizez că bărbaţi mai brutali decât tine au încercat să-mi smulgă cu bătaia o mărturisire, iar femei mai frumoase decât ea au încercat să mă farmece ca să-mi afle secretele. Toţi au eşuat.

Scaunul biroului îi veni în întâmpinare mult mai devreme decât anticipase când căzu pe el, aproape scăpând obiectele pe care le avea în braţe. Incredibil de încântată că stătea în spatele lui Blackwell şi că acesta nu vedea cât era de încurcată, îşi puse carneţelul în faţă cu o mână nesigură şi la fel îşi aşeză cerneala şi tocul.

— O să afli, Blackwell, că nu există bărbaţi mai brutali decât mine, zise Morley dispreţuitor.

— I-a spus musca păianjenului.

— Dacă eu sunt musca, de ce tu eşti cel prins în pânza mea? replică Morley, grăbindu-se către cătuşele care îi ţineau lui Blackwell mâinile prinse la spate.

— Eşti sigur că asta se întâmplă aici, inspectore? Eşti sigur că eu sunt în mâinile tale acum?

Comportamentul lui Blackwell rămase neperturbat,

însă Farah observă că umerii lui laţi erau tensionaţi pe sub haina bine croită, iar la tâmple şi în spatele maxilarului se vedeau şiroaie mici de sudoare.

— Ştiu sigur că aşa e, spuse Morley.

Sunetul fals de amuzament pe care îl scoase Blackwell îi reaminti din nou lui Farah de jaguarul închis la culoare.

— Adevărata cunoaştere înseamnă să ştii proporţia ignoranţei unei persoane.

Bărbatul îl citise pe Confucius? Cât de nedrept era că un bărbat ca el putea fi atât de deştept, periculos, bogat, puternic şi citit. Farah îşi opri un oftat, apoi, alarmată de reacţia pe care o avea când îl vedea, îşi îndreptă spatele şi luă tocul în mână, gata să ia notiţe.

— Gata cu asta, o preveni Morley. Eşti gata pentru începerea interogatoriul, doamnă Mackenzie?

Numele ei păru să facă înconjurul camerei ca o insectă rătăcitoare, lovindu-se de oţel şi de piatră şi întorcându-se la bărbatul legat din mijloc.

— *Mackenzie.*

Farah nu putea fi sigură de asta, dar credea că era posibil că Blackwell să fi absorbit cuvântul şi apoi să-l fi pronunţat. Dar, în timp ce se uita pe sub gene la Morley, care o privea încruntat, observă că el nu părea să fi detectat asta.

— Desigur, murmură ea şi făcu un semn că îşi pregătise tocul.

Morley se întoarse către Blackwell, pe faţa lui citindu-se o hotărâre tăioasă.

— Spune-mi ce ai făcut cu judecătorul Cranmer. Şi nu te obosi să negi că ai fost tu, Blackwell; ştiu că era magistratul care te condamnase la cincisprezece ani în închisoarea Newgate.

— Aşa a făcut.

Blackwell nu mişcă niciun muşchi.

„La Newgate, în urmă cu cincisprezece ani?” Farah îşi întoarse capul, iar tocul îi căzu pe masă. Nu se putea să fi fost acolo în acelaşi timp ca…

— Şi acei gardieni care au dispărut, continuă Morley, cu vocea mai puternică. Fuseseră trimişi în celula ta în timpul şederii tale acolo.

— Serios?

— Ştii foarte bine că aşa e!

Blackwell ridică din umeri, parcă spunând: „Te-aş ajuta dacă aş putea”, ceea ce îl înfurie pe Morley.

— Toţi poliţiştii tăi arată la fel pentru mine, cu mustăţile alea ridicole şi pălăriile deloc flatante. E aproape imposibil să vă disting, chiar dacă aş vrea.

— E o coincidenţă prea mare pentru ca tribunalele să ignore totul de data asta! spuse Morley victorios. E doar o chestiune de timp până când o să dansezi la capătul unei frânghii în faţa închisorii Newgate, chiar gaura din care te-ai târât.

— Arată-mi că ai o dovadă. Provocarea uşoară a lui Blackwell era ţesută cu oţel. Şi mai bine, adu un martor care ar îndrăzni să vorbească împotriva mea.

Morley dansă în jurul capcanei.

— Toată Londra ştie de dorinţa ta pentru răzbunare rapidă şi nemiloasă. Pot să iau orice idiot de pe stradă care ar ridica mâna către Dumnezeu şi ar jura că tu te-ai ocupat de judecătorul care te condamnase la şapte ani de închisoare.

— Morley, şi tu, şi eu ştim că va fi nevoie de mai mult decât erezie şi reputaţie ca să condamni un om ca mine, spuse Blackwell batjocoritor. Întorcându-şi capul ca să se uite la Farah cu ochiul lui bun, îi vorbi acesteia direct, motiv pentru care stomacul ei se încordă şi mâinile începură să-i tremure şi mai violent. *Doamnă Mackenzie,* adaugă la dosar confesiunea mea solemnă, oficială, şi notează că jur că este adevărul absolut.

Farah nu spuse nimic, demonstrându-şi ca întotdeauna profesionalismul faţă de prizonier prin ignorarea acestuia. Sigur însă că acesta avea atenţia ei deplină. Acea faţă. Acea faţă sălbatică, masculină. Toată unghiurile, intriga şi misterul. Chipeş, cu excepţia cicatricii şi a ochiului albastru înspăimântător, care i se păreau

deopotrivă respingătoare şi captivante.

— Eu, Dorian Everett Blackwell, nu am avut niciodată o antipatie emoţională faţă de judecătorul Marii Curţi Lord Roland Phillip Cranmer al III-lea. Am fost vinovat de infracţiunea de furt de mărunţişuri, pentru care m-a condamnat la şapte ani în închisoarea Newgate, şi jur solemn că mi-am învăţat lecţia.

Asta fu spus, bineînţeles, în acel mod ironic ce te făcea să ai dubii legate de sinceritatea fiecărui cuvânt.

Farah putu doar să se uite la el, complet absorbită, încercând să decodifice mesajul arzător trimis de ochiul lui bun, cu o disperare străină şi alarmantă. Simţi că însuşi diavolul se juca cu ea şi o avertiza.

— Nu-i aşa că înţelegi, doamnă Mackenzie? murmură Blackwell, gura lui abia mişcându-se în timp ce intensitatea privirii lui o ţinu lipită de scaun. Faptele unei tinereţi zbuciumate.

Un fior de pericol îi traversă ei şira spinării.

— Rahat! ţipă Morley.

Dorian îşi întoarse faţa către el, iar Farah putu să elibereze aerul pe care nu-şi dăduse seama că îl ţinuse în ea, pe măsură ce vraja pe care o aruncase asupra ei dispăru.

— Ruşine, Morley, adăugă el zeflemitor. Un asemenea limbaj în faţa unei doamne?

— Este angajata mea, scrâşni Morley printre dinţii încleştaţi. Şi ţi-aş mulţumi dacă nu ţi-ai face griji pentru ea dacă vrei să-ţi păstrezi vederea intactă la ochiul care ţi-a rămas.

— Abia mă pot abţine. Este o bucăţică atât de apetisantă.

— Muşcă-ţi limba!

Farah nu-l văzuse niciodată pe Sir Morley atât de furios. Buzele se retrăseseră, dezvăluind dinţii. O venă îi pulsa pe frunte. Era un bărbat pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

— Spune-mi, Morley, insistă Blackwell calm şi fără scrupule. Cât timp petrece în biroul ei şi cât sub al tău, cu

buzele lipite de…

Sir Morley izbucni, dându-i un pumn în faţă lui Dorian Blackwell cu o forţă de care ea nu îl crezuse capabil. Capul lui Blackwell se duse într-o parte, şi o crăpătură furioasă apăru în colţul buzei de jos. Dar, spre surprinderea lui Farah, bărbatul voinic şi misterios nu scoase niciun sunet de durere, nici măcar un geamăt. Pur şi simplu îşi îndreptă capul ca să îl privească pe inspectorul furios din faţa lui. Sir Morley se uită peste părul negru al lui Blackwell, la Farah, şi o licărire de ruşine îi atinse privirea.

— Strânge-ţi lucrurile, doamnă Mackenzie. Eşti liberă. Ochii lui albaştri se aprinseră cu furie anticipată când se uită iar la prizonierul său. Nu ai de ce să vezi asta.

Farah se ridică brusc, scaunul ei scoţând un scrâşnit strident în timp ce protesta.

— Dar, sir, nu cred…

— Pleacă, Farah! Acum! îi ordonă el.

Pe nerăsuflate, Farah îşi strânse carnetul, tocul şi cerneala, surprinsă că mâinile ei reci şi tremurânde o ascultară. Când trecu pe lângă Dorian Blackwell, acesta îşi întoarse capul către ea şi scuipă sânge pe pietrele de lângă el, însă acesta nu atinse tivul fustei.

— Da, Farah Mackenzie, ar *trebui* să fugi! Vocea era atât de fioroasă şi de rece, că Farah crezu că mintea-i juca feste. Că poate îşi imagină că, atunci când el îi spuse numele, o nuanţă de recunoaştere caldă se simţi printre vorbe. Noi o să mai stăm aici o vreme.

Întorcându-se din nou spre el, fu surprinsă să vadă că Blackwell nu o privea plecând. În schimb, faţa lui era întoarsă către Morley, care stătea deasupra lui, cu pumnii strânşi.

Din tot răul pe care îl văzuse Farah în această încăpere, zâmbetul lui Dorian Blackwell, plin de propriul său sânge, şi dinţi, şi provocare, era cel mai înfricoşător pe care Farah îl văzuse în toată viaţa ei. Ochii lui erau morţi, goliţi de orice speranţă sau umanitate, iar cel de un albastru lăptos era nemişcat, cu excepţia reflexiei torţei, care îi dădea o strălucire păgână nenaturală.

Farah se întoarse cu spatele şi ieşi din încăpere, trecând pe lângă inspectorii tăcuţi care îi urmăreau înaintarea cu atenţie.

Avu nevoie de toată puterea ei, dar reuşi să-şi ascundă tremurul până când fu singură.

Capitolul 3

Trei nopţi mai târziu, inspectorul Ewan McTavish aprinse un chibrit de pietrele gri ale bisericii St. Martin-in-the-Fields şi se sprijinea de partea din dos a clădirii, în timp ce aţâţa trabucul uzat. Cercetă umbrele de pe Duncannon Street gândindu-se că, odată ce avea să termine cu asta, avea să poată face o vizită la Madame Regina's, pe Fleet Street. Ca întotdeauna, după aceste întâlniri clandestine, simţea o dorinţă trupească arzătoare, care lua naştere din senzaţia înălţătoare că scăpase de moarte. Urma să aibă nevoie de două sau trei partide cu o prostituată ca să se simtă din nou el însuşi.

— Te gândeşti la noua fată pariziană de la Madame Regina's?

Vocea care devenise motivul coşmarurilor sale îl făcu pe McTavish să tresară.

— Sfinte Sisoe ridicător de fuste, Blackwell! şuieră el, ridicându-şi ţigara căzută de pe pământul umed cu o încruntătură iritată. Cum poate un bărbat de mărimea ta să se strecoare prin umbră fără să scoată niciun sunet?

Dacă ar fi fost după McTavish, n-ar mai trebui să-l vadă pe Inimă Neagră din Ben More zâmbind, deoarece părul de pe corp i-ar rămâne zbârlit ore întregi după.

— Te-ai descurcat foarte bine, remarcă Blackwell. Ai executat ordinele admirabil.

— N-a fost uşor, bombăni McTavish, fiindu-i greu să observe expresia de chibzuire amuzată de pe trăsăturile crude ale lui Blackwell. Împrăştierea mulţimii tale şi strecurarea dosarelor în celulă în timp ce încercam să-mi

ascund acţiunile de secţie. Eşti norocos că nu sunt singurul de la Scotland Yard care ţi-e loial.

Dacă era dificil să te uiţi la faţa lui Blackwell, era aproape imposibil să îi susţii privirea sinistră, cercetătoare. Nimeni nu ştia exact cât de bine putea Inimă Neagră din Ben More să vadă cu ochiul albastru, însă, atunci când te fixa cu el, simţeai că pielea îţi era jupuită şi cele mai întunecate păcate expuse.

— Sunt în multe feluri, inspectore, dar nu aş zice despre mine că sunt norocos.

McTavish se trezi dorindu-şi să fie la fel de ghinionist ca ticălosul îmbrăcat în negru din faţa sa. Bogat ca Midas, se spunea, puternic precum Cezar şi nemilos ca diavolul. Chiar dacă nu avea o faţă frumoasă de care să se îndrăgostească domnişoarele, un bărbat ca Dorian Blackwell atrăgea atenţia feminină oriunde mergea. Frica şi fascinaţia se dovediră a fi unelte puternice de seducţie, iar femeile reacţionau într-un fel sau altul la uriaşul întunecat.

— Până la urmă, de ce ai făcut-o? întrebă McTavish. De ce ţi-ai chemat oamenii pentru o răscoală, doar pentru ca după aceea să îi trimiţi înapoi?

Ignorându-i întrebarea, Blackwell băgă mâna în paltonul lui închis la culoare şi scoase un cilindru de aur. Din el, luă un trabuc nou-nouţ, pe care i-l întinse lui McTavish. Acesta se uită la el numai o clipă, sperând să trăiască destul de mult cât să îl termine.

— Îţi mulţumesc, sir, spuse el ezitant, luând trabucul şi ridicând comoara înmiresmată la mustaţă înainte să îi muşte capătul. Blackwell aprinse un chibrit cu mâna cu mănuşa, iar McTavish trebui să se proptească pentru a se apleca destul de aproape cât să îl aprindă. Nevoia lui câştigase, fiind sigur că nu urma să mai aibă ocazia să fumeze vreodată ceva atât de scump. Ştiam că o să-l pedepseşti pe judecătorul Singleton şi că o să umbli liber ca o pisică a străzii. Morley n-avea nimic împotriva ta.

— Aşa e.

Flacăra chibritului luminã trăsăturile lui Blackwell, şi McTavish simţi un mic fior de simpatie.

— Chiar şi-a făcut de lucru cu faţa ta. Observă buza care se vindeca şi vânătăile multiple de pe obrajii lui Blackwell. Orice ranchiună o avea împotriva ta, nu e o nimica toată.

— Când vine vorba despre bătăile poliţiei, asta a fost minoră, spuse Blackwell aproape binevoitor.

McTavish păli.

— Permite-mi să fiu primul care-şi cere scuze pentru…

Blackwell ridică mâna ca să îl facă să tacă.

— Înainte să te plătesc, am nevoie de nişte informaţii.

Fumând propria lui bucată de rai, McTavish încuviinţă.

— Orice.

Inimă Neagră se aplecă.

— Spune-mi *tot ce* ştii despre doamna Farah Mackenzie.

McTavish făcu o pauză în mijlocul pufăitului şi întrebă:

— Doamna Mackenzie… funcţionara?

Blackwell era nemişcat şi tăcut, însă privirea lui amuzată era uşor de interpretat, chiar şi în întuneric.

Uluit, McTavish îşi scărpină ceafa, încercând să găsească ceva interesant de spus despre femeie.

— Este acolo de când o ştiu. Chiar înainte de mine, şi eu am început munca la Scotland Yard acum şapte sau opt ani. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu am aflat prea multe despre ea în tot acest timp. Este eficientă şi plăcută, însă introvertită. Tăcută. Ceea ce, în experienţa mea, este o trăsătură feminină rară şi demnă de laudă. Munceşte mai mult decât ceilalţi doi funcţionari, dar e plătită mai puţin.

— Ce fel de muncă o pune Morley să facă?

— Lucrurile obişnuite de birou. Contabilitate, dosare, hârţogărie, ordine de aprovizionare, comenzi către curieri, luat notiţe, completarea documentelor la tribunal, genul ăsta de lucruri.

Blackwell rămase nemişcat. Cu chipul lipsit de expresie. Însă McTavish simţea cum i se ridica din nou părul la ceafă. Fusese antrenat să citească oamenii, şi, deşi Inimă Neagră din Ben More era o enigmă, inspectorul din el observă că mâna cu mănuşa era încleştată un pic prea tare.

— Soţul ei?

— Un scoţian, dacă-ţi vine să crezi.

— Ce ştii despre el?

— Aproape nimic. Povestea spune că s-a căsătorit când era tânără, şi el e mort de mult timp…

— Şi? îl îndemnă Blackwell, dezvăluind mai multă nerăbdare decât ar fi bănuit McTavish că putea simţi.

McTavish ridică din umeri. Era intrigat, însă ştia că nu trebuia să arate acest lucru.

— Dacă stau să mă gândesc, cam asta e tot ce ştim. Sigur că am speculat de-a lungul anilor, dar niciodată nu a vrut să vorbească despre asta, şi nu e politicos să întrebi o doamnă despre astfel de lucruri.

— Are o relaţie cu vreunul dintre bărbaţii angajaţi la Scotland Yard?

Ideea i se păru lui McTavish atât de absurdă, că râse în hohote.

— Dacă nu ar fi fost atât de frumuşică, mai toţi am fi uitat până acum că e femeie.

— Deci… nu e nimeni?

— Potrivit zvonurilor, a petrecut din ce în ce mai multe seri cu Sir Morley.

La menţiunea inspectorului-şef, cei doi scuipară simultan pe pietre, iar buza spartă a lui Dorian se răsuci de dezgust.

McTavish îngheţă. Ceva din intensitatea crescândă a comportamentului lui Blackwell îi făcu inima să bată mai tare.

— Cred că se ţine după fustele greşite pentru ce vrea, se grăbi să adauge, făcând un gest ca şi cum nu ar fi existat nicio consecinţă.

Ochiul bun al lui Blackwell privi mai tăios.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, este văduvă, şi nu cunosc niciun bărbat care să fie atras de asta.

— De ce anume?

— Ştii tu. Genul de femeie intelectuală. Rece. Puritană. Frigidă, ar spune unii. În plus, e mai aproape de

treizeci de ani decât de douăzeci şi, deşi are o faţă de înger, e la fel de uşor să ţi-o vâri în pat ca un arici, dacă vrei să ştii părerea mea.

— McTavish, dacă *voiam* să-ţi aflu părerea, te-aş fi informat rapid în acest sens.

— De acord.

Inima lui McTavish o luă razna, şi bărbatul trase din trabuc, sperând cu fiecare respiraţie că nu avea să fie ultima. Ce voia Blackwell de la doamna Mackenzie? Acces la dosare? Documente? Mită? N-avea cum să-i fi căzut cu tronc. Bărbaţii ca Dorian Blackwell nu se uitau la doamne integre ca Farah Mackenzie. Umbla vorba prin oraş că angaja zeci de curtezane străine, exotice şi le ducea în casa lui, ca un harem privat. Ce ar putea să-i ofere o văduvă cu comportament de fată bătrână unui bărbat ca el?

— Unde locuieşte? vru să ştie Blackwell.

McTavish ridică din umeri.

— N-aş şti să-ţi spun sigur. Undeva pe Fleet Street, în sectorul boem, parcă aşa am auzit.

Nările lui Blackwell se umflară şi el rămase tăcut poate prea mult înainte ca lui McTavish să i se pară că îl aude şoptind.

— În tot timpul ăsta…

— Poftim?

— Nimic.

Inimă Neagră din Ben More părea… cutremurat, în lipsa unui cuvânt mai bun. Lui McTavish nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Uite aici, pentru serviciile tale şi pentru discreţia continuă.

O bancnotă îi fu împinsă în palmă. McTavish se uită în jos şi fu cât pe ce să scape trabucul din cauza şocului.

— Dar… este jumătate din salariul pe un an!

— Ştiu.

— Nu pot să accept. McTavish împinse bancnota înapoi spre el. Nu am făcut nimic ca s-o merit.

Dorian Blackwell făcu un pas înapoi, evitând banii şi orice contact fizic.

— McTavish, permite-mi să îţi dau un sfat gratuit odată cu bancnota aia.

E incredibil cum inflexiunea crudă, rece a vocii nu se schimbă nici măcar o dată, şi totuşi pericolul se intensifică palpabil.

— Scrupulele sunt un lucru periculos pentru bărbaţi. Dacă nu pot să am încredere în lăcomia ta, atunci nu pot să am încredere în nimic din ce ţine de tine. Şi, dacă nu pot să am încredere în tine, viaţa ta nu înseamnă nimic pentru mine.

McTavish lipi bancnota de piept.

— Ai dreptate, Blackwell. Atunci o să-ţi mulţumesc pentru generozitate şi o să pornesc la drum.

Dacă picioarele nu-i tremurau prea mult ca să-l poată susţine.

Blackwell încuviinţă, având pe cap o pălărie din fetru de culoarea abanosului care îi ferea ochii de lumină, după care se întoarse spre Strand.

— O seară bună, inspectore. Transmite-i salutările mele lui Madame Regina.

Era ca şi cum omul îi citise afurisitele de gânduri. În mod prostesc, McTavish presupusese că obiceiurile lui erau prea jos pe lista de priorităţi a lui Blackwell ca acesta să le observe. Când şantajezi duci şi mituieşti judecători, cum e posibil să-ţi aminteşti tendinţele unui poliţist dintre cei o sută aflaţi în buzunarul lui Blackwell?

Înainte să se poată stăpâni, McTavish simţi mustrări de conştiinţă.

— Nu o s-o răneşti, nu-i aşa? strigă el. Mă refer la doamna Mackenzie.

Încet, Blackwell se întoarse, arătându-i ochiul de un albastru nenatural.

— Inspectore, ştii că nu e cazul să îmi pui întrebări.

Înghiţind în sec, McTavish îşi dădu jos pălăria, strivind borul cu mâinile.

— Îmi cer iertare… Doar că… ei bine… e o femeie tare gingaşă, cu sufletul bun. Nu aş putea trăi împăcat dacă aş şti că am avut vreo implicare în… ceva neplăcut ce i s-ar

întâmpla.

Aerul din jurul lui Blackwell păru să se întunece, de parcă umbrele se adunaseră ca să îl protejeze.

— McTavish, dacă conştiinţa te deranjează prea tare, există alternative pentru viaţă…

Inimă Neagră făcu un pas amenințător spre el, iar McTavish sări în spate.

— Nu! Nu, sir. Nu o să-ţi stau în cale. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

— Foarte bine.

— Nu am vrut să chestionez… Doar că… nu toţi suntem capabili să avem inimi atât de negre ca a ta.

Blackwell înaintă, iar McTavish închise ochii, convins că ăsta era sfârşitul pentru el. În loc să-l omoare, acea şoaptă calmă, rece îl învălui, precum adierea damnării.

— Aici te înşeli, inspectore. Fiecare om poate avea o inimă ca a mea. Trebuie doar să primească imboldul potrivit.

Tremurând, McTavish îşi trânti pălăria înapoi pe cap.

— D-da, sir. Deşi nu mi-aş dori un asemenea imbold, dacă ăsta-i scopul tău.

O satisfacţie crudă, acaparatoare se aprinse în ochii lui Blackwell, şi, în acel moment, McTavish îl urî pe nenorocit pentru că îl făcuse să se simtă atât de neputincios.

— Apropie-te, McTavish, şi o să-ţi spun un secret. Un lucru despre mine pe care puţini oameni îl ştiu.

Nu exista niciun om în viaţă care să fi vrut să fie confidentul lui Dorian Blackwell. Secretele lui erau genul de lucruri din cauza cărora mureau oameni.

Păşi către bărbatul întunecat şi voinic.

— D-da?

— Nimeni nu vrea un asemenea imbold, inspectare. Nici măcar eu.

Clipind rapid, McTavish încuviinţă din cap în timp ce îl privi pe Dorian Blackwell păşind în ceaţa şi-n umbrele serii londoneze, convins că evitase nu numai moartea, ci chiar pe însuşi diavolul.

Capitolul 4

Lui Farah îi plăcea Londra noaptea. Să se amestece cu lumea bună la Covent Garden sau să participe la prelegeri, concerte şi la petrecerile de după cu mulţimea mai degrabă trecătoare de romancieri aflaţi în Anglia de suficient de mult timp încât să devină deprimaţi şi să se mute înapoi în Paris ca să scrie despre asta.

Astăzi purta noua ei rochie cu corsaj, din cea mai bună mătase de un verde acvatic, pentru planul ei de a vedea cea mai recentă producţie Tom Taylor, avându-l ca însoţitor pe Carlton Morley. Cuprinsă de un val de nechibzuinţă, trăsese de mânecile umflate şi transparente ale corsajului ca să se vadă mai mult din claviculă şi umeri.

Când ceasul bătu ora şase, se ridică de la birou şi îşi dădu jos jacheta sobră de funcţionară, înlocuind-o cu un şal cu franjuri şi mănuşi din mătase albă. Cartwright, cel mai nou funcţionar, care era cu cel puţin cinci ani mai mic decât ea, o privea absolut fascinat.

— Nu cred că v-am mai văzut purtând această culoare până acum, doamnă Mackenzie. Vă scoate în evidenţă ochii, sper că nu vă deranjează că spun asta.

— Mulţumesc, domnule Cartwright.

Zâmbi, neputând să-şi oprească o mică furnicătură de plăcere provocată de aprobarea tânărului atrăgător.

— La cum arătaţi, Sir Morley o să vă ceară de nevastă până la sfârşitul serii, continuă el, netezindu-şi mustaţa subţire şi aurie care îi tachina buza, de parcă încă era încântat că în sfârşit îi crescuse. Dacă Morley n-o face, căutaţi-mă, şi aş putea fi convins să renunţ la râvnitul meu statut de burlac.

Plăcerea lui Farah se diminuă, aşa că îşi accentuă zâmbetul.

— N-aş visa niciodată să fac aşa ceva, domnule Cartwright, din niciun punct de vedere. Eu, una, nu îmi

doresc să fiu sursa de probleme sau de dihonie a cuiva.

Ea folosi termenul londonez pentru *soţie,* în timp ce se juca cu marginea mănuşii. O deranja din ce în ce mai mult că aproape toţi cei pe care îi ştia păreau să creadă că statutul ei de văduvă era vrednic de milă. Pe parcursul ultimului deceniu, nenumăraţi bărbaţi se oferiseră să o ia de nevastă, chiar şi pentru simplul fapt că nu suportau să se gândească la ea trăind şi dormind singură.

Ca să se apere, purtase rochii de doliu aproape patru ani, până la o vârstă la care ajunse să se simtă în siguranţă. Lucrurile se potoliseră după o perioadă şi fusese destul de norocoasă cât să fie angajată într-un mediu unde majoritatea bărbaţilor erau fie însuraţi, fie total împotriva instituţiei căsătoriei. Sau amândouă. Ceea ce îi convenea, pentru că ea era la fel de deziluzionată de ideea unui soţ.

Câştigurile ei, oricât de modeste ar fi fost, rămâneau ale ei. La fel şi timpul, plăcerile, părerile şi, cel mai important, voinţa ei. Fiind o văduvă de clasă mijlocie la o vârstă respectabilă, îşi permitea nişte libertăţi sociale la care majoritatea femeilor puteau numai să viseze. Nu avea niciodată nevoie de însoţitor, i se permitea să aibă cea mai ciudată companie şi, dacă ar fi vrut, ar fi putut chiar să-şi facă un iubit, şi nimeni, cu excepţia unui preot, nu ar fi ridicat dintr-o sprânceană.

Nu, scurta şi tragica ei experienţă matrimonială avea să rămână, probabil, şi singura din viaţa ei. Cu atât mai bine, credea ea, pentru că avea lucruri mai importante cu care să-şi ocupe timpul, printre care şi aplicarea legii.

Lăsând cu fermitate o urmă de melancolie în trecut, acolo unde îi era locul, Farah îi ură lui Cartwright o seară plăcută şi porni spre holul recepţiei de la Scotland Yard, care se golea cu repeziciune.

Sergentul Crompton şi sergentul de serviciu Westridge o fluierară uşor când ieşi din birou.

— Ia uite cine s-a pregătit pentru o prezentare în faţa Maiestăţii Sale! urlă Crompton, cu faţa bronzată după o după-amiază liniştită în care îşi făcuse rondul pe lângă râu.

— Domnilor, zise ea zâmbind şi făcu o reverenţă joasă

impecabilă.

— Nu te pleca în faţa lor, doamnă Mackenzie! îi strigă cu o voioşie obscenă Gemma Warlow, o prostituată care lucra în zona docurilor. Nu merită nici să-ţi lustruiască pantofii!

— Închide-ţi pliscul, Warlow! strigă Crompton, deşi din vocea lui lipsea orice urmă de conflict real.

— Închide-mi-l tu, sergentule! îl împunse Gemma, în timp ce îşi scutură pletele de un şaten murdar. Asta dacă ai destul în pantaloni ca să-mi ajungi în gât.

Farah se întoarse către centrul sălii de recepţie.

— Gemma Warlow, ce faci aici? o întrebă blând. Nu ţi-am aranjat un loc la casa reformatoare?

— Druthers m-a găsit şi m-a târât înapoi pe ponton. Am fost prinsă pentru că vomitam în timpul orelor de trafic. Gemma ridică din umeri ca şi când ar fi fost o nimica toată. Mi-ai făcut un bine, doamnă Mackenzie, dar ar fi trebuit să ştiu că n-o să mă lase să plec aşa uşor.

Edmond Druthers era un proxenet şi un traficant care controla cu mână de fier o parte din zona docurilor. Reputaţia lui pentru cruzime era întrecută numai de lăcomia lui.

— Of, Gemma. Farah se duse la ea şi o luă de mână. Ce o să ne facem?

Cătuşele femeii zăngăniră când îşi trase mâinile dintre ale lui Farah.

— Nu murdări mănuşile alea, o avertiză cu un zâmbet vesel care îi tăia obrajii ca două mere.

Gemma era cam de vârsta lui Farah, însă anii fuseseră mai puţin blânzi cu ea, aşa că arăta poate cu un deceniu mai bătrână. Riduri adânci îi porneau din zona ochilor şi pielea ei alterată de vreme se întindea pe nişte oase mici.

— Spune-mi unde mergi îmbrăcată aşa frumos.

— M-am aranjat pentru o seară la teatru.

— Ce grozav! O plăcere sinceră străluci în ochii femeii. Cine e norocosul care o să te însoţească?

— Norocosul sunt eu.

Carlton Morley apăru lângă Farah, ochii lui albaştri sclipind când se uita la ea pe sub borurile pălăriei de seară.

— Ca să vezi! exclamă Gemma tare. Să nu fie chiar cel mai frumuşel cuplu din Londra? întrebă ea mâna de beţivi, hoţi şi alţi infractori îngrămădiţi în boxă, aşteptând să le vină rândul pentru o celulă.

Toţi încuviinţară.

— Mergem?

Morley, splendid în haina lui de seară, îi întinse braţul lui Farah, care îl prinse cu un zâmbet încântat. Întorcându-se spre Gemma înainte să plece, Farah îi spuse:

— Te rog, ai grijă de tine! O să vorbim dimineaţă despre situaţia ta.

— Nu-ţi bate căpşoru' pentru mine, doamnă Mackenzie! insistă femeia, trăgându-şi un şal roşu zdrenţăros peste umerii sfrijiţi. O să petrec înc-o noapte pe spate, numai că de data asta o s-o *dorm!*

Ofiţerii şi infractorii izbucniră într-un râs care se revărsă în aer în timp ce Farah îl urmă pe Morley spre Strand. Tăcură o vreme, picioarele lor perturbând ceaţa apoasă care venea în vârtejuri dinspre râu şi le ascundea tălpile. Lămpile cu gaz şi felinarele ţineau departe melancolia apusului şi dădeau ceţii gri o strălucire aurie.

Noaptea era adusă la viaţă cu muzică şi voie bună, însă lui Farah i se părea că ea şi Morley erau departe de toate astea. În loc să fie impresionaţi de culorile vibrante şi de muzica vioaie, se uitau cum copiii străzii alergau printre picioarele celor bogaţi şi cum cerşetorii întindeau mâna către petrecăreţii nemiloşi şi neinteresaţi. Oraşul era împărţit între un exces de bogăţie şi sărăcie, de progres civilizat şi afiliere criminală, iar acest lucru o apăsa pe Farah în această seară, când se gândea la Gemma Warlow.

— Uneori, în nopţi ca asta, aş da orice să fiu la ţară, unde e mirosul atât de dulce, spuse ea, simţindu-se vinovată pentru că atenţia îi era distrasă.

Sir Morley scoase un uşor sunet de încuviinţare, şi, când se uită la el, Farah văzu că sprâncenele lui de un şaten-deschis erau desenate într-o încruntare preocupată,

în timp ce se uita la aglomeraţia de pe Strand, dar nu se concentra asupra nimănui. Era foarte chipeş în hainele lui de seară şi cu lavaliera albă. Gentlemanul englez desăvârşit. Înalt, dar nu exagerat. Dichisit, dar puternic. Chipeş într-un mod clasic, aristocratic, era deopotrivă plăcut şi accesibil. Dinţii lui erau îngrijiţi şi nu foarte strâmbi, şi, deşi avea aproape patruzeci de ani, părul lui auriu era încă des şi nu încărunţise. Mergea într-un fel care îi făcea pe oameni să îi facă loc, iar Farah nu putea să nu se gândească la faptul că asta îi sporea farmecul.

Sir Carlton Morley era un bărbat distins, dacă nu chiar de viţă nobilă, şi era respectat de majoritatea oamenilor, ca să nu punem la socoteală şi reputaţia lui ca fiind unul dintre cei mai apreciaţi inspectori din istoria poliţiei metropolitane.

— Cred că ar trebui să beau două sticle întregi de vin singură în seara asta, spuse ea, testându-l, din moment ce niciunul nu băuse mai mult de un pahar la cină.

El încuviinţă tăcut.

— După asta, continuă Farah, o să mă bucur de o repriză de înot în Tamisa. Cel mai probabil, o să fiu goală. Nu aş vrea să-mi murdăresc noua rochie, înţelegi?

— Cum vrei tu, încuviinţă Morley, fără să se uite la ea.

Punându-şi cealaltă mână peste braţele lor alăturate, ea îl împinse pe o uşă, departe de traficul pietonal.

— Carlton, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el. Eşti absent. E totul bine?

Lejeritatea cu care îi rosti prenumele îi atrase atenţia lui Carlton. Asta era o nouă intimitate între ei şi încă se adaptau la ea.

— Iartă-mă! Îi ridică mâna la gură şi o apăsă uşor ca să o sărute. Am fost nepermis de nepoliticos. Te rog, repetă ce ai spus!

„Nicio şansă”, se gândi ea, însă gura i se relaxă într-un zâmbet. Sărutul mâinii aflate în mănuşă îi trezi o strălucire caldă şi îl iertă imediat.

— Am observat că Dorian Blackwell a fost achitat azi în tribunal. Asta te apasă atât de tare?

La pomenirea numelui, trăsăturile lui Morley deveniră grave şi strânsoarea în care îi ţinea mâna se intensifică.

— De fiecare dată când îl prind cu ceva, îmi scapă printre degete! Ştiu că are jumătate din poliţie într-un buzunar şi jumătate de parlament în celălalt.

Dându-i drumul la mână, îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr înainte să o aşeze la loc.

— La naiba cu el! explodă. Şi ştii ce a avut tupeul să facă parşivul judecător Singleton? întrebă Morley, după care continuă, fără să aştepte răspunsul ei. M-a certat public pe mine pentru comportament ostil faţă de acest gunoi!

Farah rămase tăcută. Avea propria părere despre acea ranchiună, dar îşi dădu seama că nu era momentul să o spună. Crezuse că Morley era un bărbat cu principii foarte stricte, care nu se cobora să bată un om care avea mâinile legate, indiferent de cât de mult ar merita-o ticălosul.

— Poate că în seara asta ar trebui să ne concentrăm asupra unei distracţii mai relaxante decât teatrul, îi sugeră Farah delicat. Poate o plimbare prin grădini sau…

— Nu, o întrerupse Morley, punându-şi delicat un deget sub bărbia ei. Nu. Cred că am nevoie de diversiunea unei comedii în seara asta. O să mă ajute să şterg toate gândurile legate de Dorian Blackwell.

— Bine, încuviinţă ea, bucurându-se de familiaritatea atingerii lui. Ţi-ar prinde bine să ţi-l scoţi din minte pentru o seară.

Deşi rostise cuvintele, ştia totuşi că să-ţi scoţi din minte un om ca Dorian Blackwell era mult mai uşor de spus decât de făcut. La cum stăteau lucrurile, şi ea încercase să facă fix acelaşi lucru în cea mai mare parte a celor trei zile. În tot timpul cât fusese ţinut în celulă. Blackwell îi ocupase gândurile, invadându-le ca un cântec nepoftit până când prezenţa lui în camerele de sub ea îi pulsa prin nervi cu o vigilenţă constantă.

— Aşa o să fac. În seara asta, o să mă concentrez numai asupra companiei tale strălucitoare. Morley se uită la chipul ei până când dispoziţia i se întunecă din nou. Doar

că, atunci când a spus acele lucruri despre tine şi mine... am simţit că aş putea să îl *omor.*

Farah încercă să afişeze cel mai dezarmant zâmbet.

— Nu-l lăsa să te deranjeze prea mult. Cu siguranţă am auzit lucruri mai rele de-a lungul anilor.

Şi nu era ăsta adevărul?

— Asta ar trebui să mă liniştească? şopti el, capul lăsându-i-se mai jos, buzele lui stăruind în spaţiul din ce în ce mai apropiat dintre ei, deasupra gurii lui Farah.

— Da, spuse ea hotărât şi îl împinse din uşă şi înapoi pe alee, ca să-şi reia seara. Dorian Blackwell nu este nici măcar pe lista celor mai nemiloase şi rele persoane care mi-au vorbit în sala de interogatoriu.

„Însă a fost, într-un fel, cel mai înfricoşător", adăugă ea în gând. Ce straniu! De-a lungul carierei ei, fusese ameninţată, i se făcuseră avansuri, fusese degradată şi implorată, iar Dorian Blackwell nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri. Abia îi pronunţase numele. Poate câteva insinuări. Farah era sigură că înţelesese greşit promisiunea subtilă din vocea lui, dar tot îi dădea fiori de fiecare dată când şi-o amintea.

— Farah, îţi place să lucrezi pentru mine? o întrebă Morley pe un ton aproape copilăresc din cauza şovăielii. Deseori mă întreb dacă nu ai prefera să ai grijă de o casă liniştită şi minunată pe undeva.

Farah făcu un gest ca şi cum ar fi dat la o parte un miros neplăcut.

— Îmi place să fiu ocupată. Cred că aş înnebuni dacă nu aş avea ceva productiv de făcut în timpul zilei. Îmi place să lucrez la Scotland Yard. Simt că sunt gardianul dosarelor Londrei şi al secretelor ei murdare. Mă mândresc cu ceea ce fac.

— Ştiu asta, încuviinţă Morley, care părea distras de un cu totul alt set de probleme. Dar vrei să lucrezi la Scotland Yard pe termen nedefinit? Nu ţi-ai dori o familie? Copii?

Farah era tăcută în timp ce întrebările săpau sub coaste ca să ajungă la inima ei. Iniţial, nu-şi dorise să fie la

Scotland Yard, dar acceptase funcţia de acolo pentru că spera că într-o zi avea să ajungă la ce avea nevoie. Să dezlege secretele trecutului ei. Pe măsură ce timpul trecea, începuse să creadă că acest lucru nu avea să se mai întâmple. Cât despre cealaltă întrebare… nu-şi permisese să se gândească la asta. Cuvinte ca „familie” şi „copii” se dezintegraseră când era foarte tânără, şi nu reuşise să le reînvie fără să-şi frângă inima. Cu toate astea, ceva înăuntrul ei se încorda şi durea la ideea unui copil al ei. O familie.

— Mi-e foame, spuse ea relaxată, sperând să schimbe subiectul conversaţiei. Hai să ne gândim la o cină timpurie înainte de teatru… Ceva italienesc?

Ezitant, Morley renunţă la subiect şi fu de acord.

— Ştiu un loc chiar lângă Adelphi.

— Excelent! zise ea fericită.

În timpul cinei italieneşti, amândoi evitară subiecte grele precum Inimă Neagră din Ben More şi viitorul ei, acceptând cântecul unui violonist hoinar şi mâncând nişte paste excepţionale cu un vin roşu de masă excelent. Vorbiră despre lucruri lipsite de importanţă, precum construirea unor noi căi ferate subterane şi popularitatea cărţilor de ficţiune cu detectivi. Piesa de la Adelphi fu distractivă şi bine scrisă, şi dispoziţia lor se îmbunătăţi considerabil când se plimbară pe Fleet Street către apartamentul ei, aflat deasupra cafenelei domnului de Gaule. Pe măsură ce noaptea înainta şi cu cât se îndreptau mai spre est, străzile Londrei deveneau tot mai periculoase, iar Farah se bucură că Morley avea întotdeauna o armă la el.

— Pun pariu că vor scrie romane ieftine despre tine, Sir Morley, îl tachină ea. Poate chiar vor include vânătoarea celui al cărui nume nu-l vom spune pentru restul serii. Cât de măreţ ar fi?

— E ridicol, bombăni Morley, însă, chiar şi în lumina felinarelor, se putea vedea că roşise, iar în ochii lui se citea satisfacţia în timp ce el o privea.

O altă seară de citit poezii a lui de Gaule se transformase într-o depravare îmbibată în absint. Sunetul muzicii ţigăneşti şi râsetele puternice se auzeau în stradă şi se amestecau cu chemările prostituatelor şi ale vânzătorilor de droguri.

— Niciodată nu am înţeles de ce ai ales să stai aici, după toţi anii ăştia.

Morley o prinse mai protector de braţ în timp ce o însoţi pe scările întunecate, către camera ei.

— Aceşti… aceşti aşa-numiţi boemi nu sunt genul de oameni potriviţi cu care să-şi irosească timpul o femeie nobilă ca tine.

Farah râse veselă şi se întoarse către el, fiind cu o treaptă mai sus ca să îl poată privi direct în ochi.

— Îţi poţi imagina că mi-aş irosi timpul cu cineva, Carlton? Deşi trebuie să recunosc că am o anumită fascinaţie pentru boemi. Sunt atât de creativi şi de liberi.

În loc să fie fermecat, Morley păru mai degrabă îngrijorat.

— Nu participi niciodată… la aceste serate, nu-i aşa?

— Şi ce dacă aş participa? îl provocă ea jucăuş. Ce s-ar întâmpla dacă aş socializa cu cele mai iluminate şi progresive minţi ale timpului nostru?

— Nu socializarea mă îngrijorează, ci cu totul altceva, bombăni el.

— Dragă Carlton. Privirea ei se îmbună, şi îşi puse mâna pe umărul lui, mângâindu-i cu degetul mare părul de la ceafă. Sunt prea bătrână ca să socializez sau să irosesc timpul sau orice alt eufemism vrei pentru comportamentul scandalos care te îngrijorează. Se uită în josul scărilor, spre pavajul pictat în pătrate aurii întretăiate de lângă ferestrele cafenelei. Dar îmi place această parte a oraşului. Este plină de viaţă, de tinereţe, de artă şi poezie.

— Şi de hoţi şi destrăbălaţi, şi de prostituate.

— Dintre care cei mai mulţi mă ştiu de la Yard. Sunt atentă şi mă simt destul de în siguranţă aici. În plus, adăugă ea relaxată, nu toţi ne putem permite o terasă lângă Mayfair, nu-i aşa?

Gluma despre noua lui casă cumpărată voise să fie o tachinare, dar cuvintele ei îl dezmeticiră, făcându-l să o privească din umbre cu o nouă intensitate.

— Te-ai… simţit bine în seara asta, doamnă… ăă… Farah? Cu mine?

— Îmi dau seama că greu mă bucur de compania altcuiva mai mult decât de a ta, răspunse ea sincer.

— Bun. Respiraţia lui părea să se fi precipitat, ochii lui exprimând indecizie. Excelent. Am un subiect pe care voiam în mod special să îl discut cu tine în seara asta.

Un mic fior o încântă pe Farah, care deduse în ce direcţie era posibil să o ia conversaţia. Ce ar putea răspunde?

— Desigur.

Şi ea părea să fi rămas fără aer.

— Ai vrea… să vii înăuntru pentru nişte ceai?

El se uită la uşă destul de mult.

— Mă tem că nu ar fi prudent să mă inviţi în casa ta acum. Nu la cât de mult am… Doamne! Cred c-o s-o dau în bară.

Degetele ei se plimbară de pe umerii lui spre obraji, în timp ce Farah încercă să pară cât de încurajatoare posibil, cu toate că inima i-o luase razna împreună cu gândurile ei.

— Spune-mi la ce te gândeşti!

Mâinile lui le acoperiră pe ale ei pe obraz.

— Vreau să îţi fac curte ca la carte, Farah, spuse el grăbit. Conducem împreună o companie care se bucură de atâta succes; imaginează-ţi cât de bine ne-am descurca conducând o casă. Ne bucurăm unul de compania celuilalt. Şi cred că, de-a lungul anilor, am dezvoltat sentimente mai puternice decât prietenia. Mâna lui o strânse pe a ei şi o duse la piept, deasupra inimii. Niciunul nu mai trebuie să fie singur, şi nu mă pot gândi la compania altcuiva care să-mi facă mai multă plăcere în fiecare noapte pentru restul zilelor.

Acea căldură plăcută se întoarse în stomacul ei, deşi Farah fu oarecum neimpresionată de declaraţia lui. Deci nu era vreun Rossetti sau Keats. Ar trebui să fie ăsta un

dezavantaj?

— Gândeşte-te la ce oferi, spuse ea uniform. Sunt o văduvă care a trecut bine de vârsta măritişului. Un bărbat cu poziţia ta şi nevoile tale are nevoie de o nevastă tânără, care va fi fericită să îi facă un loc confortabil la care să se întoarcă. Cineva care să îi ofere bebeluşi grăsuţi şi o tovărăşie respectabilă. Toţi cei pe care îi cunosc eu sunt fie criminali, fie boemi. Zâmbi înainte să adauge: Uneori, ambele.

— Ai douăzeci şi şapte de ani, spuse el amuzat. Nu poţi spune că ai dat în senilitate.

— Douăzeci şi opt luna trecută, îl corectă ea. Şi cred că încerc să te avertizez că sunt prea prinsă în rutina mea ca să-ţi fiu o soţie supusă.

Cu toate astea, stomacul ei tresări la gândul de a avea copii. Morley tăcu o clipă, deşi păru mai degrabă gânditor decât insultat. Întinse mâna şi îi dădu o buclă de pe umărul gol pe spate, lăsând la iveală pielea albă neacoperită de şalul ei.

— Primul tău mariaj… Ezită. A fost atât de groaznic?

— A fost, de fapt, chiar opusul. Zâmbi trist. Doar că… tragic de scurt.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre asta într-o zi.

— Poate, minţi Farah în timp ce se concentra la căldura degetelor lui care zăboveau deasupra pielii ei.

Dorinţa plutea între ei precum ceaţa Londrei, o formă delicată, masculină care era liniştitoare şi tulburătoare în acelaşi timp.

— Mi-ar plăcea să am şi şansa să concurez cu soţul tău defunct pentru afecţiunea ta. Chiar aş încerca să mă ridic la nivelul amintirii lui. Acele degete elegante şi delicate se opriră în sfârşit pe umerii ei, trăgând-o lângă el. Perspectiva nu mă sperie cum s-ar întâmpla cu alţi bărbaţi.

Emoţionată, Farah îşi permise să se rezeme de corpul lui subţire.

— Eşti un bărbat unic, îl complimentă, genele ei lăsându-se în jos în faţa acestei intimităţi neaşteptate. Şi destul de chipeş. Lucrurile astea nu e bine să fie decise în

grabă. Îmi dai o noapte sau două ca să-mi examinez sentimentele?

— Trebuia să ştiu că o femeie eficientă şi greu de mulţumit ca tine nu o să fie dată pe spate. Dă-mi o speranţă, Farah, o rugă, strânsoarea lui trăgându-i corpul lângă al lui şi mâna sa plimbându-se în jurul curburii spatelui ei. Ceva de care să se poată ţine inima mea singură.

— Nu pot spune că nu e o propunere grozavă, spuse ea sincer. Chiar tentantă.

Ochii lui se aprinseră cu speranţă. Cu căldură.

— Tentantă? Nici măcar pe jumătate ca tine. Dumnezeule, Farah, nu ştii cum mă incită acel cuvânt pe buzele tale. Deşi, având în vedere că ai fost măritată, presupun că e posibil să ştii. La naiba, soţul tău trebuie să fi fost cel mai fericit bărbat din imperiu, chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă.

Îşi puse degetul sub bărbia ei, iar cu cealaltă mână îi trase corpul şi mai aproape de al lui. Farah încercă să ţină tristeţea departe de chipul ei.

— Am fost amândoi fericiţi, pentru o perioadă. Deşi probabil nu în modul în care sugerase el.

— Farah, pot să te sărut? Pasiunea din întrebarea lui era deopotrivă înspăimântătoare şi incitantă.

Ea se gândi, după care îşi înălţă capul.

Primul lor sărut fu delicat, nesigur şi, în acelaşi timp, plăcut. Farah era recunoscătoare pentru întunericul relativ, astfel că nu trebui să-şi facă griji pentru cum arăta chipul ei sau dacă ochii ar trebui să fie deschişi sau închişi. Se bucură pur şi simplu de fierbinţeala apropierii lui. De senzaţia jachetei presate de vârfurile degetelor. De abilitatea gurii lui, care dansa şi o explora pe a ei cu atingeri uşoare, intrigante. Fu o insistenţă de moment, după care îşi relaxă din nou apăsarea. O urmă de umezeală când limba lui se apropie de gura ei, dar nu mai mult decât o şoaptă.

Dorian Blackwell probabil săruta cu totul diferit, se surprinse Farah gândind. Probabil era sălbatic şi înfometat.

Poate prea viguros şi mistuitor în pasiunile sale. Gura lui părea atât de dură. O tăietură cinică pe un maxilar îndărătnic. Nu, Inimă Neagră din Ben More era egoist şi exigent. Cu siguranţă nu era reţinut sau respectuos ca… Dumnezeule! Ce făcea, gândindu-se la gura unui criminal în timp ce atingea buzele unui gentleman? Supărată, mai mult pe Blackwell decât pe ea, îl blestemă pe bărbatul care îi invadase neinvitat gândurile. Din nou. Cât tupeu!

Tocmai când căldura din stomac îi înflori într-o fierbinţeală acaparatoare care îi îmbujora pielea, curiozitatea şi vinovăţia o împinseră spre explorare. Farah îl prinse strâns de umeri şi se gândi să-şi folosească propria limbă. Era permis? Avea să se retragă el oare din cauza manierei franţuzeşti de sărutat? Auzise de ea numai de la prostituate, dar ideea o intriga de ceva timp. Ar trebui să-l invite din nou înăuntru? Poate că, indiferent de ce răspuns avea să hotărască să-i dea, nu avea să ajungă la vârsta de treizeci de ani neatinsă.

Tocmai când acel gând splendid îi trecu prin minte, Morley se retrase, respiraţia lui rapidă producând vagi nori de abur în frigul care se lăsa.

— Vino mâine cu mine la biserică, rosti el gâfâind. Nu vreau să aştept până luni să te văd.

Farah răsuflă dezamăgită la auzul celei mai banale cereri pe care şi-o putea imagina. Cum se putea gândi la biserică într-un asemenea moment? se gândi că, dacă el insista să fie un gentleman, şi ea ar trebui să fie o lady.

— Nu sunt religioasă, recunoscu ea. În plus, nu îmi plac bisericile. Dar dacă vrei să ne întâlnim la un ceai când se termină slujba, poţi să mă suni după-amiază.

Ideea o făcu să zâmbească, plăcându-i gândul explorării acestor săruturi plăcute cu el. Şi gândul la viitor. După ce făcu un pas înapoi, el îi dădu drumul, dar nu înainte să îi ridice mâna cu mănuşa încă o dată la buze.

— Mi-ar plăcea asta mai mult decât pot spune.

Pe cât de repede se aprinsese pasiunea în sufletul ei, pe atât de repede o stinse frigul serii, iar Farah începuse să se întrebe dacă senzaţia fusese ca răspuns la sărut… sau la

gândurile intruzive pe care le avea despre celălalt bărbat. Deranjată, îşi strânse pe lângă ea rochia, îşi trase şalul mai strâns în jurul umerilor şi, încet, începu să urce scările.

— Noapte bună atunci, Carlton.

— Vise plăcute, Farah Leigh!

Oprindu-se, se întoarse foarte încet către locul de unde el o privea.

— Cum mi-ai zis?

— Farah Leigh. Ce credeai că am spus?

— Mi s-a părut că am auzit Fairy.

Şopti cuvântul. Părul lui Sir Morley strălucea arămiu când îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Probabil sărutul te-a afectat la fel de mult ca pe mine.

— Într-adevăr.

Farah se întoarse şi urcă restul scărilor până la uşă, nedorind să-i arate tristeţea subită care o cuprinse. Pentru că el greşise: faptul că auzise greşit nu avea nimic de-a face cu sărutul.

Când deschise uşa apartamentului, inima îi era mai grea decât fusese de luni întregi. O durere veche şi familiară trecea prin ea, lama ei fiind la fel de ascuţită ca în urmă cu un deceniu. Închizând uşa, se sprijini de ea şi un moment stătu nemişcată în întunericul rece, degetele ei tremurânde atingându-i buzele.

Cum era posibil ca, după atâţia ani, să se simtă atât de… derutată? Ca şi cum, într-un fel, fusese infidelă. Nu, era un cuvânt prea puternic. Dar, cumva, tot se aplică.

„Termină cu asta, Farah”, se certă singură. Trecuseră zece ani de când băiatul pe care îl iubise murise. Şaptesprezece de când se separaseră. Avea aproape treizeci de ani. Merita să îşi construiască o viaţă cu cineva, dacă şi-ar fi dorit. Cu siguranţă Dougan ar fi înţeles.

Vinovăţia intensifică durerea, până când Farah se simţi atât de mizerabil, încât ştiu că nu avea să doarmă în noaptea aceea. Trecând prin salonul ei confortabil, îi luă mai mult decât de obicei să aprindă lumânarea de pe cămin ca să aibă destulă lumină cât să aprindă focul în şemineul

de piatră.

Ridicând lumânarea, întinse mâna după coşul ei cu aprinzătoarea. O mişcare rapidă din zona periferică o făcu să sară şi să se întoarcă. Flacăra lumânării pâlpâi, dansă şi sfârâi nebuneşte, ca şi cum ar fi încercat să fugă de diavol, a cărui faţă se contura deasupra ei. Cu ochiul lui întunecat, plin de păcat, şi cu cel albastru plin de răutate, se uită în jos la ea cu buzele trase cât să dezvăluie dinţii albi, de prădător, ca să formeze un rânjet dezgustat.

Ţipetele lui Farah i se înghesuiră în gât, prevenind materializarea lor în timp ce bâjbâia în spatele ei după vătrai. Spre şocul şi disperarea ei, alte două forme imense se topiră din umbră şi înaintară din ambele părţi.

— Sper că te-ai bucurat de acel sărut, doamnă Mackenzie.

Dorian Blackwell îşi linse degetul şi stinse flacăra lumânării, învăluindu-i din nou în întuneric.

— Pentru că o să fie ultimul.

Capitolul 5

„— Ai putea să mă iubeşti… Asta dacă vrei.

— Bineînţeles că o să te iubesc, Dougan Mackenzie, spuse ea simplu. Cine altcineva o s-o facă?

— Nimeni”.

Farah alunecă într-o ceaţă de amintiri punctate de un ritm rapid, dar îndepărtat, care tăia prin negura plăcută cu o consistenţă zgomotoasă şi uluitoare.

— „Nu te-aş părăsi niciodată, Zâno!

— Serios? Nici măcar ca să fii pirat?

— Promit! E posibil să fiu totuşi un bandit”.

Tic-tac. Tic-tac.

Capul şi-l simţea neataşat de restul corpului, în timp ce ceaţa care plutea uşor începea să se disipeze, şi realitatea pătrunse în plăcutul vis.

— Suntem destul de aproape de Glasgow, şir, putem

s-o adormim din nou ca să nu fie conştientă pe feribot.

O voce scoţiană aspră, care îi amintea de un fierăstrău, şi o băutură puternică trecură dincolo de vocile dulci ale tinereţii ei.

— Imediat, Murdoch.

Acea voce. Întunecată şi calmă cu o nuanţă de… ceva străin şi totuşi familiar. Unde mai auzise vocea aia?

— „O să încerci şi tu să mă iubeşti?

— O să încerc, Zâno, dar nu am mai făcut-o înainte.

— O să te învăţ şi asta”.

— Chiar crezi c-o să te ajute?

Vocea aspră părea mai aproape acum, laolaltă cu acele zgomote ritmice exasperante care păreau să-i mişte corpul dintr-o parte într-alta.

— N-o să-i dau de ales.

Vocea întunecată era şi ea aproape. Terifiant de aproape.

Farah era furioasă pe amândoi. Aceşti bărbaţi nu aveau ce căuta aici, printre amintirile de preţ ale trecutului ei. Într-un fel, îl corupeau. Mai ales cel calm şi întunecat. Voia să-i spună s-o lase în pace. Dougan Mackenzie fusese o tragedie preţioasă care îi aparţinuse numai ei, şi voia să-i ordone vocii periculoase să stea departe de el. Cu toate astea, nu putea, deoarece intrase în atmosfera ciudatului ei vis treaz.

„Dragostea este pentru basme… Nu există aşa ceva”.

Se iubiseră, nu? Farah simţi nevoia să întindă mâna, în timp ce ochii solemn de întunecaţi ai lui Dougan începură să dispară. Vocea lui dulce de băiat era înlocuită cu ceva crud şi înspăimântător.

„Da, Farah Mackenzie, ar trebui să fugi”.

— Ce o să-i spui când se trezeşte? întrebă cel numit Murdoch.

— Murdoch, întrebarea pe care ar trebui s-o pui este ce informaţii de folos îmi poate da ea.

Îngrijorată, Farah încercă să găsească sensul conversaţiei auzite, însă gândurile ei păreau să-i fie duse ca frunzele căzute în prima furtună a iernii. Membrele ei erau

rigide ca un trunchi de copac, greoaie şi inflexibile. Cu toate astea, se legăna ca o ramură în timpul unor rafale neregulate de vânt.

Tic-tac-tic-tac.

— Adică, n-o să-i spui…

— Niciodată.

Vocea întunecată avea o nuanţă de pasiune în jurământ, dar se dădu înapoi de lângă ea.

— Dar credeam că…

— Credeai că ce?

Rece. Bărbatul ăsta era *rece.* Ca Tamisa în ianuarie. Sau precum cel mai adânc nivel al iadului, unde mergeau sufletele prea întunecate ca să ardă şi îi ţineau companie diavolului.

Un oftat profund, plin de suferinţă, răzbătu în ciuda sunetului trenului.

— Nu contează ce gândeam.

Murdoch părea irascibil şi dezamăgit, nu înfricoşat, şi Farah îl considera cel mai curajos bărbat din lume.

Trenul! Revelaţia o lovi pe Farah cu duritate. Clinchetul ritmic, legănatul, mirosul vag de fum de cărbuni şi umezeală. Ţinându-se de informaţiile despre loc cu frica disperată că avea să le piardă din nou, Farah jeli pierderea suferită, în timp ce rămăşiţele visului ei se risipiră în neant. Ceaţa pe care plutea se materializă într-o pernă moale din catifea, cu buzunare adânci pe alocuri pentru nasturii moderni.

Când se hotărâse să plece într-o călătorie? Anxietatea izbucni în timp ce Farah îşi aminti lucruri mai recente. Îşi făcuse bagajul? Călătorea pentru muncă? De ce nu reuşea să iasă din această ceaţă destul de mult cât să-şi deschidă ochii sau să-şi mişte membrele greoaie?

Şuieratul trenului crestă aerul, şi Farah observă că începuse să încetinească. Dumnezeule, trebuia să se mişte. Doar nu putea fi prinsă dormind odată ce ajungea la destinaţie, nu-i aşa? Mai exact, cine erau însoţitorii ei?

Un alt cuvânt o lovi în timp ce îşi recăpăta cunoştinţa.

„Glasgow”.

Ce căuta în Scoţia?

Pleoapele începură să i se mişte, şi îşi simţi muşchii încordaţi, considerând asta un semn că începea să iasă din starea de confuzie în care fusese prinsă. Nu îi era deloc caracteristic. Niciodată nu luase substanţe care să o ajute să doarmă. Şi nici nu bea în exces tocmai de teamă că avea să ajungă fix în această situaţie. Ce se întâmplase mai exact? Fusese otrăvită?

Frica erupse prin golurile din memorie, şi simţi că se grăbeşte către adevăr cu viteza locomotivei trenului.

„Permite-mi să te sărut, Farah”.

Fusese cu Carlton. O ceruse – oarecum –, şi ea îi răspunsese… ce?

— Atunci, bine. Vocea îmbătrânită a lui Murdoch îi întrerupse concentrarea. Mă duc să pregătesc totul, Blackwell, cât te ocupi tu de domniţă.

„Blackwell”. Inima lui Farah o luă razna, şi mintea ei încercă să ţină pasul. Era aproape, acolo. Blackwell… Scoţia… Sărut… Of, de ce nu putea face legătura?

„Sper că te-ai bucurat de acel sărut, doamnă Mackenzie… Pentru că o să fie ultimul”.

Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More. El o avea. El o luase!

Ochii lui Farah se deschiseră la timp să vadă un flacon argintiu dat de la un gentleman la altul, ambii îmbrăcaţi în negru; odată ce se uită mai atentă la feţele lor, constată că nu păreau să fie deloc gentlemani.

Erau singuri într-un vagon privat, de un lux cum nu mai văzuse. Imagini neclare cu damasc de mătase, de culoarea vinului roşu, şi catifeaua tapiţeriei şi a draperiilor de la ferestre îi surprinseră simţurile copleşite. Culoarea sângelui. În afară de umbrele masive ale bărbaţilor din mijlocul vagonului, culoarea umplea decorul până la exces.

„Nu are sens”, se gândi Farah. Dacă era cineva îmbibat în sânge, acela era Dorian Blackwell. Din tot ce auzise, acesta înota în râuri pline cu sângele duşmanilor săi. Aşa că de ce părea atât de greşit că lavaliera lui de mătase şi gulerul se ridicau atât de imaculat sub maxilarul

lui puternic?

Pleoapele lui Farah se închideau, dar senzaţia de grabă care alerga prin ea îi spunea să fugă. Să se lupte. Să ţipe.

— Nu uita să-i dai doza înainte să ajungă trenul în staţie, îi reaminti Murdoch înainte ca umbra lui să deschidă uşa către vagon, lăsând înăuntru o rafală de aer rece şi lumina zilei.

— Nu-ţi face griji!

Dorian se întoarse spre ea, trăsăturile feţei lui fiind pierdute în umbrele ochilor ei ce n-o mai ascultau.

— Nu uit *niciodată.*

Următoarea dată când Farah se trezi, tranziţia dintre vis şi realitate se dovedi mult mai lină, deoarece nu fură voci alarmante sau mişcări care să îi afecteze corpul. Senzaţia de plutire pe un nor dură ceva timp, şi stătu cât de mult putu în acel spaţiu dulce şi sigur dintre stări. Nu era încă trează. Nu era nici adormită.

Prima informaţie pe care o înregistră fu sunetul oceanului, care era tulburat de o furtună. În depărtare se auzeau tunete. Vântul care gemea izbea ploaia de fereastră cu rafale puternice, iar aerul greoi şi rece aducea o umezeală curată, dar sărată. Farah trase aer în piept, amintindu-şi de un loc pe care-l lăsase în urmă cu şaptesprezece ani înainte.

Scoţia.

Ochii i se deschiseră. Noaptea o întâmpină cu un întuneric greoi, de catifea. Ferestrele îi spuneau că avea o încăpere mare, însă numai cu contururi minime, deoarece luna şi stelele erau ascunse de norii furtunii.

Încă prea confuză ca să intre în panică, Farah îşi îndoi membrele amorţite, testându-le mişcările, şi, spre marea ei uşurare, descoperi că nu era legată sau imobilizată. Înălţând o rugăciune tăcută de mulţumire, încercă să-şi adune gândurile. Era pe un pat cu cele mai moi aşternuturi pe care le simţise vreodată sub obraji. Mişcându-se în continuare, descoperi că era încă îmbrăcată complet, deşi corsetul ei părea să fi fost slăbit.

Cine făcuse asta? Blackwell?

Gândul trimise un fior prin ea, în ciuda păturii călduroase şi grele. Trebuia să se pună în mişcare. Trebuia să-şi dea seama unde o dusese şi cum să evadeze. Mijlocul nopţii părea un moment bun în care să încerce asta, deşi furtuna putea fi o problemă. Dacă ghicise corect, se afla în fortăreaţa Inimii Negre, castelul Ben More. Ceea ce însemna că oceanul înconjura insula Mull, iar asta făcea evadarea ceva mai dificilă.

Poate imposibilă.

Dar să ia lucrurile pe rând. Recită o mantra, nedorind să lase frica să o paralizeze. O persoană trebuia să poată sta în picioare ca să scape de orice, aşa că nu trebuia să se gândească prea mult în viitor. Întrebându-se ce-i dăduse, îşi scoase cu grijă picioarele de sub pături. Cum avea să-şi găsească pantofii în întuneric?

Poate putea să bâjbâie în jur după o lampă sau o lumânare.

Braţele îi tremurau slăbite când încercă să se ridice în şezut. Camera se învârti. Sau era capul ei? Clipi de câteva ori şi se ţinu strâns de pat ca să nu cadă din nou.

O dâră argintie se arcui prin ferestrele cu model de diamante şi lumină de mai multe ori. Văzu imaginea unui pat înalt şi lat şi a unui şemineu în care ar încăpea un bărbat voinic, după care văzu silueta din umbră, care stătea nemişcată în scaunul cu spătar înalt de lângă patul ei.

Dorian Blackwell. O privise dormind. Fusese destul de aproape cât să întindă mâna şi să o atingă.

Fulgerul trecu, aruncându-i pe amândoi din nou în întuneric, iar Farah îngheţă în acele câteva secunde cât tunetul zgudui turnul. Deşi nu putea vedea nimic, clipi de mai multe ori, încercând să-şi controleze bătăile accelerate ale inimii.

Se aşteptă ca în orice moment el să sară pe ea, ca prădătorul pe care-l evocase în amintirea sa, şi ştia că nu avea puterea necesară ca să se lupte cu el sau să fugă.

— Te rog, şopti ea, nesuportând slăbiciunea din

propria-i voce. Nu…

— Nu o să te rănesc, spuse întunericul.

Era atât de aproape, încât i se părea că-i putea simţi respiraţia pe piele. Farah nu era sigură că îl credea.

— Atunci, ce caut aici?

Îşi dorea ceva care să sugereze mişcare, însă umbrele rămaseră nemişcate.

Trecură câteva momente de tăcere până când vocea se întinse spre ea în negrul absolut.

— Trebuie să fac ceva foarte important. Tu poţi fie să mă ajuţi, fie să-mi stai în cale. Orice ai alege, e mai bine să fii undeva unde te pot observa.

— Ce te face să crezi că te-aş ajuta vreodată? îl întrebă pe un ton poruncitor, în timp ce indignarea începu să îi anihileze panica. Mai ales după ce m-ai luat din casa mea, din viaţa mea. A fost o mişcare nechibzuită. Lucrez pentru Scotland Yard, şi o să mă caute.

Farah speră ca ameninţarea ei să aibă efectul dorit. Îşi amintise de Blackwell în camera de interogatoriu. Fusese calm, aparent neînfricat, dar îi văzuse transpiraţia de pe linia părului, tensiunea din muşchi, pulsul care îi zvâcnea în vena de la gâtul lui puternic.

— Nu cred că-ţi plac spaţiile închise, plusă ea. Dacă mă găsesc aici, nu o să poţi scăpa de acuzaţiile de răpire. Cu siguranţă te vor trimite înapoi la Newgate.

— Nu crezi că pot face în aşa fel încât să nu fii găsită niciodată?

Vocea lui rămăsese la fel – rece, nepăsătoare –, însă Farah icni ca şi cum tocmai fusese pălmuită. Se luptă în tăcere cu un fior de teroare. Voia să spună că nu aveau să o găsească pe ea? Sau corpul ei? Îşi aminti că Inimă Neagră din Ben More lăsase un munte de devastare în urma lui, sub forma persoanelor moarte sau dispărute. Regretându-şi ameninţările, săpă prin gândurile ei întunecoase pentru a găsi ce să spună.

— Îl iubeşti?

Întrebarea o luă complet prin surprindere.

— Poftim?

— Pe Morley. Numele ar fi putut fi la fel de bine blocat în gheaţă. Voiai să-i accepţi propunerea?

Farah avu senzaţia ciudată că întrebarea îi luase prin surprindere pe amândoi.

— Nu văd de ce e asta treaba…

— Răspunde la întrebare! spuse el sacadat.

Lui Farah nu îi plăcea să i se dea ordine. Cu toate astea, ceva din mantaua nopţii o făcu neobişnuit de sinceră.

— Nu, se confesă ea. Deşi îl respect foarte mult pe Carlton şi mi-e drag, nu îl iubesc.

— L-ai lăsat să te sărute. Vorbele lipsite de înflăcărare trădau totuşi un ton acuzator. Şi-a pus mâinile pe tine. Obişnuieşti să le permiţi bărbaţilor pe care nu îi iubeşti să facă asemenea lucruri?

— Nu! Eu… Morley e primul bărbat pe care l-am sărutat de când… Farah clipi rapid. Cum era posibil ca un bărbat ca Dorian Blackwell să o atace pentru un simplu sărut? Nu avea el un harem de curtezane frumoase? Nu era el cel mai notoriu escroc? Nu trebuie să-ţi explic ţie acţiunile mele! Nu sunt un hoţ, răpitor sau criminal. Sunt o văduvă respectabilă, angajată, stăpână pe mine şi îmi permit orice libertăţi mi se par potrivite.

Capul i se tot învârtea, şi, cu cât era mai implicată, cu atât se simţea mai rău. Ce îi dăduse el o făcea nechibzuită, impulsivă şi emotivă.

Întunericul tăcu şi stătu nemişcat pentru atât de mult timp, că Farah se întrebă dacă silueta lui fusese de fapt o halucinaţie provocată de drogul din vene.

— Văduvă? mârâi Dorian Blackwell amuzat. Poţi să faci pe matroana respectabilă cu alţii, doamnă Mackenzie, dar eşti o femeie cu nişte secrete teribile. Şi eu se întâmplă să le ştiu.

Aroganţa din ton o provocă, însă inima lui Farah lovea cu putere la auzul cuvintelor. Era imposibil. Nu-i aşa? Secretele ei muriseră în urmă cu zece ani şi fuseseră îngropate într-un mormânt superficial, nemarcat.

Împreună cu inima ei.

— Ce ai impresia că ştii? şopti ea. Ce vrei de la mine?

O altă fâşie de fulger se ramifică în furtună, iluminându-i umbra masivă, transformându-i părul negru-albăstrui şi ochiul cu cicatrice într-un argintiu ireal. Farah îi surprinse expresia numai un moment, dar fu un moment de neatenţie, şi ce văzu o reduse la tăcere.

El se apropiase, cu capul tot plecat, însă ochii lui o ardeau de sub genele întunecate. Mâna lui plutea în spaţiul dintre ei, expresia fiind un amestec de durere acută şi dorinţă.

Imaginea dispăru la fel de repede cum apăruse, iar Farah stătu în întuneric, aşteptând presiunea degetelor lui. Nu o atinse, umbra lui fiind un contur masiv în dreptul ferestrei în timp ce stătea locului. Apoi se îndepărtă de ea.

— Întrebările tale e mai bine să fie lăsate pentru dimineaţă!

Confuză, Farah nu putu şterge imaginea ochilor lui când se întinsese spre ea. Cicatricea strica simetria sculptată a trăsăturilor lui întunecate. Asta nu făcea decât să îi intensifice aura ameninţătoare, cu siguranţă, însă agonia dezgolită, plină de dorinţă pe care o zărise îi presără teama cu confuzie.

Fusese un efect al furtunii sau de vină era vederea ei?

O uşă se deschise într-o parte îndepărtată a camerei, şi Farah fu din nou şocată. Se mişca atât de stăpân pe el în întuneric, fără să se lovească de mobilă şi fără să scoată un sunet.

— Cât ai de gând să mă ţii prizonieră aici, domnule Blackwell? întrebă ea, strângând cearşafurile şi simţindu-şi pleoapele grele.

— Nu am de gând să fii prizoniera mea, spuse Blackwell după o mică pauză.

— Captivă, atunci?

Nu ştia dacă îl amuza sau îl exaspera. Sunetul pe care îl făcuse el era imposibil de interpretat corect fără să-i vadă faţa.

— Culcă-te, doamnă Mackenzie, o îndemnă el. În seara asta, eşti în afara oricărui pericol, şi totul o să devină

mai clar mâine.

Apoi o lăsă să se gândească la ce voise să spună mai exact prin „În seara asta, eşti în afara oricărui pericol”.

Capitolul 6

Farah îşi dădu seama că spusele lui Dorian Blackwell se dovediră a fi profetice când se trezi dintr-un somn fără vise, cu razele soarelui revărsându-se peste patul ei şi încălzindu-i plăcut pielea. Gândurile şi vederea i se limpeziseră odată cu trecerea furtunii din noaptea trecută, lăsând-o odihnită şi nerăbdătoare.

Clipind în lumina dimineţii, deveni conştientă de zgomotele şi de foşnetul care veneau din camera ei. Suspinând adânc, se ridică imediat, în timp ce focul prinse viaţă în imensul şemineu, aprins de un bărbat scund, dar voinic, îmbrăcat mult prea bine ca să fie parte din personal.

Acesta îşi întoarse faţa către ea, barba lui cenuşie desfăcându-se într-un zâmbet vesel.

— Bună dimineaţa, doamnă Mackenzie! Ce plăcere să vă întâlnesc în sfârşit!

Traversă camera cu o viteză uluitoare pentru un bărbat atât de scund şi de solid. Alarmată, Farah trase păturile peste corsajul desfăcut, deşi, de sub nasturii descheiaţi, se vedea numai cămaşa ei de mătase.

— Nu… nu te apropia.

Îşi ridică mâna în timp ce îşi dădu apoi seama că era un gest ridicol pentru a-l opri. În mod surprinzător, se dovedi a fi eficient, iar bărbatul se opri lângă piciorul patului. Ochii albaştri deveniră mai blânzi, asemenea ridurilor de pe obraji, oferindu-i o înfăţişare paternă.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi de mine, domniţă. Sunt aici doar ca să fac focul şi să vă aduc micul dejun. Arătă spre tava aşezată la piciorul patului. Mai mult ca sigur vă e foame, aşa că am adus budincă de orez, un ou de prepeliţă, pâine prăjită şi ceai.

În timp ce Farah se uită la farfuria aranjată cu grijă, stomacul ei scoase un sunet înfometat de protest, după care începu să bolborosească din când în când.

Zâmbetul reveni pe faţa bărbatului, strălucind cu plăcere.

— E aşa cum bănuiam. Luă tava şi, atent, o duse spre ea, punându-i-o în poală. Puteţi lua micul dejun ca o adevărată doamnă.

Zâmbi fericit, oferindu-i un şerveţel. Farah se întinse automat să ia şerveţelul, punându-l unde îi era locul în timp ce bărbatul îi turnă ceai într-o ceaşcă delicată de porţelan care avea cea mai minunată nuanţă de verde mentă.

— Tu eşti… domnul Murdoch, spuse ea, recunoscându-i vocea. Din tren.

Privirea pe care i-o aruncă el pe sub gene era imposibil de interpretat.

— Da, spuse el într-un final. Deşi speram că n-o să vă amintiţi nimic din timpul călătoriei. V-am ţinut drogată ca să vă provocăm cât mai puţin disconfort.

Farah îl privi uimită. Disconfort? Cine nu ar simţi aşa ceva dacă ar fi răpit şi dus în această parte izolată a lumii? Şi care era treaba cu bărbatul ăsta, care se purta cu ea de parcă ar fi fost un oaspete bine-venit, nu un ostatic?

— Zahăr? Frişcă?

Arătă cu bunăvoinţă spre serviciul de ceai plin cu frişcă proaspătă şi spumoasă şi cuburi de zahăr.

— Nu, mulţumesc.

Manierele îi dictau să fie politicoasă, până şi cu cei care o răpiseră. Îl studie pe Murdoch în timp ce îşi ridică ceaşca la buze, oprindu-se când se gândi că era posibil ca în băutură să fie altceva decât ceai.

— Nu vă temeţi, domniţă, e numai ceai pentru micul dejun, nimic mai mult.

Îi deslușise corect gândurile. Farah bău. Dacă ar fi drogat-o din nou pentru a o lăsa fără cunoştinţă, probabil i-ar fi ţinut o cârpă peste gură şi nas, cum făcuseră iniţial. Ceaiul era puternic şi bun, şi, deşi era obişnuită să bea cafea dimineaţa, o ajută să împrăştie pânzele rămase în

colţurile minţii ei.

— Nu e vreo slujnică pe aici care m-ar putea ajuta? întrebă, sperând la o companie feminină şi la şansa de a evada. Tu eşti, în mod evident, prea important şi cu o funcţie prea bună ca să mă ajuţi să mă pregătesc.

Un licăr de nebunie cunoscătoare îi alunecă în zâmbetul atotprezent.

— Mi-a spus că o să fiţi atât de isteaţă pe cât sunteţi de frumoasă, o lăudă Murdoch, ridicând lingura şi oferindu-i-o, în timp ce împinse spre ea bolul de cristal cu budincă de orez.

Farah speră că nu o văzuse pălind la auzul complimentului, ştiind prea bine de la cine venise.

— Vedeţi, nu există femei la Ben More, iar eu sunt singurul bărbat căruia stăpânul castelului îi permite să intre în budoarul dumneavoastră ca să vă ajute. Acum, mâncaţi, ca să prindeţi puteri.

Farah nu putu să nu-l asculte. Dacă voia să evadeze în circumstanţele date, trebuia să-şi păstreze calmul, să strângă informaţii, şi, într-adevăr, să prindă puteri.

— De ce tu? întrebă, înainte să ia prima gură din budinca dulce ca mierea, care se topi într-un amestec de condimente în gura ei. Nu se putea opri din a savura gustul dulce a ceea ce părea un preparat banal.

Murdoch îşi schimbă poziţia, uşor incomodat.

— Ei bine, domniţă, asta este din cauza lipsei de… înclinaţii romantice… către femei…

— Preferi bărbaţii, deduse Farah la a doua lingură.

Bărbatul clipi, evident neaşteptându-se ca ea să fie atât de directă.

— Cam aşa, recunoscu el. Sper că asta nu vă jigneşte.

— Nu mă jigneşte absolut deloc, spuse Farah. Deşi fac o excepţie pentru partea din tine care răpeşte oameni şi cine ştie ce altceva face pentru cel mai notoriu criminal de pe insulă.

La auzul acestor vorbe, Murdoch râse ţinându-se de lateralele hainei, de parcă voia să evite să-i crape pe la cusături.

— Sunteţi o femeie curajoasă pentru o persoană atât de mică, spuse el. Cred c-o să aveţi nevoie de asta în zilele care urmează.

Acest lucru făcu inima lui Farah să bată şi mai tare, şi ei îi fu greu să înghită următoarea bucată.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă, amintindu-şi de cuvintele lui Dorian Blackwell despre cum că era în afara pericolului. Sau spusese, de fapt, în pericol? Noaptea trecută era ca un vis în momentul acela şi dispăruse la fel de repede. Cu excepţia fulgerului din ochii lui şi a felului în care se întinsese spre ea. Ca un bărbat din deşert care se apleacă spre un miraj.

— Domniţă, asta e o întrebare simplă cu un răspuns complicat. Cel mai bine îl las pe Blackwell să vă explice.

Stomacul lui Farah se crispă la gândul că avea să-l revadă pe Dorian Blackwell.

— Domnule Murdoch, începu ea.

— Doar Murdoch, doamnă.

— Bine. Murdoch. Nu poţi… să-mi dai o sugestie despre motivul pentru care am fost adusă aici? îl imploră ea. Tot ce pot face e să-mi imaginez cele mai groaznice scenarii posibile, şi aş vrea să fiu pregătită să-l văd pe… şeful tău.

— Îmi pare rău, domniţă, dar ordinele sunt ordine. Spre meritul lui, bărbatul părea să regrete în mod sincer. Dar vreau să ştiţi că niciunul din locuitorii castelului Ben More nu o să ridice un deget să facă altceva decât ce veţi cere.

— Atât timp cât nu evadez, sublinie Farah, tăindu-şi oul de prepeliţă.

Zâmbetul lui Murdoch dispăru.

— Într-adevăr. Da.

— Şi doar dacă mă port ca un ostatic cuviincios.

Înghiţi o bucată, încântată să descopere că oul fusese gătit în unt.

— Ei bine… nu asta… vreau să spun… toţi v-am fi recunoscători dacă…

— Şi atât timp cât cererea mea nu contrazice ordinele

lui Blackwell.

— Şi asta. Simţindu-se din ce în ce mai incomod, Murdoch se îndreptă spre uşă. Dar sunteţi în siguranţă, asta voiam să spun, oricât de înfricoşători par bărbaţii de pe aici.

— Ei bine, atunci, o să mă străduiesc să fiu cel mai bun prizonier pe care l-a avut acest castel vreodată.

Farah luă o gură de ceai, bucurându-se de confuzia lui Murdoch. O merita, ticălosul, în ciuda felului lui atent de a fi. Fusese implicat în răpirea ei, şi ea ar face bine să-şi amintească asta. Asta o putea ajuta să se lupte cu dorinţa din ce în ce mai mare de a-l plăcea.

— Vai, domniţă! V-aş ruga să nu vedeţi lucrurile astfel, spuse el serios, o cută de preocupare apărându-i între sprâncene. Daţi-i o şansă lui Blackwell să vă explice situaţia şi poate… o să vedeţi lucrurile puţin diferit.

Ţinând mâna pe mânerul uşii, o privi în timp ce mânca micul dejun, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Foarte bine, Murdoch, spuse Farah, sperând că fusese destul de convingătoare.

Bărbatul păru să se relaxeze.

— În pod sunt nişte haine pentru femei, spuse el. Ce-ar fi să mă duc să le caut până mâncaţi şi beţi ceaiul, după care o să mă întorc şi o să iau rochia ca să o spăl. Aţi vrea să mă interesez dacă vi se poate pregăti o baie?

Ea mestecă o bucată de pâine prăjită, iar scoţianul voinic ieşi din cameră.

Farah ascultă sunetul bocancilor lui care îl duceau departe de uşă, apoi îşi băgă în gură bucăţile de pâine prăjită rămase şi le înghiţi cu guri fierbinţi de ceai. Nu încuiase uşa în urma lui. Asta era posibil să fie singura ei şansă. Dacă ştia ceva era că femeile care dispăreau erau rareori găsite, şi, deşi cele mai pricepute şi iluminate minţi ale poliţiei aveau să o caute, nimeni nu şi-ar fi imaginat că fusese dusă la castelul Ben More. Eliberarea era responsabilitatea ei, numai a ei, şi avea de gând să-şi asume riscul decât să-şi aştepte soarta în luxul cu draperii fine al camerei ei din castel.

După ce termină din două înghiţituri oul de prepeliţă

gătit perfect, puse tava pe jos şi sări din pat, degetele ei grăbindu-se să închidă nasturii corsajului. Era chiar păcat că trebuia să încerce să evadeze în minunata ei rochie de seară, dar cel puţin straturile în plus ale fustelor aveau să-i ţină de cald.

Îşi găsi geanta, şalul şi pantofii aşezaţi pe un scaun din catifea albastră moale, lângă şemineu, şi se uită în geanta din satin ca să găsească destui bani cât să-şi asigure trecerea înapoi pe ţărm. După asta, avea să încerce să găsească un poliţist local şi urma să vadă dacă nu se putea întoarce în Londra apelând la un strop de curtoazie profesională.

După ce scotoci fără rezultat în şifonierul din lemn alb, căută cu disperare o capă sau o manta şi se rugă ca soarele să mai aştepte câteva ore. Trecând la ferestrele mari, studie zona castelului.

Priveliştea năucitoare care o întâmpină îi fură un oftat. Castelul Ben More avea vedere către o peninsulă imensă, de pe o fundaţie formată din piatră abruptă gri cu negru. Farah urmă cu privirea panta uşoară a dealului, în timp ce iarba de smarald se întindea către coasta unde soarele lumina apele calme cenuşii-albastre ale strâmtorii. Oile care păşteau completau priveliştea idilică, iar frumuseţea locului îi distrase atenţia de la importanţa momentului. Munţii Scoţiei erau vizibili peste canalul îngust, aproape şi totuşi de neatins.

Ferestrele erau îndreptate către est, ceea ce însemna că ţărmul era în partea de vest şi spre nord. Unde era un castel era mereu şi un sat în apropiere, şi, dacă avea vreo şansă să găsească pe cineva care s-o ajute să treacă canalul, acest cineva se afla printre pescarii şi gardienii care sigur locuiau acolo.

Farah îşi strânse şalul în jurul buclelor ciufulite şi se încălţă în drum spre uşa dormitorului. Se uită peste umăr o singură dată, oprindu-se ca să-şi evalueze opţiunile. În ciuda grabei de-a evada, o curiozitate supărătoare pusese stăpânire pe ea. De ce o adusese Inimă Neagră din Ben More aici? Cu ce i-ar fi putut fi ea de folos?

O temere întunecată îi şopti că cel mai probabil nu voia să stea destul cât să afle. Cu inima bătându-i tare şi cu o mână surprinzător de stabilă, Farah întredeschise uşa şi verifică dacă era vreun gardian. Cum nu era niciunul, alunecă prin deschizătură şi închise uşa uşor în urma ei.

În loc de piatră gri rece, holurile castelului Ben More aveau covoare de lux bordo şi podele din marmură italienească. Farah urmă în tăcere plăcile de lemn închis la culoare aflate de-a lungul holului, către o scară ce ducea spre o galerie deschisă. Covoarele îi amortizau paşii uşori, însă la fel ar fi stat lucrurile şi pentru cineva care ar fi vrut să-i dea de urmă, aşa că era cu ochii după Murdoch sau după alte personaje înfricoşătoare care ar fi putut fi în subordinea lui Blackwell. Sala frontală trebuie să fi fost o aripă mai veche a structurii, deoarece ar fi putut fi sala cea mare a oricărui castel medieval. Piatra rece era încălzită de tapiserii de lux ţesute şi de un candelabru din fier care se legăna deasupra unei scări late din piatră.

Farah abia de aruncă o privire la lucrurile scumpe din jur în timp ce se ghemui la nivelul balustradei sculptate din piatră când o uşă laterală se deschise la etajul de sub scara arcuită din piatră şi vocile puternice a doi bărbaţi răsunară în sală. Pedestraşi, îşi dădu ea seama, în timp ce aceştia traversară camera cu bocancii lor greoi şi ieşiră pe uşile impresionante din faţă.

Doar nu se aştepta să evadeze pur şi simplu ieşind pe uşile din faţă, nu-i aşa? Îşi aminti de o altă încercare de evadare…

Bucătăriile. Trebuiau să fie la parter sau mai jos şi aveau locuri unde te puteai ascunde dacă aveai nevoie. Şi, dacă era prinsă în drum spre ele, putea să spună că pur şi simplu căuta mâncare.

Farah îşi ţinu răsuflarea în timp ce coborî în vârful degetelor pe scara măreaţă şi ţâşni de-a lungul intrării late din piatră. Bucătăriile trebuiau să fie în partea din spate a turnului, asta dacă acest castel fusese construit asemenea castelelor din Anglia, iar asta ar fi, din fericire, în partea de

nord-vest. Simţind că providenţa era cu ea, îşi făcu loc printr-un labirint de holuri, trecând de o bibliotecă, o capelă neglijată şi numeroase camere. Când ajunse în sufragerie, ştia că o luase în direcţia bună. Cu excepţia pedestraşilor, nu mai întâlnise pe nimeni.

Un ibric mare, înmiresmat, fierbea deasupra unui cuptor în bucătărie, iar pe masa acoperită cu făină erau tarte cu fructe puse în rânduri frumos aranjate. Lui Farah îi lăsă gura apă când simţi mirosul şi fu tentată să ia tartele, dar rezistă, ştiind că şansa ei pentru evadare se micşora cu fiecare secundă care trecea. La un moment dat. Murdoch avea să se întoarcă în camera ei şi să constate că ea fugise, şi până atunci ea trebuia să fie la cel puţin un kilometru depărtare.

Uşa bucătăriei mari şi bine aprovizionate era lângă uşa deschisă a unei cămări adiacente. Poate bucătarul era în pivniţă sau în cămară.

Sincronizarea nici că putea fi mai potrivită.

Cu degetele de la picioare abia atingând podeaua, trecu de masă, de cuptoare şi de mâncarea care se gătea, ducându-şi şalul la bărbie şi ridicându-şi fustele voluminoase. Soarele se revărsă asupra pietrelor, şi îi atinse faţa preţ de o secundă minunată când deschise uşa greoaie destul de mult cât să se poată strecura.

Umărul lui Farah aproape fu smuls din încheietură când singura ei speranţă de a evada fu năruită de o mână cărnoasă.

— Nu, spuse uriaşul cu ochi migdalaţi, mişcând dintr-un deget ca şi cum ar fi certat un câine de vânătoare neascultător. Fără plecat.

Farah sări în spate, lovindu-se de muchia ascuţită a unui blat. Oprindu-şi o înjurătură şi un plânset, se apucă strâns de şold şi încercă să nu dea înapoi în faţa bărbatului chel, imens şi diform care semăna cu monstrul lui Frankenstein, cu tot cu cicatrici, semne şi ochi căprui foarte blânzi.

— Te rog, îl imploră ea disperată. Te rog, lasă-mă să plec! Sunt ţinută aici împotriva voinţei mele. Nimeni n-o să

ştie că tu m-ai lăsat să plec. Fie-ţi milă de mine!

Ca răspuns la rugăminţile ei, bărbatul închise uşa cămării şi se aşeză în faţa uşii bucătăriei, o strajă tăcută împotriva evadării ei.

— Am bani, îşi încercă Farah norocul, răsturnând monedele din geantă pe tejghea. Sunt ai tăi dacă mă laşi să trec.

Frankenstein rămase tăcut, încrucişându-şi braţele deasupra burţii şi privind-o în continuare cu un amestec de răbdare şi milă.

Aruncând un ochi la tacâmuri, Farah se repezi după cel mai mare cuţit şi îl îndreptă spre el.

— O să mă laşi să plec, în momentul ăsta.

Mişcarea exasperantă a buzelor lui îi spuse numai că-l amuzase.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te rănesc.

Gândul că ar putea răni pe cineva îi făcea rău, dar încercă să-şi pună cea mai înverşunată expresie de care era capabilă.

Amuzamentul lui se transformă într-un zâmbet deranjant care dezvălui dinţi ascuţiţi alarmant de distanţaţi.

— N-o s-o faci, spuse el cu vocea relaxată a unui nătâng.

Un englez nătâng. Ciudat!

— Cu siguranţă o s-o fac dacă nu te dai la o parte şi…

Cu o mişcare mult prea rapidă pentru o bestie care vorbea atât de greu, îi luă cuţitul fără ca măcar să o atingă şi îl puse pe tejghea, undeva unde ea nu putea ajunge.

Ce avea să facă acum? Farah simţea cum sângele i se scurgea din faţă, însă ochii bărbatului luceau în vreme ce o privea ca şi cum tocmai îl mulţumise cu ceva.

— Are nevoie de tine, o informă Frankenstein binevoitor. Du-te la el!

— Mai degrabă m-aş duce la diavol! tună ea, fără să aibă nevoie de clarificări despre cine era *el.*

Întorcându-se cu spatele, ajunse cu faţa la masa de gătit, clocotind de indignare şi nu puţin de frică. Bărbatul cu statură de taur din spatele ei scoase un oftat care te ducea

cu gândul la un personaj bovin.

— Tu ai fost Zâna lui Dougan, spuse el, în vocea lui simţindu-se o nuanţă de admiraţie.

Farah se întoarse la loc.

— Ce? întrebă ea.

— Mi-a spus că arăţi ca una. Cu bucle argintii, ochi argintii şi pistrui mici.

Arătă cu degetul spre părul ei, ca şi cum i-ar fi arătat culoarea. Farah clipi rapid la bărbatul imens din faţa ei, în timp ce lacrimi i se strângeau în colţurile ochilor.

— L-ai cunoscut pe Dougan Mackenzie?

— Am fost în închisoare cu el. Toţi am fost. Acum mult timp.

— Spune-mi, îl rugă ea, toate gândurile despre frică şi evadare evaporându-se la auzul numelui lui Dougan. Te rog, sir, poţi să-mi spui ce a zis? Zi-mi de…

— Du-te mai întâi la *el.* Mâna cărnoasă a lui Frankenstein scărpină o cicatrice mare de pe cap. În birou. Asta o să-mi dea timp să-mi amintesc cuvintele.

— Pot să stau aici cât îţi aminteşti.

Farah încercă să tragă de timp, întrebându-se dacă acest bărbat se născuse cu un handicap sau ajunsese aşa din cauza numeroaselor răni la cap. Căutând un mod de a-i distrage atenţia, văzu tartele.

— Tu mi-ai făcut micul dejun, nu-i aşa?

Bărbatul încuviinţă.

— A fost foarte bun, spuse ea cu sinceritate. Crezi că poate…

— Du-te! Acum! Vorbim mai târziu.

Expresia bucătarului deveni încăpăţânată în timp ce arăta cu degetul spre uşă.

— Nu vreau să mă duc la Blackwell. Vreau să merg acasă!

— Are nevoie de tine, Zâno.

Clipi la ea şi dădu încurajator din cap.

— Să nu-mi mai spui *niciodată* aşa!

Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, Farah înaintă ameninţător către el, iar bărbatul se dădu în spate, intrând

în uşă, ochii lui mărindu-se de uimire.

— M-ai înţeles? Nu ai dreptul să-mi spui aşa!

Farah bănuia că intensitatea reacţiei ei îi surprinsese pe amândoi, însă situaţia o înfuria şi, trebuia să recunoască, o şi intriga. Atâtea întrebări despre trecutul ei rămăseseră fără răspuns, şi acum afla că era posibil ca acele răspunsuri să o aştepte în acest castel izolat. Şi totuşi, dacă nu era nimic decât pericol pentru ea aici? Dacă în spatele personalului binevoitor şi al decorului plăcut o aştepta un prădător machiavelic care pur şi simplu se juca cu ea înainte de următoarea lui masă?

Nu mai suporta suspansul.

— O să mă duc la el, se răsti Farah. Nu-mi dai de ales.

Uriaşul încuviinţă din nou, ca şi cum ar fi uitat totul şi era satisfăcut.

— Poţi să iei nişte tarte dacă vrei, se oferi el.

— Nicio şansă.

Farah îşi puse monedele înapoi în geantă şi se grăbi către uşă, exasperată. De ce de fiecare dată când se apropia de răspunsuri, de adevăr, era împiedicată de nişte bărbaţi idioţi? Era incredibil de iritant.

Făcând o pauză, se întoarse.

— Ce fel de tarte?

— Cu căpşune.

Frankenstein îşi şterse mâinile de şorţ şi îi întinse tava. Blestemându-şi incapacitatea de a refuza produse de patiserie, Farah luă o bucată.

— Asta nu înseamnă că te iert pentru faptul că eşti un infractor care răpeşte oameni.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă el.

— Asta ca să fie clar.

Înghiţi tarta, şi imediat untul, zahărul şi gustul înţepător al căpşunelor îi desfătară papilele gustative.

— Dumnezeule, exclamă ea, incapabilă să se abţină.

Dinţii lui, sau mai degrabă lipsa lor, apărură din nou după ce buzele dezvăluiră un zâmbet sincer. În timp ce mesteca, Farah îl cercetă pe bărbatul din faţa ei. Nu părea deloc la locul lui în acea bucătărie în stil parizian dotată cu

cele mai noi şi mai scumpe instrumente, ci părea să se potrivească mai degrabă în grajdul unui fierar sau... ei bine... ca matahala închisorii. Lăsând însă la o parte acest lucru, era un bucătar foarte talentat.

— Cum te cheamă?

Farah nu se putu opri să întrebe.

— Walters.

— Walters. Luă încă o tartă, apoi încă una. E numele tău mic sau de familie?

Sosirea răspunsului dură mai mult decât ar fi fost de aşteptat.

— Nu pot să spun că-mi amintesc. Doar Walters, deşi cred că mi-ar plăcea să am un prenume.

Farah se gândi la asta şi se hotărî.

— Ce zici de Frank? sugeră ea, mutând a treia tartă în cealaltă mână înainte să ia o a patra.

— Frank Walters.

Savură numele aşa cum savură ea tartele făcute de el.

— Un nume ca la carte, îi spuse ea. „Pentru un Frankenstein ca la carte”. Acum, dacă mă ierţi, se pare că am o întâlnire cu o minte criminală cu suflet negru.

Până să ajungă în camera de studiu, Farah se pierdu după ce coti de prea multe ori prin holurile şerpuite. Petrecu câteva minute în bibliotecă, fiind distrasă de rafturile de la podea până în tavan. Aşa cum bănuise, camera de studiu era într-o sală splendidă lângă marea intrare. Deşi, când băgă capul înăuntru – se părea că nimeni nu închidea uşile în turnul ăla blestemat –, găsi minunata cameră masivă goală.

Nu, nu goală la propriu. Deşi nu era nimeni în ea, o prezenţă stranie şi dinamică plutea în fiecare colţ la camerei masculine de studiu. Farah putea mirosi acest lucru în notele ascuţite de fum de trabuc care persistau în mobila din piele închisă la culoare. Aroma se amesteca cu uleiul de cedru şi de citrice folosit la curăţarea biroului enorm, flancat deşi mai multe rafturi din lemn închis la culoare. Nicio rază de soare nu trecea prin draperiile din

catifea de culoarea vinului roşu care erau trase. Singura lumină din cameră provenea de la două lămpi aflate pe biroul aranjat şi de la un alt şemineu care ar fi putut găzdui o familie mică din Cheapside.

Atrasă de mâini nevăzute, Farah făcu un pas ezitant în camera de studiu, apoi un altul. Foşnetul fustelor şi iritarea respiraţiei ei distruseră puritatea senină a aerului neclintit. Bătăile inimii ei avură un ecou puternic, precum bubuiturile tunurilor, când intră în camera privată a lui Dorian Blackwell.

Farah încercă să-şi imagineze un bărbat ca Inimă Neagră din Ben More în această cameră, făcând ceva banal ca scrisul unei scrisori sau monitorizarea registrului contabil. Plimbându-şi degetele mâinii libere peste un prespapier de bronz în forma unei flote, aflat deasupra biroului său enorm, imaginea i se păru imposibil de reprodus.

— Înţeleg c-ai încercat deja să evadezi.

Trăgându-şi mâna înapoi, Farah o ţinu la piept când ajunse faţă în faţă cu cel care o răpise, care acum stătea în uşă.

Era chiar mai înalt decât şi-l amintea. Mai întunecat. Mai mare.

Mai rece.

Chiar şi când stătea în lumina lăsată înăuntru de ferestrele din sală, Farah ştia că bărbatul acela aparţinea umbrelor din această cameră. Parcă special ca să-i demonstreze ideea, acesta păşi în cameră şi închise uşa în urma lui, oprind astfel toate sursele de lumină naturală.

Un petic îi acoperea ochiul cu probleme, lăsând la iveală numai marginea cicatricii, însă mesajul iluminat de foc nu avea nevoie de ambii ochi pentru a fi transmis.

„Acum te am”.

Cât de adevărat era! Viaţa ei depindea de mila acestui bărbat care era faimos pentru lipsa lui de milă.

Haina neagră care abia îi cuprindea umerii laţi se întindea odată cu mişcările lui, însă ce îi atrase atenţia lui Farah fu modelul familiar, cu albastru, auriu şi negru al

kiltului său. Tartanul Mackenzie. Nu ştia că genunchii unui bărbat pot fi aşa musculoşi sau că, sub umbra de păr negru, picioarele puternice băgate în bocanci negri mari puteau fi atât de captivante.

Se rezemă de biroul lui când bărbatul porni spre ea, evocând din nou imaginea unui jaguar la vânătoare. Lumina focului dansa pe trăsăturile late ale feţei sale enigmatice şi făcea umbră unui nas rupt de prea multe ori ca să mai poată fi catalogat drept aristocratic. Desigur, în ciuda lavalierei scumpe, a hainelor croite impecabil şi a părului negru ca abanosul tăiat în scări şi la modă, nimic din Dorian Blackwell nu te ducea cu gândul la un gentleman. O vânătaie care se vindeca îi colora maxilarul şi o tăietură se vindecase pe buză. Ratase acea ultimă noapte în furtună, dar ştia că pumnii lui Morley îl răniseră. Se întâmplase asta în urmă cu numai câteva zile?

Ce îi spusese? Ceva despre evadare?

— Nu ştiu la ce te referi.

Ochiul lui bun se fixase pe tartele pe care Farah uitase că le strângea în mână.

— Bănuiala mea e că ai încercat să fugi prin bucătărie, şi planurile ţi-au fost dejucate de Walters.

La naiba! Aerul din camera de studiu era dintr-odată prea închis. Prea dens şi plin, şi de… de el. Hotărâtă să nu se lase intimidată, Farah îşi ridică bărbia şi făcu ce putu ca să-l privească direct în ochi – în singurul ochi.

— Dimpotrivă, domnule Blackwell, mi-era foame. Nu am vrut să te întâlnesc fără să fiu… întărită.

Replica îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

— Întărită? Lipsa oricărei inflexiuni îi ridică părul de pe ceafă. Cu… produse de patiserie?

— Ei bine, da! insistă ea. Cu produse de patiserie.

Ca să-şi demonstreze punctul de vedere, băgă o tartă în gură şi o mestecă furioasă, deşi regretă instantaneu acest lucru, deoarece moliciunea părea să o fi părăsit. Înghiţind bucata seacă, Farah încercă să-şi ascundă grimasa, în timp ce mâncarea îşi făcea drumul încet şi neplăcut spre stomacul ei.

Blackwell se apropie puţin. Dacă nu se înşela, masca lui rece căzu într-un moment de neatenţie, şi o privi cu ceva asemănător tandreţei, asta dacă o faţă ca a lui ar fi putut exprima o asemenea emoţie.

Farah credea că nu e posibil să fie şi mai confuză. Cât de mult se înşelase! Însă scăparea se dovedi a fi trecătoare, şi, până clipi, chibzuirea calmă se întorsese, făcând-o să se întrebe dacă ce văzuse fusese un truc al luminii de la foc.

— Majoritatea oamenilor au nevoie de un întăritor mult mai puternic decât o tartă cu căpşune înainte să mă înfrunte, spuse el sec.

— Da, ei bine, am descoperit că un desert delicios poate face bine cuiva care se află într-o situaţie neplăcută.

— Serios? o înconjură prin stânga, cu spatele la foc, lucru care îi învălui faţa în umbre şi mai adânci. Îmi dau seama că vreau să-ţi testez teoria.

Dintre toate conversaţiile pe care se aşteptase să le aibă cu Inimă Neagră din Ben More, asta era clar ultima.

— Poftim!

Întinse tarta către el, oferindu-i delicatesa cu degete tremurânde. Blackwell ridică o mână mare. Respiră adânc. Apoi o coborî din nou, încleştându-şi pumnii.

— Pune-o pe birou, o instrui el.

Nedumerită de cerinţa lui ciudată, aşeză cu atenţie tarta pe lemnul care strălucea, observând că Blackwell aşteptă până când mâna ei ajunse lângă corp şi abia apoi luă desertul. Tarta dispăru în spatele buzelor lui, iar Farah nu respiră în timp ce privea muşchii maxilarului mestecând produsul de patiserie încet, metodic.

— Ai dreptate, doamnă Mackenzie, chiar a îndulcit momentul.

O arsură la plămâni o făcu să expire, şi încercă să imprime în sunet o parte din exasperarea ei anterioară.

— Hai să lăsăm nimicurile, domnule Blackwell, şi să vorbim despre situaţia de faţă.

Îşi puse în voce tot profesionalismul britanic concis pe care-l dobândise în ultimii zece ani, potolindu-şi tremurul de

teamă cu o abilitate născută din practică migăloasă.

— Şi anume?

— Ce vrei mai exact de la mine? întrebă ea. Credeam că azi-noapte te-am visat, dar n-a fost aşa, nu-i aşa? Şi acolo, în întuneric, ai promis că o să-mi spui... o să-mi spui de ce m-ai adus aici.

Blackwell se aşează, ochiul lui concentrându-se la fiecare detaliu al feţei ei, ca şi cum ar fi vrut să memoreze totul.

— Aşa am făcut.

Capitolul 7

— Vrei nişte scotch? întrebă Dorian, mişcându-se către o masă pe care se afla o tavă plină cu carafe şi pahare puse între două scaune înalte de piele.

Recunoscătoare pentru spaţiul dintre ei, primul instinct al lui Farah fu să refuze, dar se răzgândi şi spuse:

— Da, mulţumesc.

— E din partea legăturii tale, marchizul de Ravencroft.

Farah clipi.

— Legătură?

Privind-o cu atenţie, scoase două pahare identice, în care turnă lejer un lichid gros, de culoarea caramelului.

— Liam Mackenzie, actualul moşier al clanului Mackenzie. Sunt sigur că e o rudă a soţului tău defunct.

În timp ce se gândea, Farah se străduia să-şi liniştească inima care i-o luase razna.

— Nu am avut ocazia să îl întâlnesc, spuse ea.

Ceea ce era adevărat. Blackwell îi aruncă o privire enigmatică.

— Te rog, ia loc!

Arătă către scaunul cel mai apropiat de foc.

Precaută, Farah se aşeză, fără să-şi poată lua ochii de la el nici măcar pentru un moment, doar ca să fie sigură. Să fie sigură că... ce?

Avea să-l cuprindă o frenezie criminală? Avea să îi ofere o senzaţie falsă de siguranţă şi apoi…

— Nu trebuie să mai încerci să evadezi, spuse el pe un ton relaxat. În loc să îi dea băutura, o aşează pe măsuţa din faţa ei, după care îşi aşează trupul înalt pe un scaun din faţa ei. Era ca şi cum ai fi stat faţă în faţă cu diavolul, pregătindu-te să faci o înţelegere şi încercând să nu te gândeşti la preţul etern al unui asemenea târg. Inima ta. Viaţa ta.

Sufletul tău.

— Ţi-am spus, începu Farah. Mi-era foame.

Blackwell îi aruncă o privire amuzată.

— Hai să nu ne insultăm inteligenţa unul altuia minţindu-ne. Pentru a-şi acoperi vinovăţia, Farah întinse mâna către paharul cu scotch şi luă o gură mai mare decât ar fi trebuit. Inspirând, îşi ţinu mâna deasupra gurii în timp ce lichidul îi ardea pieptul şi îi aducea lacrimi în ochii care clipeau rapid. Gata şi cu calmul!

Amuzamentul se juca cu colţurile buzelor lui, însă zâmbetul nu puse nicio clipă stăpânire peste ele.

— L-ai speriat pe săracul Murdoch aproape până la lacrimi.

Farah deschise gura ca să răspundă, dar ieşi numai un sughiţ. Îşi apropie buzele strâns, îşi drese glasul şi încercă din nou:

— În alte circumstanţe, mi-ar părea rău să aud că acţiunile mele au provocat suferinţă cuiva, dar să răpeşti o doamnă în miezul nopţii şi să te aştepţi să nu încerce să evadeze deja ridică un semn de întrebare în privinţa inteligenţei tale.

Luă încă o gură din băutura puternică, una mult mai mică de data asta, învăţându-şi lecţia. Blackwell încă nu băuse, doar învârtise băutura în pahar, fără să-şi ia un moment privirea de la ea.

— Am anticipat dorinţa ta de a fugi şi mi-am pus oamenii să supravegheze fiecare ieşire din castel, îi spuse el. Te avertizez în privinţa viitoarelor încercări, pentru propria ta siguranţă. Dacă se întâmplă să treci de una

dintre gărzi, nu o să-mi facă deloc plăcere să trimit câinii după tine. Ar face totul mult mai neplăcut pentru amândoi.

— N-ai face asta!

— Eşti sigură?

Farah căscă gura de uimire, incapabilă să înţeleagă brutalitatea lui. Nu ar fi trebuit să fie şocată; fusese în preajma celor mai groaznici infractori mai mulţi ani decât ar fi vrut să recunoască. Dar, cumva, o şoca faptul că unul atât de cultivat, relaxat, bogat şi cu hainele bine croite putea ameninţa pe un ton civilizat. Criminalii pe care îi ştia ea erau mizerabili şi detestabili, cu temperament exploziv şi limbaj grosolan. Blackwell ameninţa cu violenţa ca şi cum ar fi discutat despre preţul cartofilor irlandezi.

— Domnule Blackwell, încep să înţeleg că nu există niciun nivel la care nu te-ai coborî ca să obţii ce îţi doreşti.

Într-un final, Blackwell îşi ridică paharul la buze şi bău, ascunzându-şi expresia. Când puse paharul jos, o privi cu un zâmbet încrezător.

— Atunci, începi în sfârşit să mă cunoşti, doamnă Mackenzie.

— Nu mi-ar plăcea, spuse ea rigidă.

— Nu ai de ales.

Farah îşi termină băutura cu o înghiţitură nechibzuită, de data asta fiind pregătită pentru arsură.

— Atunci, continuă, îl provocă ea, băutura adăugându-i foc în voce. Spune-mi totul!

Ţinându-şi paharul pe genunchi, el se aplecă în faţă, uitându-se intens la trăsăturile ei.

— Ştii care e acel lucru pe care un bărbat trebuie să-l facă pentru a reuşi tot ce am reuşit eu într-un timp scurt?

— Sunt sigură că nu ştiu.

Ignoră nuanţa de sarcasm din vocea ei.

— Întotdeauna trebuie să-şi plătească datoriile şi întotdeauna trebuie să-şi îndeplinească promisiunile.

— Astea sunt două lucruri, îl provocă Farah.

— Nu neapărat.

Muşcându-şi degetul, se gândi confuză la cuvintele lui.

— Dar nu-mi datorezi nimic şi nici eu ţie. Nu ne-am făcut niciodată promisiuni unul altuia.

După asta, el rămase tăcut o perioadă incomod de lungă. Farah se tot mişcă în scaunul mare, simţindu-se ca un copil ale cărui picioare abia atingeau pământul.

— Îţi aminteşti ce a spus Morley în camera de interogatoriu acum câteva zile? o întrebă el.

— Ar trebui?

Bineînţeles că îşi amintea fiecare cuvânt.

Blackwell scoase din nou acel sunet, care putea fi ori de amuzament, ori de iritare.

— Acum şaptesprezece ani, când eram puşti, am fost trimis la închisoarea Newgate pentru jaf. Din cauza unor abateri anterioare, am primit o sentinţă considerabilă de şapte ani de muncă grea.

Acum, înţelegea de unde avea acea constituţie. Dacă îşi petrecuse o mare parte din tinereţe săpând tunele, spărgând pietre şi instalând calea ferată pentru metroul Londrei, aşa cum făcuseră mulţi prizonieri englezi, asemenea muncă avea drept consecinţă acei umeri laţi.

— Printre colegii mei prizonieri a fost transferat un băiat orfan din munţii scoţieni. Un criminal prea tânăr pentru spânzurare, deoarece avea treisprezece ani, iar publicul se revoltase, nu voia să vadă pe cineva mai mic de şaisprezece ani cu gâtul rupt în ştreang.

Farah clipi, după care se uită atentă.

— Dougan, şopti ea.

— Exact.

Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură, dar nu făcu nicio mişcare să toarne un alt pahar.

— Cât de mult ne uram la început! Credeam că e un mucos molâu, numai bun ca să mă iau de el, şi el credea că sunt un bătăuş ignorant.

— Erai?

Întrebarea provocă un vag zâmbet nostalgic.

— Bineînţeles că eram. Obişnuiam să-i arunc cu pietre în mâini când căra găleţile cu gunoi. Încercam să-l fac să scape lucruri şi să îi însângerez degetele.

Farah simţi cum faţa i se încordă şi un tip foarte străin, înspăimântător de furie începu să-i fiarbă în sânge. Dacă Blackwell observă asta, o ignoră şi continuă:

— Într-o zi, piatra mea i-a ratat mâinile şi l-a lovit pe Dougan între picioare. A căzut la pământ, a vomitat, a tremurat cel puţin cinci minute lungi, timp în care toţi stăteam şi râdeam de el, inclusiv gardienii. A întins mâna după piatră, s-a ridicat şi a aruncat atât de tare spre capul meu, încât m-a doborât. Apoi a sărit pe mine şi mi-a învineţit aşa tare faţa, că nici propria mea mamă nu m-ar fi recunoscut.

Farah îşi puse paharul înapoi pe masă, deoarece tremurul mâinii devenise violent.

— Foarte bine, spuse forţat printre buze, cu indignare. Începu să deteste să-l vadă. Dacă odată fusese intrigant şi periculos, acum devenise nu numai duşmanul ei, ci şi al lui Dougan, şi pur şi simplu nu putea suporta acest lucru.

În loc să îl deranjeze furia ei, o relaxare abia vizibilă a trăsăturilor sale îi îmbună linia dură a gurii.

— L-am respectat după asta, destul cât să îl las în pace. Nu doar eu, ci toţi băieţii. Era unul dintre cei mai tineri, însă ura şi violenţa pe care le avea erau cele mai puternice. Într-o zi, toţi am văzut asta şi ni s-a făcut teamă.

Gâtul lui Farah se încordă. Nu mai voia să audă nimic, nu îşi dorea ca amintirile lor minunate să fie pătate de o confirmare a detaliilor suferinţei lui. Şi totuşi, asta era pedeapsa ei, nu-i aşa? Să fie confruntată cu consecinţele acţiunilor nechibzuite din tinereţe. Dacă amintirea lui Dougan merita ceva era ca povestea lui să fie spusă, şi ea avea să se forţeze să stea jos şi să asculte. Îi datora măcar atât.

Îi datora totul.

— A venit ziua când ni s-au spus specializările. Iniţial, majoritatea dintre noi, tinerii, am fost puşi în rânduri ca să fim trimişi la corăbiile-închisoare de pe coastă. Nişte corăbii dezafectate infecte, pe care nici marina, nici companiile navale nu le mai puteau folosi, având o mortalitate printre prizonieri de peste şaptezeci la sută. Am fost separaţi în

patru rânduri, al nostru îndreptându-se către corăbii. Aici, Dorian făcu o pauză şi se uită la ea atent. Niciunul nu ştia asta atunci, dar Dougan Mackenzie era singurul dintre noi care ştia să citească semnele şi registrele gardienilor. Toţi ne-am fi îndreptat spre moarte dacă nu i-ar fi tras pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Argent şi Tallow, în rândul muncitorilor la calea ferată. Nici până azi nu ştiu de ce a făcut asta, dar în ultima clipă m-a tras şi pe mine, când gardianul nu era atent, şi cel mai probabil mi-a salvat viaţa.

Nici Farah nu ştia de ce, dar încă nu-şi recuperase vocea destul cât să vorbească.

— După asta, eu şi Dougan am devenit nedespărţiţi. Am format o gaşcă de băieţi care lucrau la calea ferată; la început eram numai noi patru, ne protejam unul pe celălalt cât puteam de bărbaţi mai în vârstă şi uneori de gardieni. Ne învăţam unul pe altul cum să supravieţuim într-un asemenea loc. Timp de şapte ani, am adunat favoruri, datorii, aliaţi şi câţiva duşmani printre băieţii şi bărbaţii care veneau şi plecau din închisoarea Newgate. Eram liderii lor, tineri şi puternici, temuţi şi respectaţi. Ne cunoşteau pe Dougan şi pe mine ca „Fraţii Inimă Neagră”, pentru că amândoi eram bruneţi, aveam ochi închişi la culoare şi pumni tăioşi.

Acum, că Farah se uită la el cu adevărat, încercă să suprapună amintirea pe care o avea cu trăsăturile băieţeşti ale lui Dougan peste faţa sculptată, crudă a bărbatului din faţa ei. Nu se putea. Deşi părul era brunet şi ochiul bun era închis la culoare, asemănarea se oprea acolo. Înghiţind, îşi forţă limba îngheţată să formeze cuvinte.

— De unde ştiu că nu mă păcăleşti?

— Nu ştii, răspunse el simplu. Şi nici nu contează, pentru că aici devin toate aceste informaţii relevante pentru tine.

— Nu reuşesc să văd cum.

— Permite-mi să te întreb ceva, spuse Blackwell atent. Cum crezi că a murit Dougan Mackenzie?

Un nod de groază i se formă în stomac.

— Mi s-a spus că tuberculoza a fost de vină, că s-a

îmbolnăvit şi nu şi-a mai revenit.

— Şi cine ţi-a spus asta?

— Gardianul de la recepţia închisorii Newgate, răspunse ea sincer, în ziua când s-a întâmplat.

Blackwell rămase nemişcat, mâna de pe pahar devenind albă.

— Ce căutai la închisoarea Newgate acum zece ani, în ziua când a murit Dougan Mackenzie? întrebă el, emoţia colorându-i vocea pentru prima oară de când se întâlniseră.

— Asta nu e treaba ta.

— O să-mi spui, Farah, chiar dacă trebuie să te forţez, zise el printre dinţii încleştaţi.

Albi la auzit modului convingător în care îi rosti numele, însă îşi lipi cu încăpăţânare buzele şi mai tare.

— La naiba, de ce ai fost acolo? strigă el, ridicându-se şi aruncându-şi paharul de cristal în şemineu.

Farah tresări când acesta explodă la atingerea pietrelor. El merse ţanţoş către scaunul ei şi, spre ruşinea ei eternă, Farah se dădu înapoi de frica lui. Nu o atinse însă, doar se aplecă deasupra ei, gâfâind şi răcnind:

— De ce ai pune piciorul în acel loc blestemat fix în acea zi din toate zilele?

— Eu… eu…

Abia putea formula un gând, ce să mai vorbim de cuvinte.

— Răspunde-mi! ţipă el cu o voce care ea era convinsă că, făcuse ferestrele să se zguduie.

Farah nu îl mai putu privi; nu se putea uita la furia care o ardea cu precizia unui arcaş. Nu îi putea confrunta minciunile sau, şi mai groaznic, adevărurile.

— Nu a fost doar acea zi. Am mers la Newgate în fiecare noapte timp de şapte ani şi i-am lăsat lui Dougan brânză şi pâine.

— Nu.

Se dădu un pas în spate, şocat, oferindu-i momentul de care avea nevoie ca să-şi adune curajul. Farah se ridică, capul ei abia ajungând la lavaliera lui, aşa că trebui să-şi întindă gâtul ca să îl poată privi.

— Vezi tu, domnule Blackwell, oamenii ca tine nu sunt singurii care îşi respectă promisiunile. Şi eu am promis, în urmă cu mulţi ani, că nu o să-l las pe Dougan Mackenzie să facă foamea şi mi-am păstrat promisiunea până în ziua când el… ziua… el…

Într-un final, îşi pierdu cumpătul şi se retrase în faţa biroului, înghiţind guri frenetice de emoţie. El o lăsă, strângându-şi propria armură în faţa ei sub forma calmului cavaleresc.

— Nu a ştiut niciodată că mâncarea în plus era de la tine. Credeam că familiile celorlalţi prizonieri o lăsau ca ofrandă sau ca un fel de plată pentru favorurile noastre continue ori pentru bunăvoinţa noastră.

— Dar i-am scris scrisori în fiecare săptămână şi le-am trimis odată cu mâncarea, protestă ea.

— Nu le-a primit niciodată.

Doar acest lucru era îndeajuns să-i frângă inima. Umerii lui Farah îşi pierdură abilitatea de a-i susţine capul, şi se prăbuşi.

— Credeam că i-am dat măcar puţină speranţă. Că ştia că, deşi închis, nu era singur pe lume.

Nu se uită la el decât o dată, când îi aruncă o privire pe sub gene.

Încă stătea unde fusese înainte, cu mai multe informaţii pe care nu le voia, dar pe care trebuia să le descopere, închise în spatele buzelor lui crude.

— Spune-mi cum a murit, îi ordonă ea delicat. Dacă nu de o boală, atunci cum?

— A fost ucis.

Cu acele trei cuvinte reci, îi frânse inima.

— Cum? şopti ea.

— A fost bătut până a murit, în miezul nopţii, de trei gardieni.

Farah îşi puse mâna peste gură, în timp ce tartele se agitau în stomacul ei şi îi urcau în gât cu o arsură acidă. Înghiţi apoi din nou, recunoscătoare că mâncarea nu putea trece de nodul de lacrimi din gât ca să ajungă peste covoarele scumpe din camera din studiu.

— De ce? întrebă ea.

— Asta e eterna întrebare, nu-i aşa?

Farah era prea şocată, prea inconsolabilă, ca să fie supărată pe lipsa de emoţie din vocea lui. Nu ştiu cât se uită la tivul rochiei ei, una pe care o avea de prea mult timp, atât de mult că acum era strâmtă şi îi muşca din piele. Voia să scape de ea. Să scape de camera asta, de trecut, de tot. Voia să fie înapoi în birou, unde ar fi trebuit să fie, ocupându-se de hârtii şi făcând ordine în haos. Prefăcându-se că nu avea timp pentru emoţie, durere, vinovăţie, ci numai pentru responsabilitate şi o listă interminabilă de lucruri de făcut care ţineau disonanţa din gândurile ei ocupată.

Nu îl auzi pe Blackwell apropiindu-se decât când acesta se afla lângă ea.

— De ce îmi spui asta acum?

Întrebarea ei ieşi mai mult ca o acuzaţie.

Blackwell o supuse la o altă tăcere prelungită până să-i răspundă într-un final:

— Pentru că aveam o datorie în faţa lui Dougan Mackenzie, una care mi-a luat zece ani de executare atentă ca să o pot plăti. Când te-am văzut în sala de interogatoriu, când mi-am dat seama cine eşti, mi-am zis: „Ce persoană ar fi mai potrivită decât tine să împart răzbunarea lui?” Mă poţi ajuta să mă răzbun pe toţi cei care ne-au distrus vieţile acum mulţi ani.

Farah se uită la el, căutând o minciună pe faţa lui nemiloasă. Nu găsi niciuna, şi se îndoi în continuare de instinctele ei. Dorian Blackwell era un hoţ, un mincinos şi un criminal. Putea să aibă încredere în el? Sau şi acum juca un joc crud?

— Ia-mă de mână, priveşte-mă în ochi şi jură-mi că nu mă minţi!

Sună mai mult ca o rugăminte decât ca o comandă. Morley îi spusese cândva că o minciună se poate detecta prin tensiunea mâinii unei persoane, dilatarea pupilelor şi direcţia privirii. Farah nu avea experienţă cu această practică, dar voia să încerce.

Blackwell se uită la mâna întinsă de parcă îi arătase un melc sau un păianjen.

— Nu, spuse scurt.

— Atunci minţi, insistă ea.

— Nu.

— Demonstrează-mi, îl provocă Farah. De ce ai nega această cerere inofensivă dacă nu ai nimic de ascuns?

Îşi întinse mâna şi mai mult spre el, iar acesta cu greu ascunse o tresărire.

— Ascund multe lucruri, dar te asigur că, în privinţa asta, sunt sincer.

— Nu aş putea niciodată să am încredere în cineva care nici măcar nu acceptă să dea mâna pentru a-şi apăra onoarea.

Blackwell se uită la mâna ei întinsă deranjant de mult timp.

— Mă tem că nu te voi putea ajuta.

Farah îşi lăsă mâna în jos.

— Nu pot spune că sunt surprinsă.

Deci minţise în legătură cu moartea lui Dougan? Cu tot? Ce putea să creadă? După o perioadă, Blackwell păru să ia o decizie.

— O să-ţi ofer, însă, un gest de încredere. O să-ţi dau informaţii despre mine pe care puţini în afară de noi doi le ştiu sau le vor afla vreodată.

Farah consideră gestul ciudat, dar stătu tăcută, aşteptându-l să continue.

— Anii petrecuţi în închisoare m-au… cum să spun… m-au făcut să nu suport niciun fel de contact cu carnea umană. De asta nu dau mâna cu tine. Spuse informaţia de parcă ar fi vorbit despre vreme, dar, pentru prima oară, ochiul lui nu se uită la ea. Mai recunosc şi că nu mă dau în lături de la a minţi ca să obţin ce vreau; cu toate astea, în această privinţă, sunt sigur că scopurile noastre coincid; prin urmare nu am de ce să te manipulez. Cred că vrei ca persoanele care i-au făcut rău lui Dougan – şi ţie – să plătească pentru nelegiuirile lor.

— Răzbunare.

Testă cuvântul, un ideal pe care mereu îl dispreţuise şi după care tânjea în acelaşi timp.

— Şi tu te consideri ce, un fel de conte de Monte Cristo?

Bărbatul ridică nonşalant din umeri.

— Nu neapărat, deşi cartea e una dintre preferatele mele.

Farah se încruntă.

— Credeam că ai spus că nu ştii să citeşti.

Faptul că Dorian Blackwell putea râde într-un asemenea moment o şocă. Dar el fix asta făcu. Un sunet atât de lipsit de bucurie, că îi zbârli părul din cap, şi sfârcurile i se întăriră dureros. Era un sunet întunecat, ca întreaga fiinţă a lui Blackwell.

— Nu văd ce-i aşa amuzant; era doar o întrebare.

— Probabil crezi că sunt un prost, spuse el.

— Cred că eşti în multe feluri.

Se apropie de ea. Aripa unei molii n-ar fi rezistat în spaţiul dintre ei, şi totuşi el nu o atinse deloc, deşi ea putea simţi senzaţia prezenţei lui cu fiecare părticică a pielii.

— O să-ţi spun asta, începu el întunecat, ochiul său umplându-se de toată intensitatea furtunii din noaptea trecută. Există diferenţe enorme între contele de Monte Cristo şi Inimă Neagră din Ben More. Edmond Dantes şi-a primit comoara. Niciodată nu a trebuit să recurgă la lucrurile pe care le-am făcut eu ca s-o ia. În închisoare, era bătut numai de ziua lui de naştere. Era izolat în propria sa celulă, despre care Alexandre Dumas nu şi-a imaginat că ar fi preferabilă chinului pe care a trebuit să-l îndurăm noi. Nu a fost niciodată înjunghiat, violat, biciuit public, umilit, bătut până la un pas de moarte sau lăsat să zacă bolnav.

Cu fiecare cuvânt, ochii lui Farah se măriră, şi începu să se retragă din nou, însă el nu îi dădu voie, aplecându-se până când faţa lui captivantă se afla la doar câţiva milimetri de a ei.

— Şi asta e exact ce mi-au făcut gardienii mie.

Până în acel moment, Farah reuşise să-şi controleze lacrimile, însă răbufni. Lacrimile i se revărsară peste gene şi

se scurseră pe obraji, făcându-i respiraţia să îi tremure în piept şi să îi răsune pe buze. Să nu mai poţi tolera confortul contactului uman. Cum de îndurase asta? Nici nu era de mirare că stătea atât de izolat. Cum ar putea căldura să-ţi atingă inima când ea nici măcar nu avea voie lângă pielea ta?

Poate regretul fu cel care îi îmbună trăsăturile, însă încă era imposibil pentru ea să-şi dea seama.

— Te gândeşti la Mackenzie, murmură el.

Ruşinată că se gândise la Blackwell şi nu la Dougan al ei, Farah încuviinţă, neavând încredere în ea să scoată niciun sunet. Pentru a doua oară de când se întâlniseră, el îşi ridică mâna către faţa ei, numai ca să o retragă.

— Nu e pic de milă pentru mine în sufletul tău?

Farah se întoarse cu spatele la el, lipindu-şi mâinile de obraji. Bineînţeles că era, dar nu îndrăznea să îi arate acest lucru.

— Meriţi mila mea? întrebă ea, vocea fiindu-i plină de lacrimi.

— Probabil că nu, răspunse el sincer. Dar băiatul care eram poate că o merita.

Următoarea lacrimă care curse fu pentru el, deşi Farah ar fi murit înainte să-i spună şi lui asta.

— Dougan. Era atât de mic pentru vârsta lui. Atât de slăbuţ şi de înfometat. Ar fi fost uşor pentru oricine să… să-l exploateze.

— S-a întâmplat, confirmă Dorian. Dar a învăţat repede.

Suspinele cu care se lupta Farah atât de curajos începură să erupă în explozii mici în piept. I-ar fi tăiat respiraţia dacă nu le-ar fi dat drumul într-un şuvoi de lacrimi fierbinţi şi oftat disperat.

— A murit acum mulţi ani. Vocea lui Dorian se înmuiase, şi ea nu îndrăzni să se întoarcă către el. A trecut cel puţin un deceniu. Durerea nu poate fi chiar atât de proaspătă.

Farah încuviinţă. Crezuse că, odată cu trecerea timpului, durerea înţepătoare şi vinovăţia copleşitoare

aveau să dispară, dar nu fusese aşa. Era ca şi cum Dougan Mackenzie refuza să moară şi, din cauza acestui lucru, ea era blestemată să retrăiască la nesfârşit binecuvântările şi ororile timpului petrecut împreună.

— Nu înţelegi, se plânse ea. A fost vina mea. Vina mea pentru tot ce i s-a întâmplat. Nu ţi-a spus de ce a fost închis în primul rând?

— A ucis un preot.

— Pentru mine! Se întoarse, şocată de cât de aproape era el. L-a omorât pe acel preot pentru mine. A fost supus la toată suferinţa şi nedreptăţile pe care le-ai descris doar pentru că a încercat să mă protejeze. Nu înţelegi cât de mult regret asta în fiecare zi a vieţii! Mă gândesc la asta tot timpul. Mă urăsc pentru asta!

— El nu te-a învinovăţit niciodată.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, Dorian părea să nu ştie ce să spună. Era, poate, nesigur cum să se poarte cu o femeie suferindă, însă lui Farah nu-i păsa; se elibera de ceva atât de groaznic în faţa cuiva care putea fi un duşman sau se putea dovedi a fi aliat.

— Nu ai de unde să ştii asta! insistă ea. Au fost doar câteva săruturi de la preot, o atingere odioasă sau două. Dacă nu m-aş fi dus la Dougan în noaptea aia… Dacă m-aş fi supus acestei ruşini… poate i-aş fi salvat viaţa. Poate încă am fi… împreună.

— *Niciodată.* Trăsăturile lui Blackwell se înăsprira din nou, şi o privi ca şi cum ar fi vrut s-o zdruncine. Dougan ar fi preferat să fie supus la o mie de torturi decât să treci tu printr-una singură. Nu ar fi supravieţuit suferinţei tale. Atât de mult te iubeşte.

— Mă iubea, suspină ea. M-a iubit şi, din cauza acestui lucru, n-a supravieţuit. Dragostea pe care mi-o purta l-a omorât.

Fu copleşită de o greaţă sufocantă, imagini cu băiatul pe care îl iubise suferind în modurile pe care Blackwell le descrisese agresându-i imaginaţia până când dori să se târască afară din propria ei piele ca să scape de ele. Trebuia să iasă din camera asta, să fugă de întuneric şi de

bărbatul care era în acel întuneric.

— Iartă-mă, oftă ea. Trebuie… să plec.

Cu privirea învolburată de lacrimi, porni în direcţia uşilor, uşurată că Blackwell nu făcu nicio mişcare să o oprească. Lumina pătrundea prin ferestrele intrării principale şi o orbea, din moment ce se obişnuise atât de mult cu întunericul. Simţi mirosul brioşelor sau al pâinii prăjite venind din direcţia siluetei masive şocate de deschiderea subită a uşii camerei.

Farah se agăţă cu disperare de lumina soarelui şi deschise uşile turnului. Doi bărbaţi stăteau ca santinele de ambele părţi şi se mişcară să o prindă, însă apoi se opriră, ca şi cum cineva le dăduse ordin să stea pe loc.

Farah alergă cu disperare către un foişor aflat pe marginea celor mai înalte stânci umbrite de un crâng. De acolo putea vedea dincolo de canal, spre piatra neagră şi muşchii verzi ai ţărmurilor munţilor Scoţiei. Se uită cum valurile învolburate se spărgeau de stânci cu o putere destul de mare încât să distrugă cea mai măreaţă corabie. Fărâmele emoţiilor ei tulburate erau azvârlite la fel înăuntrul ei. Şi, pentru prima oară de la acele luni de după moartea lui Dougan Mackenzie, plânse cu toată forţa pe care o putea strânge inima ei frântă.

*

Dorian stătea pe aleea castelului şi privea cum femeia fugea ca şi cum viaţa îi depindea de asta.

— Las-o, Walters, ordonă el, oprindu-şi bucătarul să se ducă după ea şi s-o aducă înapoi.

— Mă cheamă Frank, insistă Walters, deşi se întoarse ascultător lângă Dorian.

Dură puţin ca vorbele să ajungă la Dorian, care era foarte concentrat la silueta care fugea cu un abandon disperat către foişor, fustele de culoarea spumei mării ondulându-se în spatele ei. Într-un final, se uită la cel mai mare angajat al său.

— Frank?

Walters arătă cu capul către foişor.

— Ea mi-a dat numele de dimineaţă.

— Bineînţeles c-a făcut asta, bombăni Dorian.

Walters se uită după ea, ochii lui mari căprui devenind foarte îngrijoraţi.

— Ce s-a întâmplat cu Zâna ta, Dougan?

Dorian oftă, lovindu-se de această problemă mai des decât ar fi vrut.

— Sunt eu, Walters. Sunt Dorian. Dougan a murit, îţi aminteşti?

— Of!

Confuz, uriaşul îi studie destul de mult trăsăturile şi sprâncenele încruntate.

— Am uitat. Nu sunt bun să-mi amintesc lucruri.

— Nu e nimic, îl consolă Dorian.

— Îi e dor de Dougan, spuse uriaşul, mirosindu-şi brioşele.

— Da, îi e.

— Şi mie, Dorian.

Dorian simţea cum un întuneric familiar îi creştea în vene. Zilele astea, era pătat cu roşu, de la sânge, mai mult ca oricând. Nu îl mai deranja, îşi spuse lui însuşi în timp ce se retrăgea în camera de studiu.

— Tuturor ne e, Frank, spuse înainte să închidă uşa. Tuturor ne e.

Capitolul 8

Murdoch fu cel care îi înghionti silueta moleşită, abătută, de pe podeaua foişorului şi o bătu la cap până îi dădu voie să o ajute să se întoarcă înapoi în castel. Braţul care o ţinu dreaptă era solid sub haină şi mai că o cară în braţe pe scări.

— Am pregătit o baie caldă, domniţă, şi am găsit nişte haine potrivite, pe care să le purtaţi cât spăl rochia.

În mod absurd, o duse cu gândul la o cloşcă grijulie

care îşi supraveghea agitată puiul. Farah dădu din cap în semn de mulţumire, gâtul ei fiind prea dureros ca să poată spune ceva. Bărbatul continuă preocupat, hotărând să ignore sau să uite încercarea ei de evadare. Ba chiar mai mult acum, că lacrimile îi brăzdară obrajii şi îi înroşiseră ochii. Odată ce o duse înapoi în dormitor, Murdoch îi luă şalul şi geanta şi le puse pe scaunul de culoarea unei bijuterii albastre.

— V-a speriat Blackwell? întrebă cu falsă voioşie. Pentru că, deşi e un nemern… adică… un răufăcător cu o înfăţişare periculoasă, nu este atât de…

— Ai fost în Newgate cu Dougan Mackenzie.

Nu formulă ca pe o întrebare, ci mai degrabă ca pe o declaraţie delicată, una pe care bărbatul nu o putea nega.

Murdoch îngheţă. Silueta lui impresionantă mai că fu cuprinsă de un tremur, şi se concentră la ceva de pe şalul ei aruncat pe scaun.

— Da, confirmă el brutal. Timp de cinci ani.

— Pentru ce ai fost închis?

Se întoarse încet către ea, faţa lui fiind o mască a ruşinii şi a durerii.

— Singura mea crimă a fost dragostea. Probabil citi lipsa de compasiune de pe faţa ei, deoarece continuă: Am avut o aventură de durată cu fiul unui conte din Surrey. Când tatăl lui a aflat, mi s-au adus acuzaţii, şi bărbatul pe care îl iubeam m-a turnat la tribunal, descriindu-mă ca pe un… prădător.

Inima deja rănită a lui Farah tresări când un alt junghi o seceră, de data asta pentru chinul oglindit în trăsăturile scoţianului masiv.

— Îmi pare rău, şopti ea, surprinsă de cât de sinceră era.

— E parte din trecut acum, zise el şi ridică din umeri, zâmbind şters.

— Murdoch, trecutul poate sta cu noi mult timp, murmură Farah.

— Aşa e, domniţă.

— Tu şi Dougan aţi fost… prieteni? îndrăzni Farah,

ştiind că el avea să-i prezinte trecutul mai blând decât o făcuse Dorian Blackwell.

Murdoch se întoarse, retrăgându-se către uşa dinspre baie.

— Îi datorez viaţa mea, şi nu numai o dată. Prin urmare, vă datorez viaţa.

— De ce? şopti ea, simţindu-se inconfortabil din cauza veneraţiei de pe faţa lui blândă.

— Ei bine, sunteţi Zâna lui, bineînţeles, soţia lui. I-am promis lui Dougan Mackenzie că o să vă găsim. Că o să vă protejăm. Că, dacă putem, o să vă dăm înapoi viaţa care vi se cuvine, viaţa pe care ar fi vrut-o pentru dumneavoastră.

Lacrimile ameninţară din nou, şi Farah clipi repede ca să le îndepărteze.

— Ţi-a zis despre logodna noastră de când eram mici?

— Da, era una dintre poveştile noastre preferate.

— Serios? O mirare delicată începu să se întindă prin pieptul ei, şi se agăţă de ea. Vrei să zici că Dougan v-a spus poveşti despre mine? Trebuie să fi fost foarte plictisitor şi neinteresant.

Murdoch păşi în faţă şi îi luă delicat mâna, trăgând-o către spălătoria de alături.

— Domniţă, nu puteţi să înţelegeţi cum e viaţa în închisoare. Când o singură noapte trece cu frică şi disperare, o săptămână poate să pară o viaţă întreagă şi un an devine o eternitate.

Degetele goale de la picioare i se crispară când simţi podeaua rece de marmură albă cu striaţii argintii şi albastre. Oglinzi împodobite cu argint şi mobilă albă elegantă tapiţată în cel mai îndrăzneţ albastru cobalt umplură camera până la exces. Lumina se revărsa prin perdelele delicate de culoarea safirului, care fluturau în briza primăverii. O cadă de porţelan se afla pe un podium înconjurat de cele mai moi covoraşe albastre de lână.

Murdoch îşi ocupă timpul trăgând un paravan din mătase şi fier din colţ şi punându-l lângă cadă, vorbind în tot acest timp:

— La Newgate, o poveste care face timpul să treacă

mai repede e mai valoroasă decât aurul.

Trase o mantie mare dintr-un material albastru greoi peste mătasea paravanului. Atracţia băii fierbinţi întrecu îndoielile lui Farah despre dezbrăcatul în aceeaşi cameră cu un bărbat oarecum străin. Bineînţeles, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în Londra, însă, când erai prizonierul lui Inimă Neagră din Ben More, nu îţi făceai griji pentru scandaluri neînsemnate.

— Mulţumesc. Păşind în spatele paravanului, Farah îşi desfăcu şnurul corsajului şi îşi împinse rochia de pe umeri. Îl auzi pe Murdoch făcând treabă prin cameră, ţinându-se ocupat de dragul ei, bănuia ea. Ai putea să-mi povesteşti despre asta, Murdoch, despre perioada ta la Newgate cu Dougan?

Mişcarea agitată se opri, şi bărbatul oftă iritat – sau poate era numai sunetul trist produs când se aşeză pe unul dintre scaunele elegante.

— Aşa cum spuneam, nopţile erau cele mai groaznice. Orele de întuneric îi distrug până şi pe cei mai curajoşi bărbaţi, d-apoi pe băieţii mici şi îngroziţi. Terminam ziua de muncă la calea ferată şi ne întorceam în lumea noastră de gratii de fier prea obosiţi ca să ne mişcăm, cu atât mai puţin să ne putem apăra de pericolele pe care le putea aduce noaptea. Sunetele. Plânsetele. Şoaptele din umbră… sunt cumplite. Dacă nu aveai prieteni care să te ajute şi să te protejeze…

Vocea i se stinse treptat, lăsând restul în seama imaginaţiei ei.

— Îmi pare rău, şopti Farah, ieşind din fustele ei şi punând rochia rigidă peste paravanul masiv.

— Mulţumesc, răspunse Murdoch. Când am ajuns eu la Newgate, Blackwell şi Mackenzie erau deja acolo de trei ani. Apropiaţi ca fraţii şi de două ori mai şireţi, fiecare din ei fiind întunecat ca diavolul şi la fel de nemilos. Întotdeauna m-a uimit că nişte fiinţe atât de tinere ar putea învăţa asemenea cruzime.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe Dougan crud, recunoscu ea. Dar… a fost bun cu tine?

— Într-un final, spuse Murdoch evaziv. Dar, odată ce m-am dovedit folositor, am fost luat sub protecţia bandei lor, şi asta mi-a uşurat viaţa mult, mai ales noaptea. Aşa cum probabil ştiţi, Dougan avea un dar cu cuvintele şi o memorie înfricoşător de precisă. În cele mai întunecate şi friguroase nopţi, ne povestea despre cărţile pe care le citeaţi şi deseori era distras de la amintirea cărţii şi povestea pur şi simplu despre vreo aventură în care aţi fost amândoi.

— Serios?

Farah respiră, făcând o pauză înainte să-şi dea jos cămăşuţa şi să-şi expună sânii aerului rece. Odată cu asta, se aplecă şi îşi scoase singura ei comoară, ascunzând-o sub covorul din baie, nedorind să o găsească cineva.

Căldura se strecură în vocea lui Murdoch când îşi aminti, iar inima lui Farah se ţinu strâns de imaginea lui Dougan care nu era încă bărbat, însă nu era nici băiat, fermecând o cameră plină de prizonieri înrăiţi cu poznele din cimitir şi cu aventurile unei fete de zece ani din munţii Scoţiei.

— V-a descris de atâtea ori, încât am impresia că oricare dintre noi v-ar fi recunoscut dacă v-ar fi văzut pe stradă. Ne-a povestit despre bunătatea, inocenţa, felul blând de a fi şi curiozitatea fără limite. Fiica noastră. Sora noastră. Zâna noastră. Fără să ştie măcar, ne-a dat o rază de soare şi de speranţă într-o lume a umbrelor şi a durerii.

— Oh!

Farah pierdu din nou lupta cu lacrimile şi stătu în spatele paravanului, goală şi tremurând, cu braţele înfăşurate în jurul corpului în timp ce se desfăta cu amintirile lui Murdoch de parcă ar fi putut să le transforme într-ale ei. Abia de îşi observa goliciunea, deoarece interiorul ei era cel care se simţea complet expus şi vulnerabil.

— Eşti sigur că nu a fost niciodată supărat pe mine? Că niciodată nu m-a învinovăţit pentru încarcerarea lui?

Bărbatul tăcu o vreme, şi fiori de panică şerpuiră prin

ea.

— Te rog! Trebuie să-mi spui adevărul, îl imploră ea.

— Intraţi mai întâi în cadă, o îndemnă Murdoch blând.

Farah îl ascultă, păşind în cada înmiresmată şi afundându-se în apa cu miros de lavandă care îi ajungea până la umeri.

— Domniţă, adevărul este că l-ar fi omorât pe Mackenzie şi numai să vă audă punând această întrebare, continuă Murdoch când fu sigur că ea se afundase în apă. Doar noi, cei care îi eram apropiaţi, ştiam profunzimea temerilor pe care le avea în privinţa dumitale. Nu ne-a spus decât lui Blackwell şi mie numele real. Pentru ceilalţi, eraţi Zâna lui, şi asta a fost singura informaţie pe care au primit-o vreodată. V-a păzit ca un soţ gelos… ceea ce şi era.

— Căsătoria noastră nu a fost niciodată legitimă, Murdoch, mărturisi Farah, lăsând apa fierbinte şi lavanda să spele frigul şi durerile din muşchii ei rigizi. Probabil ştii şi asta.

Zgomotul grosolan scos de Murdoch avu ecou în piatra şi marmura băii, amplificând dispreţul pentru cuvintele ei.

— Dougan Mackenzie v-a fost credincios şi devotat ca un soţ adevărat, insistă el. Şi, după atâţia ani, *doamnă Mackenzie,* mi se pare că aţi rămas o mireasă adevărată în cinstea lui, cum aţi fi făcut şi dacă ar fi trăit.

Mâna lui Farah pluti deasupra apei liniştite şi curate în timp ce cuvintele lui o înţepară cu ace de vinovăţie.

— Nu e complet adevărat, recunoscu ea. Ştii că am sărutat un alt bărbat în noaptea în care tu şi Blackwell m-aţi luat de acasă.

— Ei bine…

Dacă o voce ar fi putut reda un ridicat din umeri, a lui Murdoch asta ar fi făcut.

— Fiind o femeie care a fost văduvă aproape un deceniu, nimeni nu vă poate blama că aţi încercat să umpleţi singurătatea cu ceva companie.

— Domnul Blackwell al tău nu părea să vadă lucrurile aşa.

O deranjă să se gândească la stăpânul din Ben More în timp ce era goală. Dintr-odată, având nevoie de un scop, Farah ridică o bucată de săpun care mirosea a lavandă şi a miere şi începu să spele viguros ultimele zile de pe pielea ei.

— Blackwell este la fel de legat de Dougan Mackenzie ca noi, ceilalţi, spuse Murdoch criptic. Poate fi mai rău decât un şarpe încolăcit şi de două ori mai letal, dar, dintre toţi oamenii vii, e cea mai bună şansă pe care o aveţi.

— Asta e încă un lucru pe care nu-l înţeleg, spuse Farah, ridicându-şi piciorul deasupra apei ca să se frece cu săpunul. Toţi păreţi convinşi de faptul că sunt într-un fel de pericol, dar nu-mi pot imagina aşa ceva, şi nimeni nu vrea să-mi explice.

— Blackwell nu a ajuns la asta deci?

Farah strânse din buze şi se încruntă.

— Cred că a fost vina mea. Am fugit înainte să termine.

— Nu aţi fi prima, mormăi Murdoch, părând mai degrabă un tată exasperat decât un slujitor loial.

Un scârţâit al mobilei o înştiinţă că Murdoch se ridicase şi se apropia. Se crispă, însă, când îl auzi strângându-i lucrurile de pe paravan, se relaxă din nou.

— Doamnă Mackenzie… începu el.

— Poţi să îmi spui Farah, îi zise ea, ridicându-şi braţele ca să-şi scoată agrafele din cocul ei ciufulit şi să-şi lase buclele să cadă în apă. Murdoch, simt că suntem dincolo de constrângerile sociale în acest moment.

Pauza lui greoaie sublinie o ezitare care îi atrase atenţia.

— Când vine vorba despre pericol, nu vreau să simţi că poate ajunge până la tine. În acest castel, nu ai de ce să te temi.

— Da, ai spus asta deja. Farah îşi lăsă capul pe spate, udându-şi şi spălându-şi buclele dese.

— Ce vreau să spun e că, deşi ştiu că nu pare, poţi să ai încredere în el. Noi, restul, ne-am da viaţa pentru tine, dar Blackwell… ar face chiar mai mult. Şi-ar smulge inima

din piept. Şi-ar da sufletul dacă tu ai…

— E o presupunere destul de mare şi de greşită că aş avea o inimă de scos – sau suflet.

Vocea calmă a lui Dorian Blackwell nu răsună în baie ca ale lor. Alunecă în mijlocul lor ca un şarpe, lovind înainte ca vorbele lui Murdoch să dezvăluie alte secrete de-ale lui.

Cu răsuflarea tăiată, Farah se cufundă în apă, recunoscătoare că aceasta se amestecase cu săpun, însă îşi trase totuşi genunchii sub bărbie şi îi înconjură cu braţele, să fie sigură.

— Ieşi! insistă cu o voce nesigură. Sunt indecentă.

— Suntem doi, în cazul ăsta.

Se apropie. Atât de mult, că Farah ştiu că, dacă s-ar fi întors, ar fi dat peste ochii lui care o fixau de la înălţimea sa. Poate, în ciuda apei tulburi, putea vedea carnea care tremura dincolo de suprafaţă. Gândul îi provocă fiori de fierbinţeală şi umilinţă.

— Pleacă, îi ordonă Farah, fără să-l poată confrunta temându-se că şi-ar pierde cumpătul.

— Ridică-te şi obligă-mă!

Se afundă mai adânc în apă, respiraţia ei rapidă formând clipoceli la suprafaţă.

— Blackwell, încercă Murdoch să-l îmbuneze. Dacă vrei să aştepţi în cameră, o să îi aduc rochia şi…

— Asta e tot, Murdoch, spuse Dorian.

— Dar… sir! Nu cred că este modul în care…

— Eşti liber.

Numai un bărbat care-şi dorea să moară ar fi stat la discuţii, iar Farah nu putu să-l condamne pe Murdoch pentru că o abandonă. Sunetul uşii de la baie fu ca închiderea gratiilor de fier, blocând-o pe Farah în închisoarea ei de lux cu cel mai terifiant criminal. Neajutorată, închisă şi goală.

Dacă Farah învăţase ceva de la locul ei de muncă, acela era că cei care lansau o ofensivă de obicei îşi păstrau poziţia superioară.

— Ce ai putea să vrei de nu putea aştepta până termin să mă spăl? întrebă ea nerăbdătoare, mândră că-şi

putea controla panica şi slăbiciunea.

Blackwell păşi din spatele ei, plimbându-şi degetele lungi pe marginea căzii. Era îmbrăcat numai într-o cămaşă, un kilt închis la culoare şi o vestă; lipsa hainei nu luă nimic din lăţimea impresionantă a umerilor săi. Farah observă că el îşi dăduse jos peticul, iar ochiul lui albastru strălucea în lumina primăverii.

— În timp ce mă gândeam la întorsătura nefericită pe care a luat-o conversaţia noastră anterioară, mi-am dat seama că următoarea noastră discuţie ar fi mai reuşită dacă nu te vei afla într-o ipostază din care să poţi fugi de mine.

Chiar şi în fierbinţeala apei, sângele lui Farah se transformă în gheaţă, dar îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia.

— Te înşeli amarnic dacă presupui că nu o să fug sau nu o să lupt dacă sunt provocată.

Blackwell se aşeză la piciorul căzii, lumina soarelui aruncând o aură albastră deasupra negrului dens al părului, în timp ce se aplecă şi se propti de ambele părţi ale căzii.

— Atunci, te rog, consideră-te provocată, dar ai grijă, marmura e alunecoasă când eşti udă.

Privirea lui atinse valurile apei cu un interes sugestiv, iar temperatura lui Farah trecu rapid de la îngheţ la supra-încălzire. Un luciu de umezeală îi apăru pe linia părului şi deasupra buzei de sus.

Blackwell nu se lăsă intimidat, la naiba, şi păru enervant de neafectat de puterea privirii ei dispreţuitoare. Nu fusese niciodată foarte bună la priviri ameninţătoare sau la confruntări, dar bănui că până când ea şi Dorian Blackwell aveau să-şi termine socotelile unul cu celălalt, urma să aibă ceva antrenament.

— Ei bine, atunci spune ce ai de spus, îl îndemnă ea, nesuportând faptul că nu îl putea privi fără să se simtă copleşită.

— Exact asta şi am de gând să fac.

Vocea lui, care avea de obicei textura marmurei reci, se înăspri cu o notă răguşită, intrigantă şi alarmantă în

acelaşi timp.

— O să-ţi vorbesc în timp ce termini de făcut baia.

— Imposibil! spuse ea ţâfnoasă, strângându-şi genunchii mai aproape de piept.

O sprânceană întunecată se ridică.

— Oare?

Degetele lui se plimbară prin apa lăptoasă, trimiţând către ea valuri care i se loviră de genunchi.

— Aş fi fericit să te ajut dacă eşti de părere că nu poţi duce la capăt sarcina.

Farah îşi aminti ce îi spusese în camera de studiu. Că nu îi plăcea contactul fizic în mod special. Însă vârfurile degetelor care se jucau acum în apă sugerau că minţise. Sau se prefăcea? Era oare destul de curajoasă încât să verifice sinceritatea propriei lui confesiuni?

— Atinge-mă, şi o să…

— O să ce?

Vocea lui se răci, şi la fel şi privirea, dar îşi retrase degetele din apă.

Farah căută disperată ce să spună, însă, dintr-odată, mintea ei era goală ca o coală imaculată de hârtie.

— O să înveţi că nu răspund bine la ameninţări, spuse el mai degrabă amuzat în timp ce-şi ştergea degetele de un prosop de mâini care atârna în cuier, la piciorul căzii.

— Nici eu, contracară ea şi se uită cum cealaltă sprânceană se ridică şi se alătură primei. Înţeleg că vrei ceva de la mine, domnule Blackwell. Ei bine, permite-mi să te informez că nu ăsta e modul prin care obţii cooperarea cuiva.

— Şi totuşi, întotdeauna reuşesc să obţin ce vreau de la oameni.

— Am mari dubii că mulţi dintre acei oameni sunt *femei* care se respectă.

Blackwell zâmbi şi îşi mângâie maxilarul, care era fin de la bărbieritul de dimineaţă, asta în timp ce gheaţa din privirea lui se mai topi.

— Asta aşa e, spuse el, întorcându-se şi păşind de pe podium către un scaun luxos de catifea. Dar, după cum ştii,

lumea mea e condusă de multe legi, dintre care una importantă e *quid pro quo.* Îşi aşează silueta masivă pe scaun, cu picioarele depărtate şi mâinile odihnindu-se pe braţele scaunului cu indolenţa unui reprezentant al regalităţii. Farah Leigh Mackenzie, pot să-ţi dau *tot ce* vrei, şi tu nu ai de făcut altceva decât să te speli.

Aruncă o privire cu subînţeles către săpun.

Farah nu se putu gândi la nimic ce şi-ar fi dorit atât de mult cât să justifice o asemenea umilinţă, însă apoi îşi aminti ce spusese Blackwell mai devreme. Era posibil ca Dougan să fi fost ucis cu brutalitate. Blackwell voia să-i răzbune moartea şi voia ajutorul ei. Dacă există vreo urmă de adevăr în acele cuvinte, Farah trebuia să le audă ca să se convingă.

Pregătindu-se, îşi lungi picioarele pe fundul căzii şi întinse mâna către săpun. Gâtul şi maxilarul păreau un loc destul de inocent de unde să înceapă spălatul, atât timp cât avea grijă să ţină formele sânilor ei sub apa opacă.

— Spune-mi ce vrei, îi ceru ea, supărată să audă că vocea îi devenise aspră şi joasă, cuvintele părând să dea o cu totul altă comandă.

Ordinul unei iubite. Dar amândoi ştiau mai bine de atât.

Ochii anormali ai lui Blackwell străluciră în timp ce urmăreau drumul săpunului pe columna gâtului ei, însă, în mod surprinzător, se supuse.

— Şapte ani sunt o perioadă lungă în care să petreci fiecare moment cu cineva. În timpul petrecut împreună, eu şi Mackenzie am devenit ca fraţii. Nu numai că ne băteam, munceam şi sufeream unul lângă altul, dar împărtăşeam totul ca să menţinem puternică legătura noastră ca lideri – ca fraţi. Şi ca să treacă timpul mai uşor, presupun. Împărţea cu mine mâncarea pe care i-o lăsai, deşi acum am dubii c-ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că era de la tine. Am împărtăşit fiecare detaliu sordid al trecutului nostru, fiecare nume, fiecare poveste, fiecare… secret.

Capul lui Farah se ridică, oprindu-se cu săpunul la jumătatea umărului.

— Secret?

Capul lui Blackwell încuviinţă, în timp ce ochii lui rămaseră fixaţi la săpun. Nu continuă până când săpunul nu îşi reluă drumul strălucitor pe pielea ei.

— În închisoare, nevoile, emoţiile şi temerile sunt numai slăbiciuni care pot fi exploatate, explică el. Principala frică a lui Mackenzie era legată de tine. Îl tortura faptul că nu ştia ce ţi se întâmplase după ce fusese închis. Singura lui consolare era că-l ucisese pe preotul MacLean şi ştia că acesta nu mai reprezenta un pericol pentru tine.

Blackwell îşi întoarse capul uşor într-o parte, pentru ca ochiul lui bun să se concentreze la săpunul care îi aluneca ei pe celălalt braţ. Farah deveni conştientă de faptul că rămânea fără porţiuni pe care să le mai poată spăla, şi privirea plină de anticipaţie a lui Blackwell demonstra că se delecta cu acest lucru. Nu mai putea zăbovi la curăţarea mâinilor, ci trebuia să treacă la spălatul altor părţi.

Cât de absurdă devenise situaţia! Amintirile umilitoare şi durerea rece, crudă a închisorii Newgate nu-şi aveau locul în această cameră luminată, cu căldura înmiresmată şi umedă care îi învăluia şi cu aburul înceţoşând atmosfera. Pentru Farah, efectul era asemănător unui vis, estompând graniţa dintre realitate şi imaginaţie. Blackwell spunea nişte adevăruri grele şi valide, însă felul în care privea cum săpunul îi transformă pielea în cărări lucioase de mătase strălucitoare îi stârnea cele mai păcătoase şi mai desfrânate scenarii pe care le puteau concepe în gândurile ei.

— Ce noroc pentru tine că apa ascunde atât de mult!

Blackwell se mişcă în scaun, genunchii depărtându-i-se şi mai mult şi nările umflându-i-se.

— Crezi că Dougan Mackenzie ar ierta această constrângere? îl provocă ea, încercând să ignore stimulii propriului corp. Dacă îi datorezi atât cât susţii, nu ar vrea să-mi aperi decenţa?

Flacăra din ochii lui muri pentru un moment, după care arse mai puternic decât înainte.

— Când o să ne întâlnim în iad, o să-i cer iertare.

Gura i se transformă într-o linie fermă, iar pielea se strânse peste unghiurile dure ale obrajilor lui şi ale maxilarului. Ochiul lui întunecat străluci triumfător şi, în acelaşi timp, nesatisfăcut, cel albastru trădând conflictul şi excitaţia. Amândoi erau fixaţi pe săpunul de pe umărul ei.

Farah înţelese ce trebuia să facă pentru ca Blackwell să vorbească în continuare. Buzele i se deschiseră după ce răsuflă tensionat şi începu să se spele pe piept, după care cufundă săpunul sub suprafaţa apei, trecându-l peste sâni.

Reacţia imediată a corpului ei fu neaşteptată şi zguduitoare. Senzaţiile o străfulgerară, începând de la sfârc, când fu atins de săpun, şi trecând peste picioarele ei până se cuibăriră între coapsele încordate. Farah se forţă să nu clipească repede în timp ce savura această nouă şi profundă senzaţie. Îl studie pe Blackwell, căutând să îşi dea seama dacă era conştient de efectul pe care-l avea asupra ei. Pe care ea îl avea *asupra ei* în prezenţa lui.

Bărbatul era atât de atent la locul unde dispăruse mâna ei, încât avea dubii că îi observase reacţia.

— Continuă, îi ceru ea, conştientă că rămăsese fără aer, sperând că îi putea distrage atenţia cât timp rezolva presiunea intensă care îi ardea prin sânge.

Bărbatul se supuse. Tonul lipsit de pasiune din vocea lui era în contrast cu intensitatea privirii sale îndrăzneţe.

— Cum Dougan ar fi petrecut cel mai probabil douăzeci de ani la Newgate până când să-i fi fost rejudecat cazul, mi-a cerut să îi fac un jurământ pentru că îi datoram viaţa.

Vocea lui se stinse când ea icni în timp ce îşi spălă celălalt sân.

— Şi anume? îl întrebă ea.

— Că, atunci când aveam să fiu eliberat, aveam să îţi dau de urmă şi să mă asigur că eşti în siguranţă şi bine.

— Aşa cum poţi să vezi, sunt nevătămată. Mă poţi lăsa să revin la viaţa mea cu conştiinţa împăcată. Farah râse uşor. Asta dacă ai conştiinţă.

— Presupun că rămâne de văzut, spuse el blând, deşi

încă nu-şi ridică privirea deasupra valurilor din apă.

— Condamnarea mea de şapte ani s-a terminat după aproape o lună de la moartea lui Dougan. Şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să te caut pe tine. Atunci, se aplecă în faţă, ca o felină gata pentru lovitura finală. Ştii ce am găsit?

— Nu. O notă de teamă începu să se amestece cu fierbinţeala din stomacul lui Farah, fix sub locul în care se afla săpunul în degetele ei tremurânde. Spune-mi!

— O s-o fac. După ce începi să te speli din nou.

— Am… am terminat, minţi ea. Sunt curată.

Flăcările topiră gheaţa din ochiul lui albastru.

— Ţi-a scăpat un loc.

O fierbinţeală pe post de răspuns înflori în ea. Jos, în stomacul ei, nu, mai jos – în uter. Farah voia să-l urască. O ţinea captivă. Îi manipula emoţiile. Folosea această constrângere imorală pentru satisfacerea propriilor lui perversiuni.

Şi totuşi…

În timp ce săpunul alunecă printre buclele împrăştiate şi în despicătura dintre coapse, fâşii neaşteptate de senzaţii izbucniră din locul ei cel mai intim şi se prelungiră pe întinderea pielii ei. Gura i se deschise, dar opri geamătul înainte să iasă.

Privirile li se întâlniră, flăcările din ochii lui întunecându-i-se în timp ce pupilele i se dilatară.

Ştia. Deşi nu putuse vedea nimic, ştia exact unde se aventuraseră degetele ei şi exact unde alunecase săpunul deasupra pielii deja umede.

În ciuda umilinţei pe care o simţi, Farah se şi minună. Făcuse baie aproape trei decenii şi, deşi găsise o urmă de plăcere în acea zonă, niciodată nu fusese atât de dureros de insistentă, atât de plină de nevoi şi de promisiune.

Acele nevoi, acele promisiuni erau oglindite în privirea lui Dorian Blackwell.

Orice citi în privirea ei îl făcu să îşi închidă ochii, oferindu-i lui Farah o privelişte directă către cicatricea de pe sprânceană şi pleoapă. Rana părea adâncă şi furioasă.

Era o minune că nu-şi pierduse ochiul. Când îi redeschise, Farah se trezi uitându-se concentrată la irisul lui albastru rănit. Spre dezamăgirea ei, el îşi recăpătă stăpânirea de sine, însă îşi drese glasul înainte să vorbească:

— Trebuie să-ţi spun că am descoperit că ai propriile tare secrete, şi nu unele care e preferabil să rămână în întuneric, ca ale mele, ci secrete care ar zgudui întregul Imperiu Britanic.

Săpunul îi alunecă printre degete, scurgându-se în zona feminităţii ei şi dispărând în apă. Toată fierbinţeala şi plăcerea se risipiră, iar Farah clătină din cap, negând şocată.

— Nu ştiu la ce te referi.

Viteza înspăimântătoare cu care atmosfera dintre ei se încinsese şi se răcise era epuizantă. Nu tocmai trăise unul dintre cele mai intime momente din viaţa ei? Acum, voia să reia discuţia despre trecut. Dezvăluind secrete. Redeschizând răni vechi.

Farah se răzgândi. Chiar îl ura. Ura cum dădea din capul lui întunecat, într-o asemănare ridiculizată a cenzurii juste.

— Applecross a fost, bineînţeles, locul unde mi-am început căutarea. Dosarele orfelinatului arătau că o Farah Leigh *Townsend* murise din cauza holerei, rezistenţa ei fiind slăbită de boala fatală a familiei sale.

Farah ştia toate astea, dar tot fu dată peste cap, întrebându-se dacă Inimă Neagră din Ben More chiar avea să stea în singurele umbre din camera luminată şi să dezvăluie singurul secret pe care mai credea că-l avea. Îi folosi adevăratul nume de familie. Ceva ce nu spusese niciodată nimănui, nici măcar lui Dougan Mackenzie.

— Teribilă boală holera, continuă el, urmărind cu atenţie reacţia ei. Se întinde în locuri înguste ca Applecross, lăsând în urmă devastare. Nu s-a auzit niciodată de un singur caz. Prin urmare, cu puţină putere de constrângere, cum îi spui tu, am aflat că, la două săptămâni după moartea lui MacLean şi arestarea lui Dougan, o fetiţă de zece ani dispăruse din Applecross, şi sora Margaret

ascunsese dispariţia. Incinerase un cadavru pentru a justifica lipsa corpului fetei.

Nu era nimic nou pentru Farah. Cum lucrase aproape un deceniu lângă comisarul registrelor, reuşise să se uite la propriul ei certificat de moarte.

— Unde ai mers după aceea? întrebă ea.

Dorian îi aruncă o privire ambiguă.

— O căutare complicată ca asta necesită bani, pe care eu nu-i aveam. Aşa că am început imediat să încerc să fac rost – şi m-am bucurat de succes.

Farah cuprinse cu privirea luxul din jur.

— Toată lumea ştie cum i-ai obţinut.

— Nu iniţial. Câţiva ani, mi-am câştigat traiul ca bandit. În acea vreme, trenurile nu mergeau aşa departe, şi cei bogaţi călătoreau de obicei restul distanţei în trăsuri.

Farah se îndreptă în apă înainte să-şi dea seama că un sfârc întunecat ieşi la suprafaţă, după care se afundă în apă din nou.

— Bandit? Ai rănit pe cineva? îl întrebă, sperând că nu îi observase greşeala.

Dar el o observase, bineînţeles.

— Am rănit mulţi oameni, spuse el către partea bombată a pieptului ei. Dar putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum, vorbim despre trecutul tău. Simt că am discutat tot ce se putea despre al meu.

Inima lui Farah tresări ca un iepure speriat.

— Nu am trecut. Am fost orfană şi apoi am fugit din Applecross, mi-am croit propriul drum în Londra şi…

— Farah, nu mă minţi! Vocea lui calmă era atât de înfiorătoare, că ea ar fi preferat să îl audă ţipând. Nu te pricepi deloc la asta.

Îşi găsi o ocupaţie căutând pe fundul căzii săpunul, folosind asta ca o scuză să nu se uite la el.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ştiu cum ai fost… cine eşti.

— Imposibil, insistă Farah. Sunt un nimeni.

Gata! Găsi săpunul, dar se prefăcu a-l căuta în continuare, urmărindu-l cu degete alunecoase.

— Eşti *departe* de a fi un nimeni. Farah Leigh Townsend, fiica defunctului Robert Lee Townsend, căpitanul brigăzii prinţului consort în Crimeea şi, cel mai important, contele de Northwalk. Eşti singura moştenitoare în viaţă a ce a fost, până de curând, cea mai controversată şi contestată avere din Marea Britanie.

Fiecare cuvânt o ţintui de fundul căzii. Se cufundă până la bărbie, dorindu-şi să poată aluneca sub suprafaţă şi să se poată ascunde în siguranţa murdară a apei fără ca asta să aibă consecinţe letale. El văzuse prea mult. Ştia prea mult, şi asta putea distruge totul.

— Greşeşti, încercă ea să nege totul încă o dată, sperând să îl poată convinge de identitatea ei. Farah e un nume destul de comun, iar Leigh este un nume mijlociu uzual, aşa că îţi înţeleg greşeala, însă, în caz că nu ştiai, Farah Leigh Townsend a fost descoperită de curând într-un spital din Londra, unde şi-a revenit în mod miraculos din amnezie.

Îşi adună, în sfârşit, puterea de a înfrunta scepticismul evident al lui Blackwell.

— S-a căsătorit cu domnul Harold Warrington. Acum nicio lună. Îi fusese promisă de mult timp. Deci, vezi tu, domnule Blackwell, e imposibil să fiu cine susţii tu că sunt.

Ochii i se micşorară în timp ce o fixă cu privirea şi rosti următoarele cuvinte cu foarte multă atenţie, deşi mustrarea tăioasă se scurse ca veninul de pe buzele lui:

— Imaginează-ţi surprinderea mea când am văzut anunţurile în ziare. De mult dispăruta moştenitoare a Northwalk s-a căsătorit în secret, titlul de conte urmând să îi revină soţului ei, care se întâmplă să fie aghiotantul tatălui ei decedat. Un aghiotant fără sânge albastru. Evident, dat fiind jurământul pe care l-am făcut în urmă cu atâţia ani, am aranjat o întâlnire cu doamna Farah Leigh Warrington şi am ştiut în momentul în care am văzut-o că e o impostoare.

— E ridicol, pufni Farah. Cum ai putea şti aşa ceva?

Un zâmbet secret ameninţă să frângă liniile ferme ale gurii lui.

— Ştiu câte ceva despre impostori, escroci, hoţi şi lăcomie.

— Da, am auzit că eşti expert la asta.

Farah nu era temperamentală de fel, dar se părea că furia o făcea să se simtă mai puţin neajutorată decât frica.

— Într-adevăr, confirmă Blackwell. Aşa că ai încredere în mine când îţi spun că recunosc un suflet negru ca al meu şi la fel de prefăcut.

— Mi se pare puţin probabil să existe aşa ceva.

Farah începu să se gândească serios la o evadare. Însă fu de ajuns să se uite o dată la membrele lungi şi puternice ale lui Dorian Blackwell ca să renunţe. Nu ar fi ajuns departe, şi nu putea decât să-şi imagineze cum ar fi pedepsit-o de data asta. Farah nu-şi dădea seama dacă înţepăturile ei îl afectaseră sau nu, dar nu se putea gândi la alt motiv pentru care el stătea în tăcere, studiind-o atâta vreme.

— Fie că mă crezi, fie că nu, există răufăcători care sunt mai malefici decât mine, spuse el într-un final.

— Greu de crezut.

Tapiţeria scaunului protestă când degetele puternice ale lui Blackwell se încleştară pe braţele scaunului.

— Nu te-am rănit, aşa e? Te-am atins măcar? Vocea lui aspră conţinea şi o provocare. Ştiu bărbaţi care ar sări pe tine doar pentru plăcerea de a te auzi ţipând. Te-ar face să cerşeşti moartea înainte să termine cu tine. Ar folosi fiecare parte a corpului şi a sufletului tău până când ambele s-ar ofili şi ar muri şi te-ar lăsa într-o mocirlă, ca pe un gunoi. Oi fi eu rău şi ticălos, dar *nu* sunt *ca ei.*

— Nu, tu doar te asociezi cu ei şi îi plăteşti. Bravada lui Farah începea să scadă, dar se ţinu de ea cu disperarea cu care cineva dus de curent se prinde de o funie. Mâinile tale pot părea curate, dar toată lumea ştie că sunt pătate de râuri de sânge.

Şi ea trebuia să-şi amintească asta.

— Aici te înşeli, Farah. Dacă trebuie să curgă sânge, mâinile mele fac asta.

Gerul se lăsă peste orice urmă de căldură şi interes

pe care le arătase înainte şi, dintr-odată, apa păru rece.

— Nu o să te ajut să răneşti pe nimeni, jură ea.

— Nu ţi-aş cere să faci asta. Se aşează din nou la piciorul căzii, uitându-se la ea cu ochii săi păcătoşi. Îţi cer doar să revendici ce e al tău de drept.

— Altcineva a revendicat deja asta. Deţinătorul de drept…

— Neagă asta încă o dată, şi nu o să-ţi placă consecinţele.

Farah îşi dădu seama că, pe măsură ce vocea lui era mai inexpresivă, el devenea mai periculos.

— Bine, da! şuieră ea. Eu sunt… eram… Farah Leigh Townsend. Dar nu crezi că există un motiv pentru care nu am spus niciodată acest lucru? Pentru care am luat numele altcuiva şi am ales o viaţă de relativă obscuritate?

— Am presupus că din cauza lui Warrington.

— Nu doar din cauza lui Warrington. O mare parte din averea tatălui meu a fost obţinută la fel ca a ta. Jertfe de război, moartea duşmanilor, minciuni şi spionaj.

— De unde ştii asta?

— Îmi amintesc cum el şi mama se certau tocmai din motivul ăsta când s-a întors din Crimeea. Farah simţea în piept aceeaşi apăsare ca de fiecare dată când se gândea la trecut. Părinţii mei m-au iubit, cel puţin mi-i amintesc iubindu-mă. Nu pot înţelege de ce m-ar promite unui nemernic ca Warrington.

Blackwell ridică din umeri.

— Uneori, lăcomia e mai puternică decât dragostea.

— Nu, nu este, susţinu ea. Nu decât dragostea adevărată. Numai frica e mai puternică decât dragostea… şi chiar şi ea e doar dacă îi dai voie să fie. Părinţilor mei trebuie să le fi fost frică de ceva; aveau, cumva, probleme.

— După care au murit.

— Exact. Aşează săpunul pe tavă şi nu rată licărul de regret de pe chipul lui. Hotărând să ignore acest lucru, Farah îşi trecu degetele ude peste ochii obosiţi şi umflaţi de lacrimi. Niciodată nu am suportat ideea unei căsătorii cu Warrington. Întotdeauna m-a neliniştit, pe când eram copil.

Mi s-a spus că familia mea a murit de holeră… Deşi, când am crescut, m-am întrebat dacă e posibil…

Lăsă gândul să dispară în aburi, nedorind să îl însufleţească prin cuvinte. Era posibil ca soarta ei să fie atât de crudă? Toţi oamenii pe care îi iubise îi erau luaţi de faptele malefice ale altora?

Distras de la furia sa, Blackwell îşi duse mâna la bărbie în vreme ce se gândea.

— Totul începe să aibă sens.

— Nu văd cum ar fi posibil. Mi se învârte capul.

— Acum o săptămână, un membru al nobilimii l-a abordat pe unul dintre oamenii mei, Christopher Argent, în legătură cu un contract de afaceri de natură sensibilă.

Blackwell îi aruncă o privire cu subînţeles.

Argent. Numele nu îi era necunoscut lui Farah.

— Unul dintre prietenii tăi de la Newgate.

— Unul dintre cei mai apropiaţi asociaţi de afaceri, o corectă el cu viclenie. Argent m-a contactat imediat. I se oferise o avere demnă de un rege pentru a aranja dispariţia unui anumit angajat de la Scotland Yard.

Farah păru şocată.

— Nu cred că te referi la…

— La tine. Doamna Farah Leigh Mackenzie. Warrington te-a găsit până la urmă şi te vrea moartă.

— Nu.

Farah începu să tremure în cadă, şi Blackwell îşi strânse braţele aproape de piept, ca pentru a le forţa să stea nemişcate.

— Vezi tu, nu te poţi întoarce la vechea viaţă, spuse el victorios. Dacă nu te-aş fi făcut să dispari, ar fi angajat pe altcineva să o facă.

— De ce m-ar vrea moartă? Deja are tot ce şi-ar putea dori. Nu reprezint o ameninţare pentru el.

— Dimpotrivă, spuse Blackwell. Tu ameninţi totul. Poţi distruge totul şi l-ai putea demasca dacă ţi-ai revendica titlul.

— Dar… nu aveam de gând s-o fac!

— Nu putea fi sigur de asta. E mai bine să elimini un

risc înainte să apară ameninţarea.

Lui Farah nu-i venea să creadă ce auzea.

— Aşa îţi conduci tu afacerile?

— Absolut.

Spuse asta fără ruşine sau remuşcare, iar Farah nu mai putu să se uite la el. Se ascunse în spatele pleoapelor în timp ce gândurile ei o luară la goană. Ce urma? Fusese fericită… mă rog… mulţumită de viaţa ei. Avusese un scop şi îşi ştia locul în lume. Acum, totul se schimbase. Nu mai era cale de întoarcere, şi totuşi, nu putea vedea opţiunile ca să meargă înainte.

— Nu am nimic care să demonstreze că sunt Farah Leigh Townsend, începu ea. Mai ales acum, când altcineva a adoptat numele. În plus, o femeie nu poate revendica titlul şi pământurile nobilimii fără să fie căsătorită. Iar, mai presus de asta, ar trebui să explic de ce, în tot acest timp, am pozat în văduvă, şi nu am nicio dovadă de trădare legată de moartea familiei mele. Nici măcar nu ştiu de unde să încep!

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, se oferi Blackwell.

Farah îşi înălţă capul. Felul în care stătea el, ca un general care inspectează masacrul de pe câmpul de luptă, o încurcă.

— Şi o să te ocupi de tot pentru a plăti o datorie faţă de un prieten de acum un deceniu? întrebă ea circumspectă.

— Bineînţeles că nu, spuse el în derâdere. Doar sunt, până la urmă, om de afaceri. Îţi pot reda averea în schimbul singurii părţi a societăţii londoneze care mi-e negată.

— Nu înţeleg, se bâlbâi Farah. Cum o să fac asta?

Blackwell se aplecă peste cadă, proptindu-se în mâini, umerii lui puternici aplecându-se în timp ce îi susţineau greutatea.

— Simplu, toarse el. O să te căsătoreşti cu mine.

Capitolul 9

„— Zâno, va trebui să te resemnezi cu statutul de soţie de tâlhar.

— Sună ca o aventură!”

Farah se uită cu neîncredere mută la bărbatul care se apleca deasupra ei, în timp ce amintirile îi fugeau prin oase ca un suflet care dăinuie în cimitir.

Ochii sinceri şi întunecaţi ai lui Dougan, aprinşi de dragoste, posesie şi vulnerabilitate tandră, străluciră la ea prin vălul obscur pe care timpul îl aruncă asupra tuturor amintirilor. Cât de romantică păruse această perspectivă când erau copii, fără înţelegerea realităţii care să le tempereze visurile exuberante despre viitor. Însă cu totul alţi ochi străluciră la ea acum, aceştia afişând o chibzuire arogantă şi deţinerea unei maturităţi mult mai diferite.

Soţia unui bandit, într-adevăr.

— Ce te face să crezi că m-aş căsători cu cineva ca tine? declară ea vehement când îşi regăsi vocea. Este de departe cea mai ridicolă propunere pe care am auzit-o vreodată.

— Te rog, o luă el în derâdere, cu buzele încovoiate de dispreţ. Uiţi că eram acolo când Morley te-a cerut. În plus, o cerere implică o întrebare, iar eu nu ţi-am pus una încă. Se împinse departe de cadă şi se întoarse cu spatele la ea, umerii lui fiind mai încordaţi decât înainte. Te-am informat că o să te căsătoreşti cu mine, şi asta o să faci.

Farah îşi opri impulsul copilăros de a-l stropi cu apă.

— Cu siguranţă n-o s-o fac!

— E absurd să negi inevitabilul, aruncă el peste umăr.

Asta îi puse capac. Farah aruncă cuţite din priviri înspre spatele lui, ştiind că erau destul de ascuţite să le simtă, cu toate că privirea lui era îndreptată spre ferestre.

— Explică-mi cum îmi îmbunătăţeşte situaţia faptul că aş deveni soţia lui Inimă Neagră din Ben More. Pe lângă banii tăi obţinuţi murdar, ce altceva îmi poţi oferi din ce mi-aş dori eu? Ai spus singur că nu ai inimă, nu ai suflet. O reputaţie distrusă. Nu mă iubeşti.

Nici nu îmi poţi suporta atingerea. De ce ar vrea o femeie ca mine o viaţă cu un bărbat ca tine?

— Într-adevăr, de ce?

Îşi întoarse faţa spre ea, şi buzele lui Farah se încleştară. Înţelese cum trezea el frica în sufletele duşmanilor lui. Nu copleşind cu un temperament vulcanic. Nu intimidând prin constituţia lui masivă şi prin forţa brutală, deşi nu puteau fi ignorate. Totul se reducea la calmul absolut rigid al trăsăturilor sale captivante. Lipsite de însufleţire, de emoţie sau de conştientizare, de parcă ar considera făptura din faţa lui mai puţin demnă de atenţie decât o insectă. Putea la fel de bine să treacă pe lângă tine sau să te strivească sub talpa bocancului şi nici măcar nu s-ar fi deranjat să te răzuiască de pe talpă în şanţ. Era dincolo de aroganţă. Mai presus de condescendenţă. Putea privi cum un copil crud îţi scoate membrele sau putea examina măcelul unei civilizaţii fără nici măcar o tresărire.

Era oare chiar atât de rece? Cuvintele ei nu îl afectaseră deloc? Îşi dori să reacţioneze la furia ei cu dovada unei răni, cu furie, cu pasiune, cu orice care să arate că nu era atât de lipsit de suflet pe cât susţinea.

— Pot să te protejez de bărbatul care te vrea moartă, îţi dau siguranţa şi statutul numelui meu şi revendicarea moştenirii părinţilor tăi. În schimb, îmi poţi oferi titlul de conte şi un loc în parlament.

Deşi vocea lui şi comportamentul erau ambigue, Farah bănui cât de mult însemna asta pentru el.

— Odată cu răzbunarea morţii lui Dougan Mackenzie, noi am putea realiza destul de multe dacă ne-am uni forţele.

Să-şi unească forţele?

— Vorbeşti despre căsătorie ca un comandant care discută strategia de luptă, îl acuză Farah.

— În cazul de faţă, nu e o comparaţie rea. Am fi doi aliaţi, fiecare cu propriul set de avantaje, aliniindu-se strategic împotriva unui duşman pentru un beneficiu comun.

— Beneficiul tău pare să cântărească mai greu decât

al meu. Aşa cum sunt sigură că ştii, dacă mă căsătoresc cu tine, titlul părinţilor mei, averea, proprietatea şi moştenirea nu îmi vor reveni mie, ci, legal, ar fi ale tale.

Blackwell flutură din mână, arătând cât de neimportant era argumentul ei pentru el.

— Am avere şi proprietăţi destule de unul singur. Ce nevoie am de o moşie, câteva case în Hampshire şi un conac în Mayfair? Am mai multe proprietăţi profitabile decât regina. O să semnez un document care îţi dă drepturi depline asupra bunurilor tatălui tău înainte să ne căsătorim. Vor fi ale tale şi vei putea face ce vrei cu ele.

O amorţeală ciudată, paralizantă, provenită din şoc şi neîncredere, apăsă pe picioarele lui Farah, chiar şi în apă. Răzbunarea amintirii dragului ei Dougan. Casa îndrăgită a tatălui ei, revendicată. Bijuteriile mamei ei şi arta sa nepreţuită ar fi din nou ale ei, să le preţuiască şi să le admire. Să le dea mai departe generaţiilor ce vor veni. Cu asemenea resurse, ar putea descoperi adevărul despre moartea părinţilor ei. Ar putea cere să se facă dreptate pentru uzurpatorul Warrington şi impostoarea lui nevastă.

Dumnezeule! Chiar lua în consideraţie… nebunia asta? Îl măsură pe bărbatul din faţa ei, un exemplu de putere, mohoreală şi control nemilos. Ce implica mai exact statutul de soţie a celui mai infam bărbat din imperiu? Simplul gând îi îngheţă sângele în vene.

Şi totuşi…

— Ce vrei de la titlu şi locul în parlament? întrebă ea.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Ce îşi doreşte orice bărbat? Prestigiu. Mai multă putere. Acces la elită. Încă există investiţii şi scheme aproape imposibil de realizat fără un titlu în spatele numelui şi binecuvântarea reginei. Până şi americanii, aşa dogmatici cum sunt când vine vorba despre lipsa aristocraţiei în rândurile lor, sunt mai deschişi să facă afaceri cu un gentleman englez cu titlu, uşurându-mi astfel foarte mult afacerile de peste ocean.

— Nimeni nu te-ar confunda vreodată cu un gentleman, glumi ea.

Asta produse un sunet întunecat din adâncul gâtului şi o sclipire de amuzament din ochiul bun. Versiunea lui Dorian Blackwell pentru un zâmbet şi un râset.

— A trecut un minut întreg între insulte. Asta înseamnă că am reuşit să te conving să îţi reconsideri refuzul?

— Am vreo opţiune?

— Chiar ai nevoie de una?

Şocată, excitată, insultată, uimită, Farah nu se putu hotărî la care emoţie să se oprească. Cum ar putea lua o decizie atât de importantă tocmai în baie, dintre toate locurile? O femeie trebuia cel puţin să fie îmbrăcată potrivit când se gândea la o cerere… un ordin… de căsătorie sau ce o fi fost asta. Blackwell era convingător ca diavolul şi tot pe atât de ademenitor. Nu exista nicio altă soluţie pentru pericolul în care ajunsese? Refuză să accepte că măritişul cu un criminal era singura ei opţiune. Cum rămânea cu cariera ei? Viaţa ei? Cum rămânea cu Morley? Până acum începuse să o caute. Poate nu era prea îngrijorat de absenţa ei la ceaiul de duminică, pentru că planurile se mai schimbă, dar, cum nu apăruse la muncă în acea dimineaţă, probabil începuse deja s-o caute.

Morley oare putea să îi ofere protecţie împotriva celui care o voia moartă?

Poate, însă, în ciuda îndoielilor pe care le avea faţă de Inimă Neagră din Ben More, nu putea nega ferocitatea, inteligenţa şi iscusinţa acestuia. Îşi înfrânsese duşmanii fără milă şi putea să o scape şi de ai ei.

Dar cine o proteja de el?

În plus, putea să aibă încredere în el că avea să îşi respecte promisiunea? Ce-i ascundea? Ce unghi de-al lui nu lua ea în consideraţie? Farah ştia că Dorian Blackwell avea secretele lui, unele îngropate atât de adânc, că puteau fi atinse de flăcările iadului. Putea ea să fie legată de ele, fiind soţia lui? Îndrăznea?

„Nu poţi să te măriţi cu nimeni altcineva, Zâno. Eşti a mea. Numai a mea”.

Inima ei se încordă şi se cufundă, trăgându-i

pleoapele în jos cu greutatea unei poveri vechi şi apăsătoare.

— Nu asta şi-ar fi dorit *el,* îşi spuse sieşi cu vocea tremurândă.

— Te înşeli.

Ceva din cuvintele dure spuse pe un ton mai blând o forţă să se uite la el, dar, când deschise ochii, el se întorsese din nou cu spatele.

— În afară de tine, eu am fost singura persoană din întreaga lume pe care Dougan a iubit-o şi în care a avut încredere. Şi, în schimb, el a fost singura persoană care a însemnat vreodată ceva pentru mine… pentru că eu n-am avut o Zână care să-mi ocupe inima.

Asta pentru că nu avea o inimă care să-i ocupe pieptul?

Farah voia să-l privească. Ca să vadă răceala trăsăturilor sale crude. Pentru că privirea lui înspăimântătoare putea răci căldura subtilă care îi acapară pieptul, ameninţând să-i topească hotărârea.

El rămase cu faţa spre geam, o umbră închisă într-o lumină idilică. Pentru cineva care vorbea atât de britanic, părea să facă parte din acest peisaj sălbatic, tăios, înşelător.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

— Crezi că, dacă ar fi trăit, nu ar fi vrut să ne cunoaştem? Chiar să ne înţelegem. Prietenul lui cel mai apropiat şi îndrăgita lui soţie?

Întrebarea lui o lăsă fără cuvinte. Nu se gândi la implicaţii, ceva ce îi putea schimba, de altfel, întreaga perspectivă.

— Ţi-am spus, mi-a zis să te găsesc… Nu e nicio posibilitate ca, în cazul morţii lui, să fi binecuvântat căsătoria dintre noi? Poate chiar şi-a dorit ca noi… să ţinem unul la celălalt?

Era un argument foarte convingător.

— Să ţinem unul la altul? E posibil? răsuflă ea, dorindu-şi imediat să fie avut prezenţa de spirit de-a tăcea.

Tăcerile lui Dorian Blackwell începuseră să însemne

mai mult decât orice cuvinte, iar mintea lui Farah se învârtea în timp ce el supraveghea ţărmurile de smarald sărutate de primăvară şi de norii care se adunau în linişte.

Farah simţi că, odată cu vârsta şi experienţa, dobândise şi conştiinţa de sine pe care tinerii rareori o aveau. În mare parte, considera compasiunea şi empatia ca fiind punctele ei forte. Era ea capabilă să ţină la Dorian Blackwell? Bineînţeles. Era o persoană, nu-i aşa? Cu nevoi, ambiţii şi… sentimente. Deşi ultima parte era deschisă dezbaterii. Pericolul era dacă Blackwell avea să-i transforme abilitatea de a-i păsa atât de mult dintr-un punct forte într-o slăbiciune. Dacă era cineva capabil de asta, acela era el, cel mai probabil fără regret sau milă.

— Indiferent de ce am simţi unul faţă de celălalt, aş jura să am grijă de tine. Nu ar putea fi ăsta un început?

În sfârşit, se întoarse spre ea. În lumina soarelui, cicatricea lui păru cumva mai albă, mai adâncă. Chiar şi în lumină, o umbră se ascunse în ochiul lui rănit, o umbră care sugeră o fisură adâncă, abisală în care te puteai uita fără să-i vezi fundul. O parte nechibzuită din ea voia să încerce, şi ăsta era, probabil, cel mai înfricoşător impuls pe care-l avusese în viaţa ei de adult. Farah se întrebă dacă avusese cineva vreodată grijă de el.

— Aş putea să-ţi domolesc câteva dintre temeri, continuă el, interpretându-i tăcerea ca fiind contemplativă. Ar fi numai o căsătorie cu numele şi titlul. Te-aş cruţa de datoriile mai intime ale unei soţii. Nu se uită la ea când spuse asta şi continuă destul de grăbit: De asemenea, după ce ne ocupăm de ameninţarea la adresa ta, ţi-aş cere să trăieşti cu mine aici în castelul Ben More o lună pe an şi în Londra o lună pe sezon. Pentru aparenţe şi altele de genul ăsta. În rest, timpul şi averea ar fi ale tale, să faci cu ele ce vrei. Ai putea sta într-una dintre proprietăţile tatălui tău sau în oricare dintre ale mele.

— Câte… sunt? întrebă ea curioasă.

Îi luă ceva timp să le numere, ceea ce însemna că erau multe.

— Presupun că vrei să includ şi reşedinţele mele

internaţionale. Deci, dacă iau în calcul vilele mediteraneene şi via din regiunea Champagne a Franţei…

— *Vilele?* întrebă uimită. La plural?

Fantoma unui zâmbet bântui buzele lui. Farah îşi puse mâinile pe obrajii supra-încălziţi. Soţia unui bandit. Un bandit dezgustător de bogat, ce-i drept, dar tot un infractor. Fuseseră ea şi Dougan atât de profetici în copilărie? Chiar lua în calcul aşa ceva? Îl luă în calcul… pe el? Cuprinsă de dorinţa subită de împăcare, îşi dori să relaxeze încordarea constantă a umerilor. Să domolească stratul de ger din privirea lui. Să producă o fisură în masca aceea calmă a trăsăturilor sale. Dacă era să se gândească la asta mai mult, trebuia să găsească ceva uman la Inimă Neagră din Ben More. Îşi plimbă degetele încreţite pe suprafaţa apei.

— Înainte să spun orice altceva, simt că e corect să menţionez că nu am vrut să te insult mai devreme. Trebuie să recunosc că sunt destul de depăşită de situaţie. Mă tem că faptul că mi se dau ordine nu scoate ce-i mai bun din mine.

Blackwell scoase un zgomot sec.

— Nu fi ridicolă! Sunt ultimul om în viaţă care ar condamna comportamentul urât. În ciuda acestui lucru, recunosc că ai toate motivele să te îndoieşti de mine, să mă dispreţuieşti şi să te temi de mine.

— Nu te dispreţuiesc…

Dar nu putu nega cu sinceritate partea cu îndoielile şi teama.

— Lasă să treacă ceva timp, bombăni el pe un ton fals.

Asta smulse un zâmbet de la ea, şi îl studie pe sub gene, observând cu plăcere că tactica ei funcţionase. Blackwell îşi descleştă pumnii, şi ochii lui tulburători transmiseră, dacă nu căldură, o doză acceptabilă de calm.

Inima începu să-i bată cu atâta putere, că întregul corp vibra odată cu ea. Bătăile puteau fi auzite în expiraţiile ei zgomotoase în timp ce se uitau unul la celălalt. Întreaga insulă, oceanul de după ea, aerul munţilor păreau să se ţină de inspiraţia ei şi să aştepte cuvântul care plutea deasupra

vârfului limbii, nerăbdător să scape din închisoarea buzelor ei.

Odată eliberat, acest deţinut nu ar mai putea fi niciodată chemat înapoi.

„Da”. De obicei, nu era un cuvânt atât de terifiant, dar, în momentul de faţă, părea să fie, în acelaşi timp, salvarea şi condamnarea.

Bineînţeles, putea oricând să spună nu.

Deşi, la cum se uita Blackwell la ea acum, avea senzaţia că acel cuvânt însemna foarte puţin pentru el. Nu mulţi oameni îl refuzaseră pe Dorian Blackwell şi trăiseră să-şi spună povestea.

„Of, Dougan, de ce mi-ai trimis acest om?” se răzvrăti Farah în interior. „De ce l-ai trimis pe însuşi diavolul să mă găsească şi să mă protejeze?”

Tânărul Dougan nu avea cum să fi ştiut modul în care avea să o afecteze bărbatul din faţa ei. Cât de periculos era de fapt, din cauza impulsurilor nechibzuite care îi curgeau prin vene şi se aşezau în cele mai secrete locuri.

Nu avea cum să fi ştiut cât de mult o încânta, în secret, Dorian Blackwell. Cum privirea lui o făcea să se simtă neajutorată şi puternică în acelaşi timp.

Nu avea să-i spună niciodată lui Blackwell că vorbele lui despre dorinţele lui Dougan o convinseră într-un final. Dacă ar fi trăit, lucrurile s-ar fi întâmplat diferit? Dorian Blackwell ar fi fost în continuare jumătatea mai mică a aşa-numiţilor Fraţi Inimă Neagră? Chiar şi acum, Dougan ar mai avea trei ani până să fie eliberat din acel colţ de iad. Oare ei trei şi-ar fi construit un soi de viaţă împreună?

Nu avea să afle niciodată.

Oricum, părea destinul ei să devină soţia unui bandit.

Diavolul stătu tăcut şi nemişcat în timp ce ea discuta cu ea însăşi, însă nevoia de a respira puse stăpânire pe ambele părţi ale dezbaterii, şi Farah îşi dădu seama că era acum sau niciodată.

— Am o condiţie.

Vorbele se grăbiră afară într-o expiraţie furtunoasă.

— Ar trebui să fie interesant. Blackwell îşi încrucişă

nerăbdător braţele mari peste pieptul greoi, însă în ochi i se aprinse o sclipire victorioasă. Să auzim.

— Nu o să revendic averile Northwalk doar ca să le pierd din nou în favoarea unei rude depărtate când mor. Deci, dacă e să mă căsătoresc cu tine şi îţi dau titlul de conte, atunci o să-mi mai dai ceva ce îmi doresc.

— Averea Townsend, titlul de contesă şi o relativă autonomie. Le enumeră pe toate pe degete. Ce altceva ai mai putea vrea de la mine?

— Cu excepţia lui Dougan, n-am avut familie mai bine de douăzeci de ani. Farah se ridică până când se află în faţa lui complet goală. Vreau de la tine un copil.

Capitolul 10

Dorian nu-şi amintea când îl şocase cineva ultima dată. Trecuseră ani. Poate decenii. Văzuse atâtea variante de femei goale, atâtea alte lucruri care i-ar distruge pe majoritatea oamenilor, încât abilitatea de a fi surprins îl părăsise.

Sau cel puţin asta crezuse.

Gândurile lui deveniră la fel de împrăştiate şi fără ţintă ca pâraiele care se prelingeau pe formele ei voluptuoase. Era o zeiţă care se ridica din apă. La fel ca *Naşterea lui Venus* a lui Botticelli, cu excepţia părului ei argintiu des, întunecat din cauza apei, pe care, spre deosebire de Venus, nu-l folosea ca să-şi ascundă secretele feminine. Stătea cu bărbia ridicată şi cu umerii drepţi, iar ochii aceia cenuşii şi blânzi se uitau la el cu un amestec de hotărâre şi aşteptare.

Farah îi oferea corpul ei. Voia ca el să spună ceva. Să îi răspundă cerinţelor. Dar cum putea face asta când toată pielea aceea splendidă îi era dezvăluită lui, roz de la căldură şi fără niciun pic de timiditate? Aburul estompă liniile ascuţite sau culorile puternice cu ambiguitatea unui vis care îl atrase mai aproape de cadă.

Încercând să-şi păstreze masca de nonşalanţă, Dorian se opri brusc, lipindu-şi ghetele de marmură şi refuzând să mai facă un pas. Nu există o vorbă despre pierderea controlului în situaţii ca asta? Molia la flacără? Zburatul prea aproape de Soare?

Sânii aceia. Globuri mătăsoase de perfecţiune palidă încununate cu sfârcuri tari în cea mai impecabilă nuanţă de roz. Panta delicată a taliei ei, curbura mică din centrul abdomenului care îi atrase privirea mai jos, spre cuibul de bucle aurii dintre…

— Nu, spuse el printre dinţii care nu voiau să se descleşteze oricât le ordona.

— Nu? repetă ea, sprâncenele ei deschise la culoare şi delicate apropiindu-se. Nu mă vrei?

— Nu.

Nu era o minciună. Nu era însă nici adevărul. Din momentul în care intrase în încăpere şi văzuse felul în care părul îi cădea pe umerii goi, corpul îl trădase. Când se spălase pentru el, mădularul lui devenise greoi şi tare. Şi acum? Acum, până şi cea mai mică atingere a kiltului îi provoca o plăcere inimaginabilă şi o durere chinuitoare.

Ea închise ochii, expresia ei fiind singurul lucru pe care el nu-l putea vedea.

— Ce anume la mine ţi se pare neplăcut?

— Nu e asta.

Instinctul de a o proteja de durere era greu de înăbuşit.

— Atunci… Privirea ei se mută într-o parte, ridicându-şi braţele ca să îşi acopere sânii, tremurând. Tu şi domnul Murdoch aveţi o legătură…

— Dumnezeule, nu!

Trecându-şi frustrată degetele prin păr, se îndepărtă de ea, având nevoie să-şi umple privirea cu altceva decât abundenţa pielii ei splendide, după care se întoarse către ea, fiindu-i deja dor de privelişte. De câte ori avusese fantezii secrete cu ea de când se întâlniseră? Cât chin îi provocase deja femeia asta? Cât mai putea suporta?

— Atunci… de ce? întrebă ea, îndrăzneala

prelingându-i-se din voce.

Un alt bărbat, un bărbat mai bun, ar acoperi-o ca să-i menajeze decenţa. Ar feri-o de frigul acum vizibil pe pielea ei delicată. I-ar lua corpul alunecos în braţe şi ar duce-o în pat, afundându-se în moliciunea ei înainte ca umezeala de pe piele să aibă timp să se usuce.

Însă el era singurul bărbat de acolo şi era incapabil să-i dea ce ceruse, pentru că…

— Pur şi simplu, nu se pune problema, insistă el, printre dinţii încleştaţi.

Ochii ei deveniră blânzi şi aruncară pe ascuns o privire la kiltul lui, iar Dorian nu fu niciodată mai fericit de existenţa săculeţului care ascundea ce îi făcea bărbăţia.

— Corpul tău nu poate?

Zgomotul produs de gâtul lui ieşi mult mai crud decât dorise, dar nu putu spune că era direcţionat către el însuşi.

— Corpul meu… Nu corpul lui era problema. Chiar şi acum, când se forţă să se uite la ea, un val de plăcere dureroasă porni într-o călătorie chinuitoare în josul spinării, până când fiecare muşchi se încordă şi vârful bărbăţiei lui vărsă o lacrimă de dorinţă. Corpul meu s-ar putea ocupa de al tău până m-ai implora să am milă.

Buza ei plină de jos coborî, iar argintiul din irişii ei copleşi verdele pe care îl ştia.

— Atunci, fă-o, şopti ea cu voce tremurândă. O să mă căsătoresc cu tine, şi ai permisiunea mea să… îmi faci ce vrei, până când rămân însărcinată.

Clipi des în timp ce spuse asta şi îşi ţinu pumnii mici încleştaţi, însă postura ei şi expresia feţei rămăseseră hotărâte.

Pentru orice alt bărbat, oferta ei ar fi fost ca şi cum ar fi primit cheile de la regatul raiului. Pentru Dorian însă, era ca şi cum ar fi fost aruncat în cea mai adâncă groapă a iadului. Se strădui să-şi păstreze cumpătul, să îşi ia ochii de la ea, dar încercarea se dovedi a fi biblică. Ochii nu i se mai ospătaseră vreodată aşa. Corpul nu reacţionase la nicio privelişte cum făcuse la ea.

Şi de ce nu ar fi fost aşa? Doar îi aparţinea.

Numai lui.

În tot acest timp, o parte din el aşteptase mica zână cu păr argintiu din poveştile care încă îi bântuiau fiecare noapte. Dorian nu era pregătit pentru femeia curajoasă şi elegantă care îi încingea sângele şi corpul.

Nu, nu corpul lui era problema.

Ci mintea lui.

Flăcările care consumară gheaţa ce îi înconjura inima fură stinse rapid, într-un acces de furie frustrată şi autodezgust.

— Nu o să ne culcăm împreună, spuse el clar, roşul începând să se strecoare la periferia privirii lui. Îţi resping condiţiile.

Sfredelindu-l cu privirea, Farah se întoarse, oferindu-i o privelişte asupra fundului ei în formă de inimă, după care îşi ridică piciorul ca să iasă din cadă.

Dacă un bărbat ca Dorian Blackwell ar fi scâncit, acela era momentul când ar fi făcut-o. Putea fi soarta mai crudă de atât?

Farah întinse mâna după halat şi îl legă deasupra goliciunii ei minunate.

— Dacă îmi respingi condiţia, atunci îţi refuz cererea.

Luând un prosop, începu să şteargă apa în exces din buclele ei senzuale.

— Uiţi că nu a fost o propunere, îi reaminti el.

Nici Dorian nu se aştepta ca Farah să fie atât de puternică. Atât de încăpăţânată. Când era copil, nu-i aşa că era cel mai dulce înger?

Îi aruncă o privire iritată, încă ocupându-se de păr.

— Indiferent de cum îi spui, refuz. O să mă căsătoresc cu inspectorul Mor…

— N-o s-o faci! răcni el, păşind către ea. Nu îl iubeşti.

Înnebunit, se întinse spre umerii ei, ca să o zgâlţâie de să-i vină mintea la loc, însă, înainte să poată face asta, degetele i se contorsionară şi încheieturile pocniră de forţa furiei lui.

Frica licări în ochii ei minunaţi, dar ea nu dădu înapoi.

— Nici pe tine nu te iubesc, răspunse ea. Asta nu intra

în discuţie, nu-i aşa?

Plămânii îi rămaseră fără aer, în timp ce o durere splendidă îi străpunse, şi se chinui să îi umple din nou.

— Vreau să ofer cuiva copilăria care mi-a fost furată, spuse ea mai blând. Iar bărbatul cu care mă căsătoresc trebuie să fie de acord cu asta.

— Tu nu înţelegi, zise el sacadat.

— Înţeleg că eşti cel mai curajos şi mai temut om din regat. Poţi ucide pe cineva fără să ai remuşcări şi poţi distruge familii întregi cu o singură scrijelire de peniţă. Dacă eşti destul de curajos să faci asta, atunci îţi poţi aduna curajul să te culci cu soţia ta în acele câteva dăţi neînsemnate până când voi rămâne însărcinată.

Se uitară unul la altul, dorinţele lor ciocnindu-se cu forţă palpabilă.

— Corpul tău e promis altcuiva? întrebă ea.

— Dumnezeule, nu.

— Atunci, inima ta?

— Credeam că am stabilit că nu am una.

Farah îşi perfecţionă privirea iritată care îi exprima nerăbdarea.

— Atunci, explică-mi, că nu înţeleg.

Dorian nu putea să explice. Nu ei.

— Deja am făcut-o.

Îl studie o clipă, după care întinse mâna spre el. Blackwell se retrase cât să nu îl poată atinge. Sprânceana ei se mişcă întrebător.

— Dorian, cât a trecut de când ai lăsat pe cineva să te atingă?

Stomacul lui se strânse când îşi auzi numele pe buzele ei. Nu îi putu spune, nu fără să dezvăluie prea multe.

— O viaţă, răspunse el.

— Fii sincer, de asta nu poţi avea… relaţii cu mine?

Blackwell îşi întoarse privirea de la ea, regretând că dezvăluise o asemenea slăbiciune. Când evita contactul vizual cu alţii, transforma totul într-un joc pentru putere, insinuând că îi considera sub demnitatea lui pentru o

strângere de mână sau un braţ întins.

Acum, lucrurile nu erau aşa. Nu cu ea.

— Cum omori oamenii dacă nu îi atingi? întrebă curioasă, după care clătină din cap, o expresie ciudată curbându-i buzele. Nu am crezut niciodată că o să pun o asemenea întrebare.

— Deseori, port mănuşi, răspunse el sincer. În plus, nu toate armele necesită contact fizic.

— Bineînţeles, spuse ea automat, deşi sprâncenele i se mişcară ca şi cum ar fi rezolvat o problemă. Dar ai intrat în contact cu alţii cât purtai mănuşi?

— Rar, doar dacă nu putea fi evitat.

Ea încuviinţă, adâncită în gânduri.

— Deşi trăiesc ca o văduvă, încă sunt virgină. În ciuda problemei cu copilul, mariajul nostru ar trebui consumat, în caz că validitatea lui e pusă vreodată la îndoială.

Gura lui Dorian se uscă. Credea că se gândise la tot, dar o relaţie sexuală fusese atât de departe de tărâmul posibilităţilor, că acest detaliu îi scăpase. Dincolo de panică, un fior de plăcere străluci la gândul că niciun alt bărbat n-o mai atinsese.

Ştergându-şi gropiţa din bărbie, Farah puse prosopul jos, luă o perie de pe măsuţa de toaletă şi începu să şi-o treacă prin bucle.

— Dacă ar fi să fiu practică, mă gândesc că aş putea să îmi iau un amant. Asta ar rezolva problemele amândurora, nu-i aşa?

— Aş omorî orice bărbat care ar îndrăzni să te atingă, o informă el rece.

— Ei bine, nu e o soluţie foarte productivă, nu crezi? oftă exasperată. Ţi-ar face plăcere să te uiţi? Pare să fie o înclinaţie de-a ta.

Făcu un pas ameninţător spre ea, deranjat de insinuarea ei iscusită. Toată viaţa nu fusese decât un observator şi un manipulator al voinţei şi al dorinţei umane. Oare chiar era o surpriză că această tendinţă se extindea şi la sexualitatea lui problematică?

— O să te oblig să te uiţi cum dezmembrez fiecare

parte a corpului cu care a îndrăznit să te atingă şi o să-l hrănesc cu ea, declară el scurt.

— Atunci, trebuie să o faci tu, insistă ea.

Se uitară tăios unul la celălalt, într-un alt impas care dură câteva clipe.

În ciuda furiei pe care o simţea, îi plăcea să o vadă aşa. Îmbujorată după baie, cu părul, o perdea greoaie de bucle în jurul ochilor de culoarea razelor lunii. Cum putea să o refuze vreun bărbat? Voia să o atingă. Râvnea după ea.

Dar nu dorea să o păteze astfel. De ce ea refuza să vadă asta? Cum îl putea invita pe Inimă Neagră din Ben More în pat? Căsătoria era o treabă. Sexul era cu totul altceva. Chiar îşi dorea un copil atât de mult încât s-ar fi înjosit să lase pe cineva ca el în corpul ei splendid? Nu ştia cine era el? Nu îi creionase o imagine destul de clară a lucrurilor pe care le făcuse?

Sau ce i se făcuse lui?

— Mănuşile tale, şopti ea, ca şi cum i-ar fi venit o idee genială.

— Ce?

Rozul obrajilor ei deveni mai intens, şi era evident că îşi aduna curaj să explice.

— În ultimii zece ani, am petrecut mult timp în compania prostituatelor de pe stradă şi de la docuri, începu ea. Şi am învăţat de la ele că, pentru a-şi duce la capăt afacerea în văzul lumii, aşa cum o fac, rareori trebuie să se dezbrace. De fapt, din câte înţeleg, este nevoie de foarte puţin contact.

Ideea îl înfurie pe Dorian, pentru că îl tenta.

— Vrei să îţi tratez corpul ca un afurisit trecător pe doc?

Îi aruncă o privire amuzată, deşi obrajii încă îi ardeau de stânjeneală.

— Nu neapărat. Ideea era că putem realiza… raportul intim… fără prea multe atingeri.

Buzele i se schimonosiră, însă coapsele i se încordară ca răspuns.

— Doar nu vorbeşti serios!?

— Ai putea să porţi mănuşile, cămaşa, kiltul sau pantalonii chiar, vesta şi haina de seară dacă vrei.

— Şi asta îţi doreşti? Să ţi-o trag ca unei prostituate din East End şi pe urmă să mă debarasez de tine? Pentru că asta o să fac, o avertiză, întunericul adunându-se în inima lui în timp ce nori grăitori se adunau pe trăsăturile ei.

Ochii ei erau argint lichid când se micşorară şi îl fixară, învolburaţi cu atâtea mistere câte stele sunt pe cerul nopţii.

— Vreau o familie, şopti ea. Şi o să fac ce trebuie ca să o obţin.

Sinceritatea goală şi dureroasă din vocea ei îl străpunse ca o săgeată otrăvită, şi simţi cum toxinele i se împrăştie în sânge. În curând, avea să fie complet paralizat, victima forţelor opuse care acum se certau în el ca doi lupi care se luptă pentru putere. Cele mai puternice două emoţii cunoscute omului.

Inspiră adânc, mirosul săpunului cu miere şi al apei cu lavandă invadându-i simţurile cu subtilitatea legiunii romane.

— E pe răspunderea ta. Se îndreptă spre uşă. O să ne căsătorim de dimineaţă, anunţă, după care trânti uşa în urma lui.

Capitolul 11

Pe Farah o uimea faptul că Frankenstein – adică Frank Walters – nu-şi putea aminti numele său de botez, în schimb era capabil să-şi aducă aminte reţeta pentru un curry indian, cu tot cu detaliile despre proporţia acelor condimente exotice.

Când Murdoch se întorsese să-i dea haine curate, chiar dacă demodate, o bluză de dantelă albă şi o fustă lungă şi groasă din lână, făcuse tot ce putuse pentru a-l linişti cu privire la discuţia încinsă pe care o avusese cu Blackwell în baie, iar apoi se îndreptase repede spre

bucătărie. Poate că situaţia cerea mai multe tarte. Îl găsi acolo pe Frank asudând răbdător, meşterind la un ospăţ de zile mari, şi îşi petrecu restul după-amiezii gustând din preparate, din vin şi încercând să nu se gândească la faptul că a doua zi avea să-i jure credinţă diavolului într-o biserică. Şi urma să fie a lui. Trupul ei avea să-i aparţină.

La opt şi jumătate, stătea în sufrageria opulentă, privind o pânză cu un peisaj din Ben More care semăna suspect de tare cu o pictură de Thomas Cole. Un valet pe care îl reţinuse din cauza unei bâlbâieli accentuate – îl chema Gregory Tallow – aprinsese un număr excesiv de sfeşnice pentru o cină de o singură persoană. Norii şi asfinţitul care luminau crestele munţilor scoţieni din pictură aproape că ieşeau de pe suprafaţa pânzei, iar Farah se apropie mai mult, sperând să se poată bucura de înserare.

— Am o slăbiciune pentru americanii care pictează în stil clasic, spuse Blackwell, ascuns de umbrele de la intrare.

Farah îşi retrase mâna şi se întoarse spre el.

— A, da?

O scotea din sărite că, de fiecare dată când îşi anunţa prezenţa, avea impresia că o urmărea deja de ceva vreme, iar ea devenea conştientă de prezenţa lui doar când avea el chef. Luă o gură de vin, să-şi facă adune curajul, nedând importanţă faptului că faţa deja i se înroşise, iar sângele i se înfierbântase de la celelalte câteva pahare băute în cursul după-amiezii.

— S-stăpâne Blackw-well! Valetul interveni de parcă ar fi fost în prezenţa unui colonel britanic, aranjându-şi lavaliera şi părul blond rărit. A-am crezut că veţi cina în birou. Ca de obi…

— Înţeleg, rosti încet Blackwell, pe măsură ce cuvintele celuilalt se topeau în aer.

Tallow, care era mic de statură, roşi furios şi refuză să privească în direcţia în care era Farah.

— W-alters deja a pregătit tava şi a trimis-o.

Pentru un castel scoţian, pe-aici erau cam mulţi englezi. Oare toţi erau certaţi cu legea? Lui Farah i se făcu milă de bietul om care tremura nervos ca o căprioară şi

părea gata să o ia la fugă la cel mai mic pericol.

— Văd. Dar am decis să iau cina cu logodnica mea.

Farah nu era sigură ai cui ochi se făcuseră mai mari la auzul cuvântului „logodnică”: ai ei sau ai valetului. Tallow se făcu nevăzut cu promptitudine, fără să mai scoată o vorbă. Chiar şi în ţinuta lui impecabilă de seară, Blackwell evoca imaginea clasică a banditului-pirat. Poate că era kiltul de vină, se gândi Farah, sau mai degrabă peticul de pe ochi, pe care şi-l pusese iar. Sau poate faptul că părul lui des era o idee prea lung ca să se încadreze perfect în tendinţele modei. Deşi mai degrabă era felul în care trona peste opulenţa lucrurilor din jur, de parcă nu le privea neapărat drept ale lui, însă ar fi făcut moarte de om ca să le păstreze. Şi pe ea o privea la fel. Ca pe o posesie râvnită. Deşi nu-şi putea explica de ce. Îi promisese că avea să fie a lui, nu? O soţie era o posesiune legală, iar acest detaliu o incita mai mult decât ar fi fost cazul. Aşeză pe masă paharul de vin, hotărând că băuse suficient.

— Ce e cu toate astea?

Făcu un gest către masa care gemea de tăvi cu mâncare.

— Cina.

Pufni neîncrezătoare.

— Asta *nu* e cină. E… desfrâu.

Farah privi încruntată masa. Curry-ul indian cu miel domina masa, ca fel principal, înconjurat de pâine cu arome. Potârnichea în sos aburea lângă plăcinta cu carne tocată, aromată cu usturoi, pătrunjel, tarhon, cepşoară şi osânză de vită, într-o crustă cu consistenţă pufoasă. Scoici sotate pentru apetitiv, în sos de unt cu mărar. Valetul reapăru şi, în vreme ce mai aşeza un tacâm, Farah număra deserturile obscen de numeroase. Poate că ar fi trebuit să nu includă şi prăjitura cu cacao sau cornuleţele cu cremă de fructe şi sos de ciocolată. N-ar fi fost în stare să aleagă între tortul cu migdale cu reducţie de vin de Xeres şi brioşele cu coriandru şi fructe de pădure… sau melasa şi crema de zahăr ars cu vanilie. Poate că ea şi Walters exageraseră puţin în acea după-amiază. Îi aruncă o privire

lui Blackwell, abţinându-se de la o grimasă. Ochiul lui îi cercetă talia suplă, subliniată de o curea lată neagră, de parcă şi-ar fi pus întrebări cu privire la intenţiile ei în acea seară.

— Îmi place mâncarea, se justifică ea, omiţând faptul că mânca excesiv în timpul perioadelor de stres şi de nelinişte.

— Tuturor ne *place* mâncarea. Ne ţine în viaţă. Dar mă aşteptam la un stufat de miel, cum mănânc de obicei lunea.

Se holba la tot ansamblul, de parcă nu ştia ce să facă. Farah strâmbă din nas.

— Sunt convinsă că e hrănitor stufatul de miel, admise ea. Dar trebuie să vezi diferenţa dintre mâncarea hrănitoare pentru corp şi mâncarea care hrăneşte sufletul.

— Doar că eu nu am suflet, ai uitat?

Aruncă o privire spre ochii ei mijiţi şi un tremur îi apăru în colţul buzelor. Cu un gest teatral, păşi pe lângă ea şi îi trase scaunul înalt din capul mesei.

— Milady.

— Nu e locul *tău*?

— Locul unde stau la masă nu mă face mai puţin stăpân al castelului. Ridică faţa de masă şi apucă scaunul cu mâna înmănuşată. Locul ăsta a fost pregătit pentru tine în seara asta. Nu vreau să te alung de pe el.

Farah făcu eforturi să nu fie uimită şi sedusă.

— Ce ciudat din partea ta, spuse în vreme ce se aşeză şi-şi aranjă în poală şervetul de in.

— Ei bine, îmi pot permite.

Discreţia declaraţiei o amuză mai mult decât şi-ar fi dorit. El se aşeză în stânga ei, plasându-se în aşa fel încât să poată avea în câmpul vizual ambele intrări, şi-şi puse şervetul peste kilt. Deşi masa era suficient de lungă încât capătul celălalt aproape să dispară din vedere, Dorian Blackwell transforma orice loc pe care îl ocupa în cel de căpătâi.

— De ce nu e mâncarea pe partea valetului care te serveşte? întrebă el, uitându-se la felurile de mâncare

adunate în faţa lor.

— I-am spus că e ridicol să stea şi să servească la o cină pentru o singură persoană. E târziu, şi sunt convinsă că auşi alte treburi.

Îşi puse nişte stridii pe farfurie.

— N-au, ripostă el, aruncând o privire dezaprobatoare către uşa care dădea spre bucătării. Prioritatea lor este să te servească şi să-ţi facă ţie pe plac.

— Iar eu le-am spus că mi-ar face plăcere să cinez singură.

— Îmi pare rău că ţi-am năruit planul, spuse el sec, întinzându-se spre plăcinta cu carne şi spre curry.

Farah regretă ce spusese. Nu voise să sugereze că ar fi preferat ca el să nu fie acolo, numai că nu avea chef ca servitorii să se uite la ea în timp ce cina. Şi, deşi era posibil să fie fiica unui conte, în mod cert nu fusese crescută aşa. Gura i se mişca încet, şi îl observă în timp ce îşi punea cu mişcări sigure o porţie copioasă din ambele feluri de mâncare. Adesea era imposibil să-şi dea seama dacă îl afecta ce spunea ea. Surprinsese doar reacţii pasagere pe faţada lui, iar, în momente de acest fel, avea doar senzaţia vagă că-i era antipatică, din cauza unei răceli bruşte în aer. Cu toate acestea, trăsăturile lui rămâneau neclintite şi glaciale, făcând-o să se întrebe dacă îşi imaginase ea totul sau chiar era atât de lipsit de suflet pe cât pretindea.

Se uită la ea şi o surprinse ţintuindu-l cu privirea. Ochiul lui era un iaz adânc, plin de secrete. Grozăvia cu care fusese de acord o zdrobi, aşa că-şi luă privirea de la el şi gustă o stridie, mestecând ca să permită gustului să se amplifice.

— Dacă nu crezi că e prea mult să-mi răspunzi… ochiul tău… te doare? De aceea îl acoperi uneori?

El se opri din tăiatul plăcintei şi se uită la ea înainte să răspundă.

— Nu văd bine cu el la lumină slabă, ceea ce deseori îmi provoacă dureri de cap. Bandajul le previne, plus că îmi e mai uşor să citesc.

— Desigur, murmură ea, ducând o altă îmbucătură

spre gură, abţinându-se să întrebe cum se rănise.

— Încă spui asta, remarcă el, iar un pic din răceala din aer dispăru.

— Poftim?

El făcu o pauză.

— Dougan mi-a spus că ăsta era răspunsul tău la orice: „Desigur”. Ca şi când tot ce ai aflat e exact aşa cum ar trebui să fie, deci accepţi.

— Ţi-a spus el asta?

La auzul numelui lui Dougan, alese să bea şi restul de vin din pahar.

— Da.

Voi să întrebe ce altceva îi mai spusese Dougan despre ea, dar nu vru să pară înfumurată. Aşa că îşi termină apetitivul, în vreme ce Blackwell mânca din plăcintă, cu mişcări sinuoase ale mandibulei, de parcă mesteca pentru a testa mâncarea. Farah îşi făcu de lucru cu nişte curry şi pâine.

— În mod clar, n-am profitat la maximum de talentele lui Walters, observă el în cele din urmă. Tind să mănânc din necesitate, nu din plăcere. Cred că tocmai mi-ai demonstrat că m-am înşelat.

— Îmi vine greu să cred că faci ceva ce nu-ţi place, spuse Farah înainte să ia o îmbucătură de carne suculentă şi aromată, împreună cu una de pâine moale şi pufoasă.

Expresia lui se schimbă într-o grimasă amuzată.

— De ce crezi asta?

— Ai o reputaţie de hedonist.

— Poate, dar papilele de hedonist îţi aparţin ţie în mod clar, observă el, arătând către masa încărcată cu mâncăruri.

Un zâmbet precaut îi apăru înainte de următoarea îmbucătură.

— *Touché.*

Dumnezeule, oare chiar se simţea bine în compania lui? Cu doar o zi în urmă, îl dispreţuia profund. Cu câteva ore în urmă, îi era frică de el, iar fiecare interacţiune cu el era plină de emoţie, de revelaţii, de mărturisiri şi, în cele

din urmă, de supunere. Toate acestea o extenuaseră şi, aparent, îi crescuseră şi apetitul. Cele trei candelabre sclipeau de cristaluri irlandeze deasupra mesei lungi. Sunetul tacâmurilor scumpe pe porţelanurile fine acompaniau muzical dansul flăcărilor care împrăştiau o lumină aurie. Farah descoperi cu uimire cum licăririle luminii învăluiau trăsăturile dure ale feţei masculine a lui Blackwell şi cum îi accentuau negrul strălucitor al părului. Oare cum avea să fie viaţa de soţie a lui Inimă Neagră din Ben More? Opulentă. Decadentă, chiar. Plină de intrigi şi de secrete, de distracţie şi de dispute între orgolii. De amintiri ale unui trecut dureros, ale celor iubiţi, pierduţi acum, şi de umbrele unui viitor incert. Îşi îndepărtă privirea curioasă de la el şi o plecă spre masă. Ei bine, măcar urma să aibă parte de dulciuri şi de sosul de ciocolată, adică de speranţă întru vremuri mai bune.

Dând la o parte gustările aproape terminate, Farah îşi umplu farfuria de desert cu câte puţin din fiecare dulce şi trase mai aproape sosul de ciocolată, ceea ce îmbunătăţi consistent potenţialul momentului.

Păcat că nu mai avea vin.

Farah savură o bucăţică din tortul de ciocolată neagră, mutându-şi privirea de la tovarăşul său enigmatic şi observând toate strălucirile opulente ale lemnăriei impecabile şi luxul draperiilor vişinii cu auriu care împodobeau sufrageria.

— Toată lumea se întreabă ce se întâmplă aici, la castelul Ben More, se aventură ea. Am rămas tare surprinsă de lipsa sacrificării ritualice a fecioarelor şi de absenţa camerelor de tortură. Deşi ai printre angajaţi multe personaje pitoreşti.

— Camerele de tortură sunt de obicei la subsol. Nu cred că ai văzut acea parte a castelului încă.

Zvâcnirea ştrengărească din colţul buzelor lui o făcu să se întrebe dacă glumea sau nu.

— Nu inviţi niciodată pe nimeni aici? întrebă ea.

— Vrei să spui, în alte scopuri decât sacrificiile ritualice sau tortura? Buzele îi zvâcniră din nou, de data

aceasta mai puternic decât de obicei. Îi aruncă o privire de exasperare pe deasupra linguriţei cu cremă de zahăr ars. Oftatul îi fu înăbuşit de straturile groase de cremă care abundau de vanilie. În ciuda a ceea ce făcuse în sala de baie, privirea lui se lipi de gura ei, mai fascinat de gesturile ei decât de cuvinte, după care adăugă: Nu. Cuvântul sunase răguşit. Nu invit pe nimeni aici.

— Dar e aşa spaţios şi frumos, protestă ea, arătând spre masa la care putea foarte bine să se aşeze un regiment întreg.

Privirea lui trecu peste porţelanuri, peste candelabre, peste draperiile somptuoase, peste operele de artă scumpe.

— Am alte proprietăţi pentru oaspeţi. Ben More a devenit un fel de refugiu pentru mine şi pentru cei care trăiesc aici.

Farah încuviinţă din cap, ca şi când ar fi înţeles dintr-odată. Părea că majoritatea bărbaţilor care sfârşiseră aici aveau nevoie de un refugiu. Murdoch, cu ochii lui trişti şi cu sufletul neînţeles. Frank, care era pierdut oriunde altundeva în afară de bucătărie. Şi sărmanul Tallow, care tremura mai tare decât putea vorbi.

— Atunci, *pe mine* de ce m-ai adus în refugiul tău?

— Mi s-a părut că e cazul, spuse el criptic, urmărind-o cum îşi taie tortul cu migdale. Ştiu că oamenii fac tot soiul de presupuneri despre mine, dar sper ca tu să-ţi dai seama că nu orice poveste despre răutatea mea hedonistă are şi temei.

— Desigur. De exemplu, nu văd nici urmă de vreun harem de curtezane exotice în castelul tău scoţian.

„Slavă Cerului!”, se gândi ea, apoi se întrebă de unde i se năzărise să se gândească la asta.

— Aici crede lumea că le ţin? întrebă el.

Se aplecă brusc spre el, pregătită să-i servească un răspuns usturător, dar îi surprinse un licăr de mulţumire în ochi şi prima încercare credibilă de a zâmbi care îi descreţi cutele din jurul gurii.

— Tu chiar eşti *cam* lipsit de scrupule! Şi rău!

Ori o lua peste picior, ori spunea adevărul. Oricum ar sta lucrurile, merita să fie biciuit în piaţa publică. Farah aruncă spre el cu şervetul.

El îl prinse.

— Nu mă iubeşti, spuse degajat. Deci ce-ţi pasă?

— Ei bine, n-nu-mi pasă, se bâlbâi Farah, tăindu-şi strâmb o felie de tort.

— Chiar nu?

El îşi înfipse furculiţa în farfurie, descoperind că mâncase tot, apoi privi în jos surprins că terminase toată mâncarea. Împinse de lângă el farfuria goală şi spuse:

— Ce ar face un bărbat ca mine cu un harem de curtezane?

— Sunt convinsă că nu am nici cea mai vagă idee, încercă ea să evite subiectul, dar poate că una dintre ele te-ar fi putut face să vrei şi altceva decât să priveşti.

Expresia lui deveni serioasă.

— Eşti singura femeie pe care aş duce-o în patul meu.

Farah clipi şi îngheţă, neştiind ce să răspundă. Orice interpretare posibilă a intenţiei din spatele cuvintelor îi făcea inima s-o ia la goană, de parcă ar fi fost un iepure vânat de vulpi.

— Şi, oricum, majoritatea lucrurilor care se spun despre mine sunt prostii.

— De pildă? îl provocă ea, detestând că rămăsese fără aer şi că asta i se simţea în voce.

— Cum că aş fi omorât mai mult de o mie de oameni neînarmat. Că am evadat de la Newgate îndoind gratiile. Că l-am învins pe soţul ducesei de Cork dintr-o pornire nebună de gelozie. A, şi preferata mea, că l-am asasinat personal pe căpetenia tâlharilor, Bloody Rodney Granger, cu o pană de scris.

Farah se gândi puţin.

— Rodney Granger a fost asasinat acum treizeci şi cinci de ani.

— Înainte să mă nasc, confirmă Blackwell, ducându-şi paharul de vin la buze.

— Şi atunci, de ce nu negi aceste minciuni?

Făcu un gest nonşalant, în vreme ce muşchii gâtului i se mişcau în vreme ce înghiţea

— Pentru că mai degrabă îmi sunt utile decât să mă agaseze. Cu cât oamenii se tem mai mult de mine, cu atât mai mare e puterea mea.

— Asta e îngrozitor.

Zâmbi şmechereşte.

— Ştiu.

Farah îşi puse nişte cornuleţe cu cremă lângă tort. Vinul o făcuse să nu-i mai pese foarte tare, şi zâmbi peste farfuria cu desert, umplându-şi gura cu mult dulce decadent. Ochiul lui Blackwell îi fixa gura, fără a clipi, ca şi când încerca să pună stavilă cremei care se prelingea din gura ei. Pielea din jurul buzelor i se întinse. Farah îşi căută şervetul. Exact, îl aruncase înspre el, pentru că o merita, iar ticălosul lipsit de maniere nu i-l înapoiase. Ridicând din umeri, îşi şterse colţul gurii cu degetul şi linse crema de pe el cu limba.

Paharul de vin se sparse în strânsoarea mâinii lui. Se făcu linişte un moment, până când unul din ei reacţionă. Vinul se răspândi pe faţa de masă, ca un măcel de culoarea prunei. Cioburile reflectau luminile candelabrelor din diverse platouri. Ochiul lui Dorian străluci ca o flacără neagră. Nu de furie, ci din pricina unui sentiment mai complex, mai întunecat. Nasul i se mişca în ritmul unei respiraţii neregulate, la fel cum fornăie nările cailor care gonesc toată noaptea.

— Sângerezi!

Farah scoase un geamăt, în vreme ce şiroaie roşii ţâşneau din palma lui şi adăugau petei de vin una de sânge. Se ridică şi se întinse după mâna lui, căutând un şervet cu care să oprească sângerarea.

— Nu!

Blackwell sări în picioare cu atâta forţă, încât îşi răsturnă scaunul. O domina ca înălţime, ascunzându-şi mâna rănită în spate şi avertizând-o cu o privire în care sclipea pericolul.

Ea gesticulă spre el.

— Dacă nu te îngrijeşte cineva, o să…

— *Nu* mă atinge! tună el, cu ambii pumni încleştaţi, unul din ei în mod vizibil în jurul unui rest din pahar. E clar?

— Doar voiam să…

— *Niciodată!*

Răceala glacială din porunca lui făcu să piară orice urmă de căldură dintre ei. Farah se depărtă de el, deşi îl sfidă ridicându-şi bărbia.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că voi repeta această greşeală, îi răspunse.

Buzele lui se curbară într-un rânjet dispreţuitor.

— Să te ţii de promisiune.

— B-Blackwell! Tallow apăru dinspre bucătării, arătând ca o sperietoare în livreaua de valet, urmat îndeaproape de Murdoch, roşu la faţă. Am auzit nişte…nişte…

La vederea paharului de vin şi a sângelui, lui Tallow îi pieri graiul.

— Am auzit că s-a spart ceva, sunteţi bine? întrebă Murdoch şi atinse braţul lui Tallow.

Farah nu era atât de absentă încât să nu observe gestul protector.

— Am terminat de mâncat. Dorian făcu anunţul pe un ton glacial, ca şi când din pumn nu i-ar fi curs fire prelungi de sânge ce sfârşeau pe covorul scump, iar cioburile paharului n-ar fi strălucit pe toate platourile. Aveţi grijă de nevoile doamnei Mackenzie şi asiguraţi-vă că totul este pregătit pentru mâine.

Ultimul ordin fusese strigat peste umăr, pentru că deja se îndepărta.

— Blackwell, începu Murdoch, dă-mi voie să…

Cu o singură privire, stăpânul îl reduse la tăcere şi dispăru, lăsând în urmă numai umbre şi sânge.

*

Pe Dorian îl dureau fălcile de cât de tare strânsese din dinţi. Tremurul mâinilor lui n-avea nimic de-a face cu acul

cu care cususe bucata de muşchi care îi controla degetul mare, pentru că îşi mai cususe singur răni, şi încă de atâtea ori, încât pierduse şirul, însă acum nu putea linişti acele spasme. După ce îndepărtă din carne ciobul, sângele ieşi prin cele două bandaje improvizate şi coloră apa din micul lighean de lângă patul lui într-o nuanţă întunecată de roz înainte ca el să poată stăvili hemoragia. Simţi ca pe o trădare focul din sângele lui. Intensitatea dorinţei lui îl şocă. Iar şocul nu părea un cuvânt suficient de puternic pentru energia pură care ardea pe pielea lui, dar nu-i trecea nimic altceva prin minte. Ceea ce era straniu, pentru că citise dicţionarul şi le memorase pe toate. Cu sensurile lor. Şi cu sinonime, antonime, variaţiuni.

— Fir-ar să fie! înjură, pentru că îşi înfipsese acul prea adânc în carne.

Din fericire, băuse cu stânga în momentul în care excitarea îl lovise cu toată forţa unei bâte vikinge, făcându-l să strângă pumnii, spulberând sticla subţire a paharului. Şi o rană suturată cu ajutorul mâinii dominante avea să lase o cicatrice mai discretă. Măcar dacă n-ar fi avut atâtea răni. Unele la care nu putea ajunge niciun ac, atât de adânci încât rămăseseră deschise şi sângerând, secretând puroi până când împuţiseră tot corpul cu miasmele lor. Dorian se concentra asupra vârfului ascuţit al acului, asupra înţepăturii pe care firul o provoca la trecerea prin piele şi carne. Durerea îl distrăgea într-o oarecare măsură de la desfrâul care pulsa în el. Atenua durerea persistentă din vintre, dar n-o elimina. Nimic n-o putea face.

Încă din prima zi când o văzuse pe Farah strălucind ca un înger argintiu în camera gri şi ştearsă de la Scotland Yard, o dorise. Trupul său, pe care îl crezuse multă vreme imun la chinurile dorinţei, prinsese viaţă cu provocări şi intensităţi pe care nu le simţise niciodată. Dorian învăţase mult prea de timpuriu că iubirea şi dorinţa nu prea au multe în comun. Iubirea era pură, altruistă, blândă şi atoatecuprinzătoare. Era o cale naturală pentru cineva ca Farah. Dorinţa, pe de altă parte, era egoistă şi pângăritoare. Învingea umanitatea şi transforma oamenii în

creaturi întunecate, impulsive şi instinctuale. Femeile o foloseau pentru a manipula. Bărbaţii o foloseau pentru a domina. Pentru a umili. Chiar şi acum, putea să simtă dorinţa de a o strivi sub el şi de a-i arăta puterea lui superioară. Să-şi revendice acea gură care îl torturase aşa tare la cină. Crema onctuoasă pe care o linsese de pe deget îi evocă imagini nedorite cu el însemnându-i gura cu dovezile nu mai puţin onctuoase ale eliberării lui, îl vreme ce ea le lingea cu la fel de multă poftă cum făcuse cu desertul. Farah avea dreptate. Era un răufăcător, un monstru, un asasin şi un hoţ. Un om fără conştiinţă sau milă. Trecutul îi transformase dorinţele în ceva întunecat.

Îi plăcea s-o privească. Să o vadă atunci când ea nu avea idee că era observată. Adora felul în care expresia ei se lumina de curiozitatea neconstrânsă, nativă. Felul în care lua lucruri care o intrigau, dorindu-şi să le atingă şi cu mâinile, nu doar cu privirea. Felul în care îşi trecea degetele peste descoperirile ei într-o plăcere aproape carnală, ca şi când, în felul ei inocent, găsise o delectare senzuală în întreaga lume. Priveliştea îl aţâţa peste puterea lui de înţelegere. Mâinile ei mici, albe şi elegante, cu degetele fine şi pricepute. Explorând. Descoperind. Mângâind. Sexul îi pulsă şi se ridică, cerând ceva ce nu-i putea da. Încercase şi în trecut să-şi ofere eliberare. Dar chiar şi senzaţia propriei mâini îi repugna.

Dorinţa şi dezgustul îi făcură stomacul să se contracte, lăsând prea puţin loc pentru cina somptuoasă pe care o împărţise cu Farah, intensificându-i tremurul mădularelor. Seara avea să dureze o eternitate.

Deja simţea arsura şi înţepăturile sub piele. Urma căldura. O tortură febrilă, pulsândă. Corpul şi mintea lui prinse în remiza dintre dorinţă şi ostilitate. Instinctul lui natural de a face sex învins de amintirile umbrelor agresive şi ale dezmăţului violent. Brutalitate. Neputinţă. Slăbiciune. Urlete. Amintirea şoaptelor unui nume iubit pe suprafaţa rece, fetidă a buzelor sale disperate sângerând. Avea să se detaşeze de durere. Cum s-ar simţi mâna ei mică în a lui. Cârlionţi mătăsoşi, din raze de lună. Ochii precum lacuri de

argint lichid. Un zâmbet cu gropiţe care conţinea lumina întregului cosmos. O singură datorie îl împiedica să nu se alăture întunericului, în puşcăria pestilenţială. Un jurământ.

Îi dăduse puterea să meargă mai departe, curajul pe care îl transformase în şiretenie şi disperarea pe care o folosise ca pe tăişul unei săbii, până când duşmanii lui fuseseră culcaţi la pământ.

În nopţi precum aceea, înainte ca ea să vină sub acoperişul lui. Dorian renunţa să încerce să doarmă. Dacă l-ar fi cuprins, l-ar fi cuprins totodată şi umbrele, înfierându-i mintea până când s-ar fi trezit transpirat şi urlând, cu un cuţit în mână. În alte nopţi, îl cuprindeau flăcările în loc de umbre. Îi ardeau pielea şi îl ţineau în încleştarea lor până când se trezea ruşinat, cu dovada umedă a eliberării lui mânjindu-i aşternuturile. În acele dimineţi, se spăla în apă fierbinte, frecându-şi corpul până când flăcările dispăreau şi până când pielea îi era roşie, zgâriată şi sângerândă. În loc să mai doarmă, bântuia pe holuri, sfârşind de obicei în bibliotecă încercând să evadeze citind o carte.

Dorian îşi privi patul făcut cu mare migală şi pregătit pentru confortul lui. Aşternuturile roşii ca o amintire constantă a sângelui pe care îl vărsase. A sângelui pe care îl pierduse. Nu mai suportă să-l privească, cu atât mai puţin să se întindă pe el. Nu avea de gând să se lase pradă terorii în acea noapte.

Terminând ultima cusătură, Dorian inspectă rezultatul. Avea să se vindece frumos, cu o cicatrice mică. O altă cicatrice îi atrase atenţia, şi îşi trecu degetul peste rana de mult vindecată. Trebuia să se asigure că ea nu avea să o vadă niciodată, pentru că ar da în vileag un secret pe care nu l-ar putea dezvălui nici în ruptul capului. Ar însemna sfârşitul amândurora.

Dorian înfăşură rana în vreme ce se îndreptă spre uşă. Nu avea să doarmă deloc în acea noapte.

În acea noapte, avea să privească.

Capitolul 12

Nori grei de ploaie ameninţau să-i strice lui Farah ziua nunţii. Se luptase până târziu în noapte să ţină somnul la distanţă, aşa că nu se trezise decât după prânz, lucru care, în mod normal, ar fi deranjat-o. În schimb, stătea întinsă sub pătura moale şi plăcută şi privea pe geam cum norii de furtună se buluceau şi se încălecau mânaţi de vânt, ca nişte copii neascultători care-şi fac de cap în curtea şcolii.

Întinse mâna spre paharul cu apă de pe măsuţa de lângă pat, dar se opri când văzu că scaunul cu spătar înalt era tras foarte aproape de pat. Oare fusese aşa când se culcase? Nu prea credea. Pe de altă parte, fusese destul de distrasă în acea seară, încercând să digere evenimentele petrecute în timpul cinei. Descoperise încă o fisură în faţada lui Dorian Blackwell, şi încă una destul de mare. O fisură în platoşa de gheaţă sub care încă pâlpâia o fărâmă de umanitate. Dincolo de faptul că detesta să fie atins, dincolo de jurământul care îi adusese de aceeaşi parte a baricadei, ochii lui Blackwell o căutau şi o studiau. Era atras de ea. Trupul lui reacţiona la vederea gurii ei. A limbii ei.

O urmărise cu privirea în timp ce mânca, în timp ce se bucura de toate deliciile din farfurii, în timp ce îşi lingea degetele şi buzele, iar mişcările şi senzaţiile ei îl incitaseră peste măsură. Nu fusese intenţia lui Farah să-l ademenească astfel, să-i atragă atenţia asupra ei, mai ales prin ce făcuse la desert. Dar îşi dăduse seama că avusese acel efect asupra lui. Ochii îl trădaseră. Citise în ei alarma. Pasiunea stăvilită. Şi nu doar trupul lui experimentase efectele a ceea ce se crease între ei, orice ar fi fost acel lucru. Ceva se trezise şi în ea. Ceva ce parcă nu existase până atunci sau, poate, existase doar în stare latentă, aşteptând acel amestec perfect de necunoscut şi curiozitate intrigată ca să iasă la iveală. Tot ce ştia limpede era că prinsese viaţă sub privirile scrutătoare ale lui Dorian Blackwell. O privea cu o intensitate pe care n-o cunoscuse până atunci, iar ea dorise să-i umple mintea insaţiabilă cu imagini pe care să nu le poată uita prea uşor. O

înspăimântau propriile dorinţe şi impulsuri. O încântau. Îi tăiau răsuflarea şi-i făcea inima să bată nebuneşte, gata să-i spargă pieptul.
La noapte. Noaptea nunţii lor. Oare el avea să fie dispus să meargă până la capăt? Dar ea?

Îşi făcu apariţia Murdoch, aducând o rochie din mătase garnisită la guler şi la mâneci cu dantelă scumpă, lucrată de mână, şi cu un şir lung de nasturi perlaţi, de la gulerul înalt la talie, acolo unde rochia se revărsa în straturi simple, dar extrem de elegante.

Farah recunoscu rochia, căci o ţinuse pe umeraş, în şifonierul ei din Londra, unde se gândise că, dacă şi când avea să se pună problema să se mărite, avea să poarte o rochie simplă, în ton cu povestea pe care o spusese despre ea. Nu trebuia să fie o rochie de mireasă, iar ea ştiuse asta atunci când o văzuse în vitrina unui magazin de pe Strand Street şi rămăsese vrăjită. Iar când îşi plimbase palma peste mătasea în nuanţa perlelor, fusese complet fascinată de ea.

Aşadar, Blackwell îi umblase în şifonier. Îi umblase prin haine. I le atinsese. Îl văzu cu ochii minţii cum îşi plimbase degetele peste hainele ei, peste lenjeria mătăsoasă, şi fu deodată nevoită să se concentreze ca să se îmbrace şi să poată face conversaţie cu Murdoch fără să trădeze direcţia în care îi zburau gândurile. Îşi împleti părul şi îl prinse în coc, lăsând libere câteva şuviţe ca să-i încadreze chipul şi gâtul.

Era gata. Chiar dacă nu era neapărat pregătită să se mărite, măcar părea pregătită. Arăta întocmai ca o mireasă.

Capela castelului Ben More arăta de parcă ar fi fost părăsită de ani buni, ceea ce, de altfel, era destul de adevărat. Farah îşi anunţă prezenţa printr-un strănut care făcu să fâlfâie voalul alb din dantelă pe care i-l aranjase Murdoch. Fără vreun preludiu muzical, ea şi Murdoch păşiră spre altar, iar singurele sunete ce se auzeau în capelă erau cele ale tocurilor ei atingând vechea podea pietruită, răpăitul constant al ploii pe acoperiş şi bătăile inimii ei.

Murdoch îi şopti ceva neînţeles. Farah încuviinţă din cap, iar răspunsul ei păru să îl mulţumească. Toţi proscrişii castelului erau aliniaţi în faţa ei până la altarul lângă care se afla un preot destul de tinerel. Purta o pereche de ochelari rotunzi, iar părul roşcat şi rebel îi amintea lui Farah de puii de găină care începeau să-şi piardă puful în smocuri şi să-l înlocuiască cu pene.

Bărbaţii se ridicară când ea îşi făcu intrarea, iar, când strănută. Frank îi ură „Sănătate” cu vocea lui tunătoare, într-un mod pe cât de curtenitor, pe atât de nepotrivit. Era îmbrăcat cu un costum care probabil îi venea pe vremea când mânca mai puţine plăcinte şi prăjituri. Alături de el, Tallow îi privea apropiindu-se de altar, dar se uita spre Murdoch, nu spre ea. Farah identifică alţi cinci membri ai personalului casei, inclusiv pe domnul Weston, grăjdarul, şi pe ajutorul lui. Mai erau prezenţi grădinarul, un tip cu privire alunecoasă şi nume cu rezonanţe greceşti, şi alte câteva persoane pe care Farah nu le ştia. Era mulţumită că, din cauza voalului, nu le distingea prea bine expresiile şi că ei, la rândul lor, nu îi vedeau chipul.

Mirele ei stătea nemişcat la dreapta preotului. Înalt, semeţ, întunecat. Vedea umbrele şi unghiurile maxilarului său puternic şi părul ca de abanos, dar cam atât. Voalul se dovedea un aliat neaşteptat în această încercare. O ajuta să treacă mai uşor prin întreaga poveste. Se putea preface că trăia o zi fericită pe care o aştepta de multă vreme, o zi a speranţei, a promisiunilor şi a viitorului, când ştia bine că, în realitate, era o zi umbrită de răzbunare, de simţul datoriei, de trecut.

Când ajunse în dreptul preotului, iar Murdoch se retrase de lângă ea, Farah se întoarse spre Dorian. Amândoi rămaseră tăcuţi pe durata ceremoniei. Şi nemişcaţi – sau, în cazul lui Farah, aproape nemişcată, căci picioarele îi tremurau incontrolabil. Preotul le citi din Scriptură cu accent scoţian şi îşi aranjă de atâtea ori ochelarii pe nas, încât gestul începea să aducă a tic nervos. Când preotul ceru inelul, Frank făcu un pas în faţă, strângând o cutiuţă din lemn de parcă avea în mână Sfântul

Graal. Blackwell deschise cutia şi scoase dintre faldurile de catifea neagră un inel din aur alb cu un diamant în formă de lacrimă. O lacrimă a lui Goliath, dacă uriaşul ar fi plâns. Sau poate a Ciclopului. Uriaşul diamant nu era alb, ci avea o nuanţă de gri argintiu, şi în fiecare dintre faţetele sale lumina se reflecta în străluciri şi, în acelaşi timp, în umbre reci ce făceau ca piatra preţioasă să fie, parcă, şi mai captivantă.

— E minunat, şopti ea, întinzând o mână tremurândă.

Dorian luă inelul în degetele-i înmănuşate şi îl ridică în lumină.

— Diamantele gri sunt cele mai rare din lume. Şi cele mai valoroase, spuse el. Mi s-a părut că se cuvine să ai şi tu unul.

Farah ar fi pufnit dacă n-ar fi fost în plină ceremonie de nuntă. Nunta ei. Normal că, din punctul lui de vedere, soţia lui Inimă Neagră din Ben More trebuia să aibă un inel indecent de scump, ca să arate lumii cât era el de puternic şi de bogat. Însă, lăsând toate astea la o parte, Farah se vedea nevoită să recunoască faptul că avea să-i facă mare plăcere să poarte inelul, căci niciodată nu avusese ceva atât de valoros.

— Hai odată, băiete, pune-i naibii afurisitul ăla de inel, altfel ne-nvineţim toţi la faţă de la cât ne ţinem respiraţia!

Intervenţia nerăbdătorului Murdoch rupse vraja, iar Blackwell îi privi degetele răsfirate. Îi aruncă lui Murdoch o privire sumbră. Preotul tresări la auzul cuvintelor nu tocmai respectuoase ale bătrânului, dar cu toţii priviră fascinaţi cuplul, în vreme ce Dorian trăgea aer în piept şi încerca, vizibil, să-şi adune forţele pentru marele gest. Apucă inelul între degetul mare şi arătător şi i-l puse pe deget, abia atingându-i pielea cu mănuşa şi retrăgându-şi degrabă mâna. Ceremonia continuă. Farah îşi aminti de o altă nuntă, într-o altă biserică, una mică şi prăfuită, la care luaseră parte doar cele două suflete care voiseră să-şi unească definitiv destinele. Farah se bucura că ceremonia de acum era creştină, spre deosebire de cea arhaică de care avuseseră parte ea şi Dougan. N-ar fi putut rosti

pentru altul cuvintele pe care le rostise atunci.

— O iei în căsătorie pe această femeie…

„Eşti sânge din sângele meu şi os din osul meu…”

„Da”-ul lui Blackwell fu mai hotărât decât al ei. Farah răspunse de parcă cineva ar fi întrebat-o dacă ar deranja-o să stea alături de marchizul de Sade şi să discute cu el despre literatură. Până să apuce să se dezmeticească, preotul îi declara soţ şi soţie. Iar ultimele cuvinte pe care le citi din Biblie o făcu să se înfioare de spaimă şi de dorinţă.

— Şi vor fi amândoi un trup, aşa că nu mai sunt doi, ci unul singur.

„Îţi dau ţie corpul meu, încât noi doi să devenim unul”.

Un trup, aşa scria-n Biblie. La acele cuvinte, un val de căldură i se răspândi în vintre precum păcatul. În acea noapte aveau să fie uniţi de mai mult decât nişte simple cuvinte. Aveau să fie unul. Două trupuri mişcându-se ca unul. Farah nu se îndoia că era o blasfemie să nutrească astfel de gânduri în biserică. Dar, când te măriţi cu însuşi diavolul, ce mai contează o blasfemie sau două?

— Iar ceea ce a împreunat Dumnezeu omul să nu mai despartă…

„Îţi dau ţie spiritul meu, până când viaţa noastră se va termina”.

— Amin! spuse Dorian.

— Amin! încuviinţă şi congregaţia.

— Păi… domnule Blackwell, Domnia Voastră, nu se spune „amin” aici.

— Mie mi s-a părut potrivit.

— Ei, bine, atunci… puteţi săruta mireasa.

Trecu o eternitate până când Dorian izbuti să ridice voalul. Şi încă una până se aplecă spre ea, cu o privire hotărâtă. Farah rămase absolut nemişcată, de parcă cea mai mică tresărire l-ar fi făcut să se răzgândească. Amândoi respirau greu, el parcă ceva mai greu. Mirosea a săpun şi un pic a lemn ars, de parcă şi-ar fi înmuiat costumul perfect croit în flăcările iadului.

Buzele lui se întredeschiseră deasupra alor ei.

Răsuflarea lui îi mângâia buzele. Farah vedea în ochii lui cât de mult îşi dorea să o sărute. Doar că, pe lângă dorinţă, vedea îndoială. Panică. Nevoie. Iar ea făcu atunci gestul de care el avea nevoie. Întinse uşor gâtul, acoperind astfel infinitezimala distanţă dintre buzele lor, şi-şi lipi gura de a lui într-un sărut cast. Buzele lui erau calde şi tari. Şi nemişcate, însă nu schiţă niciun gest de retragere. Mai mult, nici nu se mişcă până când ea nu se desprinse din sărut şi se întoarse spre Frank, care rânjea încântat, şi spre Murdoch, care îşi ştergea o lacrimă cu colţul batistei pe care i-o dăduse Tallow. Farah făcuse marele pas. Devenise doamna Dorian Blackwell. La bine şi la rău.

Până când moartea avea să îi despartă.

*

Mădularul lui Dorian era întărit. Îl apăsa dureros prin stofa pantalonilor, îngreunându-i mersul. Se temuse un pic că asta nu avea să se întâmple, că sângele care-i năvălise în tâmple şi-n piept nu avea cum să fie îndeajuns şi pentru bărbăţia lui. Doar i se mai întâmplase asta. Acum, că Farah îi era soţie legitimă, tot nu o putea considera a lui până nu avea să-i posede trupul şi să-i inunde pântecele cu sămânţa lui. Iar ea ştia asta. Mai mult, asta voia. Iar mădularul lui dorea acelaşi lucru.

Stătu minute în şir, poate chiar o oră, în dreptul camerei lui Farah, cu mâna înmănuşată încleştată pe mâner. Era a lui, iar numele ei n-o mai ţinea legată de trecut, ci de *el.* Copila dulce şi nevinovată ce devenise o legendă la Newgate era acum o femeie imposibil de seducătoare pe cale să fie pângărită de trupul lui corupt, respingător şi josnic. N-o putea lăsa să i-l atingă. Nici măcar să i-l privească. Ar fi revoltată. Dezgustată. Sau chiar mai rău. O noapte a nunţii nu fusese niciodată pe lista lucrurilor la care Dorian râvnise. Şi totuşi, iată-l aproape în pragul uşii camerei miresei lui. Oare ea visase vreodată la ziua nunţii? Şi la prima ei noapte ca femeie măritată? Avea oare acele aşteptări romantice şi misterioase că urma să fie obiectul

explorărilor virginale ale unui amant blând şi atent? Sau acceptase deja că era incapabil de iubire şi tandreţe? Soţia lui nu era vreo nesăbuită. Avea capul pe umeri. Consimţise să se mărite cu Inimă Neagră din Ben More, un bărbat care nu oferea niciodată nimic. Nici compasiune, nici milă. Un tâlhar notoriu care nu făcea decât să ia ce voia, când voia şi de la cine voia.

Îi promisese că avea să o facă a lui în acea noapte, iar Dorian Blackwell era un om de cuvânt, care îşi onora mereu promisiunile.

Cu o jumătate de oră în urmă, neliniştea lui Farah se transformase în nerăbdare. Mai întâi se aşezase într-o poziţie studiată, pe cuvertura albastru cu bej de pe pat, citind o carte. Lăsase desfăcuţi primii doi nasturi ai gulerului înalt şi-şi răsfirase fusta de mătase. Îşi imagina că pozează pentru o pictură de Marie Spartali Stillman. Se vedea liniştită, împăcată şi pierdută în gânduri, dar, în acelaşi timp, abordabilă. Stătuse astfel cam cinci minute. Apoi coborâse din pat, aprinsese câteva lumânări şi le împrăştiase prin cameră, sperând ca lumina lor aurie să îi pună în valoare trăsăturile. Apoi se aşezase pe marginea patului, cu mâinile în poală, decisă să nu se mişte până la venirea lui. Dar, vai, dacă ea era cea care trebuia să se ducă la el? Dacă el o aştepta chiar în acele momente? Niciunul nu adusese vorba despre asemenea detalii în timpul cinei în care nu se atinseseră de mâncare şi nu făcuseră decât să asculte pălăvrăgeala veselă a celor din jur. Murdoch fusese cel care o condusese, uşor abţiguit, în camera ei şi anunţase cu voce tare că de zeci de ani aştepta această zi şi că venise naibii momentul ca ea şi Dorian să aibă parte de fericire şi unul de celălalt. Farah ştia foarte bine că nu avea sens să te contrazici cu un scoţian beat, aşa că nici nu încercase să îi aducă aminte că ea şi Blackwell se cunoşteau doar de câteva zile şi că nici unul din ei nu era tocmai încântat de acel mariaj. Ea, una, trebuia însă să recunoască cinstit că nici nefericită nu era. Iar asta o nedumerea. Se simţea surprinzător de calmă, chiar plină de speranţă, de parcă... Dacă acest Dorian

Blackwell n-avea să îşi facă apariţia repede, ea avea să-şi piardă minţile. Dacă nu avea să vină la ea în acea noapte? Dacă o minţise când îi făgăduise că avea să o lase grea?

„Nu mă dau în lături de la a minţi ca să obţin ce vreau”. O, avea să-l jupoaie de viu! Dacă planul lui Dorian Blackwell fusese să o lase cu buza umflată în noaptea nunţii, avea să-i zică vreo două! Farah se plimbă de colo-colo prin cameră preţ de câteva minute, pregătindu-şi replicile furioase şi pline de dispreţ pe care avea să i le arunce-n faţă. Se gândi la cele mai importante puncte pe care avea să fie nevoită să le atingă, în cronologie inversă, începând cu ultimul. Nici măcar Inimă Neagră din Ben More n-avea cum să rămână indiferent la un asemenea discurs. Când se simţi suficient de indignată, se îndreptă spre uşă. Chiar atunci, uşa se izbi de perete, mai-mai s-o lovească în faţă. Farah ţipă, luată prin surprindere. Blackwell stătea nemişcat şi o fixa cu privirea.

— Ce naiba faci? strigă ea.

— Unde crezi că pleci? întrebă el în acelaşi timp.

Ea răspunse prima:

— Mă duceam să-mi caut bărbatul.

— Ei, bine, iată-mă, spuse el aruncând o privire fugară prin cameră, strâmbând din nas din cauza parfumului de trandafiri pe care ea îl picurase pe perne şi a lumânărilor atent plasate.

— Nu ştii să baţi la uşă? îl admonesta Farah.

Blackwell intră în cameră, iar ea făcu un pas în spate.

— Să bat la uşă la mine acasă, în castelul meu? N-ai să vezi!

— Şi dacă nu eram gata?

El o săgetă cu privirea aceea ce putea fi deopotrivă misterioasă şi înflăcărată sau rece şi neclintită. Ca în acel moment.

— N-ai de ce să te pregăteşti pentru ce urmează să facem.

Trecu pe lângă ea, aruncându-i o privire scurtă, şi se aşeză lângă patul ei ca un adevărat stăpân. Ceea ce şi era, desigur. Camera parcă se întunecase la apariţia lui, în ciuda

luminii împrăştiate de lumânări. Dorian răspândea în jur o senzaţie de pericol, de răceală şi imprevizibil. Căci era un prădător feroce, iar asta se vedea acum mai limpede ca oricând.

— Acum… Dă-ţi jos rochia, îi ceru el cu o voce glacială, privindu-şi preocupat vârfurile mănuşilor din piele fină.

Capitolul 13

Farah apucă strâns cămăşuţa, deşi nasturii încă îşi făceau bine treaba, şi îşi aţinti ochii asupra bărbatului întunecat şi impunător aşezat pe scaun. El îi susţinu privirea.

— Deja îţi regreţi decizia, draga mea?

Ştiau amândoi că vorbele acelea ascundeau, de fapt, o provocare în replică la cea pe care chiar ea o lansase. Ea fusese cea care îşi oferise trupul, care aproape că-i ordonase să o posede, iar el venise acum să revendice ceea ce i se oferise. Era limpede că n-avea să-i uşureze misiunea, că nu avea de gând să o ajute să se simtă în largul ei. Farah îşi adună puterile şi înălţă bărbia, într-un gest de sfidare.

— Nu regret. Mă gândeam doar că poate vrei să mă dezbraci tu.

Juca un joc primejdios, şi văzu pericolul scăpărând în ochii lui.

— Dacă asta voiam, ţi-aş fi smuls hainele cât ai clipi. Hai, nu mai trage de timp! Dă-ţi jos rochia!

Bineînţeles că asta voia. Voia să privească. Îl incita. Îl excita.

„Prea bine, domnule Blackwell”, îşi spuse Farah. „Cască bine ochii!”

Dorian o vedea cum se prefăcea că nu observă că degetele îi tremurau atât de tare încât cu greu reuşea să desfacă nasturii. Ea încerca să îi susţină privirea, dar pentru

el devenea tot mai dificil să fie atent la altceva şi nu la fiecare centimetru de piele care i se dezvăluia. La gâtul ei suplu. La pielea care se întindea la fiecare răsuflare deasupra coastelor, aproape pulsând de tensiune. Naiba s-o ia, nu se grăbea deloc! Lumina lumânărilor se reflecta în părul ei cu tente aurii şi argintii şi asupra pieii ei de fildeş şi aur, atinsă parcă de regele Midas. Simţi o undă de regret, o tresărire a umanităţii adânc îngropate sub straturile de lăcomie, ură, violenţă, dispreţ faţă de sine şi furie ce se ascundeau sub platoşa-i impenetrabilă din gheaţă. Femeia din faţa lui era Farah. Soţia lui. Se cuvenea oare să o reducă la un obiect, aşa cum făcea în acele momente?

Ea desfăcu încă un nasture, dezvăluind vederii rotunjimea sânilor. Întrebarea pe care Dorian şi-o punea era dacă va reuşi să se înfrâneze. Însă ştia deja răspunsul. N-ar fi putut nici pentru toată averea din lume. Când ea lăsă să i se vadă mica pantă întunecată dintre sâni, Dorian simţi amestecul înnebunitor de excitaţie şi ruşine pe care îşi imagina că-l simţeau dependenţii de opiacee care bântuiau străzile din dosul magazinelor imigranţilor chinezi din East End. Trupul lui avea să obţină lucrul după care tânjea. Pe care ardea să îl aibă. Intensitatea dorinţei era atât de mare, încât îi venea să urle. Dar a doua zi de dimineaţă s-ar urî. S-ar detesta. La naiba, probabil că şi ea l-ar urî. Dar ea continua să desfacă nasturii, iar Dorian văzu unul din sfârcuri, roz şi perfect, contrastând cu albul cămăşii de mătase. În acel moment, toată luciditatea îi dispăru cum dispare ceaţa sub razele soarelui, şi totul din jur se topi. Totul în afară de ea. Respiraţia lui era deja în ton cu fiecare nasture pe care ea îl desfăcea. Voia să o oprească. Să-i ceară să continue. Însă rămăsese fără cuvinte. Nu se mai simţea în stare să comunice în niciun fel. Tot ce mai putea face era să-i aştepte neajutorat următoarea mişcare. Să privească.

Lui Farah i se părea ciudat că, pe măsură ce se dezgolea, devenea tot mai îndrăzneaţă. Îl vedea pe Blackwell cum strângea tot mai tare marginile scaunului cu mâinile-i înmănuşate în timp ce rochia ei îi aluneca de pe

trup şi i se aduna în jurul gleznelor. Îl vedea cum respiră precipitat când ea îşi ridică braţele şi-şi scoase acele de păr, unul câte unul. Părul până atunci împletit în coadă i se revărsă pe umeri, ondulându-se şi răsucindu-se în spirale încântătoare. Farah îşi dădea seama că dorinţa începea să-i topească lui Blackwell platoşa de gheaţă, deşi el se chinuia din răsputeri să se stăpânească. Pleoapele lui Dorian deveneau grele, iar buzele i se întredeschiseseră. Ea ezită o clipă înainte să-şi desfacă panglicile corsetului.

— Nu! ordonă el. Nu încă.

Blackwell stătea precum o statuie, dar mişcările pieptului arătau cât de greu îi era să se ţină în frâu. Ochii lui îi parcurgeau fiecare centimetru de piele, ca o mângâiere, oprindu-se asupra pantalonaşilor.

— Dă-i jos!

Vocea i se schimbase; abia mai semăna cu cea cu care Farah se obişnuise. Cu inima bătându-i nebuneşte, Farah prinse cu degetele marginea pantalonaşilor şi se pregăti să îi tragă în jos.

— Aşteaptă! scrâşni el.

Farah se opri.

— Întoarce-te cu spatele!

Cererea o surprinse, dar se conformă. Înţelegea că, dacă Blackwell simţea că deţinea controlul, erau şanse mai mari să meargă până la capăt. Farah era în acelaşi timp pregătită şi nepregătită. Speriată şi nu prea. Jenată şi îndrăzneaţă. Dorinţa ce se întrevedea dincolo de răceala de gheaţă a privirii lui o împinse dincolo de limitele ei obişnuite, de timiditatea care o caracteriza. Era prea în vârstă pentru alintături feciorelnice, văzuse prea multe nenorociri, văzuse răul pe care această lume li-l rezervă multora dintre muritori. Bărbaţii erau fiinţe care reacţionau la stimuli vizuali, iar femeile erau creaturi foarte plăcute ochiului. Era absolut natural ca Blackwell să dorească să privească ceva ce nu avusese curajul să atingă. Ea înţelegea că, pentru a avea familia după care tânjea, trebuia să-l ademenească să facă mai mult decât să o privească. Asta trebuia să facă. Să îl ademenească acolo

unde dorinţa era mai puternică decât teama, unde instinctul animalic de împerechere era mai puternic decât raţiunea şi ajungea să-i dicteze trupului ce să facă. Aşa că închise ochii, trase adânc aer în piept, se aplecă uşor în faţă şi începu să-şi dea jos pantalonaşii.

— Încet… şuieră el.

Planul ei ţinea, totuşi, de hazard, îşi dădu seama Farah în timp ce-şi lăsa în jos pantalonaşii din dantelă, coborându-i sub fese şi apoi sub muşchii încordaţi ai coapselor. Ca să-l înnebunească de dorinţă pe un bărbat ca Dorian Blackwell într-atât încât să rupă legăturile cu trecutul, trebuia să şi le rupă şi pe ale ei.

Dorian analizase în detaliu trupul femeiesc, de la cel reprezentat în picturi şi desene până la cel expus de prostituate. Văzuse tot ce era de văzut. Pe unele chiar le admirase, deşi nu-i plăcuse să o recunoască. Dar nimeni şi nimic n-avea cum să-l pregătească pentru imaginea trupului lui Farah, o siluetă fără cusur ce se desena în penumbră, în sclipirea flăcărilor.

Ochiul lui beteag nu sesiza foarte bine detaliile, aşa că Dorian se aplecă instinctiv în faţă. Trupul lui Farah se unduia şi se împlinea acolo unde trebuia, iar curburile siluetei ei erau în contrast perfect cu liniile dure ale trupului bărbătesc. Cum stătea aplecată, cu fundul înspre el, conturul vag al feminităţii ei arăta ca un secret în penumbră. Dorian simţi că i se usucă gura. Inima îi gonea precum un armăsar pe ultima linie dreaptă de dinaintea sosirii. Imposibil de repede. Împinsă brutal la limită. Respira cu greu, fiecare inspiraţie provocându-i durere şi arsuri în piept, ca şi cum ar fi gonit afară, în miezul iernii. Gheaţă şi căldură. Prin vene îi curgea gheaţă, în timp ce vintrele îi luau foc. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când cineva îl atinsese cu altă intenţie decât cea de a-i provoca durere şi suferinţă. De a-l umili, de a-l reduce la zero, de a-l controla. Şi cam tot atât timp trecuse de când el însuşi îşi folosise mâinile în alte scopuri decât pentru a se apăra, pentru a domina sau a ataca. Pielea lui Farah. Pielea ei fără cusur, fără semne, fără cicatrici. Îi aparţinea.

„În sfârşit”.

Dar ce fel de bărbat ar fi putut să profaneze cu atingerea lui aşa o piele dumnezeiască? Cum avea să se stăpânească? Mănuşile lui Dorian scârţâiră în timp ce el se lupta fizic cu el însuşi să rămână pironit în scaun. Nu îi era clar ce impuls era mai puternic. Cel de a o înşfăca sau cel de a fugi mâncând pământul. Aşa că rămase aşezat. Şi continuă să privească şi să savureze mişcările înnebunitor de încete ale trupului ei. Nu se grăbea deloc, gusta momentul şi se bucura de el cum făcuse şi cu o seară înainte, la desert, când plăcerea nu se rezumase la gust, ci devenise o experienţă viscerală, trăită cu fiecare fibră. Dorian nu simţise în viaţa lui un atât de intens fior de anticipaţie şi atâta plăcere cum simţise ea în faţa acelei delicioase prăjituri. Nici bogăţia, nici luxul în care trăia, nici victoriile asupra numeroşilor lui duşmani nu-i provocaseră trăiri precum cele pe care le experimenta în acele momente, când rotunjimile ferme ale şoldurilor şi ale posteriorului ei i se înfăţişau ca o pradă de război. O pradă pe care nu putea, deocamdată, să o revendice, căci bătălia nu se încheiase. Lupte grele se duceau în el, iar deznodământul era neclar. Prin urmare, continuă să stea pe scaun. Şi să privească. Farah făcea tot ce putea pentru a ignora adierea de aer rece care aproape că o făcu să se zgribulească în momentul în care îşi lăsă pantalonaşii să-i cadă la picioare. Se ridică, iar degetele-i nesigure începură să desfacă panglicile jartierelor. Urma să-şi dea jos ciorapii de culoarea pielii.

— Rămâi aşa, şuieră el.

Ea se îndreptă de mijloc, rămasă doar în corset, cămăşuţă şi ciorapi, nedumerită şi nesigură de ce avea să urmeze. Chiar nu ştia ce să facă.

— Întinde-te pe pat, îi ordonă Dorian. Întinde-te la margine.

Ea se uită înspre pat. Avea dimensiuni impresionante şi părea foarte confortabil. Însă ştia că în clipa în care avea să se dea jos din acel pat avea să fie complet schimbată. Urma să fie alta. E drept că Farah se simţea uşurată că

Dorian îi spunea exact ce voia de la ea, căci era complet nepricepută în arta seducţiei şi, dacă el nu-i comanda ce să facă... Era o schimbare ciudată a raportului de forţe. Instinctul feminin îi spunea că ea deţinea controlul asupra fiecărei sinapse a creierului lui şi asupra fiecărei bătăi de inimă, câtă vreme se conforma cerinţelor lui, dar că, odată ce totul avea să se încheie, controlul urma să-i revină lui, iar ea aştepta cu răsuflarea tăiată următoarea lui comandă.

Se apropie cu paşi mici de pat şi se lăsă uşor pe cuvertură. Îi căută privirea, încercând să găsească în ochii lui confirmarea că făcea bine ce făcea, dar el se uita fix la cârlionţii de păr blond de la îmbinarea coapselor ei, de parcă între picioarele ei ar fi găsit răspunsul la toate misterele lumii. Farah îngheţă. Simţea, pentru prima dată, cum o cuprindea panica. Blackwell avea talentul incredibil de a părea ameninţător chiar şi când tăcea. Lumina lumânărilor îi contura statura înaltă şi puternică şi-l făcea să pară un spectru de muşchi, beznă şi umbre. Se înşelase. Se înşelase profund. Controlul pe care îşi imaginase că îl deţinea nu era decât o iluzie. Dorian Blackwell nu permitea nimănui să domine în prezenţa lui. Ea îl privea fix, întrebându-se ce avea să urmeze. Înţelegea care avea să fie punctul culminant, ştia cum avea să se încheie totul. Dar pentru asta era nevoie ca el să vină lângă ea. Să intre în ea.

— Întinde-te pe spate!

Vocea lui era ca pucioasa care înecă sufletele celor blestemaţi.

— Desfă picioarele!

Asta era. Venise momentul. Tremurând, Farah se lăsă încet pe spate. Îşi încleştă degetele pe faldurile cuverturii, ca să prindă curaj, şi închise ochii, strângând pleoapele cât putea. Nu reuşea să-şi adune curajul necesar ca să-l privească. Îi simţea, în schimb, privirea. Ştia că se uita la ea în feluri în care n-o făcuse vreun alt bărbat. Trase adânc aer în piept şi-şi desfăcu picioarele. Secundele treceau într-o linişte mormântală, aşa că Farah deschise ochii, privind fix baldachinul patului. Soţul ei era, cu adevărat, nemilos. Barbar. De o cruzime de neiertat. O lăsa să zacă astfel, o

fecioară dezgolită pentru prima dată, dar fără alinarea şi delicateţea de care orice femeie în postura ei ar avea cu disperare nevoie. Farah se înfăşură în propria-i nemulţumire şi revoltă ca într-o mantie şi găsi curajul de a privi în jos spre el. Ceea ce văzu o făcu să îngheţe şi să se topească în acelaşi timp.

Dincolo de dulcea pantă dintre sânii ei şi V-ul coapselor sale, Farah îl văzu pe Dorian Blackwell, Inimă Neagră de Ben More, tremurând. Nu ca scuturat de un fior, ci tremurând din toate încheieturile, atât de tare, încât îi era greu să respire.

Pe chipul lui se succedau expresii de care Farah nu l-ar fi crezut capabil. Se succedau cu o asemenea repeziciune, că nici nu le putea identifica pe toate. Dorinţă. Nelinişte. Privaţiune. Frenezie. Control. Disperare. Poftă. Veneraţie. Respiră rostindu-i numele, iar el ridică brusc capul.

— Vino, îndrăzni ea. Spune-mi ce să fac!

El clătină din cap, dar privirea-i rămase fixată asupra detaliilor intime ale trupului ei.

— Nu eşti încă pregătită, spuse el, aproape fără să-şi mişte buzele.

— Ba sunt, îl încurajă ea. Vreau să…

— Trebuie… să fii… udă.

Vorbea ca şi cum fiecare cuvânt pe care îl rostea îi provoca durere. Farah se încruntă. Nu se putu abţine. Nu era lucru uşor să seducă un bărbat care nu voia să se lase sedus, să se dezgolească pentru prima dată pentru un bărbat, fără a fi mai întâi sărutată sau mângâiată.

— Şi cum fac să…

— Prin plăcere, gâfâi el. Prin atingere.

Farah înţelegea exact la ce se referea. Descoperise plăcerea despre care pomenea el în timp ce se îmbăia pentru el. Simţise acele unde delicioase şi umezeala ce i se formase între picioare ca o rouă. Trebuia să o producă din nou. Îşi descleştă degetele de pe faldurile cuverturii şi le lăsă să mângâie pielea sensibilă de pe piept. Ochii lui se aprinseră, iar trupul ei reacţionă. Degetele începură să

coboare uşor de-a lungul conturului unui sân, apoi peste sfârcuri. Ajunse la marginea corsetului din mătase şi îşi lăsă degetele să pătrundă pe sub el. Nu-i venea să creadă ce senzaţii o inundau. Nu-i mai păsa că el o privea, că îi urmărea fiecare mişcare. Voia ca el s-o privească. Era, în acelaşi timp, o fecioară sfioasă şi o exhibiţionistă îndrăzneaţă, iar asta făcea ca întreaga experienţă să fie şi mai incitantă.

Un geamăt de plăcere i se desprinse de pe buze, iar în acea clipă Blackwell îşi pierdu complet controlul, şi, în loc de postura asemănătoare celei a unei păsări de pradă, deveni brusc o bestie feroce, dezlănţuită. Cu sângele fierbând. Pândind. Urmărind. Aşteptând saltul final. Cu dinţii dezveliţi într-un amestec de plăcere şi suferinţă, se încordă ca şi cum ar fi fost prins într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu un monstru. Era jaguarul ei, pantera ei neagră, şi era posibil să o sfâşie în doi timpi şi trei mişcări. Dorian îşi dădea seama că tremură mai tare decât ea în clipa în care mâna ei coborî de pe sânii perfecţi până la nivelul şoldurilor şi apoi şi mai jos. O putea atinge şi el la fel, în timp ce dorinţa de a domina îi pulsa în vene? Putea oare să înveţe şi el acea blândeţe, acea delicateţe, urmărind-o cum se atingea singură? Căci nu încăpea îndoială că nu îi putea permite ei să îl atingă astfel. Sigur… sigur că ea n-ar vrea. Nu dacă i-ar vedea pielea dezgolită. Ar fi oripilată, iar el s-ar simţi respins. Nu se îndoia de asta. Frumoasă. Era al dracului de frumoasă. Coapsele îi erau prelungi, suple, cu muşchi încordaţi. Fundele albastre ale jartierelor îl aduceau pe punctul de a-şi pierde minţile.

Sexul ei era roz, compus din falduri delicate de carne ascunse sub cârlionţi bălai. Îi lăsa gura apă. Îi fierbea sângele. Mădularul îi pulsa sub materialul pantalonilor, într-o crispare ritmică şi necontrolată. Degetele ei curioase se opriră preţ de o clipă înainte de a se cufunda sub părul blond ce-i acoperea miezul feminităţii. Gemu când îşi desfăcu locul tainic, iar Dorian încetă să mai respire. Ea exploră uşor cu vârfurile degetelor până găsi acel loc care pulsa şi zvâcnea, chiar deasupra pliurilor sexului. Dorian se

cutremură de uimire văzând cum muşchii ei cei mai intimi se contractă în acelaşi ritm cu ai lui.

Şoldurile ei se unduiau încetişor, iar respiraţia i se accelera. Dacă în locul lui Dorian ar fi fost bărbatul neînvăţat cu greul, cu aşteptarea răbdătoare, cu chinul şi agonia, şi-ar fi slobozit sămânţa atunci şi acolo. Însă el îşi ţinu orgasmul în frâu şi îşi impuse să se gândească la mâinile ei atingându-i carnea respingătoare.

În acel moment, ea îşi depărtă pliurile delicioase care-i adăposteau sexul şi scoase un geamăt care l-ar fi făcut pe însuşi Eros să trepideze de dorinţă. Degetul îi sclipea, umed, învelit în propriile ei sucuri, apăsând uşor acel punct care părea să ceară atenţie mai mult decât orice altă parte a trupului ei. Muşchii i se tensionară, iar ea îşi lăsă capul pe spate, slobozind un sunet atât de visceral, încât stăpânirea lui Dorian dispăru pe dată. Era dezlănţuit.

Şi se năpusti asupra ei.

Capitolul 14

Un sunet aproape animalic o avertiză pe Farah cu o secundă înainte ca Blackwell să-i prindă braţele şi să i le fixeze pe pat, pe lângă trup. Chipul lui pogorî asupra ei când el se aplecă şi îşi făcu loc între coapsele ei. Avea întipărită pe chip acea expresie sălbatică de bărbat pe cale să piardă bătălia vieţii sale, dar care nu era încă pregătit să depună armele.

— Am să-ţi dau doar o şansă, o ameninţă el. Ai priceput? O *singură* şansă să mă refuzi, să mă opreşti. Aşa că gândeşte-te bine, nevastă. Eşti sigură că *asta* vrei?

Privirea lui albastră o ţintui, iar ea avu ocazia să privească mai îndeaproape cicatricea. Dacă s-ar fi purtat aşa cu ea în orice alt moment, ar fi bătut în retragere. Dar

trupul i se trezise, iar dorinţele ei cele mai primitive prinseseră viaţă. Dorinţa şi fierbinţeala o învăluiseră şi deveniseră mai puternice, mai intense decât teama pe care ştia că ar trebui s-o simtă. Nu existau prea mulţi care să se fi aflat atât de aproape de Inimă Neagră din Ben More şi să fi scăpat cu viaţă. Oare ea avea să supravieţuiască?

Farah îi susţinu privirea rănită. Era sigură de ce simţea. Ştia ce voia.

— Vreau să… vreau să mă iei.

— Atunci, Dumnezeu să aibă milă de noi.

În ochii lui întunecaţi se văzu, preţ de o clipă, o sclipire când gura lui se lipi de a ei. Sărutul lui părea o pedeapsă pentru o greşeală de care ea nu era conştientă. Să fi fost oare greşeala de a o dori? Greşeala de a-l dori? Când apăsarea deveni prea puternică, Farah scoase un mic geamăt de durere, iar el îşi desprinse buzele de ale ei.

— Blestemată să fii! rosti acuzator, apoi gura lui o căută din nou pe a ei.

De această dată, fu mai atent. Nu neapărat blând, dar apăsarea buzelor lui se transformă într-o pledoarie, într-o rugăminte al cărei sens ea nu-l mai cunoscuse până atunci. Îi sărută buzele centimetru cu centimetru, din colţuri până la moliciunea plină din centru, devorând-o cu siguranţa experimentată a bărbatului care ştie ce face. Apoi, în loc să se intensifice, mişcările îi deveniră mai lente. O gusta şi o savura ca pe un scotch de calitate. Chiar dacă buzele lui erau subţiri şi deloc pline, compensau prin pricepere. Se deschiseră deasupra buzelor ei, iar limba lui îşi făcu loc, cerând insistent să fie acceptată înăuntru. Trupul lui începu să se oprească din tremurat, deşi tensiunea pulsa în continuare, devenind chiar mai intensă sub materialul fin al costumului lui.

Cu un oftat de supunere, Farah îşi deschise uşor buzele pentru el. Trupul ei vibra sub al lui, dându-i ascultare, dar tensionat din pricina anticipării. Dacă actul ce avea să însemne consumarea relaţiei lor urma să semene în vreun fel cu sărutul umed şi scrutător, aştepta cu nerăbdare momentul. Degetele lui se relaxară uşor,

încetând să-i mai pedepsească încheieturile mâinilor, iar el se îndepărtă un pic, doar cât să o poată privi. Tăcerea făcu loc, pentru o clipă, freneziei dorinţei ce se acumulase în amândoi. Era o tăcere plină de acceptare. O tăcere nemişcată. Ochii lui neîncrezători îi cercetară chipul, iar buzele i se întredeschiseră ca pentru a face loc unei mărturisiri. Însă cuvintele nu reuşiră să treacă de acea barieră nevăzută.

— Ce este, Dorian?

— Nu-mi spune pe nume! îi ceru el cu blândeţe. Nu aici.

— Şi cum să-ţi spun? întrebă ea, neînţelegând cum de puteau fi suficient de intimi în patul matrimonial, dar nu îndeajuns ca ea să-i spună pe numele mic.

— Bărbate. Spune-mi *bărbate!*

Cuvintele lui veniră ca o adiere ce-i mângâia obrazul. Farah simţi cum pe buze îi încolţea un zâmbet.

— Atunci… Ce este, bărbate?

— Gura ta… mărturisi el cu adoraţia unui sfânt şi supliciul unui martir. Am visat de-atâtea ori la ea. Nu ai cum să-ţi dai seama de câte ori mi-am imaginat acest cuvânt rostit de buzele tale, adăugă el, atingându-i buza de jos cu mănuşa.

Farah îşi strânse buzele când simţi atingerea. Era oare cu putinţă ca Dorian Blackwell să nu fi avut nevoie de ea doar pentru scopurile sale ticăloase? Era posibil să-şi fi dorit şi o viaţă alături de ea? Voia să-l vadă renunţând la mănuşi, voia asta mai mult ca orice, dar ştia că ar fi o greşeală să i-o spună. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei, voia ca trupul ei să absoarbă fierbinţeala ce răzbătea din trupul lui.

„Poate într-o altă zi”, îşi spuse ea, cu un licăr de speranţă. „Dar nu în noaptea asta”.

— Vino peste mine, bărbate, îi ceru ea. Şi sărută-mă din nou!

Parcă hipnotizat de imaginea buzelor ei, el îi eliberă şi cealaltă mână.

— Să nu… Să nu încerci să mă atingi, o preveni.

Farah încuviinţă din cap, strângând aşternuturile în

mâini. El îşi aşează mâinile de-o parte şi de alta a capului ei, sprijinindu-se în braţul teafăr în timp ce îşi lăsa încet greutatea trupului peste al ei. Privirile le erau înlănţuite. Onix şi gheaţă. Se uita la ea ca un credincios la vederea moaştelor, ca un om fără Dumnezeu care îşi caută mântuirea. Farah nici nu îndrăznea să clipească, de teamă că l-ar putea pierde, că vraja momentului i-ar scăpa printre degete. Era primul moment când Dorian Blackwell ridica vălul misterios şi nu se mai folosea de cuvinte ca să aştearnă între ei confuzie şi derută. În loc de toate astea, iată-l şoptindu-i adevăruri, cu buzele aproape lipite de pielea ei. Îşi ţinură amândoi respiraţia când pieptul lui greu se lipi de al ei. Farah îi simţea forţa bine ţinută în frâu. Constituţia lui suplă, dar extrem de puternică se clădise în ani de muncă forţată şi se rafinase în cei zece ani de când stăpânea prin violenţă acele ţinuturi. Ar face bine să nu uite aceste lucruri. Să nu uite de lucrurile de care era capabil. Gemură amândoi când şoldurile lui îşi găsiră locul peste ale ei. Îi simţi tăria apăsând exact în despicătura picioarelor ei şi îi simţi fierbinţeala prin materialul pantalonilor. Îi pulsa la unison cu inima, iar cea mai mică mişcare pe care o făcea îi trimitea lui Farah fiori de plăcere care o răscoleau până în vintre. Cu ochii măriţi de uimire, ea strânse aşternuturile atât de tare, că degetele începură să o doară.

— Ţi-e frică, Zân… Farah?

— Dar ţie? întrebă ea, rămasă aproape fără suflare.

— Ar trebui?

— *Da.*

Ea nu avu timp să se gândească la care dintre întrebările ei îi răspunsese, căci buzele lui îşi reîncepură asaltul asupra alor ei.

— Vreau să te văd. Vreau să te văd toată, ceru el.

Apoi limba sa începu să-i exploreze gura, mângâind-o pe a ei cu atingeri prelungi, profunde, delicioase. Fără a-şi desprinde buzele de ale ei, el îşi ridică uşor pieptul, suficient cât să se ocupe de dantelele şi de panglicile care-o ţineau ca într-o platoşă. Mişcarea produse şi mai multă frecare acolo unde sexele lor se întâlneau, apăsate unul de

celălalt, iar Farah îşi dădu seama din expresia de încordare care se aşternu pe chipul lui că simţea, şi el, măcar un ecou al plăcerii pe care acea mişcare i-o provoca ei. Când el o eliberă din strânsoarea corsetului, Farah inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer, cu aroma bărbătească a trupului lui şi cu căldura respiraţiei lui.

Apoi gâtul i se încleştă. Nu mai putea să respire. Îşi aminti de comoara pe care o ţinea ascunsă.

— Aşteaptă, gâfâi Farah, mişcându-şi capul ca să scape de sub apăsarea sărutului lui. Aşteaptă!

Prea târziu. El se trăsese deja înapoi ca să privească atent ceea ce fusese ascuns în corset. Prinse obiectul în pumn şi-l privi cu uluiala omului lovit în cap cu leuca.

— Îmi… îmi pare rău, şopti Farah.

— De ce? întrebă Dorian, în timp ce-şi plimba cu o ciudată intensitate degetul înmănuşat peste bucata de material decolorat.

Nu părea nici nervos, nici mulţumit. Oare ce-o întreba, de fapt? De ce o păstrase? De ce îi părea rău? De ce ţinuse ascunsă de el această amintire a unei alte căsătorii? A unei nopţi a nunţii cu totul diferite, pecetluite cu câteva săruturi caste şi jurăminte? A unei nopţi a nunţii complet opuse celei pe care tocmai o trăia. Priviră amândoi acea amintire a unui tânăr de mult mort şi a unei iubiri ce nu fusese să fie.

— Am promis să nu mă despart de asta, îndrăzni Farah. Te-ai supărat?

Dorian o privi, apoi se uită din nou la bucata de material.

— Nu, răspunse el, poate un pic mai ferm decât intenţionase, apoi puse bucata lângă lampă. Ar putea deveni un simbol al uniunii noastre. Un simbol pentru ceea ce ne leagă.

Ea se uită la bucata de stofă şi, pentru prima dată în acea noapte, se simţi goală în faţa lui.

— Ne leagă legea.

El se instală din nou deasupra ei şi-i aruncă o căutătură întunecată.

— Ştim amândoi cât preţ pun eu pe lege.

Se sărutară din nou, zâmbind amândoi, iar dinţii li se atinseră uşor. El desfăcu de tot corsetul, apoi îi apucă poalele cămăşii. Ea îşi arcui spatele ca să-i facă loc, dezvăluind privirii lui lacome şi ultimul secret al trupului ei.

— Pantalonii tăi! spuse ea, în timp ce el îi explora liniile unduitoare ale gâtului. Sunt uzi!

Simţea cât de umezi deveniseră, după ce absorbiseră umezeala izvorâtă din dorinţa ei. Frecarea trupurilor îi provocă fiori tot mai puternici, urmaţi de o bruscă izbucnire de plăcere când el se apăsă mai tare deasupra ei.

— Nu-mi pasă, gemu el, trecându-şi vârfurile degetelor peste sfârcurile ei tari ca piatra, reluându-şi asaltul asupra gurii ei şi înăbuşindu-i ţipătul, în timp ce şoldurile li se întâlneau cu tot mai mare intensitate şi forţă, iar şi iar.

Farah simţea că îi tremurau picioarele, că stomacul i se crispează, iar o senzaţie delicioasă pe care nu ştia să o numească o cuprinde şi i se răspândeşte din cap până în picioare.

— Îţi place?

Repetă mişcarea, gemând, cu buzele lipite de ale ei.

Dacă îi plăcea? Mai mult decât tartele cu căpşune şi deserturile decadente. Mai mult decât atunci când se satisfăcuse singură, în timp ce el se uita. Nu crezuse că putea simţi o atât de mare plăcere. Dar nu-i putea spune toate acele lucruri, aşa că scoase doar un „Da” abia şoptit, în timp ce fiecare fibră a trupului ei începea să se înfierbânte într-un ritm pe care nu-l experimentase până atunci.

Cu fiecare mişcare a lui, cu fiecare sărut, minunata senzaţie devenea tot mai intensă, mai electrizantă, până când, într-un final, deveni imposibil de controlat. Îşi lăsă capul pe spate şi ridică şoldurile. Trupul îi fu cuprins de un extaz aproape dureros care aproape o făcu să îşi piardă cunoştinţa. Inima îi bătea nebuneşte, pompând sânge spre toate extremităţile, după care păru a se opri o clipă, pentru ca apoi să o ia de la capăt. Avu impresia că îşi aude

numele. Ştia că printre buze îi scăpaseră cuvinte fără noimă. Poate chiar ţipase, dar nu auzise nimic şi nu îşi amintea aproape nimic. Poate vorbise la fel de incoerent ca acei evanghelişti habotnici.

Simţea cum tot corpul îi pulsează şi se temu că, dacă senzaţiile aveau să continue, urma să ajungă să vadă chipul lui Dumnezeu, căci nu se îndoia că plăcerea risca să o ucidă. Se agăţă cu disperare de bărbatul care îi provoca acele senzaţii incredibile, încercă să se ridice spre el, să îşi găsească un echilibru în acel tăvălug de senzaţii şi emoţii care o cuprinsese.

— *Nu!*

El se trase înapoi cu violenţă, blestemând. Se smulse de lângă ea. Tocmai o redusese la o masă tremurândă, la ceva mai mult decât un cadavru. Simţea că murea câte puţin pe măsură ce undele de plăcere se domoleau. Farah deveni prea târziu conştientă de ceea ce făcuse, îl privi în timp ce-şi smulgea lavaliera.

— Îmi pare rău…

Brusc, el o imobiliză din nou, iar mâinile lui nemiloase o apucară şi o traseră spre tăblia patului.

— Ţi-am spus să nu încerci să mă atingi!

Acei ochi atât de expresivi cu câteva momente în urmă redeveniseră cum îi ştia. Reci. Calculaţi. Lipsiţi de viaţă. Cu o viteză îngrijorătoare, îi legă o mână de tăblia patului, apoi privi în jur. Când văzu bucata de stofă, stofa lui Dougan, rânji, o înşfăcă şi o folosi ca să-i lege şi cealaltă mână. Farah se înşelase. Nu faţa lui Dumnezeu ar fi văzut-o, căci îl avea în faţă pe diavolul însuşi, strivindu-i trupul cu al lui. Începu să o cuprindă panica. El nu înţelesese corect. Intenţia ei nu fusese să-i trădeze încrederea şi-aşa fragilă. Nu mai reuşise să-şi controleze propriul trup, cotropit de plăcerea pe care el i-o provocase.

— Dorian, eu…

El îi acoperi gura cu degetele înmănuşate.

— Aşa stau lucrurile.

Dorian simţea că trecuse de punctul fără întoarcere. Depăşise acea graniţă imaginară pe care nu intenţionase să

o treacă. Oricât îi repugna ideea de a fi atins, acea parte din trupul lui pe care o simţea mai dornică şi mai tare ca oricând îşi cerea drepturile şi voia să meargă până la capăt. Făcu un ultim nod legăturii care imobiliza mâinile lui Farah, fără a-şi lua palma de pe gura ei ispititoare. Nu putea să-l atingă. Nu putea să ţipe. Nu putea să-i scape. Dorian trase adânc aer în piept, reuşind să recupereze crâmpeie din propria-i umanitate din abisul negru în care simţea că se scufundase. O mireasmă aparte îi atrase atenţia de la sentimentul de vinovăţie ce ameninţa să se insinueze sub platoşa cu care-şi apăra sufletul. O simţea în vârfurile degetelor ei fine cu care îl aţâţase pe când îşi descoperea, cu inocentă uimire, propriul trup şi plăcerea pe care şi-o putea provoca.

Dorian nu voia să o privească. Dacă în ochii ei ar fi citit teamă, risca să-i arate îndurare. Dacă ar fi citit supunere, risca să profite. Dar dacă ar fi citit milă… chiar nu ştia de ce-ar fi fost capabil. Înghiţi în sec şi privi cu atenţie unghiile bine îngrijite ale soţiei sale. Instinctul îşi intră în drepturi, iar buzele lui îi cuprinseră două degete încadrate de stofa Mackenzie. Le simţea răcoroase, o răcoare ce contrasta cu fierbinţeala gurii lui. Ea avu o tresărire de surpriză, apoi degetele-i rămaseră nemişcate. Iar el le savură. Aveau gust de sare, de mosc… şi de femeie. Le cuprinse cu toată gura şi le despărţi cu limba. Spre marea lui uimire, ea gemu încet, iar şoldurile i se încordară şi se ridicară de pe pat. Îi eliberă degetele, iar ea le strânse imediat în pumn. Evita în continuare să o privească. În schimb, era concentrat cu toată fiinţa asupra trupului ei în nuanţe aurii. Continuă să-şi ţină mâna peste gura ei şi se aplecă până când buzele îi atinseră lobul delicat al urechii.

— Ţi-am gustat păsărica, o preveni. Şi vreau şi mai mult.

Ea începu să respire atât de precipitat, încât coşul pieptului părea gata să se spargă. Sfârcurile tari ca piatra aproape că vibrau. El era la fel de şocat ca ea de ceea ce-i spusese, dar nu tocmai surprins. Cu doar o oră în urmă,

simpla idee de a atinge altă fiinţă umană îi provoca repulsie. Dar ea nu era *orice* fiinţă. Era Farah. Şi îi făcuse o promisiune, în prezenţa ei, trupul lui reacţiona cum n-o făcuse niciodată în prezenţa cuiva. Aproape că înnebunise când o văzuse atingând culmea plăcerii. Ce bine-ar fi fost dacă nu l-ar fi atins. Dacă pielea lui nu ar fi simţit atingerea ca pe un fier înroşit. Dacă nu ar fi simţit că toate rănile care-l chinuiseră se redeschideau. Peste dorinţa trupească dureros de intensă simţise că se preling şuvoaie de sânge. Avea să-i spună într-o bună zi că nu era supărat pe ea. Că o legase pentru siguranţa ei. Pentru că, dacă l-ar fi atins din nou, fără să îşi dea seama, luată de valurile extazului, el nu şi-ar fi putut controla reacţia.

Gândul la ce-ar fi capabil să facă era în măsură să-i îngheţe din nou sângele în vene. Numai că mirosul e un simţ extrem de puternic, iar mirosul ei se impregnase în el. Ca să ajungă la sexul ei, trebuia să-şi desprindă mâna de buzele ei.

— Dacă scoţi un sunet, îţi pun căluş!

Dumnezeule! Era un monstru. Însă Dorian ştia că, dacă ea i-ar fi cerut îndurare, n-ar fi putut să o refuze. Ştia şi că n-ar mai putea să dea ochii cu ea dacă l-ar respinge. Aşa că nu-i putea îngădui niciunul din aceste lucruri. Doar o prevenise, nu-i aşa? Înainte ca ea să-i ceară să petreacă această noapte împreună.

Ea încuviinţă din cap. Pentru el era suficient. Îi eliberă gura, iar ea nu scoase un sunet. „Slavă Cerului!”

Dorian simţea că inima îi bătea de să-i sară din piept, iar mădularul îi pulsa de dorinţă. Fu bucuros că ea nu-i opuse rezistenţă aproape deloc când îi depărtă genunchii. Strălucea. Era udă toată. „Al naibii de frumoasă”. Îi mângâie interiorul coapselor, desfăcându-le tot mai mult, desfăcându-i jartierele ce ţineau strânşi ciorapii. Se întrebă dacă pielea îi era la fel de fină precum părea.

Foamea îi devenise feroce în vreme ce el se sprijini în coate şi permise poftei să i se încleşteze adânc în abdomen. Fu uimit de cât de udă, caldă şi mătăsoasă era ea. Îi despică sexul cu vârful degetului înmănuşat, iar

nectarul ei îi acoperi vârful mănuşii. Ea tremură, dar nu scoase niciun sunet, aşa cum îi promisese. El îşi frecă degetul mare şi arătătorul, curios să vadă consistenţa sevei ei. Nu peste multă vreme, mădularul lui avea să fie complet acoperit de acest nectar şi…

Simţea că o lua razna dacă nu o gusta cât mai repede. Dorian n-avea habar ce făcea, dar mireasma ei îl ademenea într-atât încât îşi lipi buzele de sexul ei. Ea îşi arcui şoldurile, iar el îşi dădu seama că făcea mari eforturi să rămână cât se putea de pasivă, deşi trupul o trăda. „Prea bine”. Pentru că şi pe el îl trăda.

Avea un gust dumnezeiesc. Avea gust de dorinţă şi de plăcere. De împlinire. De femeie. Femeia *lui.* Prădătorul din el urma să ia masa şi să se ospăteze până avea să se simtă îndestulat.

Şi fusese înfometat o viaţă.

Nevoia disperată de a se zbate să scape din legături dispăruse în clipa în care Farah simţise cum buzele soţului ei îi cuprinseseră degetele. Iar la auzul cuvintelor vulgare pe care i le şoptise la ureche, excitaţia pusese stăpânire pe trupul şi pe simţurile ei. Iar acum umerii lui largi se aplecau şi se ridicau ritmic dintre coapsele ei depărtate, în timp ce limba lui îi producea senzaţii care o făceau să-şi muşte buzele până la sânge.

Limba lui o despică în două cu o atingere prelungă. El gemu lipit de ea, iar ea scânci drept răspuns, fără să se poată controla.

Nu scoase un cuvânt. Nici măcar unul.

Blackwell se transformase în acel jaguar la care se gândise în clipa în care îl văzuse prima dată. Umerii lui se roteau şi se lăsau în jos, iar el se instala cât mai confortabil ca să se bucure de ospăţ. Nu lăsă nicio părticică din ea neexplorată. Limba lui căuta cu îndrăzneală şi găsea zone pe care ea nici măcar nu şi le cunoştea. Îi desfăcu sexul cu vârfurile degetelor, expunând-o complet. Farah abia putea îndura ce simţea. Însă vedea expresia de veneraţie de pe chipul lui când o privea, când o gusta, de parcă şi-ar fi dorit să îşi întipărească în memorie fiecare protuberanţă şi

fiecare crevasă a anatomiei ei intime, învăţă repede ce anume o făcea să geamă, ce o făcea să se arcuiască sau să se retragă. Se juca precum un bărbat care abia învăţa jocul. Îi testa reacţiile, recrea senzaţiile, îi făcea plăcere să fie un pic crud cu ea, aşa cum numai Inimă Neagră din Ben More o putea face. O împingea până dincolo de limite, apoi se retrăgea, lăsând-o să geamă, să se încordeze, să asude.

Ea tresări când degetul lui pătrunse în canalul îngust şi mătăsos al feminităţii ei, iar vibraţiile geamătului lui deasupra miezului cărnos pe care îl sugea cu poftă între buze şi-l excita cu limba o zdruncină zdravăn.

Farah ţipă din toate puterile. Simţea nevoia să se agaţe de ceva, să prindă cu degetele, să atingă, în timp ce testa rezistenţa legăturilor care o imobilizau. Şi, cu cât se lupta mai tare, cu atât plăcerea devenea mai intensă, făcându-i sângele să fiarbă şi făcând-o să simtă nevoia să urle de plăcere. El rămase acolo, simţindu-i zvâcnirile disperate ale şoldurilor şi urmărind-o cum îşi înfige călcâiele în saltea şi se arcuieşte. Pentru o clipă, crezu că intensitatea orgasmului avea să o rupă în două, dar el era acolo, apăsându-i şoldurile şi obligând-o să se bucure de finalul extatic. Ea închise ochii, dar în spatele pleoapelor strânse vedea milioane de lumini şi culori. Farah îşi simţea muşchii sexului contractându-se şi relaxându-se în jurul degetului înmănuşat, trăgându-l parcă şi mai adânc înăuntrul ei.

Apoi el dispăru.

Farah se prăbuşi respirând greu şi tremurând de epuizare. Se simţea prizonieră şi, în acelaşi timp, mai liberă ca oricând. Îşi lăsă capul să atârne într-o parte şi îl privi printre gene. Făcu ochii mari. Dorian îşi desfăcuse pantalonii şi îngenunchease între genunchii ei tremurători, ţinându-şi mădularul erect în mână. Până în acel moment, actul la care aveau să purceadă nu o intimidase pe Farah.

Trăsăturile lui întunecate erau deopotrivă neînduplecate şi aproape imploratoare. El se aplecă şi-i potrivi şoldurile, oprindu-se o clipă ca să îi atingă sfârcurile cu degetul umed, pentru ca apoi să le lingă.

— Doamne, ce gust ai! Mă îmbată. El gemu, iar ochii lui aruncau săgeţi acuzatoare în timp ce se aşeza deasupra ei, complet îmbrăcat, dar cu sexul apăsat pe despicătura dintre coapsele ei. Ce mi-ai făcut?

Ce-i făcuse *ea* lui?!

— Eu... eu...

El îi acoperi din nou gura cu mănuşa, ca o stavilă în faţa cuvintelor pe care oricum n-ar fi ştiut să le găsească.

— N-am vrut să-ţi fac rău. N-am vrut asta niciodată. Îmi pare rău, îi şopti la ureche.

Farah nici nu apucă să se gândească pentru care dintre nenumăratele greşeli îşi cerea el scuze, căci el era deja în ea, deflorând-o. Mănuşa îi înăbuşea strigătele în timp ce Dorian o pătrundea tare şi fierbinte. Sexul lui îi ajungea până-n pântece sau, cel puţin, aşa i se părea. Iar în tot acest timp Dorian înjura şi blestema, rostind blasfemii pe care Farah nu le auzise în toţi anii petrecuţi la Yard. Deşi ea era cea a cărei carne sângera, el era cel cu chipul contorsionat ca într-o mască a durerii. Farah trase de legăturile care îi imobilizau mâinile, se zbătu sub palma care îi acoperea gura. Voia să scape de durere şi, în acelaşi timp, să îl aline pe el. Voia să-şi recapete controlul asupra trupului.

Însă Inimă Neagră din Ben More n-avea să-i îngăduie asta.

Dorian făcu un efort să o privească în ochi. Să vadă licăririle de durere. Durerea pe care el i-o provoca. Cât de crud era Dumnezeu, cât de crud rânduise lucrurile pe acest pământ! Căci a o pătrunde era, pentru el, cea mai dulce plăcere, în timp ce pentru ea era cea mai cruntă tortură.

„Ea a vrut-o”, îşi aminti el. „Da, dar nu atât de mult cum ai vrut-o tu”, îi şopti o voce întunecată. „N-am vrut niciodată să îi fac rău. Şi nicidecum în felul acesta”, protestă el. „Nu te-ai fi oprit până n-ai fi făcut-o a ta. Până n-ai fi gustat-o ca acum, până n-ai fi cotropit-o ca acum”. „Nu mă va respinge niciodată”, îşi spuse el, înnebunit. „Atunci, ia-ţi mâna de pe gura ei”.

Dar n-o făcu. *Nu putea.* Prins în lupta cu sine însuşi,

Dorian aproape că nu băgă de seamă cum trupul ei ceda uşor, cum se adapta trupului lui, cum îl accepta şi îi făcea mai mult loc, în timp ce pulsa încet, cu strângeri mătăsoase. Frica şi încercările de a se împotrivi o epuizaseră pe Farah, iar corpul i se înmuiase şi devenise ascultător, supus. Nu trecu mult şi expresia de panică şi durere dispăru, iar ochii ei cenuşii redeveniră ca de argint.

El rămase nemişcat, cu muşchii încordaţi. Era la marginea abisului şi nu reuşea să facă saltul final.

Ştia din experienţă că realitatea nu se ridică niciodată la înălţimea amintirilor sau, chiar mai rău, a fanteziilor. Însă acele convingeri se năruiseră în clipa în care pătrunsese trupul soţiei lui. Doar o parte din el era în ea, şi totuşi, căldura ei îl umplea, îl împresura, iar el ştiu, dincolo de orice îndoială, că, odată ce se pierduse în ea, se pierduse şi *în faţa* ei. Farah scoase un mic suspin de uşurare şi flutură din gene când şoldurile i se relaxară în sfârşit şi putu să simtă cum era să îl simtă în ea. În acea clipă, o pulsaţie fierbinte de dorinţă străbătu trupul lui Dorian, urmată de un val de plăcere. Instinctul se dovedi mai puternic decât raţiunea, iar el îşi ridică şoldurile şi se împinse în ea, afundându-se în ea, iar şi iar.

Plăcerea se transforma treptat în extaz, răvăşindu-i toate simţurile, secându-l. Explodă adânc, umplându-i pântecele cu seva lui. Iar la final se simţi gol, un gol întunecat, de binecuvântare şi de foame, sătul, dar nu îndestulat. Era un bărbat în plină forţă ce se lupta să înoate împotriva curentului şi care îşi dădea seama prea târziu că încerca să se pună cu o forţă a naturii cu mult mai puternică decât el.

Ştia că era pierdut.

Farah îl simţi mărindu-se în ea, forţând şi mai mult canalul deja tensionat. Nu avu nevoie decât de câteva mişcări ca să se dezlănţuie. Apoi îşi rezemă capul de gâtul ei fără să respire câteva momente care ei îi părură o eternitate. Trupul lui puternic era scuturat de valuri de fiori. Îşi susţinea greutatea cu o singură mână, iar palma rănită era în continuare lipită de buzele ei. Până şi degetele i se

încleştau în ritmul pulsaţiilor care nu-i slăbeau trupul.

Când furtuna simţurilor se domoli, el răsuflă adânc, cu faţa învăluită în părul ei. Farah nu ştia la ce să se aştepte de-acum, după ce el îşi luase porţia de plăcere. Dar cu siguranţă nu se aştepta să urmeze ceea ce urmă.

Blackwell nu se opri. Menţinu un ritm lent şi constant, cu bărbăţia la fel de fermă ca la primul asalt asupra trupului ei. Gâfâielile i se transformară în gemete, ce lăsară locul suspinelor. Îşi ridică pieptul ca să o privească, iar trăsăturile lui dure şi neliniştitoare erau înmuiate de o expresie nouă: uimire. Lâna fină a vestei lui se freca uşor de sfârcurile ei sensibile. Pielea mănuşii lui îi atingea buzele, gâtul, sânii. Dorian o pătrundea cu mişcări prelungi, adânci, profunde, iar seva lui îi uşura accesul în miezul trupului ei. Farah crezuse că rolul ei se încheiase şi că, odată satisfăcut, trupul ei nu avea să-i mai fie de nicio trebuinţă. Spre marea ei mirare, simţi cum o căldură aproape înţepătoare i se naşte în vintre la fiecare mişcare a lui Dorian, de fiecare dată când sexul lui se afunda în carnea ei. Întredeschise buzele şi scoase un mic scâncet de plăcută mirare.

Privirea lui Blackwell se oţeli, întrebătoare.

Iar trupul ei răspunse fără ezitare. Şoldurile i se ridicară, coapsele i se încordară, iar Farah lăsă să îi scape un geamăt de încurajare.

Era tot ce-i trebuia lui Dorian.

Nu o sărută, nici nu o gustă. În schimb, îi scrută chipul cu o intensitate înnebunitoare. Urmărea fiecare clipire a genelor, fiecare respiraţie, fiecare moment în care buzele ei se întredeschideau. Folosea toate semnalele trupului ei ca să îşi ajusteze mişcările. Pe ea o uimea faptul că el îşi putea susţine trupul într-un singur braţ, dar gândurile începură să i se topească unele în altele în clipa în care el începu să îşi folosească cealaltă mână ca să o exploreze, ghidându-i simţurile precum un dirijor de orchestră. Îi atingea contururile feţei, pometii, de parcă ar fi vrut să îşi întipărească în memorie fiecare trăsătură.

Presiunea din vintre se intensifică, gemetele ei se transformară în scâncete, apoi scâncetele deveniră ţipete.

Degetele lui alunecară printre buzele ei, lăsându-i pe limbă mireasma propriului sex. Sex şi piele. Strânse buzele şi îşi plimbă limba pe degetele înmănuşate, apoi le supse. El şuieră, gemu şi îşi retrase mâna, coborând-o apoi spre şoldurile ei şi cuprinzându-i o fesă, trăgând pentru a-şi face loc, intensificând ritmul.

Cu capul pe spate, între perne, cu ochii daţi peste cap, Farah avea senzaţia că toate simţurile îi erau copleşite şi-i solicitau atenţia.

Piele şi sex. Întuneric. Condimente. Aer răcoros. Sânge înfierbântat. Haine. Came moale şi alunecoasă. Trup de bărbat masiv şi ferm.

O gură peste a ei. O limbă zvâcnind înăuntru, savurând esenţa de femeie pe care degetele lui o lăsaseră acolo.

Farah simţea cum valuri de senzaţii îi străbat şira spinării. Îi era teamă de ele, ca de primele unde ale unui cutremur, ca de acea secundă de respiro înainte de fulger.

Aşteptă tunetul drept răspuns, convinsă că avea să răsune prin fiecare oscior al ei. Luptându-se cu legăturile cu muşchi slabi şi tremurători, se îndoia că ar supravieţui unui nou val devastator de plăcere.

Dar nu avea scăpare. Extazul îi răvăşi ca un cutremur trupul neajutorat, purtând-o în valuri după valuri de senzaţii. Blackwell îşi lipi buzele de ale ei, absorbindu-i ţipetele înnebunite, până când se desprinse brusc din sărut şi se trase îndărăt, slobozind un geamăt intens şi profund, urmat de un altul, strigându-şi cea de-a doua descătuşare ca un prizonier eliberat după ani de lemniţă grea.

Farah simţea că oasele i se dizolvă într-o delicioasă şi languroasă senzaţie de saţietate. Dacă n-ar fi fost strânsoarea legăturilor ce-i apăsau încheieturile şi micile pulsaţii pe care încă le resimţea în abdomen, Farah s-ar fi întrebat dacă nu cumva se desprinsese de propriul trup.

Dorian Blackwell, *soţul* ei, rămăsese deasupra ei, în vreme ce încercau amândoi să îşi recapete suflul. Îl privi în ochi şi, în acea clipă, împărtăşiră un moment de uimire tăcută. Ceva se schimbase profund în lumea lor. Ca şi cum

împărtăşeau de acum un soi de secret cosmic sau un gând rătăcit, purtat de valurile mării. Iar în acel moment de tăcere şi de eliberare, ea simţi că îl cunoaşte, în sfârşit, că îl vede cu adevărat aşa cum era. Un băieţandru rănit şi abuzat. O inimă plină de promisiuni şi apoi golită, un suflet rătăcit prin umbre în căutarea luminii. Iar ea simţi că i se deschiseseră nu doar ochii, ci şi inima.

Afurisit să-i fie chipul! Îi trăda toate gândurile. Iar el probabil că le citise, căci, înainte chiar de-a se retrage din trupul ei, se ascunsese din nou în spatele paravanului de întuneric şi gheaţă, lăsând-o acolo, înfrigurată, vulnerabilă şi singură.

„Nu pleca!” îi ceru ea în gând.

Îşi dădea seama că descătuşase ceva. Că scosese ceva la lumină. Dar încă nu îşi dădea seama ce anume şi nici ce însemna asta. Avea nevoie de mai mult timp, de câteva momente în plus alături de el. Sub el.

— Trebuie, i-o tăie el, retrăgându-se din ea şi dându-se jos din pat.

Farah se încruntă. Îl vedea din spate, îl privea cum îşi aranja hainele şi îşi încheia nasturii. Ea nu îşi dădu seama că gândise cu voce tare până nu îi auzise răspunsul.

— De ce trebuie?

Dorian nu îi luă în seamă întrebarea. Se duse spre spălător şi turnă apă pe un prosop. „De ce?” Răspunsuri erau cu miile. Era deopotrivă protector şi laş. Protector, pentru că ştia că acele coşmaruri care pentru el erau inofensive fizic ar putea fi letale pentru ea. Dacă s-ar trezi cuprins de panică, încercând cu disperare să alunge amintirile, ar risca să o frângă înainte să se poată stăpâni.

Era însă şi laş, pentru că ştia că a doua zi de dimineaţă n-avea să-i poată înfrunta furia şi ura. Nu avea tăria de-a vedea urmele pe care legăturile aveau să i le lase în carne. Nu avea tăria să-i vadă mânia şi dezgustul când avea să conştientizeze ce făcuse. Ce-i făcuse el. Că îi furase inocenţa şi-şi slobozise în ea sămânţa murdară.

De două ori.

Stoarse prosopul şi se întoarse la ea. Arăta ca o zeiţă

captivă. Ca o pradă de război din antichitate, legată şi expusă pentru plăcerea noului stăpân.

El, unul, aşa o tratase.

Şi pentru asta merita să moară.

Desfăcu lavaliera cu care îi legase o mână. Ar fi trebuit să mai stea cu ea. Să o ajute să se spele. Dar ştia că vederea trupului ei dezvirginat l-ar înnebuni. Bine-ar fi să scape cât mai putea. Cât se putea controla, pentru că, în mod surprinzător, reuşea. Era puternic. Se ţinuse de cuvânt. Îşi făcuse datoria. Ea se putea dezlega singură de aici încolo.

„Pânza lui Dougan”.

Brusc îşi pierdu stăpânirea de sine.

— Rămâi? întrebă ea încet, cu ochii adumbriţi de genele grele. N-am să… n-am să încerc să te ating.

— Culcă-te acum, îi ceru el, forţându-se să întoarcă spatele ca să nu mai vadă aura sublimă a cârlionţilor ei.

În drum spre uşă, stinse lumânările şi ieşi fără să se uite înapoi, lăsând-o singură în beznă. Când uşa se închise în spatele lui, îşi pierdu controlul. Covoarele scumpe îi amortizară căderea când se prăbuşi în genunchi. Ce nesăbuit fusese să creadă că era puternic! Un nesăbuit şi un prost!

Era clar că avea o slăbiciune, un nenorocit de punct vulnerabil. Unul cu ochi cenuşii aproape lichizi şi cu plete creţe argintii.

Iar dacă ea avea să afle asta, atunci Dumnezeu să-l aibă în pază!

Capitolul 15

— Bună dimineaţa, doamnă Blackwell! Lumina soarelui inundă camera, trezind-o pe Farah. Deschise ochii şi-l văzu pe Murdoch, care, bine dispus, trăgea draperiile. Sper că aţi dormit bine.

Razele soarelui străpungeau cu greu norii şi ceaţa,

dar totuşi reuşeau să îşi împrăştie strălucirea. Aşa ceva era posibil doar în Highlands.

— Bună dimineaţa, Murdoch. Cât e ceasul? Farah căscă şi clipi des, ca să îşi limpezească ochii.

— V-am lăsat să dormiţi cât de mult am putut, domniţă, da Blackwe… Dumnezeule! Ce v-a făcut bădăranul, v-a legat?

Speriată, Farah încercă să-şi mişte braţele şi văzu că mâna stângă îi rămăsese prinsă de tăblia patului, legată cu bucata de material de la Dougan. Adormise aşa, fără să îşi dea seama, într-atât de epuizată fusese. Mâna îi era amorţită, atârnând pe lângă tăblia patului, înfăşurată într-o bucată decolorată de material negru, cu auriu şi albastru.

„O amintire a legăturii noastre”, îşi spuse. Înţelesul cuvintelor pe care i le spusese soţul ei era acum alarmant de literal şi îşi pierduse din sensul figurat. Murdoch se grăbi spre ea, amintindu-i că adormise aproape goală. Îşi strânse hainele la piept în timp ce el desfăcea strânsoarea care îi ţinuse mâna imobilizată.

— Nu mă mai mir că a dispărut azi-dimineaţă de parcă-l urmăreau toţi dracii. Ştia că o să ne punem toţi pe el şi-o să-l jupuim de viu pentru că v-a tratat în halul ăsta. Şi chiar în noaptea nunţii! Ce-mi pasă că io-s cine sunt şi el e afurisitul de Dorian Blackwell? Când dau ochii cu el, o să-l…

— Nu-i nimic, îl linişti Farah, mişcându-şi degetele ca să ajute sângele să circule din nou. Trebuia să facă asta ca să… Vezi tu, m-am întins să-l ating într-un moment de…

Farah simţi că roşeşte şi închise ochii. Când îi redeschise. Murdoch o privea cu un amestec de înţelegere şi părere de rău, înapoindu-i cu grijă bucata de material.

— Nu v-a rănit, aşa-i?

Farah clătină din cap. Se ridică în capul oaselor şi îşi privi încheieturile uşor învineţite. Simţea dureri şi înţepături în muşchi pe care nici nu ştiuse că îi avea.

— Cred că noaptea trecută a fost mai grea pentru el decât pentru mine.

— Zău că da! zise Murdoch încuviinţând din cap. Îmi

imaginez.
Nu-i stă în obicei să…
Farah afişă un zâmbet sardonic.
— Ba aş zice că îi stă în obicei.
— Nu când e vorba de dumneata, insistă Murdoch.
— Ce vrei să spui?
Trupeşul scoţian îşi feri privirea şi îi adună hainele, punându-le la picioarele patului.
— Zic că sunteţi drăguţa lui Dougan. Trebuia să fie blând şi să aibă grijă de dumneata.
Amintirile nopţii trecute năvăliră şi o făcură să se înfioare. Dorian nu fusese chiar blând, dar…
— A avut… grijă, recunoscu Farah. N-ai de ce să fii supărat pe el. Sunt bine, după cum vezi. Îi zâmbi şi fu surprinsă să constate că era un zâmbet sincer. Însă, în clipa următoare, îşi aminti de cuvintele lui Murdoch şi le pătrunse sensul. Şi zici că domnul Blackwell… adică… soţul meu a plecat de dimineaţă?
Murdoch se întoarse cu spatele şi se apucă să aprindă focul ca să îi ofere intimitate.
— Da. Ne aranjează plecarea la Londra cu trenul de după-amiază.
— La Londra? Aşa curând?
Farah chiar se întrebase dacă urma să aibă parte de câteva zile liniştite în care să se înveţe cu viaţa de oameni căsătoriţi. Sau, măcar, în care să se obişnuiască unul cu celălalt. Poate chiar să petreacă împreună câteva nopţi precum cea de dinainte şi să descopere ce alte plăceri le mai putea oferi patul conjugal.
— V-am pregătit o baie fierbinte, spuse Murdoch în timp ce încerca să aţâţe focul. Şi aţi face bine să-i daţi zor. N-aş vrea să fiu ăla de-i spune lui Blackwell că planurile s-au dat peste cap.
„Normal”, îşi spuse Farah în timp ce se ridica uşor şi se întindea după halatul de mătase de lângă pat. Acum, că o avusese, Blackwell avea să se grăbească să obţină titlul de Northwalk. Iar asta presupunea să o târască la Londra şi s-o etaleze în faţa unui nemernic care o voise cândva de

soţie, dar care acum nu urmărea decât să o elimine.

Chiar dacă asta ar însemna să o ucidă.

Farah îşi muşcă limba şi se întrebă, nu pentru prima oară, dacă Dorian Blackwell îşi ţinea promisiunile atât de riguros pe cât pretindea. Acum, că îl ajutase să obţină ceea ce-şi dorise, ce însemnătate va mai avea viaţa ei pentru el? Oare era într-adevăr mai puţin ticălos decât Warrington? Ce garanţie avea ea, în afară de spusele locatarilor acelui castel plin de condamnaţi şi de criminali, că noul ei soţ şi Dougan Mackenzie fuseseră atât de apropiaţi pe cât pretindea el? Farah îşi duse o mână la gură în timp ce urmărea mişcările lipsite de grabă ale lui Murdoch. Le dăduse crezare tuturor fără să clipească.

Îşi dorise atât de mult o conexiune cu trecutul ei, cu acel băiat care-i fusese răpit, încât luase de bun tot ce i se spusese. Şi, mai mult de atât, începuse să îi pese. Oare nu cumva făcuse greşeala vieţii ei devenind soţia lui Inimă Neagră din Ben More?

Ce fusese-n capul ei?

Îndoiala începu să pună stăpânire pe ea. Cu greu, din cauza durerilor musculare, se uită spre pat, amintindu-şi veneraţia de pe chipul soţului ei, felul în care o posedase, plăcerea prelungită încărcată de uimire şi de surprindere. Astfel de lucruri nu puteau fi născociri. Nici prefăcătorii. Sau puteau? În niciun caz nu din partea ei. Nu. Ce se petrecuse între ei noaptea trecută fusese cât se putea de real. Atât de real că el simţise nevoia să facă un pas înapoi. Să se îndepărteze de *ea.*

Farah petrecuse o mare parte din ultimii zece ani printre criminali şi mincinoşi. Şi credea, atât cât îi îngăduia propria judecată, că Blackwell nu minţise când îi promisese că urma să aibă grijă să fie în siguranţă. Dumnezeule, spera că aşa stăteau lucrurile, pentru că, deşi îl iubea pe Dougan Mackenzie şi îi era dor de el, nu era tocmai pregătită să i se alăture în mormânt.

*

Trenul care circula pe ruta Glasgow-Londra trase ultimul semnal de avertizare. Norii de abur cald se amestecau cu ceaţa, îngreunându-le pasagerilor vederea. Un valet o conduse pe Farah în vagonul privat al lui Dorian Blackwell.

— Am urcat bagajul domnului Blackwell, dar pe al dumneavoastră nu l-am văzut. Să ţin trenul în loc ca să aveţi timp să-l aduceţi?

Ochii căprui ai tânărului se potriveau la fix cu constelaţia de pistrui care-i împodobea chipul. O ajută pe Farah să urce. Pentru nimeni altcineva nu s-ar fi pus problema să întârzie plecarea trenului. Doar pentru cineva ca Inimă Neagră din Ben More. Şi, mai nou, pentru soţia lui.

— Nu, mulţumesc, domnule McFarley. Nu mi-am luat cufărul.

Căută prin geantă şi scoase o monedă pe care i-o dădu tânărului.

— Mulţumesc, doamnă Blackwell, îi spuse el, cu ochii strălucindu-i. O să faceţi ceva cumpărături la Londra, aşa-i?

„Doamna Blackwell”. Oare de ce avea impresia că numele fals de Mackenzie era mai puţin artificial decât numele perfect legitim de Blackwell? Îşi privi rochia de seară cu care era îmbrăcată, cea mai frumoasă dintre toate rochiile pe care le avusese vreodată, şi îşi dădu seama că pentru aristocraţi acea rochie ar fi fost absolut decentă pentru o călătorie cu trenul şi nimic mai mult.

— Cred că ar cam fi cazul, nu?

Era limpede că uniforma ei de funcţionar la Scotland Yard nu era ce trebuia pentru o contesă.

— O să vă-ntoarceţi curând în Scoţia, doamnă?

— O să vin des în vizită, răspunse ea cu sinceritate.

— Prea bine, doamnă Blackwell. Călătorie plăcută!

O salută, apoi coborî de pe platforma vagonului şi se grăbi spre ceilalţi angajaţi care se îngrămădiseră în apropiere de linia de tren. Când Farah se uită spre ei, se împrăştiară care încotro, prefăcându-se că aveau treburi de rezolvat şi că ultimul lucru care le trecea prin cap era să

stea şi să se zgâiască la ea. Probabil avea să fie nevoită să se obişnuiască, în timp, cu reacţia aceasta din partea oamenilor. Anonimatul îi priise de minune, iar Farah regretă pierderea irevocabilă a acelui statut şi deschise uşa vagonului.

Un scaun uriaş se afla în centrul oricărei camere ocupate de Blackwell. De acolo privea şi controla totul. Arăta ca un dictator întunecat care înmuia catifea şi damasc în sângele duşmanilor, apoi împodobea materialele cu ciucuri aurii şi le punea în valoare cu ajutorul unui candelabru de cristal. Era un despot pasionat de lux. Peticul de pe ochi îi era prins cu legături care îi veneau peste frunte, formând un onduleu în părul său lucios. Cu ochiul bun fixa podeaua cu o căutătură vexată. Pe un genunchi avea, parcă uitat, un pahar de cristal cu lichior de culoarea caramelului, prins între degetele înmănuşate care-i provocaseră lui Farah spasme de plăcere. Purta oare aceeaşi pereche de mănuşi pe care o purtase în noaptea precedentă?

Se ridică în clipa în care ea apăru pe culoarul îngust şi trecu pe lângă două fotolii lungi şi luxoase aşezate de o parte şi de alta a unei măsuţe cu scaune delicate tip Ludovic al XVI-lea. Dădu băutura peste cap şi puse paharul pe masă.

Trecu un lung moment de tăcere în care el o inspectă din cap până în picioare, de la părul împletit până la singura ei pereche de încălţări bune. O inspecta cu un aer întrebător şi nerăbdător, ce străbătea dincolo de masca lui de gheaţă. Îi despărţeau câţiva metri buni, iar el se apropie de ea lăsând totuşi o distanţă sigură, în aşa fel încât să nu îl poată atinge.

— Eşti… Eu…

Nu se-ntâmpla prea des ca Inimă Neagră din Ben More să se bâlbâie sau să nu-şi poată găsi cuvintele, aşa că Farah îl privi întrebător.

— Da? spuse, încercând să îl încurajeze.

El îşi recăpătă într-o clipită sângele-rece şi se încruntă încurcat.

— Imediat ce ajungem la Londra, mergem la croitoreasă.

— Da? Dar de ce imediat ce ajungem? N-avem lucruri mai importante de făcut?

El îşi schimonosi buzele, aşa cum făcea de fiecare dată când urma să spună ceva neplăcut.

— Îmi displace profund această rochie, dar am observat că e cea mai bună pe care o ai.

— Ce are rochia mea? întrebă ea privind şi mângâind materialul care o costase economiile pe-o lună întreagă. Mi se părea că mi se potriveşte culoarea.

— Da, şi la fel credea şi Carlton Morley.

Farah zâmbi. Pentru un bărbat faimos pentru indiferenţa şi aerul lui glacial, soţul ei se dovedea destul de gelos. Ştia însă că revelaţia n-ar trebui s-o încânte atât de mult.

— Ei bine, dacă găseşti garderoba mea atât de penibilă, am să mă consolez cu ideea de a primi un trusou nou şi scump, spuse ea, prefăcându-se că oftează din rărunchi. Ce povară!

Farah îşi dădu seama după privirea lui că îl zăpăcise complet.

— Te… te deranjează ideea?

Oare chiar conta pentru el?

— E drept că nici unei femei nu îi place să-i fie criticate gusturile vestimentare, dar cea mai bună consolare este să primească o rochie nouă. Sau mai multe, în cazul nostru, spuse ea cu un zâmbet îndrăzneţ.

Dorian o privi şi se încruntă şi mai tare, într-atât încât două cute adânci apărură între sprâncenele lui de abanos. Părea că buna ei dispoziţie o înrăutăţea şi mai mult pe a lui. Că s-ar fi aşteptat să o vadă supărată sau nervoasă.

— Ar trebui să stai jos, îi ordonă el, arătând înspre scaunul confortabil de pe care tocmai se ridicase.

— Nu e locul *tău?*

— Ia-l tu, insistă el, iar privirea lui de obicei intensă şi fixă era neobişnuit de agitată.

Se uita ba la încheieturile ei, ba la sânul stâng, de

parcă ar fi putut pătrunde cu privirea prin straturile veşmintelor până la bucata de pânză pe care o ţinea lipită în dreptul inimii. Îi studie şi restul trupului, buzele, talia, fusta.

— Prefer canapeaua, spuse ea, intrigată de purtarea lui ciudată.

El aruncă spre canapeaua de culoarea vinului o căutătură ce aducea cu îngrijorarea.

— Nu poţi… nu poţi sta aşezată?

Un muşchi îi zvâcni sub ochi, apoi un altul în falcă.

— De ce să nu pot? Farah înţelese totul, într-un moment de claritate, şi fu nevoită să apuce strâns materialul rochiei ca să îşi înăbuşe impulsul de a-l atinge. Soţul ei era îngrijorat de starea ei, după noaptea nunţii. Revelaţia o înduioşă. Făcu un pas spre el şi fu bucuroasă să constate că el nu se retrăgea. Din cauza corsetului îmi e greu să stau aşezată mult timp, îi explică ea cu blândeţe. Mă simt mult mai bine dacă stau uşor întinsă.

Se vedea în privirea lui că nu prea ştia ce să creadă, dar nu apucă să răspundă, pentru că se simţi prima smucitură a trenului care se punea în mişcare. Farah, ale cărei picioare erau deja foarte slăbite, îşi pierdu echilibrul şi se lăsă pe spate, fluturând din mâini. Îşi dădu seama că nu avea să se poată redresa şi, exact când credea că avea să se prăbuşească pe podea, braţele lui o prinseră, iar ea, fără să îşi dea seama, îl apucă de umeri ca să îşi recapete echilibrul.

Îngheţară amândoi.

— Îmi pare rău, spuse ea, respirând precipitat.

Îşi luă ca arsă mâinile de pe umerii lui, nu înainte de a remarca în sinea ei că braţele lui erau chiar mai puternice decât crezuse. Spre uimirea ei, el n-o lăsă din braţe, ci o trase mai aproape, ţinând-o de coate. Apoi îşi coborî buzele peste ale ei. Sărutul lui era la fel de posesiv ca în noaptea anterioară. Simţea în el aceeaşi pasiune înfrânată, dar parcă şi ceva în plus. O reţinere plină de frustrare. Semne de întrebare.

Farah gemu şi se lăsă pradă acelui sărut, deschizând

buzele ca să-l primească şi sprijinindu-se de pieptul lui puternic.

Dacă tot nu îi plăcea rochia ei, poate urma să i-o dea jos şi aveau să petreacă acea lungă călătorie de la Glasgow la Londra aşa cum se cuvenea s-o facă un cuplu proaspăt căsătorit. Simţi prin materialul rochiei tăria bărbăţiei lui, care îi confirma că trupul lui era de aceeaşi părere. Scânci sub sărutul lui şi se frecă uşor de erecţia lui fermă, ca să îi arate că nu era doar receptivă, ci şi dornică.

Se trezi împinsă pe canapea, în timp ce soţul ei rămase în picioare de cealaltă parte a compartimentului, gâfâind în timp ce-şi turna din nou băutură în pahar. Ceva mai multă, de data asta.

— Dorian… începu ea.

El o ţintui cu un deget tremurător şi dădu peste cap paharul de whisky, din două înghiţituri.

— Nu te mişca!

— Şi, dacă mă mişc, ce-o să faci? O să te arunci din tren?

O, Doamne, poate nu fusese o idee bună să-i sugereze aşa ceva. Trenul nici măcar nu începuse să prindă viteză. Ochii lui deveniră două fante primejdioase.

— Fii atentă cum vorbeşti, nevastă!

Farah îşi dădu seama că îl inflama inutil cu astfel de replici. Cu toate acestea, nu era genul de femeie care să evite cu orice preţ o confruntare.

— Când respingi o persoană nu o dată, ci de mai multe ori, e normal să se simtă la un moment dat jignită.

— Când resping? întrebă el, accentuând silabele.

— Noaptea trecută m-ai părăsit. De ce?

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, Farah îşi dori să nu fi spus nimic. Cu ce drept se purta ca o mireasă abandonată? El îi spusese că avea să o lase grea, dar afecţiunea nu făcuse parte din înţelegerea lor. El îşi turnă încă un pahar şi i-l dădu ei pe celălalt.

— N-ai fi vrut să rămân.

— Dacă nu voiam, nu-ţi ceream să rămâi.

— Nu înţelegi.

— Tot spui asta. Dar să ştii că înţeleg mai multe decât crezi!

Dorian se blocă. Spatele lui lat şi puternic rămase imobil ca un munte.

— Şi cam ce crezi tu că ştii despre mine? întrebă el cu răceală.

Farah îşi alese cu grijă cuvintele.

— Ştiu doar că noaptea trecută a fost prima de acest fel pentru amândoi şi a fost o experienţă rară şi neaşteptată. Probabil m-am aşteptat la o... la o recunoaştere a momentelor de plăcere pe care le-am împărtăşit.

— Impresia mea a fost că plăcerea noastră a avut parte de o recunoaştere destul de sonoră, comentă el, dând peste cap încă o înghiţitură de scotch.

— Aşa este, spuse ea, înfiorându-se la amintirea senzaţiilor de peste noapte. Şi, cu toate astea, ai plecat aproape fără un cuvânt.

— Şi aşa va fi mereu. *Nu* am să dorm cu tine. Niciodată. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu m-ai mai ruga vreodată să rămân.

— N-ai să dormi pentru că nu vrei sau pentru că nu poţi? Întrebă Farah cu blândeţe.

El izbi cu zgomot paharul de masă.

— *Dumnezeule,* femeie, chiar nu poţi să te abţii să pui sare pe rană? Să nu vrei să le ştii tu pe toate? Tu chiar nu ai nicio parte întunecată, niciun secret pe care ai prefera să nu-l ştiu, de teamă că l-aş putea folosi împotriva ta? Pentru că asta fac oamenii. Asta fac *eu!*

Pe chipul lui se citea mai degrabă nesiguranţă decât furie, mai mult disperare decât pericol.

— Eşti singura persoană în faţa căreia m-am dezbrăcat de secrete, spuse ea cu sinceritate. Şi n-am avut de ales. Nu doar că am rămas complet goală în faţa ta, ci şi expusă, din toate punctele de vedere. Făcu o scurtă pauză, în care să îi dea timp să o înţeleagă. Şi, continuă ea, privirea fiindu-i atrasă spre creasta ce se înălţa sub pantalonii lui strâmţi, am găsit această expunere mai

curând eliberatoare.

Privirea lui se întunecă şi căpătă acel aer fioros despre care Farah aflase deja că era imprevizibil. Ei îi plăcea să îl vadă aşa, totul era mai bine decât să se ascundă în spatele zidului de gheaţă.

— Vezi tu, bărbate, nu-mi mai e teamă decât de moarte.

— *Aici* greşeşti.

Vocea lui de obicei mătăsoasă căpătă duritatea stâncilor din Highlands. Farah nu era sigură dacă din cauza tăriei băuturii sau a amintirilor întunecate care-i jucau în faţa ochilor.

— Există multe lucruri mult mai înspăimântătoare decât moartea.

În acel moment, Farah fu convinsă că Dorian avusese parte de toate acele lucruri înspăimântătoare. Îşi lăsă capul pe spate, întinzându-şi şi expunându-şi gâtul, şi-i văzu pieptul încordându-se şi lucirea întunecată din ochii diavoleşti.

— De ce anume te temi, bărbate? îl întrebă, înclinându-se aproape neobservat spre el. De ce-mi refuzi compania în timpul nopţii?

El o privi apropiindu-se, dar nu făcu niciun gest să o oprească. Nici să se retragă.

— Din cauza lucrurilor pe care le visez, murmură el. Adesea, nu-s decât amintiri. Mă hăituiesc şi sunt… violente. Ţi-aş putea face rău, Farah. Te-aş putea răni grav, fără să-mi dau seama. Iar când mi-aş da seama, ar fi deja prea târziu.

Oare de aceea plecase? Ca să o protejeze?

— Poate reuşim să facem ceva. Data viitoare am putea încerca să…

— Nu ştiu dacă va exista o dată viitoare.

— Ce vrei să spui? întrebă ea încruntată.

— E posibil să fi rămas deja grea.

Farah îşi atinse abdomenul plat.

— Sigur, e posibil, dar asta nu înseamnă că nu vom mai… ştii tu. Probabil e nevoie de mai multe încercări.

— O să vorbim din nou despre asta dacă şi când va fi cazul.

— Dar tu nu vrei?

El se aplecă spre ea, râjetul batjocoritor schimonosindu-i trăsăturile.

— Dar tu? Vrei să te pângăresc din nou? Să te leg şi să fac din trupul tău un receptacul pentru sămânţa mea, un obiect al plăcerii?

Voia, bineînţeles că voia. Fără îndoială. Dar cuvintele pe care le folosise el o lăsaseră perplexă

— Nu eşti singurul care a avut parte de plăcere.

— Şi dacă n-ai fi avut?

— Dar am avut.

— Nu cum ar fi trebuit, la prima ta experienţă.

Farah ridică din umeri.

— Cine spune cum trebuie şi cum nu trebuie să avem parte de plăcere împreună?

— Te-am *răpit,* scrâşni el printre buzele aproape lipite.

— Da, pentru o clipă, dar, din ce am înţeles, aşa e mereu pentru virgine. Însă plăcerea pe care mi-ai oferit-o nu poate fi descrisă în cuvinte. Şi mi-ar plăcea să cred că… şi eu aş putea face acelaşi lucru pentru tine, dacă m-ai lăsa.

Farah îşi strânse degetele înmănuşate. Era cumplit de greu să nu îl atingă. Vedea că trupul lui era în deplină contradicţie cu mintea şi cu cuvintele lui. Că, pe măsură ce încerca să o îndepărteze prin comportament şi cuvinte, dorinţa lui era tot mai fermă şi mai vizibilă. Însă promisese că nu avea să încerce să îl atingă, oricât de mult şi-o doreau amândoi. Aşa că tot ce putu face fu să se aplece tot mai mult înspre el, spre abdomenul lui ferm. Sub materialul închis la culoare al pantalonilor, sesiză conturul prelung al bărbăţiei lui semeţe.

Noaptea trecută, soţul ei îşi coborâse buzele în miezul feminităţii ei, provocându-i o plăcere inimaginabilă. Oare ea putea face acelaşi lucru pentru el? Ce-ar fi dacă şi-ar lipi buzele de sexul lui întărit? Cum ar reacţiona el? Întoarse capul într-o parte, plimbându-şi obrazul peste materialul aspru al pantalonilor, simţind căldura pielii pe care o

acoperea.

— *Farah,* gemu el, în semn de avertizare.

— Da? răspunse ea, cu pieptul deodată tensionat, umplut până la refuz de anticipaţie, în vreme ce corpul îi fu inundat de dorinţă.

— V-am adus ceaiul şi gustările, anunţă Murdoch din pragul uşii, împingând un cărucior încărcat şi lăsând aerul rece să pătrundă prin uşa deschisă. Dacă asta-i clasa întâi, eu îmi mănânc pălăria. Bine că l-aţi lăsat pe Frank acasă. Ar fi fost oripilat.

— Domnule Murdoch!

Luată prin surprindere, Farah sări de pe canapea, aproape lovindu-se de pieptul soţului ei, care se trase îndărăt. Dacă Dorian Blackwell ar putea arăta vinovat, acum făcu asta. Murdoch îi privi un pic mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Cred că… v-am întrerupt.

Farah îşi privi soţul, căutând pe chipul lui un semn, un indiciu cât de mic că şi-ar dori ca acel moment al lor să continue, dar masca de indiferenţă îşi reluase locul, iar ea nu putu decât să ofteze, dezamăgită.

— Ba deloc, Murdoch. Ar fi minunat un ceai. Nu vrei să ni te alături? îl întrebă ea pe Dorian.

Dorian aruncă o privire spre măsuţa delicată şi spre scaunele şi mai delicate din jurul ei. Dacă se aşezau toţi trei, ar fi fost foarte aproape unii de alţii.

— Trebuie să mă ocup de nişte acte şi să fac aranjamente de afaceri înainte să ajungem la Londra.

Îi lăsă să îşi vadă de ceai şi îşi reluă locul pe tronul său, ignorându-i cu succes, de parcă s-ar fi aflat de cealaltă parte a unei uşi invizibile.

Farah îl privi cu ochi cercetători cum se retrăgea. Cum de fusese capabil să-şi înfrâneze reacţia trupească? Oare avea să o lase la fel de nesatisfăcută de fiecare dată? În orice caz, ceaiul şi conversaţia cu Murdoch îi ofereau un răgaz bine-venit de la intensitatea necontenită a întâlnirilor cu soţul ei. Vorbiră despre lucruri plăcute, despre cărţi, despre teatru, despre sursele de amuzament de pe Strand.

Farah nu se putea abţine să nu-i arunce lui Blackwell priviri furişe în timp ce acesta scria la biroul său mobil, aplecat asupra catastifelor şi dosarelor şi desigilând documente ce păreau foarte importante. Dacă trăgea cu urechea la discuţia lor, clar o făcea fără să se trădeze vreo secundă.

După ceai, ea şi Murdoch începură un joc de cărţi, amuzându-se de diverse păţanii de la Scotland Yard sau de la cafeneaua lui Pierre de Gaule, aflată chiar sub apartamentul unde locuia ea. După ce Farah îi povesti despre cearta dintre un pictor parizian şi un scriitor englez din cauza unei faimoase balerine rusoaice, Murdoch ridică mâinile şi o imploră să se oprească. Râdea cu lacrimi, necontrolat, întrerupseră conversaţia, iar el se ridică şi turnă câte un pahar de vin pentru fiecare.

— Milady, vă pot pune o întrebare care ne preocupă pe toţi?

Farah duse paharul la buze şi făcu o pauză.

— Încă nu sunt o lady, Murdoch, dar mă poţi întreba orice. Sunt ca o carte deschisă.

„Spre deosebire de alţii”, continuă ea în gând, iar ochii îi fugiră spre Dorian, care stătea aplecat deasupra biroului. Noaptea trecută făcuseră atâtea lucruri împreună, dar acel bărbat rămânea un mister, în afară de faţa şi de gâtul lui, nu văzuse mare lucru din el. Simţise însă că sub straturile de veşminte se afla un trup plin de forţă şi virilitate. Urma să aibă oare vreodată ocazia de a-l vedea în întregime?

— Unde-aţi plecat, domniţă? întrebă Murdoch, întrerupându-i şirul gândurilor.

Farah savură licoarea roşie şi dulce înainte de a o înghiţi, făcând eforturi să nu se mai gândească la bărbatul ei. Bărbatul ei… Avea să se înveţe cu acel cuvânt?

— La ce te referi?

— Aţi plecat de la orfelinat acum şaptesprezece ani. Unde v-aţi dus? Cum v-aţi descurcat?

Dorian îi făcu pe amândoi să tresară când lovi cu pumnul în masă.

— *Murdoch!* urlă el.

— Ei, haide! Nu te preface că nu mori şi tu de curiozitate.

Murdoch era, probabil, singurul om din lume care-şi putea permite să-i vorbească astfel lui Inimă Neagră din Ben More fără să tragă ponoasele.

— Nu te-ai gândit că poate nu vrea să vorbească despre asta, că poate îi e greu sau că nu ai suporta tu să auzi ce are de spus? rosti el printre dinţi.

— E în regulă, interveni Farah, aşezându-şi paharul pe masă. Povestea mea nu e nici din cale-afară de amuzantă, nici traumatizantă. Nu mă deranjează să o spun.

— Eu nu vreau s-o aud, i-o tăie Dorian, fără a-şi ridica privirea de la actele de pe birou.

— Atunci, faceţi-mi *mie* plăcere, domniţă. Cum de-a ajuns o fiică de conte să lucreze la Scotland Yard? întrebă Murdoch.

Farah îşi coborî privirea asupra vinului într-o nuanţă superbă de purpuriu ce contrasta cu strălucirea paharului de cristal. Trecuseră ani buni de când nu se mai gândise la acele săptămâni de iad de după ce Dougan fusese luat.

— Am aflat de la sora Margaret că Dougan fusese dus la Fort William. În aceeaşi zi, am aflat că tot ea îl anunţase pe domnul Warrington despre… legătura mea cu Dougan şi că voiserăm să fugim împreună. Warrington era pe drum, venea să mă ia.

— Aşa că aţi fugit?

— Într-un fel, admise Farah. Eram destul de mică, aşa că m-am ascuns în spatele unui cufăr din compartimentul pentru bagaje al trăsurii domnului Warrington. Când au încetat să mă mai caute, am rămas acolo, şi aşa am ajuns până la Fort William. E drept că n-a fost o călătorie făcută în cel mai mare confort.

Murdoch chicoti.

— Afurisitul nici n-a ştiut că eraţi acolo. Ce domniţă isteaţă!

Farah îşi ciocni paharul cu al lui Murdoch şi surâse.

— Când am ajuns la Fort William, deja îl trimiseseră pe Dougan la o închisoare la sud de Glasgow. Îi zicea

Burgul. Aşa că m-am pitit într-o trăsură de poştă ce mergea spre Glasgow.

— Şi nu v-au prins? întrebă Murdoch.

— Ba da, bineînţeles, râse ea. Eram un pasager clandestin foarte nepriceput. Dar, când vizitiul m-a descoperit, i-am spus că mă cheamă Farah Mackenzie, că eu şi fratele meu suntem orfani şi că vreau să ajung la Glasgow ca să-l găsesc. Omului i-a fost milă de mine, mi-a luat de mâncare şi m-a lăsat să stau lângă el, ascunsă sub o pătură, tot restul drumului.

Blackwell pufni din capătul celălalt al vagonului:

— Ai noroc că nu ţi-a făcut nimic.

— Ştiu asta acum, recunoscu Farah. Pe-atunci, eram tare naivă.

— Nu pot să cred că ai fost atât de nesăbuită să pleci de capul tău, continuă el sumbru, fluturând o scrisoare. Mare minune că…

— Credeam că nu vrei s-auzi nimic despre povestea ei, interveni Murdoch, făcându-i lui Farah cu ochiul.

— Aşa şi e. Dar ideea unei copile de zece ani umblând singură pe străzile din Glasgow…

— Dacă vrei să iei parte la discuţie, vino încoace şi implică-te. Altfel, te rog mult să-ţi ţii gura şi să laşi doamna să termine de povestit.

Farah era sigură că Murdoch îşi semnase condamnarea la moarte, dar tot ce făcu Dorian fu să murmure o înjurătură, să-şi înmoaie tocul în cerneală şi să îşi reia treburile.

— Ce spuneaţi? întrebă Murdoch.

— A, da. Unde rămăsesem?

— Când aţi ajuns la Glasgow…

— Aşa e. Povestea de acolo a fost aproape la fel ca la Fort William. Burgul fusese construit pentru patruzeci de oameni, dar pe atunci erau închişi acolo peste o sută. Aşa că Dougan fusese trimis la Newgate, să muncească la calea ferată. Vizitiul poştalionului, un individ pe nume Robert Mackenzie, mi-a zis că are la Londra un văr care transportă fructe şi legume. Mi-a spus că, din moment ce mă cheamă

tot Mackenzie, nu şi-ar ierta dacă nu s-ar îngriji de mine, aşa că mi-a cumpărat bilet de tren şi m-a trimis la Londra. Dragul de el… Timp de zece ani, i-am scris lună de lună, până când a murit din cauza unei probleme la inimă.

— Şi vărul lui a fost bun cu dumneata?

— O, da. Craig Mackenzie şi soţia lui, Coleen, nu putuseră avea decât un copil, o fată destul de bolnăvicioasă, pe nume Agatha. Pentru că le spusesem tuturor că am acelaşi nume cu al lor, prezenţa mea în casa lor a părut normală. El avea nevoie de ajutor la livrări, şi am făcut tot posibilul ca drumurile să mă ducă la Newgate. Lăsam acolo mâncare pentru Dougan, din banii pe care îi economiseam din ce mă plăteau ei. Am lucrat pentru domnul Mackenzie vreo şapte ani şi ceva şi mi-a fost destul de bine. Până în anul când a murit Dougan. De atunci, nimic n-a mai fost la fel. Craig a părăsit-o pe Coleen pentru o dansatoare spaniolă. Au fugit în America, aşa că afacerea lui s-a dus de râpă. Sora lui Coleen a zis că a auzit că la Scotland Yard făceau angajări la curăţenie, aşa că, la şaptesprezece ani, eu şi Agatha ne-am dus acolo ca femei de serviciu.

Scrijelitul tocului lui Dorian se opri, dar el tot nu se uită la ea.

— Eu te căutam de nebun prin toţi munţii Scoţiei, iar tu frecai şi lustruiai podelele la Scotland Yard?

— Nu pentru multă vreme, anunţă Farah cu mândrie. Până când Carlton…

Dorian ridică brusc capul şi o săgetă cu privirea.

— Vreau să spun, până când inspectorul-şef Morley a preluat conducerea, mare şef era un individ pe nume Victor Thomas James. Din cauza sănătăţii şubrede a Agathei, rămâneam de multe ori la muncă până târziu, ca să termin şi treburile ei. Una dintre ele era să cureţe şemineurile din toate birourile. Inspectorul-şef James era unul dintre detectivii cei mai buni şi decoraţi de la Scotland Yard. Deşi vederea începuse să îi slăbească, el nu voia să iasă la pensie.

Într-o seară, făceam curat la el în birou şi l-am ajutat să

citească un document foarte dezordonat scris. În seara următoare, îmi pregătise un teanc de documente şi jumătate de penny pentru deranj. În următorii doi ani, i-am devenit indispensabilă, şi, la douăzeci de ani, m-a angajat pe post de funcţionară văduvă, spuse Farah ridicând din umeri. La Scotland Yard, natura muncii nu e niciodată la fel. Oamenii vin şi pleacă, sunt transferaţi, daţi afară, ucişi sau promovaţi. După vreo cinci ani, să zicem, Agatha s-a măritat, şi nimeni nu mai ştia că fusesem cândva femeia de serviciu care făcea curat prin birouri. Eram doamna Farah Mackenzie, o funcţionară văduvă. Apoi inspectorul-şef James s-a pensionat, în locul lui a venit Morley, iar eu am rămas în funcţie până… în fine, până acum câteva zile.

Deşi arătau extrem de diferit, ambii bărbaţi aveau întipărită pe chip aceeaşi expresie de mirare şi neîncredere.

— Când te gândeşti, Blackwell, cât ne-am chinuit să-i dăm de urmă zânei ăsteia, şi în tot timpul acesta ea a fost chiar sub nasul nostru. Şi ar fi fost de-ajuns să faci lucrul acela pe care ai jurat că n-ai să-l faci niciodată, spuse Murdoch, aruncându-i stăpânului o căutătură ironică şi tristă.

— Ce lucru? întrebă ea.

— Să mă las arestat.

— Pe mine aşa m-ai găsit, chicoti Murdoch. Mă rog, arestarea făcea parte din plan, deci nu se pune.

Farah se gândi câteva clipe pe cine aveau ei în interior care i-ar fi putut ajuta să însceneze totul.

— Inspectorul McTavish?

Murdoch izbucni în râs şi se plesni peste picior.

— Dougan ne-a spus mereu că sunteţi o domniţă isteaţă!

Ea îşi aminti de bătaia pe care o încasase Blackwell în celulă. Urmele vânătăilor şi tăietura încă nevindecată de pe buză îi aminteau prin câte fusese nevoit să treacă.

— Îmi pare rău pentru cum te-a tratat Morley, spuse ea. Nu-mi dau seama ce l-a apucat.

Privirea lui Dorian o atinse în locuri de unde amintirile se declanşau ca mici fulgere şi îi făceau pielea să ardă şi

trupul să tânjească.

— Eu îmi dau seama.

Farah simţea că nu-şi mai putea controla roşeaţa din obraji, aşa că plecă privirea asupra cărţilor.

— De curiozitate te-ntreb, tu ai fost responsabil de moartea acelor trei gardieni de la închisoarea Newgate, aşa cum te-a acuzat?

Soţul ei nu-şi ridică ochii de la documentele lui, iar tocul nu-şi întrerupse scriitura.

— Nu, nu eu am fost *responsabil* pentru asta, spuse el pe un ton sumbru.

Farah scoase un mic oftat de uşurare.

— I-am ucis cu mâna mea.

Capitolul 16

Londra pare cu totul diferită când ştii că viaţa îţi este în pericol. Deşi interlopii care controlau străzile îi dădeau ascultare influentului ei soţ, Farah se trezea ferindu-se de aleile întunecate şi verificând pe la colţuri ca nu cumva să fie urmărită de vreun criminal sau de însuşi Warrington.

— Încetează! îi ordonă Dorian din colţul întunecat de unde privea cum Madame Sandrine o transforma într-o perniţă de ace umană.

— Nu m-am mişcat din loc de aproape trei ore. Ca să încetez să fac ceva ar fi de presupus să încep să fac ceva.

Statul în picioare o făcuse pe Farah să îşi piardă răbdarea şi să devină irascibilă. De pe la a patra rochie, noutatea acţiunii începuse să îşi piardă din farmec.

— Te tot uiţi pe geam, să nu cumva să fii în pericol, o mustră el.

La naiba, *chiar* asta făcea. Se uita la eleganţii cetăţeni din West End, încercând să îşi dea seama care dintre ei ar putea fi un asasin. Scrâşni din dinţi ca să se abţină să se scarpine, căci simţea o mâncărime cumplită în zona gulerului. Cum avea să ştie cum arată un asasin?

— Poţi să mă condamni pentru asta, în condiţiile date? Poate tu eşti învăţat să fii ţinta unor duşmani puternici, dar eu mai am cale lungă până să mă obişnuiesc cu aşa ceva.

— N-o să fie nevoie să te obişnuieşti, îi răspunse el. Nu peste mult timp, o să-nfigem capul lui Warrington într-o ţepuşă de pe Podul Londrei.

— Doar nu… doar n-o spui literal, nu?

Trebuia totuşi să recunoască faptul că imaginea nu o dezgusta chiar atât de rău cum s-ar fi cuvenit. El o privi cu un aer exasperat.

— Cu tine nu se ştie niciodată, aşa-i?

Enervantul ei soţ părea mulţumit de sine, iar Madame Sandrine chicoti.

— V-aţi ales bine soţia, domnule Blackwell. Este, cum zicem noi, *femme forte.*

Farah simţi ceva remuşcări pentru toate gândurile neprietenoase pe care le nutrise faţă de acea femeie care o întorcea, o răsucea şi înfigea ace în ea.

— Sunteţi foarte amabilă, Madame Sandrine.

— Ha! Soţul dumneavoastră ştie că nu-s deloc aşa, *n'est-pas*?

Lui Farah îi pieri zâmbetul când observă căutătura şireată pe care delicioasa brunetă i-o aruncă lui Blackwell. În minte îi veniră din nou câteva gânduri deloc prietenoase când Dorian îi oferi croitoresei o înclinare politicoasă a capului, lucru care, în limbajul lui, putea echivala cu o declarare făţişă a afecţiunii. Farah o privi pe femeie cu ochii mijiţi, dar ea nu observă, ocupată fiind să calculeze impresionanta lăţime a umerilor lui Blackwell. Oare cât de *bine* se cunoşteau? Oare îl atinsese? Oare el îi permisese să-i ia măsurile şi să-i croiască veşminte demne de fizicul lui impresionant? I se părea ciudat că, deşi se împreunase cu soţul ei, nu-i cunoştea trupul mai bine decât orice croitor sau croitoreasă care îi lucrase hainele.

El o privi pe Farah cu cea mai ciudată expresie în clipa în care ea se uită la el fără a-şi putea ascunde dezaprobarea. Îi descifrase ciudatul amestec de curiozitate şi suspiciune de pe chip? Ticălosul se uita la ea cu un soi de

satisfacţie. Părea aproape mulţumit. Cei mai mulţi bărbaţi nici nu s-ar fi gândit să îşi însoţească nevestele la croitor şi sigur s-ar fi refugiat în vreun ziar sau în vreo carte. Nu şi Dorian Blackwell. El *urmărea,* chiar cu un anume interes, cum Madame Sandrine strângea, prindea cu bolduri, măsura şi înfăşură materialele. Uneori părea că nu se putea abţine să n-o privească pe Farah. Parcă o sorbea din ochi. O savura. Intensitatea privirii lui o nedumerea. Soţul ei. Hoţ, bandit, criminal. Ucigaş cu sânge rece. Dar ştia deja lucrurile astea. Cumva, faptul că elimina scursorile societăţii era scuzabil. Făcea să dispară oameni mult mai răi decât el: monştri, proxeneţi, asasini. Dar şi oameni ai legii? Oameni pe care era posibil ca ea să-i fi cunoscut şi cu care poate chiar să se fi împrietenit.

Îşi aminti de prima lor discuţie, în biroul lui de la Ben More. Descrierea cumplită a torturilor crunte la care el şi Dougan fuseseră supuşi când erau mici. „Iar acei gardieni m-au chinuit la fel”. Farah se strădui să îşi controleze emoţiile şi să îl privească în ochi. În ochiul rănit sclipeau scântei albăstrii. Se citeau acolo lucruri pe care el nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare. Nu suporta să fie atins. Avea mereu nevoie să deţină controlul. Era greu de imaginat că prădătorul puternic şi mortal din faţa ei fusese cândva doar un băieţel, cu atât mai puţin un băieţel chinuit şi vulnerabil. Despre bărbaţii ca Blackwell era mai uşor să crezi că se născuseră aşa cum era acum, nişte forţe ale naturii. Poate că, prin cine ştie ce minune, apăruse pe acest pământ în acest corp puternic şi matur, rodul unui întuneric mistic şi atotputernic.

Dar nu era deloc aşa, îşi spuse Farah, cu o apăsare în piept. Era un produs al propriului său trecut, la fel cum era şi ea. Sau poate chiar mai mult decât ea, căci îşi petrecuse anii copilăriei simţindu-se neajutorat, rănit şi speriat. Apelase la o strategie inteligentă şi îşi gândise răzbunarea, şi-o construise în jurul răzbunării ei, pentru ca ea să nu se poată rupe de el dacă dorea cu adevărat să se răzbune. Dorian Blackwell nu era omul care să curme inutil o viaţă. Acei gardieni pe care recunoscuse să îi ucisese probabil îi

chinuiseră şi pe Dougan, şi pe nenumăraţi alţi băieţi încarceraţi. Oare câţi dintre acei băieţi erau nevinovaţi, cum fusese şi Dougan? Dacă aşa stăteau lucrurile, Farah nu doar îi înţelegea acţiunile, ba chiar i le aproba, într-un fel. Ştia că nu era bine să simtă aşa, dar nu reuşea să îl condamne pentru ceea ce făcuse. Ciudat era că o deranja mai mult felul în care se purta cu Madame Sandrine decât faptul că omorâse trei oameni. În ce soi de femeie se transforma?

— Tatăl lui Madame Sandrine, Charles, e croitorul meu, explică el, cu un zâmbet plăcut în colţul buzelor. Am fost amândoi o vreme Newgate. Îi cunosc familia de ceva timp, inclusiv pe Auguste, soţul lui Sandrine, continuă Dorian, accentuând cuvântul „soţul”.

Înainte să se apuce de croitorie, familia mea se ocupa cu contrabanda, spuse Madame Sandrine cu mândrie. Dar tata a fost rănit într-o acţiune a poliţiei şi trimis apoi la închisoare. Mi-a povestit că n-ar fi supravieţuit într-o închisoare englezească dacă nu ar fi fost Fraţii Inimă Neagră. După ce şi-a ispăşit pedeapsa, Monsieur Blackwell a cumpărat şi ne-a închiriat acest palat din West End, iar acum suntem printre croitorii de elită ai oraşului. Singura plată pe care o acceptă sunt serviciile pe care tatăl meu i le oferă şi, de acum, cele pe care eu vi le ofer dumneavoastră, Madame Blackwell.

— Mulţumesc, murmură Farah regretând furia pe care o îndreptase, în gând, către franţuzoaică.

Uite cum începea să-l considere mai curând un filantrop decât un filistin. Oare o corupsese cumva şi pe ea? Sau vedea, în sfârşit, adevărul? Că Inimă Neagră din Ben More avea, de fapt, o inimă mare.

— Cred că rochia aceasta îi va uimi pe aristocraţi şi-i va înnebuni de invidie şi dorinţă, anunţă Madame Sandrine cu încântare.

— Mă bucur că nu e purpurie, ca toate lucrurile cu care te înconjori, îi spuse Farah soţului ei, în timp ce-şi privea în oglindă imaginea complet transformată.

Rochia din mătase albastră evoca cerul nopţii, îi

cuprindea pieptul şi talia în falduri, apoi curgea de pe şolduri precum o cascadă. Madame Sandrine îi aruncă lui Blackwell o privire peste umăr.

— Ce nimerit ca nuanţa ta preferată să fie cea a sângelui!

— Nu şi pentru ea, bombăni Dorian.

Croitoreasa ridică dintr-o sprânceană, dar nu comentă.

— *Voilà!* Cam asta e tot ce ne trebuie pentru azi, Madame Blackwell. Vor fi toate gata până mâine-dimineaţă. Până atunci vă ofer această superbă rochie gri cu mici trandafiri roz care vă va aduce un pic de culoare în obraji.

— *Mulţumesc,* Madame Sandrine. Îmi cer scuze că v-am răpit atât de mult timp.

— Nicidecum! La noi în atelier, timpul stă în loc pentru Dorian Blackwell şi, de-acum, şi pentru a lui *femme,* spuse Sandrine în timp ce aduna de pe jos faldurile de materiale. Apoi o ajută pe Farah să îşi scoată rochia, lăsând-o doar în corset şi lenjerie. Vă aduc imediat câteva piese de lenjerie.

— A, nu, nu e nevoie, protestă Farah. Am o mulţime de piese respectabile care…

— Da, adu-le, interveni Dorian. Dar să fie doar dintre cele mai bune.

— Fără doar şi poate. Într-un cuplu abia căsătorit, ultimul lucru pe care un soţ vrea să-l vadă e lenjeria *respectabilă.* Croitoreasa îi aruncă lui Farah un zâmbet lasciv. Am exact ce trebuie ca patul amantei să rămână gol şi rece.

Ieşi din încăpere, luând cu ea şi rochia albastră. Patul amantei? Farah se uită spre Blackwell. Doar nu şi-ar lua vreodată amante! Nu, nicidecum. Cu greu reuşea să o mintă. Dar în viitor? Dacă avea să înceapă să aibă dorinţe sexuale pe care ea nu avea să le poată satisface? Dacă urma să găsească pe cineva a cărei atingere să nu-i provoace repulsie? Simţi deodată că, din colţul întunecat unde stătea soţul ei, răzbate ceva luminos. O privire nu chiar plină de veselie şi bucurie, dar cumva diferită de aerul lui obişnuit, rece şi calculat. Un soi de relaxare… Sau să

îndrăznească, oare, să o ia drept jovialitate?

— Nu-mi spune că te distrezi, îl preveni ea.

Rânjetul lui se lărgi într-un zâmbet.

— Crede că ai un harem de amante.

— Aşa cum cred că ai punctat şi mai devreme, e o idee preconceptă destul de răspândită.

— Sunt sigură că Madame Sandrine ar candida cu plăcere la un loc în harem, mormăi Farah.

— Devii cam geloasă, nevastă.

Simţi insinuarea din vocea lui ca o mângâiere care-i alinta tot trupul, coborând până în pantalonaşii ei perfect respectabili.

— Nu te flata singur!

Nu era geloasă. Totuşi, era nevoită să o recunoască, ideea că nu ar putea satisface un soţ precum Inimă Neagră din Ben More îndeajuns cât să-l ţină departe de alte femei o rănea mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— Am multe păcate, dar de flatat singur chiar nu mă flatez.

O undă de amuzament răzbătea din glasul lui, iar Farah se abţinu să nu îi arunce un zâmbet ameninţător.

— Dacă acesta ar fi singurul tău păcat, ai fi un om cinstit şi plin de virtute, glumi ea, privind în jos ca să-şi ascundă satisfacţia.

— Nu erai neapărat în căutarea unui bărbat plin de virtute când m-ai găsit, spuse el încet.

Ea scoase o exclamaţie de prefăcută revoltă şi aruncă în el cu un ciorap făcut ghem, pe care el îl prinse.

— Ştii prea bine că nu eu te-am găsit! M-ai luat prizonieră!

— Aşa zici tu că a fost?

— Aşa *a fost,* insistă ea.

— Din ce-mi amintesc, eu am fost cel captivat când ne-am văzut prima dată, spuse el. Chiar neajutorat, pot spune.

Farah râse.

— Nu face pe fermecătorul! Nu te prinde.

Scânteia din ochiul lui albastru se transformă în

sclipire, iar linia buzelor urcă într-un… ca să vezi, era aproape un zâmbet adevărat!

— Nimeni nu m-a mai acuzat până acum că sunt fermecător.

— Nu mai spune!

Cerule, nu cumva flirtau? Foşnetul fustelor anunţă sosirea lui Madame Sandrine.

— Poftim! După cea mai nouă modă de la Paris. Alesese o cămăşuţă din dantelă extrem de subţire, într-o nuanţă pală de lavandă, asortată cu tot ce trebuia, de la corset la pantalonaşi, ciorapi şi jartiere, plus cămăşi de noapte care, la cât de puţin acopereau, aproape că nu îşi meritau numele. Această piesă merge cu aceşti ciorapi şi…

— Împachetează câte o bucată din fiecare, ceru Dorian.

Farah se gândi că expresia de pe chipul ei era, probabil, la fel de uluită ca a modistei.

— Dar asta-i o mică avere… o grămadă de bani pe nişte piese de lenjerie de care nu am nevoie.

— Ca să vezi, întâmplător chiar am o mică avere de cheltuit pe lenjerie.

Râsul lui Madame Sandrine o făcu pe Farah să strângă din dinţi, îşi alese o rochie de noapte lungă, din dantelă neagră. Nu-i scăpă încordarea bruscă de pe chipul soţului ei. Poate aceste piese aveau să-l împingă iar dincolo de limite şi aveau să-l facă să o „întineze” din nou. Farah roşi când se imagină purtând nimic altceva decât acea bucată de dantelă neagră, atrăgând privirea plină de dorinţă a soţului ei. Acea rochie de noapte era mai indecentă decât un trup gol. Era ceva ce-ar purta o amantă. Sau o prostituată. Un gând cumplit îi veni în minte, iar Farah gemu, lăsă dantela să-i cadă şi îşi acoperi ochii cu mâinile. „Prostituată”.

— Gemma, şopti ea.

O podidiră lacrimile când se gândi la tot ce suferise, probabil, acea femeie de la dispariţia ei. Farah îi promisese bietei prostituate că avea să fie acolo înainte de-a fi eliberată. Îi promisese că avea să o ajute să scape din

ghearele lui Edmond Druthers. Fusese atât de ocupată, de drogată, răpită şi apoi măritată, că uitase complet de Gemma.

— Ce-am făcut?!

— Ce tot spui? Vocea lui Dorian era aproape, alertă, îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

Farah îşi descoperi încet faţa şi îl privi pe bărbatul impozant dinaintea ei. Undeva, în străfundul conştiinţei sale, răsări un gând întunecat. *Soţul* ei era nimeni altul decât faimosul şi formidabilul Inimă Neagră din Ben More. Numele lui îi făcea să tremure de frică pe cei mai duri infractori, ca să nu mai pomenim despre trăsăturile ameninţătoare şi statura incredibilă.

Spera ca proscrisul ei soţ să fie dispus să-şi pună priceperea la dispoziţia ei. Trase aer în piept şi se pregăti să rostească acele cuvinte ce i-ar pecetlui pactul cu diavolul.

— Dorian, am nevoie să mă ajuţi.

*

O aură tăcută ridică şi cele mai fine fire de păr de pe spinarea lui Dorian în timp ce urmărea cu atenţie docurile urât mirositoare ale Londrei. N-avea timp pentru aşa ceva. Nici nu-i făcea plăcere să o aducă pe Farah aici. Pericolele cartierului Wapping nu se comparau cu cele ale cartierului Whitechapel, dar era nerealist să-ţi aduci aici cele mai importante avuţii şi să te aştepţi să rămâi cu ele. Cel puţin nu la acea oră a dimineţii, când piraţii şi contrabandiştii luau în stăpânire malurile Tamisei.

Trei lucruri îl ajutau să meargă liniştit, în timp ce păşea pe Wapping High Street alături de Farah. Unul era faptul că-l ştia pe Christopher Argent, cu al lui păr arămiu şi cu umeri laţi, de cealaltă parte a lui Farah. Asasinul londonez al lui Dorian avea ochi de vulturi şi reflexe de mangustă. Era imposibil ca vreo ameninţare să ţâşnească din umbră fără ca Argent să n-o anticipeze. Al doilea lucru era prezenţa lui Murdoch alături de Farah. Deşi greoi şi

destul de în vârstă, se descurca bine cu pistoalele. Dorian prefera să se recurgă la pistoale doar ca ultimă variantă, căci zgomotul lor îi alerta, de regulă, pe poliţai. Şi nu de asta avea nevoie în seara asta. Sau vreodată. Iar al treilea şi cel mai important lucru era că el era Dorian Blackwell şi avea sub control peste jumătate dintre contrabandiştii şi piraţii de pe malurile Tamisei. Era lumea lui. Nu pentru că aici îi era locul, ci pentru că o stăpânea. Oricine le-ar fi ieşit în cale i-ar fi datorat loialitate, bani sau sânge. Iar dacă cineva încerca să i se pună-n drum, el urma să-şi ceară ce i se datora. Dacă Tamisa era o apă a murdăriei şi a scursorilor, Wapping High Street era un munte de cărămidă şi piatră.

Cele mai multe dintre construcţiile de aici erau foste depozite şi manufacturi gata să cadă, cărora noua revoluţie industrială le anulase menirea. Lumina lunii nu pătrundea niciodată pe aleile înguste sau pe străzile ce dădeau spre docuri. Era locul ideal al celor care trăiesc în umbră. Al celor ca el.

Dorian îşi privi soţia. Buclele ei nestăpânite străluceau în lumina lunii ca un far argintiu pe fundalul cenuşiu, prea puţin ascunse de întuneric. N-ar fi trebuit să o ia cu el. Ar fi trebuit să insiste să rămână în siguranţă. N-ar fi trebuit să fie cu toţii în acel loc, căutând prostituate fugare. Vorbiseră cu mai bine de o duzină de fete pe drumul dintre aleea Queen’s Head şi locul unde se aflau acum. Farah le oferise bani, haine şi chiar adăpost în schimbul informaţiilor despre prietena ei Gemma Warlow.

Dorian nu înţelegea de ce se încăpăţâna în acea misiune. Prostituate de salvat erau nenumărate. Prea mulţi orfani şi ştrengari de adăpostit. Prea mulţi flămânzi şi nenorociţi de hrănit. Era posibil ca, după toate eforturile lor, prostituata să dea fuga înapoi la stăpân în clipa în care rănile şi vânătăile i se vindecau, iar el o chema spăsit, cerându-şi scuze.

Dorian îl cunoştea şi-l detesta pe Edmond Druthers de ani buni. Individul era echivalentul deşeurilor toxice adunate pe malul apei, la reflux. Nimeni nu-l voia, dar

nimeni nu ştia cum să scape de el.

La naiba, ce pierdere de timp!

Dar supărarea lui Farah şi lacrimile ei îl făcuseră să se dea bătut. Dorian ştia deja de ceva vreme că nu-i putea refuza nimic. Nici măcar această misiune nebunească.

Christopher Argent îi tot arunca lui Farah priviri neîncrezătoare. Albastrul ochilor lui reflecta văpaia din jur precum ochii unei pisici. Dorian înţelegea foarte bine de ce Argent îndrăznea să facă asta în prezenţa lui. Întâi şi-ntâi, Christopher Argent era un ucigaş şi un mercenar de primă clasă, fără inimă şi fără frică. În al doilea rând, pentru majoritatea bărbaţilor închişi la Newgate, zâna lui Dougan era un fel de creatură mitică, prea frumoasă şi prea scumpă la vedere ca să fie a unui om de rând. Poate doar o născocire a imaginaţiei care reuşise să bântuie minţile prizonierilor. Să o privească pe această femeie era ca o fantezie devenită realitate, în timp ce în perioada detenţiei fusese un simbol a tot ce e frumos, bun şi milos. Pentru un bărbat ca Argent, născut în detenţie, prezenţa ei putea să schimbe din temelii nişte principii cinice adânc înrădăcinate. Însă, judecând după privirea curioasă, dar, în acelaşi timp, calculată a lui Argent. Dorian înţelese că era posibil să se fi înşelat. Se ştiau de 17 ani, şi, chiar după atâta amar de vreme, tot nu ştia aproape nimic despre individ, în afară de faptul că era capabil să ucidă fără ezitare şi că îi era loial până în pânzele albe.

Farah nici nu îl observa, absorbită de misiunea în care se implicase pentru a-i veni în ajutor Gemmei. Ignora şi zgomotul făcut de muncitorii beţi de la docuri care-şi cheltuiau bruma de bani pe câte-o cordeală ieftină, abordând femeile de stradă suficient de curajoase sau de disperate să li se ofere hoţilor, contrabandiştilor sau piraţilor. Dădea dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, stătea de vorbă cu acele femei fără teamă şi fără să le judece. Pe unele chiar le cunoştea şi le spunea pe nume. Stăteau de vorbă ca nişte doamne absolut respectabile care se întâlnesc întâmplător în parc, nu într-un focar de mizerie şi, în unele cazuri, de boli.

Din păcate, ancheta lui Farah nu dădea rezultate, şi, cu fiecare pistă care nu ducea nicăieri, umerii îi deveneau tot mai împovăraţi şi speranţa din privire i se topea. Prezenţa lui Blackwell şi a lui Argent fusese garanţia că fetele aveau să vorbească, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit să o refuze de faţă cu ei, însă părea că Gemma Warlow era de negăsit.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva Druthers a omorât-o, zise Farah îngrijorată. Ar fi numai şi numai vina mea.

— Cum Dumnezeu ar fi vina ta? întrebă Dorian, cu ochii la doi marinari care stăteau rezemaţi de zidul unei clădiri abandonate.

Aşteptau, probabil, sosirea unui transport de marfă de contrabandă şi băgau în buzunar banii care, în mod normal, ar fi trebuit plătiţi statului sub formă de taxe de import. Nu era unul dintre transporturile lui. Următorul pe care îl aştepta avea să sosească tocmai din Orient, cam într-o săptămână. Dorian îi auzi şoptindu-i speriaţi numele şi ştiu că cei doi n-aveau să le facă probleme. Dar nu îi plăcu felul în care o priveau pe soţia lui, aşa că îi ţintui cu privirea până când lăsară ochii în jos, găsind deodată ceva interesant de studiat la ghetele lor.

— Când am plecat cu Morley de la Scotland Yard, i-am spus Gemmei că o să mă întorc a doua zi dimineaţă şi-am s-o ajut să facă un plan să scape definitiv de Druthers. Când a văzut că nu apar, cred că s-a simţit cumplit de… Ia stai aşa! Se opri, iar însoţitorii săi făcură la fel. Farah se întoarse spre Dorian. Ochii ei care până mai devreme erau larg deschişi şi uzi de lacrimi se mijeau acuzator. Nu e vina mea ce s-a întâmplat. E vina ta!

Argent îşi mască zâmbetul cu ajutorul gulerului înalt al hainei lungi şi negre, dar Murdoch nu se feri să pufnească în râs. Dorian clipi nedumerit.

— Nu înţeleg de unde şi până unde ar fi vina mea.

— Dacă nu mă răpeai, aş fi ajuns la întâlnirea cu ea. Mi-aş fi respectat promisiunea.

— La fel de bine puteai fi omorâtă în drum spre

muncă, îi reaminti el sec. Ştii că s-a pus un preţ pe capul tău, da?

— Da, dar poate că Gemma Warlow e ucisă chiar în clipa asta. E viaţa mea mai importantă ca a ei? îl provocă Farah.

— Pentru mine este.

Trei perechi de ochi se holbară în beznă, iar Dorian susţinu semeţ privirile uimite. Ar fi călcat peste o sută de cadavre de Gemma Warlow dacă asta însemna s-o salveze pe Farah şi nu-i era câtuşi de puţin ruşine de asta. Expresia de pe chipul ei trecu de la şoc la dezaprobare, iar Dorian înţelese că cel mai înţelept lucru ar fi să îşi ţină gura.

— Aud c-o căutaţi pe Gemma, spuse o voce dinspre scările ce duceau spre Hangman's Pub.

Farah uită imediat că era furioasă şi se grăbi pe scări, spre o femeie brunetă între două vârste, îmbrăcată în zdrenţe.

— Da! Pe Gemma Warlow. Aţi văzut-o?

Cu un gest calculat, femeia îşi dădu la o parte părul care-i cădea în ochi. Îi privi pe Farah şi Dorian şi întrezări o oportunitate.

— Ce treab-ai cu ea, Inimă Neagră? întrebă ea. Cu toţii am vrea să ştim cât de adânci îţi sunt buzunarele. Şi ştii că aici, la docuri, niciun răspuns nu e pe degeaba.

Dorian se apropie de ea, scoase o monedă din buzunar şi i-o arătă.

— Pentru atâta bănet, mi-aş trage-o cu voi toţi, cu tuspatru, zise ea, cuvintele sugestive redându-i lăcomia şi dorinţa.

Dorian îşi reprimă sentimentul de repulsie şi se întrebă cât timp trecuse de când individa nu se mai spălase. Probabil nu reuşea să atragă decât clienţii orbi sau absolut disperaţi. Vârsta şi uzura îşi lăsaseră urmele pe pielea ei şi în dinţii stricaţi.

— Zi-mi ce ştii despre Warlow, îi reaminti el.

Prostituata ridică din umerii numai piele şi os.

— Are faţa prea distrusă să mai lucreze, aşa că ţine de şase pentru un transport de-al lui Druthers. Trebe să

trimită pe cineva după el la Queen’s Head Pub când vine transportul.

Dorian încercă să ignore geamătul îngrozit al lui Farah.

— Unde? întrebă el.

Femeia arătă cu degetul înspre râu, acolo unde Brew House Lane dădea direct în Docul Călăului.

— Excelent.

Îi azvârli femeii moneda promisă.

— Ai grijă, Inimă Neagră! strigă târfa prinzând moneda. În noaptea asta străzile-s pline de oameni în haine negre şi cu arme albe. D-aia toată lumea stă înăuntru, la adăpost.

— Să sperăm că o să şi rămână la adăpost şi n-o să-mi stea în cale, replică Dorian.

Râsetele femeii se transformară într-o tuse cumplită.

— Când o să vă vadă pe tine şi pe Argent, o să creadă toţi că-ncepe războiul.

— Dacă era pe-aşa, aş fi avut o armată întreagă cu mine. Dorian porni mai departe, în speranţa că aveau să ajungă la Warlow înainte de sosirea transportului pe care-l pândea. Ţine-te departe de Docul Călăului, pentru orice eventualitate, îi mai aruncă peste umăr femeii.

Farah se grăbi să îl prindă din urmă, iar el încetini ca ea să-l poată ajunge.

— Docul Călăului? întrebă ea. Sună terifiant.

— Nu mai e folosit în scopurile iniţiale, spuse Dorian, încercând să o liniştească. Aici, erau spânzuraţi piraţii şi contrabandiştii, cu secole în urmă, şi lăsaţi la vedere, ca să le servească drept lecţie celorlalţi. Practica asta a dispărut.

— Iar acum tocmai acel loc e folosit pentru contrabandă?

Dorian rânji.

— Avertismentele nu au funcţionat. Infractorii l-au considerat o provocare. Zona Wapping şi în special acel doc au devenit de atunci epicentrul pieţei negre.

Când ajunseră în dreptul cheiului, iar în loc de piatră călcau acum pe scânduri, Dorian făcu un semn din cap

către Argent, care dispăru în beznă pe o alee lăturalnică, într-o tăcere aproape mistică. Docul era paralel cu fluviul şi suficient de lat ca să încapă acolo un vagon de marfă sau o mână de oameni. Din el porneau pontoane mai mici de care stăteau ancorate fel şi fel de ambarcaţiuni ce se clătinau pe suprafaţa ca o panglică neagră a Tamisei. Legea prevedea ca pontonul cu care se termina acel doc să rămână gol, cum şi era, de altfel, în acele clipe. Numai că noapte de noapte ambarcaţiuni întunecate şi bărbaţi şi mai întunecaţi făceau din el punctul lor de intrare pe piaţa comercială a Londrei.

— Cred că o văd. Uite-o!

Farah arătă înspre o stivă de cutii acoperite cu o bucată de pânză de vele ce bloca aproape jumătate din doc. În vârful stivei stăteau un băieţel de vreo opt ani şi o siluetă înăltuţă de femeie, zgribuliţi unul într-altul din cauza răcorii.

— Rămâi lângă mine până îţi spun eu altceva. S-a-nţeles? îi spuse Dorian soţiei sale.

Ea se întoarse să-l privească, iar el fu uimit când văzu ce răzbătea din frumoşii ei ochi cenuşii. Recunoştinţă. Încredere.

— Desigur, îi promise ea.

Pentru o clipă, Dorian se simţi pierdut în privirea ei. Până la urmă, poate că nu era chiar o pierdere de vreme. Murdoch îşi drese vocea.

— Piciul ne-a văzut deja şi a luat-o la sănătoasa, îl preveni el pe Dorian. Cred că o să avem foarte curând musafiri nepoftiţi.

Dorian îşi dezlipi privirea de soţia lui. Îi distrăgea prea mult atenţia. Trebuia să fie atent şi nemilos. Îi blestemă, a câta oară, prezenţa. Ea insistase că Gemma nu ar merge cu el dacă n-ar vedea-o şi pe ea. În acelaşi timp, era şi singura dintre ei care o putea recunoaşte. Chiar şi aşa, Dorian simţea că ar fi fost mai bine s-o ia pe târfă pe sus şi să o ducă la Farah. Cum de reuşea nevasta asta a lui să-l convingă să facă lucruri atât de nesăbuite? Va trebui să se gândească serios la asta după această noapte.

Stiva de cutii era pe o alee dosită, la distanţă de felinarele cu gaz care se chinuiau să lumineze pontonul. Silueta sări şi se pregăti să o ia la fugă.

— Gemma! strigă Farah. Gemma, stai!

Silueta îngheţă, iar Farah întinse mâna, deşi femeia era prea departe ca să o poată atinge.

— Doamnă Mackenzie? Ce faceţi aici? rosti o voce subţire şi şocată ce ieşi dintre buzele umflate şi crăpate ale femeii.

Farah grăbi pasul şi ajunse lângă prietena ei, în ciuda ordinelor pe care i le dăduse Dorian. Cele două femei se prăbuşiră una în braţele celeilalte, ambele uşurate, dar în feluri diferite. Prostituata era mai înaltă şi mult mai solidă decât Farah. Cu toate acestea. Dorian fu uimit să vadă cum soţia lui o trage pe cealaltă la pieptul ei şi o ţine strâns, cu un gest matern. Nu părea să-i pese nicio secundă de rochia-i nouă şi frumoasă sau de faptul că femeia avea în păr urme de sânge închegat. Gemma fu cea care vorbi prima:

— Ce de griji mi-am făcut pentru dumneavoastră! N-aţi spus la nimeni că plecaţi, doamnă Mackenzie.

— Ţi-ai făcut griji? Draga de tine… spuse Farah, mângâindu-i părul şi murdărindu-şi, astfel, mănuşa de mătase. Şi nu mă mai cheamă Mackenzie, de-acum sunt doamna Blackwell, adăugă ea, privind scurt înspre Dorian.

— Blackwell? De la Dorian Blackwell? Dacă v-aţi luat cu Inimă Neagră din Ben More, io-s ducesa de York! Gemma se desprinse din îmbrăţişare şi se holbă la Dorian cu ochiul care nu-i era umflat, de parcă abia atunci i-ar fi observat prezenţa. Să fiu a naibii! exclamă ea.

— Excelenţă!

Dorian înclină capul în timp ce-i făcea o evaluare mentală a rănilor.

— Of, Gemma! Uite ce ţi-a făcut nemernicul ăla!

Farah îi dădu părul castaniu la o parte de pe răni, cu gesturi delicate. Druthers nu lăsase neatinsă nicio părticică din faţa sărmanei femei. Dorian se simţi cuprins de o furie întunecată şi, în acelaşi timp, de respect pentru acea

femeie puternică.

— Da cum se face că o aşa doamnă l-a prins în laţ pe afurisitul de Dorian Blackwell? Puteam să pun pariu că l-aţi făcut pe Morley să vă mănânce din palmă!

— Mai bine-am pleca acum, dacă nu vrem să dăm de necaz, îi sfătui Murdoch.

— Vii cu noi, îi spuse Farah Gemmei, luând-o de braţ. Te luăm de aici.

Gemma se retrase din strânsoarea blândă şi privi cu teamă în ochiul cu probleme al lui Dorian.

— E mai bine dacă nu vin, fată bună. N-ai vrea să-l asmuţi pe Druthers pe urmele tale. Deja s-a umplut de draci că ai ajuns la mine data trecută.

— Nu sunt o fată! protestă Farah. Suntem de-o seamă.

Gemma făcu un pas în spate când Farah încercă din nou să o prindă de braţ. Dorian nu putu îndura să vadă expresia de confuzie îndurerată de pe chipul soţiei lui. El, unul, îi citise prostituatei gândurile înainte de a le da glas.

— Ba nu suntem, spuse femeia. Sunt bătrână ca viaţa şi sătulă de jocul ăsta. Nu mai sunt bună nici să mi-o trag.

— Gemma, nu vorbi aşa! insistă Farah. Refuz să mă las şocată.

Prostituata făcu încă un pas înapoi.

— Ba aşa e. Druthers nu dă niciodată la faţă când crede că mai poate scoate bani de pe urma ta.

Farah nu voia să se lase.

— Gemma, vino cu noi chiar acum! Trebuie să ne grăbim! Plecăm *acum.*

Gemma clătină din cap.

— Încotro?

— La mine acasă, desigur. Acolo o să primeşti adăpost şi mâncare. Vei fi în siguranţă.

— Şi p-ormă? Cum o să fac bani? Nu vreau să trăiesc din pomeni. Cine-o să-i dea de lucru uneia ca mine? Tu?

— Da, sigur că eu, îi spuse Farah. Văzu expresia de neîncredere de pe chipul Gemmei şi continuă să vorbească: Tata mi-a lăsat o casă şi am nevoie de personal.

Gemma flutură din mâini. De la cât vorbise, tăietura din buză i se redeschisese, dar ea nu observase.

— Io nu ştiu altceva decât să stau pe spate şi să desfac cracii. Ce-o să faci cu o târfă-n casă? Plecaţi de-aici până nu se lasă cu vărsare de sânge.

Doar cineva dornic să încheie socotelile cu viaţa ar fi îndrăznit să vorbească astfel în prezenţa lui, iar Dorian văzuse acea dorinţă în ochii aproape stinşi ai Gemmei.

— Gemma, *te rog*! o imploră Farah, cu vocea tremurând din cauza confuziei şi a lacrimilor. Te rog, vino cu mine! N-aş suporta să te las aici.

Pledoaria ei disperată şi plină de frustrare îl sfâşia pe Dorian. Făcu un pas în faţă, dar se opri când prostituata se retrase, înspăimântată.

— O să te trimitem la Ben More ca să te vindeci, spuse el încet, încercând să nu o înfricoşeze şi mai rău pe biata femeie. Cât vei fi acolo, Walters o să-ţi arate rostul prin bucătărie. După ce ne terminăm treburile la Londra, o să venim şi noi.

Privirea plină de adoraţie pe care i-o aruncă Farah îi făcu inima să bată mai puternic. Îşi simţea pieptul plin de fluturi ce băteau delicat din aripile multicolore. Gemma Warlow îl privea cu o expresie cu totul diferită de a soţiei lui. În ochii ei se citea scepticismul său, mai bine spus, o neîncredere deplină.

— De ce? De ce-ar vrea cel mai bogat tâlhar din Anglia să-şi puie pielea în saramură pentru una ca mine? Lumea nu te ştie de milos, Blackwell.

Dorian îi susţinu privirea, dar nu fu în stare să-i răspundă. Aşa că se uită la Farah, care îşi împreunase mâinile, plină de speranţă. Ea era singurul motiv. Singurul lui motiv.

Pentru orice.

Un fluierat îl avertiză pe Dorian că aveau companie, şi la scurtă vreme se auzi un zgomot de paşi grei.

— Dacă nevastă-ta are chef de o păsărică, Blackwell, va trebui să scoată banul, ca orice alt client.

Dorian şi Murdoch se întoarseră spre locul de unde se

auzise vocea dogită. Edmond Druthers era un şobolan de canal cu pretenţii de mare mahăr. Dincolo de faptul că şi semăna fizic cu un şobolan, era respingător, mirosea ca o pubelă şi avea acel instinct de supravieţuire datorită căruia reuşea să troneze în vârful grămezii de rahat din care era formată lumea lui. Druthers nu venise de unul singur, în urma lui păşeau trei marinari cu umeri laţi, toţi trei înarmaţi.

— Să nu te-apropii de ea! ordonă Farah, aşezându-se ca un scut în faţa Gemmei.

Dorian se postă în faţa soţiei lui. Nu era nevoie să-i spună lui Murdoch să le adăpostească pe cele două femei în spatele stivei de cutii. Îl auzi cum îşi armează pistolul. Ştia că avea şase gloanţe pregătite pentru cei patru bărbaţi. Dorian se retrase undeva între cutii şi zid, creând un fel de fundătură. În acea poziţie, nu putea fi atacat de mai mult de doi indivizi în acelaşi timp şi, în afară de situaţia puţin probabilă în care el însuşi ar fi făcut ceva nesăbuit, n-avea cum să fie înconjurat. Când femeile fură duse la adăpost, Dorian făcu repede socoteala. Numără trei arme. Vedea cuţitul din mâinile unui individ pe nume Bone şi o bâtă ţinută de un marinar pletos de origine sud-africană sau islandeză. Iar dacă Druthers era un şobolan infect, atunci monstrul de lângă el, care-şi mângâia ameninţător maceta, era un urs, nici mai mult, nici mai puţin. Un individ uriaş, ciolănos, numai muşchi. Dimensiunile lui nu îl impresionau pe Dorian, căci ştia prea bine reputaţia bărbatului. George Perth era unul dintre cei mai letali oameni. Când Druthers aflase că Inimă Neagră din Ben More intrase pe teritoriul lui, îşi scosese la luptă cea mai letală armă. Era genul de luptă de la care nimeni nu dădea înapoi. Dacă era ca vreunul dintre cei patru să aibă un pistol, acela ar fi fost, fără îndoială, Druthers. Pe de altă parte, dacă aştepta un transport, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să tragă focuri de armă şi să alerteze sticleţii. Dorian nu avea de ales, trebuia să rişte totul pe acest raţionament.

— Domnilor, îi salută el ironic.

— Ai venit să-mi adulmeci femeile, Blackwell? lătră Druthers, cu un accent ce-i trăda originile umile, indicând spre Farah şi Gemma.

Nu-ţi ajunge a ta?

— Am o propunere pentru tine, spuse Dorian, încercând să folosească un limbaj pe înţelesul şobolanului nemernic.

Druthers le făcu semn lui Bones şi pletosului să facă scut în faţa lui, iar ei se conformară.

— Şi de ce-aş negocia cu un individ prins la înghesuială şi cu două târfe? Dacă-l dobor pe regele interlopilor din Londra, nu va mai trebui să mişc un deget, şi toate docurile vor fi ale mele.

O umbră se mişcă dinspre străduţa întunecată, iar Dorian mai făcu câţiva paşi în spate, ca să îi atragă pe borfaşi înspre el.

— În locul tău, mi-aş calcula cu atenţie mişcările, Druthers, îl avertiză el cu acel calm de gheaţă care pusese pe fugă o mulţime de atacatori. E posibil ca povestea asta să se încheie cu moartea ta.

Bones şi tovarăşul lui se apropiară şi mai mult, aruncându-şi însă priviri din care răzbătea un strop de îngrijorare.

— Nu vezi prea bine cu ochii ăia ciudaţi ai tăi, Blackwell! spuse Druthers privind spre cele două femei care avuseseră înţelepciunea să rămână la adăpost. Păşi în spatele celor două gorile, în timp ce namila cu maceta mergea alături de el, ca o santinelă uriaşă. Să-ţi zic ce văd eu, continuă Druthers. Văd două târfe de doi bani care ar trebui să primească o lecţie.

— Perfect de-acord cu tine, replică Dorian, punându-şi mâinile la spate şi oferindu-şi pieptul pe post de ţintă.

— Târfa mea e prea urâtă pentru noi patru, spuse Druthers, umezindu-şi cu limba buzele crăpate şi privind spre Farah. Dar, imediat ce voi scăpa lumea de Dorian Blackwell, târfuliţa ta frumuşică şi strâmtă o să caute pe altcineva care s-o călărească.

Unii oameni simt flăcările scurgându-se prin ei în

momentul în care ştiu că sunt pe cale să ucidă. Pielea li se înroşeşte, încep să transpire, muşchii li se încing, iar văpaia arde şi cea mai mică urmă de logică şi control. În cazul lui Dorian, totul devenea de gheaţă. Gheaţa îi întărea muşchii şi-i pocnea prin vene, îngheţând tot ce-l făcea viu şi uman. Se extindea, umplea spaţiile goale şi le întărea pe cele fragile. Amorţea orice durere sau suferinţă. Răceala îl menţinea alert. Fioros. Cu atâţia adversari în faţă, lupta trebuia să se încheie repede. În clipa în care un trup cădea la pământ, altul trebuia să-i urmeze degrabă. Nu putea să rişte ca vreunul să se ridice şi să reia atacul. Nu putea irosi timpul pedepsind sau rănind.

Loviturile letale. Vene secţionate. Fără supravieţuitori.

Bones se năpusti asupra lui, iar lama cuţitului îi ţintea beregata. Dorian se ghemui şi scoase două cuţite lungi din tecile ascunse sub haină. Mâinile lui ţineau strâns mânerele, iar lamele erau îndreptate spre antebraţe. Se ridică brusc, întoarse lamele spre adversar şi îi străpunse mâna cu care ţinea cuţitul. Bones scăpă arma din mână, iar ţipătul său pătrunzător fu repede curmat de o nouă lovitură care îi străpunse, de data asta, gâtul. Dorian era atât de concentrat asupra celui de al doilea adversar şi asupra măciucii cu care era înarmat, încât nici nu simţi când sângele cald ce ţâşnea din arterele lui Bones îl împroşcă. Horcăind cumplit, bărbatul mai făcu doi paşi şi apoi căzu la pământ. Cu coada ochiului, Dorian zări părul roşu ca focul al lui Christopher Argent care apăru brusc de pe străduţă şi se năpusti asupra duşmanului. Cu o secundă înainte, uriaşul George Perth era în spatele lui Druthers şi îşi pregătea maceta. În secunda următoare, picioarele-i inerte dispăreau în bezna aleii. Căzuse şi el victimă faimosului ştreang al lui Argent. Dorian făcu o fentă înspre pletos, dându-i ocazia să ridice braţul drept pentru a lovi cu forţa unei locomotive cu aburi în plină viteză. Asta dacă lovitura ar fi reuşit să îşi atingă ţinta. Dorian îi aplică inamicului o lovitură de genunchi în piept, iar bărbatul rămase fără suflu şi se prăbuşi în genunchi. O lovitură de cuţit în ceafă fu de ajuns ca să îi frângă coloana cervicală.

Dorian îşi mută privirea de la trupul în cădere şi văzu că Druthers îşi scosese pistolul.

— Nu te mişca, îl avertiză tâlharul, cu ochii măriţi de groază. Nu vreau să te împuşc. O să ne-audă sticleţii.

— Şi ce propui, întrebă Dorian, înfrânându-şi dorinţa de a privi în spate ca să se asigure că Farah era teafără.

Ştia că nu-l văzuse niciodată luând o viaţă de om. Ce avea să creadă despre el?

— Dă-mi târfa înapoi. E a mea. Dă-mi-o, şi îmi văd de drum.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, răspunse Dorian clătinând din cap, ştergând cu un gest din încheietură sângele de pe lama cuţitului. N-ai cum să nu-mi dai socoteală după un asemenea atac. Nu dacă vreau să-mi menţin poziţia.

— Nu uita că încă-l am pe George lângă mine, ameninţă Druthers. E cel mai letal om din Wapping. N-ai cum să ne omori pe amândoi fără să încasezi un glonţ.

Pumnul lui Dorian strânse plăselele cuţitului, pregătindu-se pentru ce urma să facă.

— Când zici George, te referi la omul acela uriaş care era înarmat cu o macetă, nu?

Lui Druthers nu-i scăpă faptul că Dorian vorbise despre George la timpul trecut. O expresie de confuzie îi apăru pe chip şi în acea clipă făcu exact ceea ce Dorian sperase că avea să facă. Întoarse capul spre locul de-acum gol unde mai înainte stătuse matahala ce-i servise drept gorilă. În secunda în care Druthers privi înapoi, Dorian azvârli cuţitul. Lama se înfipse în umărul drept al lui Druthers cu o forţă care-l făcu pe acesta să cadă în genunchi. Ticălosul încercă să ridice pistolul spre Dorian, dar cuţitul îi blocă mişcarea, iar Dorian se năpusti asupra lui şi-l puse la pământ înainte să-i dea ocazia de a apuca arma cu cealaltă mână. Îi strivi faţa sub talpa ghetei şi, cu un şut, trimise pistolul direct în apa Tamisei. Dorian se aplecă apoi asupra peştelui, cu lama cuţitului apăsată pe beregată şi cu un genunchi pe umărul teafăr al acestuia. Lui Druthers îi curgea sânge din nas şi din gură, prelingându-i-se în ochi şi

în urechi. Individul periculos de mai devreme se zbătea acum ca un şarpe, scoţând gemete de durere. Dorian nu-şi putu înfrâna impulsul de a răsuci cuţitul în rana din umărul lui Druthers şi se înfioră de plăcere când rănitul scoase un urlet cumplit.

— O să-ţi tai beregata, îi şopti lui Druthers cu glas calm, aproape seducător. O să mă uit cum se scurge viaţa din tine, cum te zbaţi să respiri şi cum, în loc de aer, plămânii ţi se umplu cu sânge.

— Nu!

Strigătul lui Farah îi făcu mâna să se blocheze. Auzi în spatele lui paşi uşori.

— Dă-te înapoi, Farah! Lasă-mă să-mi închei socotelile cu el.

— Nu poţi ucide un om neînarmat.

— De fapt, spuse el, înţepând cu lama pielea lui Druthers, e mult mai uşor să-i ucid odată ce i-am dezarmat.

— Dorian… Lăsă şoapta numelui lui să se piardă în sunetele înăbuşite ale râului. Te rog, şopti ea.

— Te-a *ameninţat,* Farah. Nu trebuie să-i îngădui să trăiască, spuse el, şi simţi cum acea furie rece îl cuprinde din nou.

— Ar fi o crimă, replică Farah. Vocea ei suna blând în spatele lui, folosind căldura pentru a topi gheaţa, nu forţa, pentru a o sparge. Dacă-l omori cu sânge rece, acest om îngrozitor va fi încă o pată neagră asupra sufletului tău. Chiar trebuie să-i îngădui asta?

Dorian privi chipul dezgustător al lui Edmond Druthers. Ştia că n-ar vrea să-l aibă şi pe el în rândul celor care-l bântuiau în somn. Mai mult, nu voia să se întoarcă spre ea cu mâinile pătate de acest sânge dezonorant.

Îşi smulse cuţitul din umărul lui Druthers, făcându-l pe interlop să scoată încă un urlet de durere. Şi nu se opri aici. Îi secţionă tendonul braţului drept. Edmond Druthers n-avea să mai ţină vreodată o armă în mână.

— Dorian! icni Farah.

Dorian îşi şterse cuţitul de hainele lui Druthers, apoi se ridică şi îşi privi soţia.

— Nu va fi o pată, draga mea, zise el în vreme ce îşi vâra la loc cuţitele. Dar puţină murdărie în plus nu mai contează.

Strălucirea aproape nepământeană a lui Farah se intensifică în vreme ce colţurile gurii ei zvâcniră înainte ca ea să îşi poată înăbuşi râsetul şi să-şi lipească strâns buzele, afişând o expresie serioasă.

— Doamne, tare crud mai poţi fi! zise ea, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă.

— Mi s-a mai spus.

Un foc de armă se auzi în apropiere, însoţit de strigăte ce veneau dinspre Tamisa. Alte focuri de armă. Dorian o trase pe Farah în spatele lui, şi se adăpostiră amândoi în dosul stivei de cutii unde Murdoch îşi pregătea deja pistolul.

Se enervă când văzu siluetele întunecate îmbrăcate în uniforme, ai căror nasturi străluceau sub razele lunii. Târfa bătrână de la tavernă avusese dreptate când spusese că în noapte mişunau mii de umbre. Umbrele din jurul lor erau ale Poliţiei Metropolitane. O siluetă înaltă se desprinse dintre poliţişti. Purta un costum gri impecabil, accesorizat cu un aer plin de superioritate.

— Locotenente?

Pistolul lui Carlton Morley era îndreptat spre inima lui Dorian, iar degetul mângâia trăgaciul ca într-o promisiune senzuală. Din rând ieşi un malac blondin.

— Da, domnule inspector-şef!

— Arestează-i!

— Pe care dintre ei? întrebă locotenentul, privirea lui trecând de la Farah, pe care tocmai o recunoscuse, la Dorian, pe care n-avea cum să nu îl cunoască.

Privirea lui Morley nu-l săgeta pe Dorian, ci pe Farah.

— Pe toţi.

Capitolul 17

Cu mâinile împreunate în poală, Farah studia

nenumăratele diplome şi certificate din spatele impresionantului birou al lui Carlton Morley. Alături de ea, Gemma adoptase o postură asemănătoare, tăcută şi supusă.

Morley nu-şi ocupase locul pe scaunul cu spătar înalt, ci se plimba cu paşi mari prin încăpere, cu privirea aţintită asupra documentelor din mâinile ce-i tremurau de furie. Îşi descheiase nasturele de la guler şi desfăcuse lavaliera, lăsând-o să atârne pe lângă gât. Îşi dăduse jos haina, iar vesta gri îi scotea în evidenţă umerii laţi şi talia suplă. Arăta mai neîngrijit decât îl văzuse Farah vreodată. Ea simţea cum vinovăţia începea să i se insinueze pe sub piele şi în gât. Poate ar trebui să înceapă prin a-şi cere scuze.

— Carlton…

El ridică o mână ca să o reducă la tăcere, fără a se obosi să se uite la ea, rămânând preocupat de documentul oficial. Farah strânse din buze. Nu aşa şi-ar fi dorit să afle ce se petrecuse cu ea.

Se gândi apoi la soţul ei şi la bietul Murdoch, închişi în celula aflată chiar sub biroul lui Morley. Pentru ei, era un preţ uriaş să fie întemniţaţi după toate chinurile prin care trecuseră, iar ea trebuia să-şi folosească inteligenţa şi priceperea ca să le obţină eliberarea, cât mai curând posibil. Până la urmă, din vina ei se ajunsese la această situaţie. Morley azvârli documentul pe biroul său dezordonat, cu o expresie de dezgust, apoi îşi trecu o mână prin părul răvăşit.

— Spune-mi că e o glumă, îi ceru lui Farah. Sau un coşmar.

— Pot să-ţi explic totul, încercă ea să-l calmeze.

— Bineînţeles că trebuie să dai explicaţii! tună el, iar ochii albaştri aruncau fulgere. Şi poţi să începi prin a-mi spune unde *dracului* ai fost în ultimele patru zile.

— Am fost ascunsă în castelul Ben More, mărturisi ea, ridicând sprâncenele de mirare la auzul înjurăturii slobozite de Morley, care nu obişnuia să folosească un asemenea limbaj. Viaţa mea era în pericol.

— Şi acolo, la castel, te-ai… *măritat* cu nenorocitul

acesta infam de Inimă Neagră?

Farah îşi muşcă buza.

— Da.

Morley strânse pumnii şi se uită în jur, în biroul în care domnea un haos organizat de documente, rapoarte şi câteva ceasuri vechi şi complicate pe care era pasionat să le colecţioneze şi să le restaureze. Căuta un obiect pe care să-l lovească, dar nu reuşea să-şi dea seama dacă pagubele meritau deranjul şi curăţenia de după. Aşa era Carlton Morley, cel pe care Farah îl cunoştea de şase ani. Ţinea mereu cont de consecinţe. Estima riscurile şi evalua cauzele şi efectele fiecărei decizii pe care o lua.

Inspectorul-şef îşi băgă mâinile în buzunare, se sprijini de birou şi o privi încruntat.

— Te-a obligat?

— Nu.

Nu voia să îl mintă. Îşi propusese să spună adevărul.

— Te-a rănit?

— Nu.

Cel puţin, nu mai mult decât fusese neapărat nevoie, şi în niciun caz nu o făcuse deliberat.

— Te-a forţat?

— Nu, minţi ea, înghiţind în sec.

„La naiba!” Scopul ei era să plece toţi de acolo până la sfârşitul nopţii, fără ca ea să pară la fel de coruptă ca soţul ei.

— Îmi pare rău că am dispărut, Carlton. Acum, în caz că nu am fost deja dată afară, trebuie să-mi dau demisia din postul de funcţionar la Scotland Yard, să-mi iau soţul şi pe… valetul lui şi să o ducem pe Gemma undeva unde să fie în siguranţă.

— Ba bine că nu! explodă Carlton. Jumătate din Scotland Yard l-a văzut pe *soţul* tău omorând doi contrabandişti. Mai mult de-atât. Edmond Druthers e cusut chiar acum, iar chirurgul îi repară falca fracturată. Carlton se strâmbă când pomeni despre „soţul” ei, de parcă acel cuvânt îi umplea gura de amărealã. Apoi avem de elucidat

şi moartea inexplicabilă a lui George Perth, care a fost găsit strangulat lângă Docul Călăului. Ai avut vreo legătură cu asta?

— Serios acum, doar nu îţi imaginezi că aş putea strangula un bărbat de talia lui George Perth? ripostă Farah.

Gemma chicoti, dar se abţinu, în mod isteţ, să scoată vreo vorbă.

— Ştii cine l-a omorât?

— Tot ce pot să spun, cu toată sinceritatea, este că persoana vinovată de moartea lui George Perth nu este vreun cunoscut de-al meu, încercă Farah să evite un răspuns clar, conştientă că îşi săpa singură groapa.

Morley miji ochii neîncrezător.

— Nu asta te-am întrebat.

— În plus, continuă Farah, încercând să-i distragă atenţia spre teme mai importante decât cea a eluzivului, misteriosului şi înspăimântătorului Christopher Argent, dacă oamenii tăi au asistat la evenimentele din această noapte, pot confirma şi ei spusele domnişoarei Warlow, ale mele şi ale domnului Murdoch cum că domnul Blackwell nu făcea decât să se apare pe sine şi să ne apere pe noi în faţa atacului unor piraţi ai docurilor care şi-au meritat soarta cu vârf şi îndesat.

Morley strânse din dinţi, şi maxilarul lui ţâşni în faţă.

— Eram prea departe ca să sesizez asemenea detalii, scrâşni el. Dar n-am ratat momentul în care l-ai convins cu greu să nu comită o crimă cu sânge rece. Se-mpinse cu şoldul departe de birou. Să ştii că i-ai salvat viaţa, pentru că, în clipa în care i-ar fi tăiat beregata lui Druthers, aş fi avut în sfârşit motiv să-l trimit la spânzurătoare.

— Îi eram datoare pentru că şi el mi-a salvat mie viaţa, răspunse ea cu precauţie. Pot să te-ntreb ce făceaţi cu toţii la docuri, la acea oră?

— Aveam informaţii că lui Druthers urma să îi sosească un transport important de bunuri de contrabandă. Eram pe poziţii pentru o operaţiune de arestare în masă.

— Şi v-aţi atins scopul, spuse Farah, zâmbind.

Druthers şi mulţi dintre acoliţii lui sunt fie morţi, fie în arest. Operaţiunea a fost un succes, şi, dacă nu te deranjează, aş vrea să-i preiau pe oamenii mei şi să mergem acasă.

Farah se ridică şi îşi îndreptă fusta.

— Stai *jos!* îi ordonă Morley.

„Rahat!” îşi spuse ea, oftând. Se aşeză. Morley o privi secunde în şir, iar ea îi înfruntă privirea. Nu făcuse nimic de care să îi fie ruşine. Doar că Morley, care era un bărbat bun şi corect, avusese de suferit de pe urma întregii nebunii, iar acesta era unul dintre marile ei regrete.

— Îmi pare rău că am dispărut aşa, Carlton. Îmi dau seama că şi tu, şi ceilalţi de aici v-aţi făcut griji din pricina mea. Ce s-a întâmplat e nedrept faţă de tine, mai ales după acea seară petrecută împreună.

Îşi amintea de acel sărut şi de cererea în căsătorie. Dacă ar fi acceptat-o pe loc, oare ar mai fi fost acum în viaţă?

— Eram… de fapt încă sunt în pericol. Poţi să spui orice despre Dorian Blackwell, dar adevărul este că mi-a salvat viaţa.

Morley îi aruncă Gemmei o privire stânjenită înainte de a zice:

— Puteai să vii la mine. Lângă mine ai fi fost în siguranţă.

Farah îşi dădea seama că trebuia să gestioneze momentul cu mare băgare de seamă, spre binele tuturor celor implicaţi.

— Am avut şi opţiunea asta. Doar că nu sunt sigură ce ai fi putut face, date fiind circumstanţele.

— Bine dar… Dorian Blackwell?! Iar acum ce, îi aparţii *lui*? Căsătoria e legitimă?

Farah ştia că întrebarea lui era, de fapt, dacă mariajul se consumase, aşa că roşi şi încuviinţă din cap, incapabilă să spună o vorbă.

— *De ce?* E un monstru. Un criminal. Te credeam mai deşteaptă. Mai bună decât cei de teapa *lui.*

Farah simţi dorinţa şi chiar nevoia de a-l apăra pe criminalul ei soţ.

— Nu îl cunoşti, Carlton.

Privirea inspectorului se umplu iar de dezgust.

— Dumnezeule! Farah, tu te-auzi ce spui? E ca un clişeu prost.

Cuvintele lui o răneau, pentru că ştia că erau sincere. Pe Farah nu o deranja gândul că Morley îşi pierduse interesul romantic faţă de ea. O deranja, în schimb, că pierduse respectul lui. Era unul dintre cele mai dificile lucruri cărora trebuia să le facă faţă.

— Poate ai dreptate, murmură ea. Dar tu nu înţelegi miza, Carlton. Alături de Blackwell, am şansa de a redobândi ceva foarte important, ceva ce mi-a fost răpit cu mult timp în urmă.

— Ce anume?

— Trecutul meu.

El pufni şi se duse în spatele biroului, încheindu-şi nasturii.

— Poţi fi ceva mai puţin vagă, te rog? ceru el cu glas sec.

— O să înţelegi cu timpul, spuse ea blând. Iar timpul pe care îl vom avea la dispoziţie depinde numai de tine. Nu ai niciun temei legal să ne ţii aici. Dacă Dorian nu i-ar fi înfruntat şi învins pe acei piraţi ai docurilor, probabil aş fi fost moartă acum. Sau mai rău.

Adevărul propriilor spuse o făcu pe Farah să se înfioare. Furia lui Morley începea să se stingă. Se opri în timp ce îşi aranja lavaliera. Nu mai părea nervos, ci doar obosit şi trist.

— Îl iubeşti?

Farah simţi că nu-l putea privi în ochi. Se uită înspre Gemma, care părea, la rândul ei, interesată de răspuns. Sentimentele ei faţă de Dorian deveniseră tot mai complexe şi mai greu de descifrat. Neclare. Aşa cum sublimase Morley, îl cunoştea doar de câteva zile. Însă începuse să ţină la Dorian. Să îl înţeleagă. De fapt, nu. Mai era mult până aveau să se înţeleagă unul pe celălalt. Îi era recunoscătoare. Voia să îl ajute şi să îl vindece. Dorinţa de a pătrunde acea enigmă care era soţul ei o făcea să spere

că viitorul le rezerva şi ceva lucruri bune. Cu toate că abia dacă-i atinsese trupul, îi însemnase inima. Dar… să-l iubească?

— N-aş putea să-ţi spun, zise ea, oferindu-i cel mai sincer răspuns de care era în stare. Ce ştiu e că, deşi te plac şi te respect foarte mult, nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti. Rostise cuvintele cu delicateţe, fără urmă de cruzime sau de milă. Ar fi fost o greşeală să îţi accept cererea în căsătorie. În timp, amândoi am fi regretat asta.

Morley îşi termină de legat lavaliera şi îşi puse haina de la costum, cu ochii la certificatul de căsătorie ce zăcea pe birou. Îl luă şi îl studie din nou.

— Poate că ai dreptate. Eşti o femeie cu mai multe ascunzişuri şi secrete decât ar fi putut suporta cineva cu funcţia mea.

Farah se încruntă, jignită. Nu se văzuse niciodată în lumina sub care o punea el. Dorian Blackwell era cel cu ascunzişuri şi secrete, nu ea. Deşi, dacă gândea retrospectiv, avea şi ea câteva secrete destul de importante. Numai că făceau parte din ea de atâta vreme, încât începuse să le vadă drept adevăruri. Căci adevărul ar fi fost nu doar dureros, ci şi periculos. Undeva, pe traseu, o pierduse de tot pe Farah Townsend şi devenise doamna Dougan Mackenzie.

Morley veni înspre ea şi îi dădu certificatul, indicând numele de pe hârtie.

— Townsend? întrebă neîncrezător. Ca pe viitoarea contesă Farah Leigh Townsend? Ce-i cu povestea asta? E vreo uneltire pe care-ai pus-o la cale cu delincventul ăla de bărbat al tău?

— Nu fi crud, Carlton, replică Farah. O să-ţi pierzi nobleţea.

— Chiar şi-aşa, aş mai avea mult până să ajung la nivelul lui.

— Poate, recunoscu Farah. Dar, dincolo de toate astea, numele meu este Farah Leigh Townsend şi, devenind o Blackwell, voi putea să îmi revendic drepturile ce îmi revin prin naştere.

— Tu-ţi dai seama că ce spui e imposibil de realizat? Farah Townsend, femeia dispărută, a fost găsită acum câteva săptămâni. Deja i-a fost prezentată reginei Angliei.

Acea bine-cunoscută senzaţie de teamă o cuprinse din nou pe Farah. Dacă totul era o greşeală? Dacă nu reuşeau să îşi pună planul în aplicare?

— Acea aşa-zisă Farah Leigh Townsend e o impostoare.

— Dovedeşte-o!

— Foarte simplu, interveni Gemma, ridicând din umerii murdari şi plini de vânătăi. Orice târfă din estul Londrei poate s-o recunoască după poza din ziar. E Lucy Boggs. Eu şi alte fete chiar ne făceam planuri să o şantajăm când o să pună mâna pe ceva parale.

Gemma tăcu în momentul în care privirile celorlalţi doi o ţintuiră cu o expresie identică de uimire şi neîncredere. Farah fu prima care îşi regăsi glasul.

— Cum… cum ai zis că o cheamă?

— Lucy Boggs. E o târfă ca mine şi ca altele, doar că mai tinerică şi mai frumuşică. A fost luată de pe stradă ca să lucreze undeva pe Strand, la o matroană de-i zice Regina. Una, două, am auzit că e ditamai contesa şi apare prin ziare. Cu toate rănile ei, prostituata râse, fără să mai simtă durerea ce-i săgeta buzele făcute ferfeniţă şi obrajii. Dacă Lucy Boggs e vreo aristocrată, io-s Fecioara Maria!

— Gemma! Pentru a doua oară în acea noapte, Farah o strânse în braţe. Cred că tocmai ai salvat situaţia!

— Biiine, biiine, spuse Gemma, încercând să scape din îmbrăţişare, căci manifestările de afecţiune şi de tandreţe îi erau străine. Da’ să ştii că mare ajutor n-am cum să-ţi dau. Pe cine-o să creadă lumea? Pe nişte târâturi ca mine şi fetele ălelalte sau pe ditamai magistratu’ de bărbat al ei, domnu’ Warrington ăla.

— Dar Madame Regina? întrebă Farah, cuprinsă de încântare şi de nerăbdare. Ca fostă angajatoare a lui Lucy Boggs, n-o să aibă ea mai multă credibilitate?

Se uită spre Morley, care, cu mâinile încrucişate la piept, le măsura pe amândouă cu o expresie uluită. I se

adresă Gemmei:

— Domnişoară Warlow, lăsaţi-ne singuri un pic, vă rog. Domnul Beauchamp o să vă ofere un ceai şi ceva de mâncare până când medicul se va putea ocupa de rănile dumneavoastră.

— Mulţam, dom' inspector.

Gemma îi aruncă lui Farah o privire îngrijorată, dar Farah încuviinţă din cap, aşa că prostituata ieşi din birou şi închise uşa după ea. Morley clătină din cap, privind-o pe Farah de parcă o vedea pentru prima dată-n viaţa lui.

— Are dreptate, să ştii. Toată lumea ştie că e simplu ca bună ziua să plăteşti o prostituată sau o matroană ca să facă sau să spună orice vrei.

— Sunt conştientă de asta. Dar vom proceda altfel.

— Decizia oficială a instanţei, în acest caz, va fi pronunţată mâine-dimineaţă, spuse Morley, arătând spre ziarul de pe biroul lui.

— Nu-mi aminti, răspunse Farah, apăsându-şi cu o mână stomacul care părea că o luase razna.

Lucrurile păreau să se fi pus în mişcare cu viteza unui tren scăpat de sub control. Regăsirea miraculoasă a unei impostoare ce se dădea drept Farah Leigh Townsend. Momentul când scăpase de Warrington şi se adăpostise la Scotland Yard. Răpirea şi apoi căsătoria cu Inimă Neagră din Ben More. Întoarcerea la Londra. Iar a doua zi, momentul în care avea să-şi ceară drepturile ce-i reveneau prin naştere.

— Dar în tot timpul acesta… Tu, contesă? De ce n-ai… Câtă vreme ai… Ce s-a întâmplat?! bâigui Morley.

— E o poveste lungă, zise Farah şi-şi duse o mână la cap, simţind o durere înţepătoare în spatele ochilor.

— Una care are legătură cu Dorian Blackwell?

— Într-un mod ciudat şi interesant, da. Oftă şi se ridică, apropiindu-se de Morley şi de chipul lui cu trăsături frumoase. Cu o strângere de inimă, îi prinse uşor bărbia. Îţi promit că am să-ţi povestesc totul când toată situaţia asta se va rezolva.

Revenindu-şi din şoc, Morley închise ochii, dar apoi se

retrase şi îşi reluă locul în spatele biroului.

— În realitate, n-am fost niciodată altceva decât şeful tău. Trecând peste ce-am spus mai devreme, chiar nu îmi datorezi o explicaţie.

Trase adânc aer în piept şi luă un dosar pe care începu să îl studieze, deşi Farah putea băga mâna în foc că în acele momente nu reuşea să distingă literele. Nici numele de pe plăcuţa de pe birou nu şi l-ar fi putut citi.

— Şi cum ai de gând să-ţi recapeţi moştenirea? întrebă el cu un aer voit detaşat. Îmi imaginez că Blackwell a urzit un plan ticălos.

Farah surâse slab.

— Trebuie doar să dovedesc că eu sunt adevărata Farah Townsend. Numai eu ştiu cum mi-a fost copilăria, detaliile despre părinţii mei, despre căminul şi trecutul meu. Sunt lucruri pe care nicio impostoare nu ar avea cum să le ştie. Totul e să conving instanţa.

— Mă tem că va fi nevoie de mai mult de atât, zise Morley şi ridică din umeri. O să ai nevoie de documente, de certificat de naştere, de acte din care să reiasă unde ţi-ai petrecut copilăria după ce ai devenit orfană.

Farah păli.

— De unde ai ştiut că am rămas orfană?

El îi aruncă o privire din care ea pricepu că pusese o întrebare stupidă.

— Farah, toate detaliile despre copilăria *ta,* despre regăsirea *ta* miraculoasă au apărut în ziare şi tot apar de săptămâni bune.

Farah auzise câte ceva, dar nu îşi bătuse capul niciodată cu rubricile mondene din ziare când avea o carte la îndemână.

— Te-aş putea ajuta, îi propuse el fără să o privească. Cum bine ştii, arhivele naţionale sunt lângă clădirea în care ne aflăm acum şi, dacă tot e miezul nopţii, aş putea să mă furişez acolo şi să…

— Domnul Blackwell are deja situaţia sub control, zise Farah.

Morley miji ochii, iar Farah aproape că îi auzea

gândurile.

— Când l-am adus aici, cumva am... Trebuia să îmi fi dat seama! Prea ne fusese uşor să-l arestăm. Iar cei de teapa lui nu se lasă niciodată atât de uşor! pufni inspectorul, luându-se cu mâinile de cap.

Se uită la ea, şi se măsurară reciproc din priviri, apoi începură să râdă, un râs frustrat provocat de individul imposibil de enervant pe care ea îl luase de bărbat. Şi, ca prin minune, tensiunea dintre ei se risipi, iar trecutul rămase trecut. Un gând, o nostalgie legată de ce-ar fi putut să fie, dar n-a fost să fie.

— Am să-i eliberez pe soţul tău şi pe valetul lui, spuse Morley, cu un oftat extenuat. Dar asta nu înseamnă că nu rămân cu ochii pe el.

— Ştiu.

Farah nu rezistă imboldului de a-l îmbrăţişa, dar gestul fu scurt şi distant, spre binele amândurora.

— Eşti o femeie cumsecade, Farah. Te-am admirat dintotdeauna. Morley tăcu o clipă, făcând eforturi vizibile să nu-i spună mai multe. Dacă-ţi face rău vreodată... la dracu', dacă te face nefericită în vreun fel, să vii la mine. Mă ocup eu de el.

Farah simţi fiecare dram de tandreţe pe care-l oferi în acel zâmbet.

— Mulţumesc, Carlton. Şi să ştii că te înşeli când spui că n-ai fost decât şeful meu. Mi-ai fost... eşti şi un prieten foarte drag.

El zâmbi cu privirea aţintită spre birou.

— Nu mai răsuci cuţitul în rană.

— Adio, murmură ea, întinzând mâna spre mânerul uzat al uşii biroului.

— Farah.

Ea se întoarse, surprinsă de tonul extrem de serios al vocii lui.

— Da?

— Află mai multe despre Madame Regina. Întâmplător, îl cunoşti foarte îndeaproape pe patronul stabilimentului ei.

— Nu-i adevărat. N-am văzut-o în viaţa mea pe această Madame Regina, spuse Farah.

— Ea e doar faţada întregii afaceri. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet. Patronul este soţul tău, Dorian Blackwell.

Capitolul 18

Farah nu se simţise niciodată atât de mică şi de neînsemnată. Fusese la Curtea Regală de Justiţie de nenumărate ori pe parcursul carierei la Scotland Yard şi, în drum spre muncă, trecuse zilnic pe lângă impresionanta clădire din piatră albă, în stil gotic.

Însă prezenţa ei avusese mereu legătură cu munca neştiută din spatele proceselor aflate pe rol. Glasul ei nu răsunase niciodată pe holurile tribunalului Maiestăţii Sale sau din boxă.

O uimea faptul că, până şi acolo, toată lumea, femei şi bărbaţi, nobili şi oameni de rând, toată lumea se trăgea într-o parte când pe holuri trecea Dorian Blackwell. Chiar dacă instituţia era împânzită de poliţişti şi de alţi oameni ai legii, ea şi soţul ei treceau nestingheriţi. Din secolul al XI-lea şi până cu un an în urmă, sediul tribunalului fusese la Westminster Hall. Printr-un decret semnat de însăşi regina Victoria, se mutase de la Westminster în sediul de pe Strand, dar rămăsese epicentrul cuvântului oficial al suveranei şi al administraţiei regale. Înfiinţarea postului de preşedinte al completului de judecată anulase de multă vreme nevoia implicării regentului în procedurile din instanţă, iar poziţia devenise una dintre cele mai importante din imperiu.

Lui Farah îi venea greu să privească pe cineva în ochi în timp ce înainta pe culoare spre Sala înaltei Curţi. Sala îi dădea impresia unei catedrale bizantine unde vocile şoptite căpătau ecouri neaşteptate. Lumea şuşotea la apariţia lor, şi se auzeau îndemnuri şoptite la linişte. Nu din respect, ci

din curiozitate şi din dorinţa de a specula pe marginea prezenţei lor în instanţă. Farah era convinsă că inima îi bătea atât de tare, încât toată lumea i-o putea auzi. Privea cum modelul geometric complicat al pardoselii de marmură dispărea sub fustele ample din mătase ale rochiei făcute de Madame
Sandrine şi care-i parvenise târziu în noaptea precedentă. De altfel, niciunul dintre evenimentele din noaptea aceea nu avusese darul de a o ajuta să scape de neliniştea care îi apăsa pieptul precum o bară de oţel. După ce obţinuse eliberarea lui Dorian şi a lui Murdoch, se duseseră toţi spre luxoasa reşedinţă din Mayfair a soţului ei. Sângele de pe faţă se ştersese între timp, dar zeci de stropi rămăseseră pe gulerul cămăşii şi pe haină. La nenumăratele întrebări, scuze şi mulţumiri pe care i le adresase, soţul ei nu dăduse decât replici monosilabice.

— Eşti bine? întrebase ea.

— Da.

— Te-au bătut?

— Nu.

— Ne-ai salvat viaţa acolo, la docuri.

— Da.

— Îmi pare rău că te-am implicat într-o treabă atât de periculoasă, dar să ştii că eu şi Gemma îţi suntem profund recunoscătoare pentru ce aţi făcut pentru noi tu şi oamenii tăi.

— Hmm!

Odată ce patetica tentativă de comunicare se încheiase, Murdoch preluase frâiele discuţiei:

— Nu vă mai bateţi capul, domniţă, încercase el să o liniştească, aruncându-i lui Blackwell o privire încruntată. O s-o luăm pe domnişoara Warlow cu noi de dimineaţă.

— Mă bucur că l-am convins pe inspectorul-şef Morley să vă elibereze aşa repede. N-aş fi îndurat gândul că aţi petrece noaptea, sau chiar mai mult, în acea celulă.

— Nici nu ştiţi ce recunoscători vă suntem, mai spusese Murdoch şi o mângâiase blând pe mână, cu un gest patern.

Chiar în acea clipă, Blackwell se aplecase în faţă, deschisese portiera trăsurii, sărise şi dispăruse în noapte înainte ce birjarul să poată opri. Farah nu-l mai văzuse până a doua zi, când venise să-i ia pe ea şi pe Murdoch în drum spre tribunal. Murdoch o asigurase în repetate rânduri că puţinele ceasuri petrecute în celulă fuseseră nu doar lipsite de evenimente, ci chiar destul de plăcute.

— Sticleţii au fost corecţi şi civilizaţi, iar Dorian chiar a putut sta un pic de vorbă cu unul dintre contactele lui. E drept că n-am auzit ce şi-au zis.

— Atunci, de ce e aşa supărat? întrebase Farah.

Murdoch ridicase din umeri şi o privise cu oarece milă.

— Nu ştiu, domniţă. Blackwell are din când în când nişte stări mai ciudate. Nu vă bateţi capul! Dormiţi, mâine e o zi importantă.

Îi fusese aproape imposibil să doarmă, chiar dacă patul era cât se putea de elegant şi de confortabil. Într-un final, intrase într-un fel de stare de somnolenţă, pendulând între somn şi trezie, întorcându-se pe toate părţile, cu stomacul crispat şi cu fălcile încleştate din cauza imaginilor din trecut care îi bântuiau visurile. Chipul ca de ceară al tatălui ei la priveghi, obrajii lui supţi din cauza deshidratării provocate de cumplita boală care îl măcinase. Warrington, care, pentru copila de şapte ani care era pe atunci, părea un uriaş… cum se aplecase spre ea şi o informase cu privire la logodna lor… Haina lungă şi intimidantă a surorii Margaret. Gura lascivă a părintelui MacLean. Ochii negri şi trăsăturile ascuţite ale lui Dougan, mici, simetrice, cu o permanentă expresie de neastâmpăr şi curiozitate. În vis, îl striga şi îl implora să fugă. Să scape cu viaţă. Să continue să trăiască pentru ca ea să nu trebuiască să înfrunte lumea mare şi rea alături de un bărbat întunecat şi dărâmat.

„Sunt chiar aici”, îi spusese Dougan în vis, cu chipul trist şi înverşunat. Dar *vocea* lui… Vocea nu era cum îşi amintea ea. Devenise sumbră şi cavernoasă. Voce de bărbat. Sinistră, periculoasă şi calmă. Ca pucioasa alunecând peste gheaţă. „Nu eşti aici”, îşi spusese Farah şi simţise apoi că alunecă în uitare. „Sunt atât de pierdută.

Atât de singură. Atât de… speriată”. „Dormi, Zâna mea. Eşti în siguranţă”.

Simţi o atingere pe păr, ca şi cum Dougan ar fi apucat cu degetele un cârlionţ, l-ar fi desfăcut uşor pentru ca mai apoi să-l lase să îşi recapete forma. Cum făcea de fiecare dată.

El *era* acolo. Iar ea era în siguranţă.

Apoi adormise, iar, când se trezise, simţise pe obraji urmele sărate ale lacrimilor.

În vreme ce stăteau în faţa uşilor aurite ale sălii de judecată, Farah ştia că trebuia să se gândească la importanţa covârşitoare a ceea ce urma să se întâmple. În schimb, nu făcea decât să studieze chipul lui Dorian. Se întreba dacă Dougan apărea şi în coşmarurile *lui.* Sau dacă ea apărea.

Vru să strige la el să aştepte în secunda în care deschise uşile, dar se forţă să rămână detaşată. La fel ca el. Dacă Dorian Blackwell îşi putea păstra sângele-rece şi aparenţa calmă după tot ce îi fusese dat să îndure, atunci şi ea putea. Îşi îndreptă umerii şi coloana şi îşi ridică bărbia suficient cât să aibă un aer decis, dar nu neapărat înfumurat. Ignorând normele de politeţe, Dorian intră în sală înaintea ei, în loc să-i ţină uşa ca să intre ea prima. Gest pentru care Farah îi fu recunoscătoare. Şedinţa de judecată începuse, iar Farah îşi dădu seama că în acele momente comiteau, tehnic vorbind, o ilegalitate: sfidau regulile Coroanei. Uimiţi, cei din sală şuşoteau. Stăteau înghesuiţi pe băncile ca nişte strane de lemn şi se întorseseră spre intrarea în sală ca şi cum ar fi asistat la o nuntă unde mireasa tocmai îşi făcea apariţia. Doar că nimeni nu părea încântat să-i vadă. Şocul era cea mai binevoitoare expresie pe care Farah o zărea pe chipurile privitorilor. De acolo mergea spre dezaprobare, neîncredere şi, în unele cazuri, revoltă. Ea îl urmă pe Dorian pe culoarul lat, în vreme ce covorul gros le amortiza zgomotul paşilor.

— Domnule Blackwell! Ce-nseamnă nesocotinţa aceasta? strigă un omuleţ în robă neagră, cu un cap neobişnuit de mare ce părea chiar şi mai mare din pricina

perucii lungi, cârlionţate şi albe ca neaua.

Stătea în spatele unui podium înalt, flancat de alţi doi bărbaţi care arătau întocmai ca el. Preşedintele completului de judecată, Sir Alexander Cockburn, îl cunoştea, fără doar şi poate, pe Dorian Blackwell, cel puţin din vedere. Magistratul era renumit pentru pasiunea pentru sport, aventură, socializare şi femei. Profesional vorbind, era un fel de geniu, dar, cu toate astea, lumea bârfea mult pe seama ascensiunii profesionale a acestui scoţian cu o reputaţie ce lăsa de dorit. Farah privea uimită şi un pic amuzată spatele lat al soţului ei. Avusese oare Dorian vreo legătură cu traseul aproape stelar al judecătorului Cockburn? N-ar fi fost surprinsă dacă aşa ar fi stat lucrurile.

— Milord! spuse Dorian, făcând o plecăciune. Permiteţi-mi să v-o prezint pe onorabila Farah Leigh Townsend, contesă de Northwalk.

Un fior străbătu sala, iar şuşotelile reîncepură atât de tare, încât curioşii aflaţi pe holuri dădură buzna în încăpere ca să asiste şi ei la acele evenimente cu totul nemaivăzute.

— E scandalos! Cer ca aceşti criminali neobrăzaţi să fie arestaţi de îndată!

Harold Warrington arăta mereu de parcă tocmai ar fi înghiţit o lămâie. Dincolo de acest amănunt, avea forma robustă a cuiva născut la fermă, nu în rândul aristocraţiei incestuoase. Pentru că era sclavul plăcerilor vieţii, pielea şi părul lui nu suportaseră prea bine anii de excese, dar statura lui aducea cu un Goliat în timp ce privea de-a lungul şi de-a latul sălii de judecată cu aerul unui rege, nu al unui funcţionar public care era de fapt. Sunetul ciocanului de lemn răsună în sală, dar nu preşedintele completului de judecată fusese cel care îl folosise, ci magistratul care stătea în spatele plăcuţei pe care scria „Judecător Roland Phillip Cranmer al III-lea” E drept că nu era un secret pentru nimeni că judecătorul Cranmer dispăruse recent, în mod cu totul misterios. Farah îl recunoscu în locul lui pe Sir Francis Whidbey, magistrat numit recent la înalta instanţă. Judecătorul avu un schimb tainic de priviri cu soţul ei, apoi i se adresă lui Sir Warrington:

— Stai jos, Warrington! Mă văd nevoit să îţi aduc aminte că încă nu faci parte din aristocraţie. Deocamdată, eşti doar un funcţionar al acestei instanţe şi ar trebui să ştii că nu se face să iei cuvântul neîntrebat.

Farah era perfect conştientă că reproşul care i se făcea lui Warrington era valabil şi pentru ea şi Dorian, dar îşi păstră opinia pentru sine. Oricum n-ar fi putut scoate o vorbă nici dacă i s-ar fi cerut. Cam asta se alesese de autocontrolul ei.

Dorian se apropie de completul de judecată, fără să fi fost invitat, lucru care le smulse celor din sală alte reacţii de uimire şi îi făcu pe cei doi aprozi îmbrăcaţi în roşu să vină spre el, gata să îl imobilizeze.

— Domnilor, am adus documente care să susţină temeiul spuselor noastre, zise el, prezentându-le magistraţilor un dosar pe care îl scosese din haină. Am adus inclusiv certificatul de naştere al lui Lady Townsend, acte doveditoare privind şederea ei la orfelinatul Applecross, actele de deces false şi, de asemenea…

— Cum ai obţinut aceste documente, Blackwell? întrebă preşedintele completului de judecată, ridicând mâna ca să îi oprească pe aprozii zeloşi.

— Am inclus în dosar şi o copie a certificatului nostru de căsătorie, mai spuse Blackwell, ignorând cu graţie întrebarea magistratului. Despre importanţa acestui act putem discuta ulterior.

Le aruncă membrilor completului de judecată o privire care stârni râsete înăbuşite în sală.

— E cu neputinţă! Am aici un contract de logodnă legal, semnat de tatăl ei! izbucni Warrington, care sări în picioare, ignorând reacţia de nemulţumire a avocatului său.

Cel de-al treilea magistrat se aplecă în faţă.

— Dar parcă *pretindeai* că deja ai luat-o de nevastă, Warrington. Aşa că de ce obiectezi?

— Aveţi… aveţi dreptate, milord, spuse Warrington şi arătă spre o blondă bine îmbrăcată, cu ochi mari, albaştri şi goi, care stătea aşezată alături de el. Aceasta este soţia mea, Farah Leigh Warrington, contesă de Northwalk. Farah

Leigh Townsend, după numele de fată. Cum îndrăzneşti, mincinoasă uneltitoare, să încerci să îi răpeşti dreptul legitim? vociferă Warrington, roşu la faţă, îndreptându-şi mânia spre Farah.

În schimb, Farah îl privea uluită pe cel de-al treilea judecător. Îl recunoştea, iar amintirile despre el proveneau din alte vremuri, altele decât cei şaptesprezece ani în care fusese doamna Mackenzie.

— Rower, şopti ea, citind numele de pe plăcuţa din faţa magistratului.

— Mai tare, doamnă, îi ceru preşedintele completului.

Farah privi cu atenţie acel chip din trecutul ei. Era cu două decenii mai în vârstă, dar ochii îi rămăseseră la fel de pătrunzători şi trăsăturile la fel de severe.

— Sunteţi baronetul William Patrick Rowe, iar fieful dumneavoastră este în Hampshire, spuse ea.

Mulţimea tăcu deodată ca să o asculte. Era atât de linişte în sală, încât se putea auzi aerul pompat afară din plămâni.

— Sunteţi… eraţi locotenent în brigada condusă de tatăl meu, căpitanul Robert Townsend, conte de Northwalk. Aţi fost colegi la Oxford, iar tata vă spunea „Rower”.

Bărbatul cu perucă miji ochii uimit.

— Vino mai aproape, îi ceru lui Farah.

Ea se conformă.

— Îmi amintesc petrecerea din ziua în care aţi împlinit treizeci de ani, murmură ea, pentru că aţi fost amabil să-mi puneţi şi mie deoparte o felie de tort, a doua zi fiind ziua mea – împlineam cinci ani. Ziua dumneavoastră e pe douăzeci şi unu septembrie, dacă îmi amintesc bine. A mea e pe douăzeci şi doi septembrie.

— Dumnezeule mare! exclamă judecătorul Rowe, privind-o în ochi şi recunoscând-o treptat. Îmi amintesc!

— Oricine ar fi putut afla astfel de informaţii! sări Warrington. Nu-i îngăduiţi acestui bandit renumit şi ibovnicei lui să-şi bată joc de această onorată instanţă!

— De-ajuns, Warrington! îl avertiză preşedintele. Încă o izbucnire ca asta, şi te dau afară.

Faţa roşie a lui Warrington căpătă nuanţe purpurii, dar Warrington se aşează la loc, tremurând de o furie pe care şi-o ţinea cu greu în frâu.

Şi poate şi de teamă, presupuse Farah.

Judecătorul Cockburn se întoarse înspre Dorian, abia aruncându-i o privire lui Farah.

— Domnul Warrington are dreptate. Ne-a adus documente identice cu cele pe care le-ai adus dumneata, iar solicitarea sa a fost depusă prima. A fost administratorul averii regretatului conte Robert Townsend. O cunoaşte pe Farah Townsend de când s-a născut şi deţine un contract de logodnă semnat acum mulţi ani. Cu ce temei pui la îndoială revendicarea averii familiei Townsend pe care o face soţia lui?

Farah îi aruncă o privire lui Lucy Boggs, care se juca în tăcere cu inelul de pe un deget.

— Am martori, Domniile Voastre, spuse Dorian, arătând cu mâna înspre sală.

Avocatul lui Warrington obiectă, în sfârşit.

— Aşa ceva este împotriva regulilor. Vă solicit o consfătuire în biroul Domniilor Voastre, ca să stabilim cum vom proceda mai departe.

— Rahat! strigă Warrington, sărind de pe scaunul care căzu cât colo. Nu există niciun temei să amânăm decizia. Blackwell a mituit diverşi indivizi ca să depună mărturie în calitate de martori şi vreau să am dreptul de a-i desfiinţa. Am regăsit-o pe dispăruta moştenitoare a domeniului Northwalk, de care nu mai ştia nimeni nimic de douăzeci de ani, şi *cer* să fie recunoscut de toţi ceea ce îmi aparţine!

Judecătorul Whidbey se întoarse ca un uliu înspre Warrington.

— Vrei să spui că ceri ca nevestei tale să i se recunoască ceea ce îi aparţine, nu? Ştii prea bine că persoana care nu e nobilă prin naştere, cum ar fi soţul unei contese, va primi titlul de conte doar onorific. Va deveni lord şi va avea drept de administrare asupra proprietăţilor, dar celelalte drepturi şi privilegii care i-ar reveni în mod normal unui aristocrat îi vor reveni doar moştenitorului său.

Farah rămase cu gura căscată şi se uită la Blackwell. Stătea în capătul culoarului, cu mâinile la spate, aparent neafectat de cuvintele judecătorului. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Farah scoase un oftat de surpriză. *Ştia.* Ştiuse tot timpul că nu avea să primească titlurile şi privilegiile rezervate aristocraţilor. Se înhămase la această luptă, se implicase în acest joc de şah periculos şi complicat, poate chiar trăgând sfori la înalta Curte a Angliei, ca să o ajute să îşi recapete drepturile ce i se cuveneau. Şi pentru ce? Desigur, avea să îşi adauge la nume titulatura de lord, dar, din ce înţelesese ea, odată cu titulatura, nu îi reveneau nici măcar jumătate din puterea, respectul şi averea pe care le deţinea deja. De ce făcuse toate astea? Care-i erau, de fapt, intenţiile?

— Îţi vom audia martorii, Blackwell, dar te avertizez că eşti pe teren periculos. Îngăduinţa acestei Curţi are limite. Tu şi doamna de faţă riscaţi să suferiţi consecinţe drastice.

Preşedintele completului îi avertiză din priviri, cu o expresie îndelung exersată. Warrington o străpungea pe Farah cu privirea, dar îi îngădui avocatului său să-l tragă înapoi pe scaun.

— Aşa a fost dintotdeauna, domnilor. Dorian se înclină spre membrii completului şi făcu apoi un semn spre sală. Daţi-mi voie să v-o prezint pe *Signora* Regina Vicente, unic proprietar al unui foarte popular club pentru domni, aflat chiar în apropiere, pe Strand.

Din sală se ridică o femeie înaltă şi impozantă, îmbrăcată cu o rochie amplă de culoarea prunei. Porni pe culoarul din mijlocul sălii de judecată şi se îndreptă spre membrii completului. Pielea în nuanţa caramelului şi osatura exotică îi trădau originea italiană. Arăta ca o zeiţă romană din bronz, în contrast cu mulţimea de chipuri palide sau rozalii. Trena îi era lungă precum a unei contese, iar ochii ei negri sclipeau de inteligenţă şi voioşie. Măcar pe ea o amuza întreaga tărăşenie.

— Doamna e gata să depună mărturie că această femeie care pretinde că este Farah Townsend a fost una

dintre angajatele stabilimentului ei şi că numele ei este Lucy Boggs. A lucrat timp de cinci luni, după care şi-a oferit serviciile lui Warrington, contra unei importante sume de bani.

Dorian arătă înspre teancul de hârtii din mâna înmănuşată a femeii. Warrington izbi cu pumnul în masă, făcând eforturi uriaşe să îşi ţină furia în frâu.

— E adevărat? o întrebă judecătorul Whidbey pe femeia cunoscută drept Madame Regina.

— E adevărat, milord, toarse ea cu un accent italian delicios. Vă aduc drept dovadă documentele pe care le cer tuturor angajatelor mele, precum şi chitanţa ce dovedeşte plata pe care mi-a făcut-o domnul Warrington.

Whidbey întinse mâna, iar ea îi oferi documentele. Avocatul lui Warrington se ridică.

— E o glumă proastă. Toată povestea, toate documentele, totul putea fi fabricat foarte uşor de infamul Inimă Neagră din Ben More şi de neguţătoarea aceasta de păcat şi murdărie, strigă el arătând spre Regina, care se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană.

— E un argument foarte bun, Blackwell, spuse Lord Cockburn.

— De acord, admise Blackwell cu un aer foarte serios, privindu-i pe Whidbey şi pe Cockburn, dar ignorându-l pe Rowe. Madame Regina poate spune o mulţime de lucruri şi întâmplări. Cine poate decide dacă spusele ei sunt adevăruri sau scorneli?

Farah se întrebă dacă imaginaţia îi juca feste sau cei doi magistraţi respectabili păliseră brusc. Nu cumva Dorian tocmai le transmisese o ameninţare voalată celor mai puternici judecători din Imperiul Britanic? În faţa unei săli pline? Farah simţi că i se face rău. În tăcerea care se lăsase, Dorian făcu un semn către altă femeie din public.

— În caz că mai doriţi un martor, ce-aţi zice despre această femeie?

Din nou, rumoarea din sală venea ca un ecou al trăirilor interioare ale lui Farah. O femeie în vârstă îmbrăcată în negru şi alb păşi spre completul de judecată.

— Soră Margaret? întrebă ea aproape şoptit.

— Acum, sunt maică stareţă, veni replica, purtând amprenta aceluiaşi ton de pietate rece.

Farah miji ochii şi îşi aminti toate cuvintele aspre şi bătăile şi mai aspre de care Dougan avusese parte de la femeia din faţa ei. Nu voia să se uite la ea. Şi nu înţelegea nici în ruptul capului de ce acea călugăriţă iute la mânie ar depune mărturie în apărarea ei.

— Vă aparţine această semnătură în calitate de martor de pe certificatul de deces al lui Farah Leigh Townsend, certificat datat acum şaptesprezece ani? întrebă Dorian pe un ton din care dispăruse orice urmă de persiflare sau aroganţă, strângând pumnul înmănuşat.

— Da, spuse ea.

— Explicaţi-i Curţii de ce aţi falsificat acest document oficial, îi ceru Dorian, răspunzând privirii criminale a femeii cu una pe măsură.

— Farah era o copilă precoce, înfierbântată, începu călugăriţa, care vorbea despre Farah de parcă n-ar fi fost chiar în faţa ei. Era mereu alături de acei copii-problemă care făceau numai belele – unul dintre ei în special, un băiat care-l avea pe diavolul în el.

— Ba nu-l avea! îl apără Farah.

— A ucis un preot! şuieră femeia. Nici măcar tu nu poţi nega asta. Erai la mine-n braţe şi îi strigai numele ca o apucată în timp ce comitea crima.

— Ştii prea bine că preotul acela era un…

— Nu asta contează, interveni Dorian pe un ton ridicat, dar rece. Ce e relevant acum este că ştiaţi că Farah Leigh Townsend nu era moartă.

— Fugise după diavolul acela de băiat, Dougan Mackenzie, după ce poliţia venise şi îl luase. Aveam alţi cincizeci de copii în grijă. Nu puteam compromite reputaţia orfelinatului Applecross din cauza unei copile dispărute. Aşa că, da, am falsificat documentul la solicitarea lui Sir Warrington, spuse ea, arătându-l cu degetul şubrezit de artroză pe bărbat.

Cei din sală sloboziră un oftat de uimire şi se

întoarseră ca unul înspre cel acuzat.

— Minciuni! M-am însurat cu Farah Townsend! Averea şi domeniul Northwalk îmi aparţin! zbieră Warrington, sărind iar în picioare. Zi-le tu, Farah, zi-le tu cine eşti! continuă, cu ochii ieşiţi din orbite, zgâlţâind-o pe Lucy până când femeia scoase un ţipăt de frică.

În sală se auzi din nou sunetul tunător al ciocanului mânuit de preşedintele completului de judecată.

— Warrington, te-am avertizat că te dau afară din sală!

Gărzile executară ordinul, iar Warrington fu târât afară din sală, în vreme ce riposta.

— O să capăt ce mi se cuvine! O să-mi fac dreptate! ameninţă Warrington. Farah, dovedeşte-le! Dovedeşte-le cine eşti!

Lucy stătea nemişcată, cu ochii albaştri măriţi de frică şi de lacrimi, părând gata să o ia la fugă. Preşedintele completului o ţintui cu degetul, capul lui mare pivotând pe umerii aproape comic de înguşti.

— Cine vorbeşte neîntrebat va petrece o săptămână după gratii. Ne-am înţeles?

Lucy încuviinţă din cap, iar magistraţii îşi îndreptară din nou atenţia asupra călugăriţei.

— Spuneţi-mi ceva, i se adresă Lord Cockburn. Pentru minciunile la care aţi fost părtaşă, riscaţi să vă pierdeţi rangul şi să fiţi exclusă din biserică. Asta ca să nu mai vorbesc despre acuzaţiile de fraudă la care vă expuneţi în baza legii. De ce aţi decis să spuneţi adevărul?

Sora Margaret se uită înspre Dorian înainte de a răspunde:

— Când trăieşti cât am trăit eu, vine un moment când îţi dai seama că trebuie să dai socoteală în faţa lui Dumnezeu pentru păcatele săvârşite. Acum, am un păcat mai puţin de mărturisit. Nu-mi pasă de lucrurile lumeşti. Tot ce îmi doresc este să fiu în pace cu Cel de Sus.

— Şi juraţi aici şi acum că femeia din faţa noastră este Farah Leigh Townsend? întrebă judecătorul Rowe, arătând înspre Farah.

— Da. Nu s-a schimbat aproape deloc în ăştia douăzeci de ani, spuse călugăriţa, ţintuindu-l apoi pe Dorian cu o privire plină de ură. Şi văd că tot nu poate rezista chemării diavolului.

Farah se înfioră la auzul acelor cuvinte. Dougan spusese despre el că era un demon prima dată când se întâlniseră. Dacă acel băiat dulce fusese un demon, atunci Dorian Blackwell era, fără îndoială, diavolul. Iar ea era incapabilă să se împotrivească întunecatei lui chemări.

— Blackwell, mă văd nevoit să recunosc că nu ştiu ce să spun despre toată povestea asta, zise Lord Cockburn privindu-i pe Dorian şi pe Farah. Avem de-a face cu două femei care pretind că sunt contesa de Northwalk. Fiecare din ele e măritată cu o haimana care-şi vede doar de propriile interese. Soţia ta aproape că m-a convins. Aş fi dispus să îi dau dreptate, dar nu sunt sigur că decizia va rămâne în picioare în cazul în care cealaltă parte va face apel pe lângă lordul cancelar sau chiar pe lângă Maiestatea Sa.

Dorian ridică din umeri.

— Oricine mă cunoaşte ştie că n-aş lua de nevastă o impostoare. Milord, această femeie este Farah Leigh Townsend, devenită acum Farah Leigh Blackwell. Nu am nicio îndoială. Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie şi de alte dovezi, spuneţi-mi ce să vă pun la dispoziţie şi am să vă dau ascultare.

Judecătorul Rowe se ridică şi se scărpină pe sub perucă.

— Pot să lămuresc eu întreaga poveste, spuse el. Dacă îmi permiteţi, i se adresă el preşedintelui completului de judecată.

— Desigur, încuviinţă Cockburn şi îi făcu semn să continue.

Nimeni din sală nu mai respira. Nu s-ar fi ridicat de la locurile lor nici dacă francezii ar fi invadat Londra. Stăteau toţi în tăcere, aşteptând să vadă ce se întâmpla în continuare.

— Apropiaţi-vă amândouă, ceru Rowe, arătând spre

covorul din faţa mesei lui.

Lui Farah îi transpirau palmele înmănuşate. Se străduia să înghită şi păşi până în faţa judecătorului Rowe – sau mai jos, de fapt, căci membrii înaltei Curţi erau plasaţi foarte sus – sperând că părea ceva mai demnă decât se simţea. Cu un foşnet de fuste, Lucy Boggs veni alături de ea, dar Farah nu o învrednici nici măcar cu o privire.

— Cine îmi răspunde corect la următoarea întrebare va primi din partea acestei instanţe recomandarea ca Maiestatea Sa să îi returneze titlul şi averea.

Deşi vorbise pe un ton jos, vocea lui străpunse liniştea din sală.
Lord Rowe miji ochii spre Farah.

— Ai pomenit despre petrecerea de ziua mea, când am împlinit treizeci de ani.

— Da, milord, spuse Farah.

— Care din voi îşi aminteşte ce i-am dat de ziua ei în acel an? Vă dau un indiciu, ca să vă împrospătez memoria. Cadoul era într-o cutie mică, o cutie de bijuterii pe care era pictată o balerină. Îmi aduc aminte că Farah Townsend era fascinată de balerine.

Farah simţi că îi stă inima. Încercă disperată să îşi amintească, dar nu-i venea nimic în minte. Cercetă chipul judecătorului, dar magistratul era la fel de rece şi de distant ca Dorian. Simţi că nu mai putea respira. Nu putea fi adevărat. Nu era cu putinţă ca viitorul să-i scape printre degete pentru că fetiţa de cinci ani nu ţinuse ceva minte. Se uită la Dorian, care o privea cu intensitate. Expresia de pe chipul lui aproape că o făcu să leşine. Era expresia cea mai apropiată de neajutorare de care era capabil Inimă Neagră din Ben More. Îşi întoarse privirea către bărbatul impozant cu perucă. Nu reuşea să rostească acele cuvinte care aveau să îi distrugă orice urmă de credibilitate. Ochii începură să îi înoate în lacrimi. Groaza i se aduna în gât ca un ghem, ameninţând s-o sufoce. Oh, de s-ar grăbi odată!

— Da? ceru Rowe cu glas strident.

— Eu… eu…

Lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraji.

— Milord, nu îmi amintesc să fi primit vreun cadou în acea zi. Sau în vreun alt an de ziua mea. Nici de la dumneavoastră, nici de la altcineva.

Farah nu rezistă să o privească scurt pe Lucy, care stătea alături de ea. Ochii ei albaştri străluceau de răutate, scăldaţi în senzaţia victoriei.

— Era un zorzon, milord, încercă ea să ghicească, în timp ce privirea ei scruta chipul magistratului. Am amintiri foarte vagi din copilărie, s-au întâmplat atâtea de atunci… şi sunt şi în refacere după o lovitură la cap. Îşi duse mănuşa din dantelă la frunte, cu un gest teatral. Dar… era un lănţişor, nu-i aşa? Unul strălucitor… Sau o brăţară? Eram atât de mică, iar memoria îmi e afectată de lovitură, vedeţi dumneavoastră, şi chiar nu îmi amintesc ce era.

Farah înghiţi nervos. Era o presupunere bună, bănuia ea. Convingătoare şi posibilă. Iar scuza cu lovitura la cap era chiar bună. La naiba, de ce nu-şi putea aduce aminte? De ce eşuase în aşa hal? O cutie de bijuterii? Balerine? Fusese un copil foarte neastâmpărat, orice bijuterie pe care ar fi primit-o ar fi sfârşit stricată sau pierdută. Faye Marie era cea care iubea…

— *Sora* mea, icni ea, apoi repetă mai tare: Sora mea! Farah îşi împreună mâinile. Milord, îmi cer iertare, dar faceţi o greşeală. Cred că acea cutie de bijuterii a fost un dar pe care i l-aţi făcut surorii mele mai mari, Faye Marie! Ei îi plăceau balerinele. Eu, una, eram obsedată de…

— Pegas. Ochii bătrânului judecător se înmuiară, iar răceala cu care o privise se transformă în blândeţe. A fost o întrebare-capcană. Uitasem că ziua ta urmează imediat după a mea şi, pentru că mă simţeam vinovat, ţi-am oferit acea felie de tort, spuse el, iar trăsăturile i se topiră într-un zâmbet în timp ce rememora acele momente. Erai un sufleţel bun, deloc răsfăţată, dacă ne gândim la luxul în care erai crescută. M-ai iertat pe loc şi mi-ai spus că acel tort e cel mai bun cadou pe care îl primiseşi vreodată.

Farah începu să tremure din toate încheieturile, iar fiori de uşurare îi înmuiau picioarele. Însă Dorian era acolo, iar mâinile lui sigure, înmănuşate, o susţineau.

— Mulţumesc, murmură ea, fără să ştie exact cui i se adresează. Mulţumesc.

— Ai moştenit părul imposibil de deschis al tatălui tău şi ochii cenuşii ai mamei tale, continuă judecătorul. Am fost pe jumătate convins că tu eşti din clipa în care ai intrat în sala de judecată.

Preşedintele completului tuşi scurt ca să-şi mascheze şocul şi, cu o lovitură de ciocan, îi reduse la tăcere pe cei din sală.

— Nimic nu e definitiv până când nu e dat în scris de regină, anunţă el. Dar nu cred că e prea devreme să vă felicit, Lady Farah Leigh Blackwell, contesă de Northwalk.

— Vă mulţumesc, milord, spuse Farah, iar pe faţă îi apăru un zâmbet care aproape că îi făcea obrajii să o doară.

Apoi se întoarse spre Dorian şi-l strânse în braţe. El deveni pe dată rigid, iar ea îşi aminti şi se retrase. Nici nu îndrăzni să ridice ochii spre el, căci îşi aminti că încă era supărat. Faptul că se repezise aşa la el în văzul tuturor sigur nu era de ajutor…

— Arestaţi-o pe această femeie, Lucy Boggs, şi reţineţi-o în vederea anchetei, ordonă Rowe.

Preşedintele completului se aplecă spre Farah.

— Dacă-mi permiteţi întrebarea, Lady Blackwell, unde aţi fost în tot acest timp?

— Am… am lucrat la Scotland Yard sub un nume fals, răspunse ea cu sinceritate.

— Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, aţi face aşa ceva? întrebă el râzând fără să-i vină a crede.

Dorian interveni:

— Milord, am adus încă doi oameni care vor să depună mărturie cu privire la o conspiraţie malefică dirijată de Sir Warrington. Lady Blackwell a stat ascunsă pentru că ştia că viaţa ei era în pericol. Agentul meu Christopher Argent şi inspectorul McTavish de la Scotland Yard sunt dispuşi să depună mărturie că Warrington a vrut să le ofere bani ca să o asasineze pe Lady Blackwell. Vă cer să fie arestat, atât pentru siguranţa ei, cât şi pentru a lui, adăugă

Dorian.

— Să fie arestat! ordonă magistratul şi-şi folosi ciocanul de lemn pentru ultima dată în acea şedinţă de judecată. Şi permiteţi-mi să vă felicit pentru căsătorie!

Capitolul 19

De la etajul al treilea al casei sale din Londra, Dorian privea afară pe geam la norii de furtună care se adunau deasupra Hyde Park. Încercase să deschidă fereastra şi să simtă aerul răcoros de dinainte de furtună, dar zăvorul vechi al ferestrei nu mai fusese folosit de atâtea zeci de ani, încât rămăsese înţepenit.

Dorian tânjea după Ben More, după ceaţa care camufla totul şi după marea neîmblânzită. Tânjea după fortăreaţa rece din piatră pe ale cărei ziduri bântuia nopţile ca un spirit fără odihnă. În oraş erau mult prea mulţi oameni. Erau prea multe culori şi zgomote, prea multe plăceri, dureri, nevoi, dorinţe şi mişcare. Era un haos desăvârşit. Atât de mulţi sufereau fără a avea parte de îngrijire.

Atâţia trăiau fără a avea un nume. Şi mulţi mureau, *toată lumea* murea. Chiar şi puternicul Dorian Blackwell. Deşi îşi făcuse un nume recunoscut şi temut de toată lumea, soarta avea să-l pedepsească într-o bună zi pentru toate nenorocirile pe care le înfăptuise. Iar Imperiul Britanic avea să continue să se extindă şi să acumuleze, poate să ajungă cumva să cuprindă întreaga lume. Nu era un scenariu imposibil. Cu verii întreprinzători de peste ocean şi cu interesele ample din Orient, poate că peste o sută şi ceva de ani aveau să fie cu toţii interconectaţi. Economia avea să se dezvolte. Telegraful avea să se îmbunătăţească. Tehnologia avea să avanseze. Iar lumea avea să devină un univers mic şi uşor de administrat, ca o minge-n mâinile unor indivizi lacomi, ca el, care aveau să strângă pumnii şi

să o zdrobească.

Şi unde era el în toată povestea asta? Ce parte a inevitabilului era sub controlul lui? În orice caz, o parte ceva mai mare decât cele pe care le puteau controla alţii. Dar mai mică decât şi-ar fi dorit. Era o cantitate neglijabilă în marea schemă universală a lucrurilor. Lucru teribil de enervant. Cu cât cucerea mai mult, cu atât apăreau mai multe alte lucruri de cucerit. Când aveau să se sfârşească toate astea?

Dorian îşi scoase peticul şi îşi frecă ochii obosiţi. Apoi îşi încleştă degetele în păr şi trase nemilos, frustrat, după care se sprijini cu o mână de marginea ferestrei.

De atâta amar de vreme nu făcea decât să controleze, să domine, să îi manipuleze pe cei care-i stăteau în cale. Mai întâi la Newgate. Apoi la Whitechapel, după care influenţa sa se extinsese peste tot în East End. Niciodată nu îi era de ajuns. Niciuna dintre victoriile pe care le obţinea nu îl făcea să se simtă în siguranţă, niciuna nu îi ostoia nevoia de a obţine *mai mult.* Nici manipularea parlamentarilor. Nici aranjarea numirilor de judecători. Nici ruinarea economică şi socială a unor membri ai aristocraţiei. Nici extinderea peste Atlantic şi dominaţia asupra afacerilor de pe Wall Street.

Ce-i mai rămânea de cucerit? Atinsese, oarecum, punctul culminant, dacă nu lua în calcul o mişcare napoleoniană de cucerire.

Şi totuşi, la fel de jos ca întotdeauna.

Privi reflexia din geam a unui ochi albastru. Era fantoma unui băieţel mort de multă vreme, dar care continua totuşi să trăiască. Poate nu cu numele, sau, dimpotrivă, poate doar cu numele.

Cine mai ştia?

Căci Dorian înţelese în acel moment că, deşi controla maşinaţiuni greu de închipuit pentru alţii, pierduse controlul asupra unui mic organ format din patru încăperi. Până de curând, se îndoise chiar că acel organ ar exista. Nu-i vorba că Inimă Neagră din Ben More s-ar fi născut fără inimă, ci

că trăise fără ea timp de aproape douăzeci de ani. Şi trebuia să renunţe de tot la a o folosi, înainte ca femeia care i-o cucerise să descopere secretul adânc îngropat în ea.

O înfiorare uşoară la baza gâtului şi pulsul crescut îl avertizară că Farah apăruse în preajmă înainte să audă foşnetul fustelor ei.

— Dorian?

Îi răspunse tunetul bubuitor ce se auzi în depărtare. El nu scoase o vorbă.

Dar Farah nu fusese niciodată genul care să se lase intimidată de bărbaţii furioşi sau pierduţi în gânduri. Naiba s-o ia! Când trebuia să se îndepărteze, ea venea mai aproape. Oferea alinare când trebuia să mustre. Aşa fusese mereu.

— Dorian, ştiu că eşti supărat pe mine, începu ea. Azi am obţinut amândoi o victorie nemaipomenită, şi aş vrea să o sărbătorim ca prieteni. Se opri exact în spatele lui. Aproape. Prea aproape. Spune-mi ce am făcut! Cu ce am greşit? Cum aş putea să îndrept lucrurile?

Pentru început, ar putea să înceteze să-l mai tortureze purtând acea rochie. Să nu mai miroasă a liliac şi a primăvară. Ar putea înceta să fie acea voce care îi răsuna mereu în minte, care îl încurajează să lase la iveală fărâmele de umanitate din el.

— Ai putea să pleci, spuse Dorian. Să te duci la moşia din Hampshire a tatălui tău. Să-ţi recapeţi drepturile.

— Şi tu nu… nu vii cu mine? îndrăzni ea.

— Aş prefera să nu.

Farah inspiră atât de adânc, că aproape că făcu o gaură în plămânii lui.

— Îmi dau seama că faptul că ai fost închis noaptea trecută a fost cumplit, spuse ea, schimbând tactica şi abordarea. Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta din cauza mea, pentru că te-am rugat să faci ceva pentru mine. Vreau să îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat prietena şi sper că, odată cu trecerea timpului, o să mă ierţi pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o.

El nu o privea. Nu putea să o privească. Nu în acele momente. N-avea decât să creadă ce voia. Dacă o ignora îndeajuns, poate avea să renunţe şi să plece.

— Dacă stai şi te gândeşti, continuă ea, forţându-se să adopte un ton vesel, totul s-a terminat cum nu se poate mai bine. Gemma ne-a ajutat să o demascăm pe Lucy Boggs… Ne-a ajutat asta, nu?

Dorian continua să stea cu spatele la ea, privind fix ivărele ferestrei. Poate dacă ar deveni îndeajuns de rece… îndeajuns de dur… gheaţa din jurul lui s-ar transforma în piatră. Iar acel ceva care începuse să vibreze undeva în străfundul sufletului lui şi să-i facă sângele să-i fiarbă în vene ar îngheţa şi ar muri. Iar el ar avea parte de pace. Ar scăpa de gândurile care-l torturau. De emoţiile care îl făceau să se încingă. De dorinţele care îl ispiteau. Toate acestea ar sfârşi închise în fortăreaţa pe care avea să o ridice chiar el. El era o stâncă. Un gheţar. Era…

— Dorian. Te rog!

Farah îl prinse de braţ, în încercarea de a-l face să se întoarcă înspre ea. Înainte să se poată controla, el se-ntoarse brusc şi îi înşfăcă încheietura, strivindu-i-o între trupurile lor.

— De câte ori trebuie să-şi spun să *nu* încerci să mă atingi?

Privirea lui Farah era aţintită asupra locului unde încheietura ei delicată era prinsă în strânsoarea pumnului lui. Dorian se uită şi el. Şi atunci îşi dădu seama că nu purta mănuşi. Era prima dată când o atingea cu adevărat, şi o făcuse într-o izbucnire de violenţă.

„La dracu’!”

— Ştiu, recunoscu ea, fără a părea însă că regreta prea mult. Îmi pare rău, dar simt că nu mă pot abţine. Mă simt de parcă m-ai chema, de parcă ai *nevoie* să te ating.

Îşi întinse degetele spre el, iar furia care mocnea în Dorian de la recenta lui arestare izbucni.

— La fel simţeai nevoia să îl atingi şi pe Morley? scrâşni el, îndepărtându-i mâna.

Ea se încruntă în timp ce îşi masa încheietura

eliberată.

— Ce spui?

Dorian simţea cum valuri de mânie i se acumulează în piept şi îi taie răsuflarea.

— Ştiu că ai fost singură cu el.

— De unde ştii? întrebă ea.

— De unde crezi că ştiu? Am informatori peste tot.

Nu şi în acel birou. Nu dincolo de acea uşă închisă. Iar gândul la ce-ar fi putut să se întâmple în acea încăpere îl înnebunea.

— Te-a atins? L-ai sărutat din nou?

Oare ce fusese nevoită să facă pentru a le obţine atât de repede eliberarea? Ce-i promisese inspectorului-şef Morley? Ce dorinţe îi îndeplinise?

— Nu! spuse ea, cu ochii măriţi de şoc. Adică… l-am îmbrăţişat de rămas-bun. I-am atins faţa.

Imaginea acelui gest îl înnebuni. O privi în ochii de un cenuşiu aproape lichid, căutând urmele unei minciuni.

— I-ai spus că îţi pare rău că te-ai măritat cu mine? Că-ţi doreşti să-i fi spus lui „Da”? Că locul tău e *alături de el?*

Dorian se simţea ca un monstru. Gheaţa dispăruse din el şi din jurul lui. Nu se topise, ci fusese dezintegrată de flăcările infernului. Iar acum se simţea inundat de un foc lichid. Fierbea de gelozie. Unde era răceala lui calculată? Unde îi era armura? De ce nu putea controla valurile de frică, furie şi disperare?

N-ar fi trebuit să îl atingă.

— Eu… eu…

Farah îl privea de parcă se transformase într-o creatură străină. Un monstru al întunericului, al furiei şi al pierderii.

Şi al poftei carnale. Era atât de excitat.

Dorian se întoarse spre fereastră şi smulse fâşia de mătase aurie ce ţinea strânsă draperia. Farah făcu un pas înapoi, dar nu suficient de rapid. El o prinse înainte să o poată lua la fugă.

— N-ai să-i aparţii niciodată altuia, Farah, gâfâi el,

legându-i încheieturile cu fâşia de mătase.

— Dorian!

O trase spre ea şi îi înăbuşi protestul strivindu-şi buzele de ale ei. Pentru prima dată, îi dovedi cât de puternice îi puteau fi braţele. O putea frânge. Cu uşurinţă. Oasele ei erau mici şi fragile, ca ale unei rândunici, iar pielea îi era mătăsoasă şi translucidă. Mica reţea de vene albăstrui din zona încheieturilor şi a gâtului era delicată, în contrast cu venele lui care pulsau nervos sub piele. Cum era cu putinţă ca o fiinţă atât de fragilă să deţină puterea de a nimici un monstru ca el?

— Eşti *a mea!* mârâi el. *Doar* a mea.

Poate şi-ar fi oprit asaltul dacă ea nu ar fi răspuns sărutului lui. Nici în acele momente în care se lupta cu bestia pe care o provocase, ea tot nu ştia cât de periculos era acel joc. Nu-şi dădea seama de posibilele consecinţe ale acţiunilor ei. Dorian se luptă cu disperarea omului pe punctul de a se îneca, dar, la final, bestia fu cea care învinse. Aşa cum ştiuse mereu că avea să se întâmple.

O întoarse cu spatele la el şi o împinse, aplecând-o peste spătarul scaunului de lângă fereastră. Îi legă mâinile de ivăr, făcându-şi-o prizonieră. Ea scânci când îi ridică rochia deasupra taliei şi, din nou, când mâinile lui febrile îi sfâşiară lenjeria.

Îşi desfăcu pantalonii, eliberând mădularul pulsând de tensiune, şi pipăi despicătura dintre picioarele ei. Seva ei îi inundă degetele, iar dorinţa i se amplifică. O pătrunse dintr-o singură mişcare, cu brutalitate. Cu o a doua mişcare, puse stăpânire pe ea. Cu a treia, o însemnă. Ea ţipă o singură dată. Muşchii ei cei mai intimi opuseră rezistenţă invaziei lui, dar numai pentru câteva clipe, după care se relaxară şi îl traseră înăuntru, tot mai adânc.

„Eşti a mea”. Se împinse din nou în ea. „Numai a mea”. Îşi înfipse mâinile în fesele ei netede, depărtându-le, pentru a vedea mai bine cum mădularul lui se avântă în ea cu mişcări adânci şi pustiitoare. Imaginea îl copleşi, iar Dorian scoase un răcnet animalic în timp ce sămânţa lui incandescentă se revărsa în trupul ei primitor. Transpiraţia

îi picura pe sub haine, părul îi căzuse în ochi. Mâinile îi rămăseseră încleştate pe fesele ei, în timp ce torente de plăcere îl străbăteau.

Tunetul îi răspunse din ceruri, iar primele picături de ploaie începură să se izbească de geam. Îi domoliră focul, dar numai puţin. Când spasmele şi fiorii orgasmului încetară, Dorian rămase înfipt în carnea ei caldă şi umedă. Se aplecă deasupra ei şi începu să-i smulgă acele din părul prins cu grijă. Îi vorbi apoi în ureche cu glas răguşit:

— Aşa-s mereu în preajma ta. La dracu'! Tot timpul! Urăsc asta. Ştiai? Îmi pierd orice control. Tot ce vreau e să ţi-o trag, să ţi-o trag, să ţi-o trag şi nimic altceva nu contează. Vreau să ne-o tragem până nu ne mai simţim mădularele, până nu ne mai putem ridica. Îşi împinse mai tare în ea mădularul semierect. Ar trebui să fie moale după ce mi-am dat drumul în tine. Dar nu e. Nu cu tine, *nevastă.* Pasiunea mea e această perversiune insaţiabilă.

Părul lui Farah îi căzuse pe umeri şi pe spate, despletit, ca o perdea de inele argintii care curgeau până pe tapiţeria roşie a scaunului.

— O să te distrugă, scrâşni el, înfigându-şi mâna în părul ei şi penetrând-o din nou cu toată forţa. O să te consume.

— Dorian… Te rog!

Vocea ei tremura, muşchii i se încleştau în jurul sexului lui, stârnindu-l cu pulsaţiile lor moi, atrăgându-l, sorbindu-l.

— Îmi pare rău, mai şopti el, cuprins din nou de patimă. Avea să îl urască. El se ura deja. Dar era atât de bine în ea, şi aşteptase asta atât de multă vreme… îmi pare rău… dar… nu mă pot opri…

— Nu, spuse ea, cu voce guturală. Te rog… mai repede.

Iar el o posedă întocmai cum îi ceruse. O ţinea cu o mână de şolduri, iar cealaltă îi era înfiptă în părul ei, blocându-i orice mişcare, trăgându-i capul pe spate, expunându-i gâtul lung şi suplu în vreme ce el o penetra iar şi iar.

De pe buzele lui Farah scăpau gemete scurte. Icnete de durere amestecată cu plăcere. Apoi se izbi de el, iar geamătul îi deveni un ţipăt prelung. Începu să tremure şi să se zbată, arcuindu-şi spatele, în vreme ce vibraţiile de plăcere care-i făceau sexul să pulseze ritmic şi fierbinte îl aduseră şi pe el pe culmile extazului. Dorian simţi cum sămânţa lui se varsă în ea. Se înfipse adânc în carnea ei, mai adânc decât îşi putea imagina. I se părea un miracol că aşa ceva era cu putinţă. *Ea* era un miracol. Şi, după atâta amar de vreme, o găsise.

„A mea”.

Pentru prima dată, mintea şi trupul îi erau la unison. Ea nu avea să poată pune niciodată la îndoială faptul că îi aparţinea lui. Îi aparţinea de la acel legământ făcut în urmă cu şaptesprezece ani.

„Zâna mea”.

Cuvintele se revărsară în încăpere aproape ca un ecou. Şi amândoi încetară să respire.

Un fior străbătu vizibil şira spinării lui Farah, coborî acolo unde trupurile lor erau încă înlănţuite, apoi urcă de-a lungul coloanei lui şi se opri la baza gâtului.

— Dougan? icni ea.

Capitolul 20

Plecase.

Farah îşi lăsă greutatea pe braţele legate şi amorţite şi încercă să depăşească şocul şi să înţeleagă ce se întâmplase şi ce-i auziseră urechile. Auzi dinspre hol zgomot de lemn rupt şi geam spart. Apoi se făcu linişte.

Nu putea fi adevărat. Nu putea fi aievea. Oare chiar auzise acel nume şoptit în ceafă? Simţise acel fior al adevărului când recunoscuse acea voce imposibil de uitat? Ultimele zvâcniri ale orgasmului devastator care o zguduise nu trecuseră de tot. Carnea încă îi pulsa şi se contracta. Dârele iniţial calde ale spermei lui începeau să se răcească

şi să i se usuce pe coapse şi pe podeaua de marmură.

Acel nume… Nu avea să uite niciodată cum rostea el acel nume.

Farah îşi dădu seama în acea clipă că Dorian Blackwell avusese mare grijă să nu rostească până atunci acel cuvânt.

Iar acum înţelegea de ce.

Trebuia să ajungă la el. Acum.

Se scutură până când fustele îi căzură la loc şi începu lupta cu legăturile care îi ţineau mâinile imobilizate. Un lucru era limpede-n legătură cu bărbatul ei: se pricepea să facă noduri. Dar acel ivăr n-ar ceda oare dacă ar trage cu putere? Cuprinsă de uimire şi de disperare, se zbătu o vreme în zadar. Se trase şi se răsuci dintr-o parte în alta, gâfâind şi scrâşnind. Dacă ar fi fost mai înaltă cu câţiva centimetri, ar fi ajuns la punctul cel mai de sus. Blestemate să-i fie picioarele prea scurte! Se gândi că poate, dacă şi-ar sălta fustele, s-ar putea aşeza cu genunchii pe scaun şi apoi s-ar ridica şi…

Farah îngheţă la auzul paşilor grei de pe hol.

— Milady!

Exclamaţia de groază a lui Murdoch răsună în întreaga încăpere.

— Eliberează-mă, te rog! îl imploră ea, zbătându-se în strânsoare.

Când îşi aminti că pantalonaşii îi fuseseră aruncaţi pe undeva prin cameră, Farah fu cuprinsă de o jenă vecină cu oroarea. Pe de altă parte, dacă era să o vadă cineva în acea ipostază, doar Murdoch putea fi acea persoană. Unde mai pui că nu era prima oară când se întâmpla.

— Loialitatea mea are şi ea nişte limite, bombăni scoţianul în timp ce desfăcea legăturile dibace făcute de degetele stăpânului. Să facă el aşa ceva… Îl omor!

— Nu, Murdoch, îl mustră ea când mâinile îi fură în sfârşit eliberate din strânsoare. Îşi frecă încheieturile şi le duse apoi la piept. Trebuie să-l ierţi pentru ce-a făcut.

— Niciodată!

Farah se uită în jur, căutându-şi pantalonaşii de

culoarea oului de raţă.

— Ba *trebuie* să îl ierţi, insistă ea. La fel cum şi eu sunt nevoită să te iert pentru că mi-ai ascuns adevărul despre cine e el cu adevărat.

Obrajii lui Murdoch deveniră stacojii.

— Nu… nu ştiu la ce vă referiţi, domniţă…

— Las-o baltă, Murdoch! se răsti ea. Acum, zi-mi încotro a luat-o.

— Hristoase, Doamne apără şi păzeşte, gemu bărbatul.

— Încotro a luat-o? insistă ea, ameninţându-l cu mâna în care-şi ţinea lenjeria intimă.

Murdoch arătă spre uşile dinspre partea de vest a clădirii.

— Luaţi-vă după urmele dezastrului, spuse el ameţit. Dar trebuie să vă spun că, atunci când e într-o asemenea stare, nu v-aş sfătui să-i ieşiţi sau să îi staţi în cale.

În ciuda tuturor celor întâmplate, Farah nu-şi putu reţine un zâmbet şi-l sărută pe Murdoch pe chelie.

— Să nu vii după mine, îi ceru, apoi se năpusti afară din încăpere.

Pe holul casei domnea, într-adevăr, haosul. Obiecte vechi şi de valoare fuseseră aruncate de pe piedestaluri. Tablourile fuseseră smulse de pe pereţi. Vase preţioase din sticlă şi statui din marmură zăceau fărâme pe podea. Farah intră degrabă într-o cameră de oaspeţi, folosi lenjeria distrusă ca să se şteargă şi să se cureţe, apoi o aruncă la coş. Îşi reluă urmărirea. Urmele dezastrului o purtară până la un rând de scări. Coborî şi ajunse la uşa care dădea spre grădină. Era izbită de perete şi se mişca în voia vântului şi a furtunii. Era limpede. Farah ştia exact unde avea să-l găsească.

*

Zidurile de piatră ale grădinii suspendate erau mai înalte şi mai bine întreţinute decât vechile ziduri de la Applecross. Cumva, era logic, îşi spunea Farah în timp ce se

îndrepta spre bărbatul care stătea acolo ghemuit, cu spatele rezemat de piatra rece şi udă. Şi el era mai înalt decât cel de odinioară. Imposibil de înalt. Numai că bărbatul de acum fusese cândva un băieţel pe care ea îl cunoscuse mai bine ca oricine altcineva. Cu toate acestea, iată-l şi acum căutând, ca odinioară, adăpost lângă pereţii reci şi nemişcaţi.

Cămaşa albă şi vesta neagră îi erau lipite de piept şi-i scoteau în evidenţă umerii puternici şi muşchii bine conturaţi ai braţelor. Apa curgea din şuviţele de păr direct pe iarba de sub el, ascunzându-i chipul plecat. Postura de om copleşit şi învins nu îi ştirbea însă cu nimic masculinitatea. O durere profundă îi săgetă pieptul şi se extinse până într-acolo încât Farah simţi nevoia de a înghiţi pentru a o calma.

Iată-i, din nou, la fel ca în prima zi. O furtună rece. Un zid de piatră. Un băiat suferind. O fată însingurată.

— De ce plângi? şopti ea, repetând acele prime cuvinte pe care i le adresase.

Iar el îi adresă aceleaşi vorbe de demult, fără a o privi:

— Pleacă de aici!

Ea scăpă un icnet şi se repezi spre el; se lăsă să cadă în genunchi lângă el, iar rochia formă în jurul ei un nor de mătase scumpă de culoarea miezului nopţii.

El îşi trase mâinile la spate şi îşi încleştă pumnii.

— Vorbesc serios. Tonul lui aspru şi primejdios veni parcă din adâncurile pieptului. Pleacă de-aici!

Ea înghiţi nodul care i se formase în gât, un nod de bucurie gingaşă şi dureroasă.

— Lasă-mă să-ţi văd mâinile!

El îşi ridică încet capul ca un om care poartă pe umeri greutatea unui munte şi se întoarse spre ea, săgetând-o cu acei ochi neliniştitori, atât de diferiţi unul de celălalt. Nu plângea. Nu încă. Dar muşchii feţei îi zvâcneau, iar buzele strânse erau încordate în timp ce făcea eforturi vizibile să ţină piept şuvoiului de lacrimi ce i se adunau sub gene.

— Te previn, Farah!

— Cred că mă cunoşti mai bine de-atât, murmură ea, mişcându-şi uşor degetele prin iarbă către pumnii lui încleştaţi.

Niciunul din ei nu simţea ploaia sau frigul muşcător. Îi cuprinse pumnul ale cărui încheieturi se albiseră din cauza strânsorii. Mâna ei părea atât de mică în comparaţie cu a lui. Avea nevoie de ambele palme ca să îi cuprindă cât de cât pumnul. Farah simţea că inima nu-i mai bătea, ci îi tremura anemic în piept, făcând eforturi să-i pompeze sângele în venele strânse de speranţă, uimire şi groază. Degetele ei lungi şi suple acoperiră degetele lui groase şi pline de cicatrici şi le desfăcură, unul câte unul, dezvăluind secretul pe care strânsoarea lor îl ascundea. Farah se auzi, ca din altă lume, cum scoate un suspin lung precum cicatricea care îi brăzda lui palma. Apoi un alt suspin. Simţea cum trăsăturile i se lichefiază în şuvoiul nestăvilit de lacrimi care-i curgea pe obraji, amestecându-se cu ploaia. Era aievea. Erau urmele rănilor lui Dougan din ziua în care se cunoscuseră. Erau cicatricile peste care, copilă fiind, îşi plimbase degetele de nenumărate ori.

— O, Doamne, şopti ea, lipindu-şi buzele de palma lui. Doamne.

Doamne!

Exclamaţia se transformă în incantaţie. În întrebare. În rugăciune întreruptă de sărutări şi mângâieri delicate, de parcă palma lui era o relicvă sfântă, iar ea, un discipol pios la finalul unui pelerinaj ce-i păruse fără de sfârşit.

Într-un final, îi luă mâna şi şi-o lipi de obraji. Era în genunchi, iar ochii îi erau aţintiţi asupra chipului băiatului căruia îi dăruise inima şi asupra bărbatului care începuse să i-o fure.

Trupul lui se cutremură, deşi trăsăturile îi rămaseră de piatră, în afară de un mic tremur al bărbiei care se dovedi imposibil de controlat. O privea aşa cum ar fi privit un câine straniu, nesigur dacă avea să fie atacat sau amuşinat.

— Eşti chiar tu, Dougan? Spune-mi că nu visez!

El îşi întoarse capul într-o parte, iar o picătură de umezeală i se desprinse din colţul ochiului şi urmă încet

conturul obrazului, amestecându-se apoi cu şuvoaiele de apă care i se prelingeau pe bărbie şi pe gât.

— Sunt Dorian Blackwell.

Vocea lui era aidoma pietrei: gri, plată şi rece. Cu faţa lipită de palma lui, Farah clătină din cap.

— Te-am cunoscut ca Dougan Mackenzie şi m-am măritat cu tine ca Dougan Mackenzie, cu atâta amar de vreme în urmă, insistă ea.

El se chinui să înghită şi îşi trase mâna din strânsoarea ei.

— Băiatul pe nume Dougan Mackenzie, băiatul pe care l-ai cunoscut, e mort. *A murit* în închisoarea Newgate, spuse el, întorcând privirea spre ea. A murit de prea multe ori.

Farah îşi simţi inima mai fragilă ca oricând. Chiar mai fragilă decât vasele şi sculpturile făcute fărâme pe holul casei.

— Şi n-a mai rămas nimic din el? şopti ea.

El privi câteva clipe spre un punct îndepărtat, peste umărul ei, apoi întinse o mână spre ea. Farah nici nu îndrăzni să se mişte în momentul în care el îi prinse un cârlionţ ud şi îl înfăşură pe un deget.

— Tot ce a rămas e felul în care… îşi aminteşte de tine.

Lacrimi de speranţă îi inundară lui Farah genele, înceţoşându-i vederea, până când ea clipi ca să le alunge. Se simţea ruptă în două. Simţea, în acelaşi timp, o suferinţă delicioasă şi o fericire agonizantă. Dougan Mackenzie se întorsese în braţele ei. Era viu. Zdrobit. Puternic. Incapabil să îi îndure atingerea. Deloc dispus să îi ofere inima.

Era oare cerul într-atât de crud?

Întinse mâna, îi scutură părul ud şi i-l dădu la o parte de pe frunte.

— Nu semeni deloc cu el, spuse încet, cu uimire în glas. Era atât de mic, iar faţa îi era mult mai rotundă. Mai blândă. În acelaşi timp, îi văd umbra în ochiul tău închis la culoare. Îl văd pe acel băiat drag, inteligent şi pus pe rele. Aşa că, vezi tu, *nu poate* să fi murit. Şi cred că am ştiut

asta, cumva, în tot acest timp. De aia n-am putut renunţa la tine.

— Imposibil, spuse el.

Farah ridică poala rochiei albastre şi găsi o bucată de căptuşeală care încă nu era udă leoarcă. Şi-o înfăşură cu delicateţe pe un deget, aşa cum făcuse când erau copii, şi îi şterse şiroaiele de apă de pe faţă.

El avu un moment de retragere, apoi se lăsă în voia ei. Rămase nemişcat. Fără să clipească. *Fără să respire,* în timp ce ea relua mişcările pe care le făcuse la prima lor întâlnire, cu atâţia ani în urmă.

— Bineînţeles că e posibil, spuse ea. Cred că a fost din cauza acelui legământ galic pe care l-ai rostit în capela de la Applecross. Acele ultime cuvinte. „De vom renaşte, fie ca sufletele să ni se întâlnească şi să se recunoască. Să se iubească din nou. Şi să-şi amintească”. Eu îmi amintesc, Dougan. Şi ştiu că tu nu uiţi niciodată.

Lăsă materialul să-i cadă şi îşi plimbă delicat degetele peste trăsăturile aspre ale chipului lui. Atingerea ei era uşoară ca o pană, descoperind şi memorând noul lui chip.

— Sufletul meu l-a recunoscut pe al tău şi a renăscut. Ştiam eu că există ceva dincolo de acei ochi, dincolo de acele mănuşi, ceva care să-mi readucă tot ce mi-a lipsit în aceşti ani.

Farah se lipi de el şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Primul lor sărut avu gust de sărat şi de disperare. Lacrimile li se amestecară. Buzele li se uniră. Trupurile li se mlădiară. Şi, în final, se produse miracolul. Braţele lui o cuprinseră, o traseră spre el, iar mâinile i se înfipseră în părul ei în timp ce limba lui îi cotropea gura. Era erect şi tare ca zidul de piatră din spatele lui, iar căldura ei topea un munte de gheaţă. Însă gura lui nici nu pedepsea, nici nu cerea. De această dată, sărutul vibra de teamă de necunoscut, de ezitare. De parcă toate emoţiile de care era străin sau pe care nu şi le îngăduia i se adunaseră pe buze şi i se transmiteau ei într-un tumult haotic. Iar Farah le accepta pe toate. Le savura. Urma să le păstreze şi să-l ajute să le clarifice mai târziu, după ce vor fi terminat de descoperit ce

şi cine devenise fiecare.

Se simţea în siguranţă în braţele omului primejdios de lângă ea. Se simţea de parcă s-ar fi întors acasă, o casă ce fusese distrusă şi reconstruită din temelii. Structura era aceeaşi, dar inima casei părea chiar mai străină decât dacă ar fi fost ridicată de la zero. O casă cu ziduri şi obstacole ridicate de mâini care nu îi aparţineau. Însă ei nu-i păsa. Învăţase să îl cunoască pe bărbatul în care se transformase el, ştia că dragostea ei îl putea îmbunătăţi şi că avea să accepte ceea ce nu putea schimba la el.

— Te iubesc, Dougan, şopti ea de sub apăsarea buzelor lui. Te iubesc de atâta vreme.

El îşi retrase mâna din părul ei, o prinse de umeri şi o scuturã violent, apoi o împinse de lângă el atât de tare, că ea căzu. Cicatricea păru brusc adâncă precum o crevasă în care se puteau aduna picăturile de ploaie, iar expresia de pe chipul lui îi aduse sub piele răceala furtunii. Respira sacadat, aproape gemând, iar buzele-i erau aprinse de la intensitatea sărutului. Dar în rest efectul sărutului dispăruse, iar Farah se îngrozi când îşi dădu seama de asta.

— Sunt Dorian Blackwell spuse el, scuturându-i umerii de parcă astfel ar fi dat cuvintelor o mai mare greutate. Acesta sunt aproape din clipa în care am devenit adult şi acesta o să rămân până când o să-nchei socotelile cu viaţa asta mizerabilă.

— Cum e cu putinţă? întrebă ea cu blândeţe, sprijinindu-se cu mâinile de pieptul lui, ca să îşi ţină echilibrul.

Simţea pe deasupra cămăşii ude pante ciudate întipărite pe muşchii lui ampli şi netezi. Degetele ei doreau să le atingă, să le exploreze în amănunt. Erau oare cicatrici? Cusături? Deodată, se trezi împinsă cu forţă, iar el se pregătea să se ridice.

— E o altă poveste plină de sânge şi moarte, o preveni el.

— Spune-mi-o, insistă ea, apucându-şi strâns fustele şi făgăduindu-şi că, oricât şi-ar dori, nu avea să încerce să îl atingă până nu avea să termine de povestit.

Ploaia cădea peste ei în ritm constant, scurgându-se peste pietrele zidului în dâre întunecate ce semănau cu cele de sânge.

— Înainte să fiu condamnat, i-am scris tatălui meu, marchizul de Ravencroft, nobilul Hamish Mackenzie. L-am implorat nu doar să îmi vină în ajutor, ci şi să facă tot posibilul să te găsească pe tine. Să aibă grijă să fii în siguranţă. N-am primit niciun răspuns, deşi i-am tot scris, pe măsură ce situaţia mea devenea mai disperată. Am aflat apoi că, în loc să cheltuiască o sumă infimă ca să-mi plătească un avocat, i-a plătit de nu ştiu câte ori mai mult judecătorului şi prietenului său Roland Cranmer al III-lea ca să scape de mine. La rândul lui, Cranmer i-a plătit pe trei dintre cei mai corupţi şi nenorociţi gardieni de la Newgate ca să mă omoare în bătaie.

Farah scoase un geamăt, punându-şi îngrozită o mână în dreptul inimii de parcă ar fi încercat să îi oprească sângerarea.

— Şi în locul tău l-au… l-au omorât pe Dorian?

— S-a întâmplat ca el să lucreze la un cifru care să faciliteze comunicarea cu cei de-afară. Împreună cu Walters, colegul meu de celulă, în acea noapte, am făcut schimb, ştiind că gardienii ăia puturoşi nu ne prea deosebeau.

— Walters, adică… Frank?

Pleoapele lui tremurară preţ de o clipă.

— Walters era strălucit, brutal şi predispus la episoade de geniu artistic. Unul dintre cei mai buni falsificatori capturaţi vreodată. Au încercat să îl ucidă în acea noapte, dar a supravieţuit şi a devenit personajul simplu şi blând pe care l-ai cunoscut. Cred că l-au lăsat în viaţă pentru că nu-şi mai aminteşte cele întâmplate, aşa că nu poate depune mărturie împotriva lor.

Farah nu-şi mai dădea seama dacă obrajii îi erau uzi de lacrimi sau de la picăturile de ploaie.

— Dumnezeule mare, suspină ea. Deci propriul tău tată a fost în spatele a ceea ce s-a întâmplat?

Trăsăturile soţului ei se înviorară cu o satisfacţie

sinistră.

— A plătit scump pentru ce-a făcut. El a fost primul lovit de mânia şi răzbunarea mea. Pe banii lui m-am ridicat. Inutil să mai spun că actualul marchiz de Ravencroft este urmaşul lui legitim, Liam Mackenzie.

Farah nu ştia şi nici nu voia să afle ce păţise fostul marchiz şi nici nu simţea vreun fior de milă pentru bărbatul care plătise pentru ca fiul său să fie ucis.

— Iar acest Liam Mackenzie este… fratele tău?

— Fratele vitreg, răspunse el. Sunt unul dintre nenumăraţii bastarzi ai bătrânului Mackenzie. Cu toţii ne ţinem cât putem de departe de noul marchiz.

— De ce?

El privi în altă parte, dându-i astfel de înţeles că subiectul era închis. Ea avu înţelepciunea de a trece mai departe.

— Şi acum Cranmer a dispărut?

— E mort. Şi nu-i vor găsi niciodată leşul.

Lucru care nu o mira deloc.

— Şi cum de-ai putut prelua identitatea lui Blackwell?

El îşi strânse buzele într-o grimasă de dezgust.

— Nu există cuvinte ca să descriu mizeria muncii la calea ferată combinată cu mizeria închisorii. Infecţiile ucideau mai mulţi oameni decât bătăile sau alte violenţe. Noi doi chiar păream fraţi. Fraţii Inimă Neagră. Obişnuiam să ne mânjim feţele şi pielea cu funingine şi noroi ca să le protejăm de soare sau de frig când munceam. Uneori, oamenii nu îşi dădeau seama cu care din noi vorbeau decât dacă eram unul lângă altul. Am renunţat la accent şi i-am deprins foarte repede accentul şi felul de a se exprima. Şi, odată ce am crescut şi am ajuns la fel de bine făcut ca el, nimeni nu ne putea deosebi.

— Cine ştie cine eşti cu adevărat? întrebă ea.

— Murdoch, Argent, Tallow şi… mă rog, Walters e mai tot timpul confuz. Noi cinci făceam legea la Newgate. Eram degetele care formau un pumn, adăugă el, încleştându-şi pumnul până când încheieturile îşi pierdură culoarea. Ştiam cu toţii că eu trebuia să mor în acea celulă. Cu toţii voiam

răzbunare, aşa că am făcut tot posibilul să avem parte de ea. Şi asta e tot ce facem de atunci.

Lui Farah îi venea tare greu să digere povestea. Mintea ei amenința să o regurgiteze, să-i scuipe pe jos urâțenia ca pe-o bucată de carne stricată.

— Nu-i spui numele, murmură ea. Lui Dorian Blackwell, băiatul care a murit.

— Văd că nu pricepi. Orice-ar fi rămas din băiatul care am fost cândva a fost îngropat în acea groapă comună unde-a ajuns şi leşul lui. Nu cu Dougan Mackenzie te-ai măritat.

— Ba da, insistă Farah.

El se ridică şi se aplecă deasupra ei ca un călău ezitant gata să ducă la îndeplinire sentința dictată de un suflet negru.

— Sunt Dorian Blackwell. Voi fi mereu Dorian Blackwell. El continuă să trăiască în mine.

Farah se ridică în genunchi, dar îngheță când el făcu un pas înapoi.

— Atunci… am să te iubesc şi în chip de Dorian Blackwell, spuse ea. Căci şi cu el m-am măritat.

O cuprinse disperarea când văzu cum trăsăturile lui se înăspresc.

— Nu-mi vorbi despre iubire, Farah, căci nu pot să-ți ofer aşa ceva.

Uimită, căzu înapoi pe pământul ud, de parcă vorbele lui i-ar fi dat un brânci.

— Ce tot spui?

Desigur, Dorian îi spusese deja asta. Dar… lucrurile nu mai stăteau la fel ca înainte.

— Pot să-ți ofer protecție. Pot să-ți ofer răzbunare. Te-am ajutat deja să îți recapeți numele şi averea care ți se cuvin. Dar nu-ți pot oferi inima mea, pentru că nu pot oferi ceva ce nu am.

Cu inima sângerând pentru el, Farah uită de mândrie şi de forță interioară şi se prăbuşi în genunchi în fața lui, cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Era gata să îi pună totul pe tavă. Inima. Sufletul. Viața însăşi. Era sufletul ei

pereche, întors din morţi. Ar fi ucis-o să îl piardă din nou. Nu-i păsa de tot ce făcuse, de tot ce-l mânase viaţa să facă. Era gata să ia asupra ei toate păcatele lui şi să poarte greutatea amintirilor lui cele mai cumplite pe umerii ei firavi.

— Însă eu îţi ofer inima *mea,* spuse ea.

— E o nesăbuinţă din partea ta să mi-o oferi, se strâmbă el, iar trăsăturile îi deveniră străine şi înspăimântătoare.

— Atunci, recunosc, sunt o nesăbuită. Pentru că ţi-am oferit-o deja.

— Nu suport oamenii nesăbuiţi, şuieră el. Lui *Dougan* i-ai dat inima ta, înainte să ştii ce înseamnă asta. Nu-mi aparţine mie.

Ea îi luă mâna şi-i sărută încheietura plină de urme de tăieturi.

— Dar Dorian a început să o fure, ca un adevărat bandit ce este!

— Atunci, recapătă-ţi-o! Îşi smuci pumnul din mâna ei, dezechilibrând-o şi făcând-o să se prindă de iarbă cu mâinile, murdărindu-şi-le cu noroi. În mâinile mele, se va otrăvi. Va deveni coruptă. Am s-o înnegresc până când mă vei urî la fel de mult cum te vei urî pe tine pentru că mi-ai dăruit-o! Îndreptă un deget spre ea pentru a o împiedica să spună ceva. Fiecare aspect al vieţii mele a fost mohorât, brutal şi sângeros – în afară de tine. N-am să adaug distrugerea ta la lunga mea listă de păcate.

— Putem schimba asta! strigă ea. Împreună!

El se aplecă deasupra ei, iar chipul lui puternic şi crud aproape că se lipi de al ei; apa se prelingea din părul lui pe obrajii ei.

— Uite, asta refuzi tu să vezi. Nu vreau să mă schimb. Îmi place să fiu Inimă Neagră din Ben More. Îmi face nespusă plăcere să-i transform pe imbecilii care conduc imperiul acesta în marionetele mele. Mă hrănesc din frica pe care le-o provoc celorlalţi. Îmi place să îmi zdrobesc duşmanii şi să fiu mereu cu un pas înaintea poliţiei. Nu sunt un erou, Farah. Nu sunt băiatul care te-a iubit. Sunt

ticălosul...

— Prea bine! zise ea şi întinse mâinile murdare. Bine. Accept asta. Te accept aşa cum eşti. Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More. Am văzut ce fel de om eşti, cum te îngrijeşti de cei de care pretinzi că nu îţi pasă. Sunt soţia ta. De *şaptesprezece* ani sunt soţia ta. Te iubesc.

Următoarele lui cuvinte o făcură să se îndoiască de faptul că zărise cu adevărat o urmă de emoţie agonizantă desprinzându-se de el înainte de a fi strivită la loc şi ascunsă sub masca lui de piatră şi gheaţă.

— Ştiu ce-i în mintea ta, Farah. Crezi că, dacă mă iubeşti suficient de mult, dacă mă accepţi suficient şi dacă îmi oferi suficientă compasiune şi bunătate, vei face din mine un om mai bun?

Era atât de încăpăţânat, atât de brutal de corect, că Farah se abţinu să nu se retragă de lângă el.

— Sub asta *nu zace* un om mai bun, adăugă el, arătând spre ochiul rănit. Ba chiar, cu tine alături, devin şi mai rău. În preajma ta, îmi pierd controlul, Farah. Mă orbeşti. Gândul de a te atinge mă înnebuneşte. Gândul că alt bărbat te-ar atinge... O prinse de încheieturile mâinilor şi i le aşeză sub ochi. Uite ce ţi-am făcut! Ce te-am *forţat* să faci când eram amândoi sus.

— Nu m-ai forţat. Te doream.

— Te-aş fi forţat.

— Ba nu ai fi *putut.* Dorian, n-am să te refuz niciodată. Sunt a ta. Doar a ta. Aşa cum ai spus mereu.

El se transformă atunci într-un străin, chiar sub ochii ei. Urmele posesivului şi furiosului Dougan Mackenzie dispărură. Până şi Dorian Blackwell cel rece şi dominant se retrase, făcându-i loc altcuiva. Din ochii lui nu dispăru doar lumina şi viaţa, ci şi umbrele şi misterul. Era ca şi cum l-ar fi privit cum sărea în gol de pe o stâncă. Farah nu se simţise în viaţa ei atât de neajutorată. Nici când avusese mâinile legate de pat. Nici când îl luaseră de lângă ea pe băiatul pe care îl iubea. Niciodată.

— Dar cum rămâne cu promisiunea ta? întrebă ea, cu un ultim efort disperat. Mi-ai *promis* un copil.

— Hai să zicem că e prima dintre multele dezamăgiri pe care ţi le rezerv.

— Dar spuneai că îţi respecţi mereu promisiunile.

— Am greşit spunând asta.

Farah intră în panică. Nu doar că se retrăgea. Era ca şi cum l-ar fi văzut murind. Chiar acolo, în faţa ei. Îl vedea tăind ultimele legături cu ceea ce-l făcea om. Cu acea parte din el care o căutase chiar şi după atâţia ani.

— De ce? întrebă ea, detestând unda de implorare din propriul glas.

— După cum ţi-am spus mai devreme, rosti el sec, apoi se ridică şi o privi printre şuviţele de păr care i se lipiseră de frunte, nu suport oamenii nesăbuiţi.

Făcu un pas peste ea de parcă ar fi fost o băltoacă şi porni spre casă. Farah privea cum hainele ude leoarcă se lipeau de spatele puternic şi drept ca o săgeată. Se străduia să se ridice, deşi rochia îi atârna greu, mustind de apă. Însă flacăra din ea nu era atât de uşor de stins.

— Atunci, de ce te-ai însurat cu mine? strigă după el, îndepărtându-şi cârlionţii uzi din ochi. De ce m-ai capturat, de ce mi-ai legat viaţa de a ta dacă tot urma să mă înlături? Ce sens avea?

— Pentru că sunt un nelegiuit, răspunse el peste umăr. Din toate punctele de vedere.

Capitolul 21

— De ce nu pleci cu ea? întrebă Murdoch pentru probabil a mia oară. Tot ar fi mai bine decât să stai închis aici şi să munceşti până crăpi.

Dorian privi spre grămezile de cărţi pe care le descărcase de dimineaţă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Urcase şi coborâse scara bibliotecii cam de o sută de ori în ziua respectivă şi avea de gând să o mai urce de o sută de ori, până când fiecare carte avea să fie la locul ei. Abia atunci avea să se poată opri pentru a trece, de exemplu, la

reorganizarea pivniţei de vinuri. În ciuda traumelor din trecut, avea momente când tânjea după senzaţia de a ţine din nou în mâini un baros sau un târnăcop. Poate n-ar fi o idee rea să se apuce să sape un tunel până în Franţa. De unul singur.

— Blackwell…

— Ori fac asta, ori beau, îl întrerupse Dorian. Ce alegi?

— Sigur ar fi mai plăcut să-ţi bei minţile, murmură Murdoch.

Dorian trânti pe masă un teanc de cărţi cu coperte aurite, iar un nor de praf umplu încăperea.

— E ceva de care trebuie să mă ocup acum? întrebă el furios.

— Soţia *ta,* îl provocă Murdoch.

Dorian se opri o clipă, săgetat brusc de o durere care-l lovi cu atâta forţă, încât simţi că nu-şi putea îndrepta spatele aplecat asupra maldărului de cărţi.

— Ai grijă, bătrâne!

— Nu vrei nici măcar să-ţi iei *rămas-bun* de la ea?

— Pleacă în Hampshire, Murdoch, nu în India. E un drum de o oră cu trenul. Dorian se puse pe sortat cărţi pe care, de fapt, aproape că nici nu le vedea, mutându-le dintr-un maldăr în altul doar ca să aibă o ocupaţie şi să evite privirea stăruitoare a prietenului său. E mai bine aşa, spuse el într-un sfârşit.

— Eşti un idiot fără pereche, spuse Murdoch.

— Iar tu eşti la un pas să-ţi pierzi…

— E *Zâna* ta, Dougan. Cum s-o laşi să plece?

— Nu-mi spune aşa! Un gol nemăsurat i se deschisese în piept în urmă cu o săptămână, în grădină, iar Dorian îşi frecă uşor pieptul, întrebându-se când avea acel abis să-i spargă coşul pieptului, înghiţind apoi în negura sa lumea întreagă. Ai văzut cu ochii tăi ce i-am făcut. Îşi trecu un deget pe marginea unei pagini şi se alese cu o tăietură fină drept răsplată. N-am plănuit nicio clipă să o păstrez alături de mine. Vrea să devin tată. Ştim amândoi că e o idee groaznică. Nu sunt… complet.

— Te iubeşte, interveni Murdoch.

— Iubeşte amintirea pe care i-o poartă lui Dougan. Pe Dorian îl cunoaşte de foarte puţin timp şi deja i-am făcut prea mult rău ca să mai pot îndrepta lucrurile.

— Dar dacă…

— Dar dacă o zdrobesc? scrâşni Dorian, făcând câţiva paşi spre Murdoch. Dacă îi fac ceva rău în timp ce dorm? Dacă îmi pierd cumpătul? Dacă-mi pierd minţile?

— Dar dacă te rupi de trecut şi o laşi să te facă fericit? replică Murdoch. Dacă-ţi aduce pace? Poate şi un dram de speranţă?

— Dorian scoase o sticlă de scotch şi luă o înghiţitură zdravănă, care îi arse măruntaiele, apoi privi pe fereastră la traficul de pe stradă.

Poate n-ar fi o idee rea să îşi bea minţile până crapă. Ce încântat ar fi nobilul Ravencroft să afle că şi-a dat duhul. Şi că a murit, culmea, de la whisky-ul lui.

— Nu mai există nicio speranţă pentru cei de teapa mea, îi spuse Dorian reflexiei sale, iar ticălosul patetic care-l privea cu dezgust din geamul ferestrei părea de acord. Nici speranţă, nici pace, continuă el.

După un moment de ezitare, Murdoch întrebă:

— Deci ne întoarcem la Ben More?

O trăsură neagră trasă de patru cai intră pe aleea circulară din faţa casei şi se opri sub portic. Dorian o urmări cu dezolare.

— Eu o să mă întorc cât mai curând, dar tu o vei însoţi pe Lady Blackwell la Northwalk.

— Dar, domnule, protestă Murdoch, nu mi-am făcut bagajul.

— Am cerut eu să ţi se împacheteze totul azi-dimineaţă, îl informă Dorian. Nu vreau să călătorească singură şi nu i-l pot da pe Argent. E… ocupat.

— Prea bine, acceptă Murdoch. Dar ar trebui să se obişnuiască, mai devreme sau mai târziu, cu singurătatea. Tocmai ai condamnat-o la o viaţă în izolare. Va rămâne, până la moarte, soţia nedorită a lui Inimă Neagră din Ben More. Cât de plăcut crezi că-i va fi să trăiască aşa?

— Călătorie plăcută, Murdoch, îl expedie Dorian,

uitând de cărţi, cu mintea înecată în băutură şi suferinţă.

— Sper să arzi în iad, Blackwell, îi aruncă Murdoch şi ieşi trântind uşa.

Probabil că deja ardea în iad, se gândi Dorian şi mai luă o înghiţitură din băutura care-l ardea pe dinăuntru. Înainte să îşi dea seama de cât timp stătea la fereastră, o văzu pe Farah ieşind din casă. Arăta mai elegantă şi mai rafinată decât orice femeie pe care o privise vreodată. Arăta cum trebuia să arate o contesă. Purta o rochie verde cu tiv auriu, iar o pălărie în aceeaşi nuanţă de auriu îi acoperea părul aranjat cu iscusinţă. Pălăria era împodobită cu gust, cu o pană neagră asortată cu cerceii cu aur şi pietre negre. Dorian dădu paharul peste cap la vederea ei. Îşi dorea să şi-o întipărească pentru totdeauna în memorie. Supleţea taliei ei. Faldurile rochiei. Unduirea delicată a gâtului şi cei câţiva cârlionţi scăpaţi din acele de păr.

„Nu te uita înapoi. Nu te uita spre mine!” o imploră în gând, fără să reuşească să se retragă de la fereastră. „Nu vreau încă o ocazie să-mi amintesc de ochii tăi, să mă bântuie nopţile”.

Doar el insistase ca ea să se ducă şi să revendice castelul din Hampshire al tatălui ei. Nu-i mai putea îndura prezenţa, nu mai suporta să împartă cu ea acelaşi acoperiş. Nu mai îndura să o privească dormind fără să fie tentat să o posede. Să o ţină în braţe. Să se ghemuiască lângă ea în uitare, în uitarea pe care ea părea s-o găsească fără dificultate noapte de noapte. Visele nu-i erau bântuite de sângele vărsat şi de oamenii ucişi. Iar el avea să se asigure că aşa rămâneau lucrurile.

„Nu privi înapoi!”

Odată ce-ar privi, n-ar mai fi în stare să o lase să plece. Ar încuia-o într-un turn, ca pe-o prizonieră, şi… şi… Ei bine, nici nu se putea gândi la ce-ar face. Tot felul de perversiuni înjositoare. Ar folosi-o în feluri crude şi deviante la care cu greu s-a abţinut să se gândească încă de la prima lor noapte împreună. Mai luă o înghiţitură de alcool. Murdoch îi oferi lui Farah mâna, ajutând-o să urce în trăsură. Ea se opri o clipă, apoi ridică uşor capul şi privi

exact spre fereastra de la care el îi urmărea fiecare mişcare. El ridică încet palma şi o lipi de geam. În acele momente, se simţi, mai mult ca oricând, una cu acel băieţel orfan de la Applecross.

„Nu te uita la mine!”

Iar ea n-o făcu. Pentru că nu era nimic de văzut.

*

Aşezată pe malul râului Avon, Farah se bucură de câteva minute de rară şi binecuvântată linişte. Nu că ar fi deranjat-o vizitatorii şi cei care veneau să îi ureze toate cele bune de când ajunsese la mănăstirea Northwalk. Dimpotrivă, prezenţa lor îi oferea un răgaz de la grijile fiecărei zile. Căci n-avea timp să-şi plângă inima frântă sau să-şi aline durerea. Avea un trecut de revendicat şi o gospodărie întreagă de pus în ordine. Inspiră aerul răcoros şi înmiresmat, îndulcit de mirosul zambilelor sălbatice, apoi se întoarse să admire acoperişurile care se iţeau în zare. Se cam terminase cu liniştea. Mintea e o unealtă extraordinară, dar complet inutilă când vine vorba despre suferinţele inimii.

Farah făcuse tot ce putuse ca să se menţină ocupată. Renovase proprietatea, îşi revendicase, transferase şi descâlcise finanţele, cu ajutorul lui Murdoch, constatând că erau mai ample decât îşi imaginase. Apoi se familiarizase cu viaţa socială din Hampshire. Prezenţa îi era solicitată în toate saloanele, la toate cinele, la toate evenimentele mondene. Contesa de Northwalk devenise cea mai stilată şi mai controversată prezenţă din zonă. Şi asta nu numai pentru cine era, ci şi pentru că soţul ei era cine era.

Farah hotărî să se întoarcă. Lovi distrată o piatră cu bombeul cizmei. Nu se simţea ca o femeie măritată. Trecuseră două luni foarte obositoare şi încărcate de când plecase de la reşedinţa Blackwell din Londra. Perioada fusese încărcată din cauza a tot ce avusese de făcut şi obositoare din cauza nopţilor însingurate în care abia pusese geană pe geană. Northwalk Abbey părea uriaşă şi

goală, chiar şi după ce îi adusese de la Ben More pe Walters şi pe Tallow ca să o ajute şi după ce o instalase pe Gemma la bucătărie, împreună cu Walters. Realitatea era că sperase să-l enerveze cu asta pe Dorian suficient cât să dea buzna peste ea. Dar el n-o făcuse.

Murdoch îi spusese că Dorian era tot la Londra şi se înstrăinase într-atât încât lumea se temea că devenise prizonier în propria sa casă.

„Sau, mai curând, al propriei lui minţi", îşi spunea Farah.

— Când credeţi c-ar trebui să ne întoarcem la Londra? o întrebase Murdoch la sfârşitul primei luni.

— Probabil în prima săptămână a lui *niciodată,* replicase ea, cu glasul cuprins de o asprime pe care o regreta.

— Milady…

— Vorbesc serios. Nu mă întorc la el. Aici e casa mea de-acum. N-are decât să stea-n castelul ăla al lui şi să-şi irosească viaţa. Era incredibil cât de mult o înfuria subiectul. Cât era de dezamăgită şi de nemulţumită! Farah se considerase dintotdeauna o femeie calmă şi rezonabilă, curioasă şi independentă, dar deloc temperamentală sau predispusă la crize de furie. Ni s-a oferit o a doua şansă la viaţă – la fericire –, iar *eu* am de gând să profit de ea. El n-are decât să facă *ce* vrea.

Farah ar fi regretat acele prime cuvinte pe care i le adresase lui Murdoch, dar părea că acele vorbe îl electrizaseră cumva. Căci şi el primise, la rândul lui, încă o şansă cu Tallow. Valetul devenit majordom zâmbea mai des în ultima perioadă şi se bâlbâia mai rar. Cu toate că el şi Murdoch erau foarte discreţi în privinţa relaţiei lor, lui Farah nu-i scăpa felul în care se protejau sau se încurajau unul pe celălalt, atingerile uşoare când treceau unul pe lângă celălalt sau faptul că Tallow nu mai dormise de o veşnicie la el în cameră.

Abia după o lună fu în stare să recunoască faptul că nu era *fericită.* Nici pe departe. În momentele libere, se simţea copleşită de o singurătate cumplită, indiferent de

numărul persoanelor din jur.

Farah trecu prin grădină şi se îndreptă spre uşa de la bucătărie, căci simţea mirosul inconfundabil al bunătăţilor lui Walters. Poate făcea o prăjitură cu fructe de primăvară şi frişcă. Sau poate că, spre norocul ei, îşi pusese în practică ameninţarea de a face o prăjitură cu ulei de măsline şi compot de cireşe despre care citise într-o carte de reţete italieneşti. Tocmai primiseră un transport de ciocolată neagră din Spania şi, cel mai probabil, o folosise la nişte reţete minunate.

Cu stomacul chiorăind de nerăbdare şi curiozitate, Farah dădu buzna în bucătărie şi rămase fără cuvinte în faţa scenei ce i se derula în faţa ochilor.

Frank stătea în picioare, în spatele Gemmei, şi o ţinea în braţe, îşi rezemase bărbia de curba unde ceafa şi umărul femeii se întâlneau. O urmărea transformând zahărul pentru glazură într-un soi de licoare. Niciunul nu o observase pe Farah. Ingredientele erau împrăştiate pe blatul de lucru, iar Farah fu convinsă să asta era opera Gemmei, pentru că Frank era aproape obsedat când era vorba despre ordinea şi curăţenia în bucătărie. Se ocupase de achiziţionarea tuturor chiuvetelor, vaselor, cuptoarelor şi tacâmurilor de la Northwalk Abbey, şi toate semănau tulburător de mult cu cele de la Ben More.

În cele două luni de când i se alăturase, Gemma nu se schimbase, ci, mai curând, se adaptase. Rochiile îi erau noi, pielea şi părul i se luminaseră, dar rămăsese la fel de încăpăţânată şi-şi folosea personalitatea picantă ca pe o armă. Însă, alături de Frank, Farah observă la ea o expresie de care n-ar fi crezut-o capabilă. Una de nesiguranţă şi vulnerabilitate.

— Amesteci prea puternic, îi spuse el cu blândeţe, prinzându-i mâna într-a lui şi arătându-i ritmul potrivit. Mai încet. Uite-aşa!

— Ţi-am zis că nu mă pricep, protestă ea agresiv. Pot să coc o pasăre de să-i meargă fulgii, dar la dulciuri mă ia durerea de cap.

Frank o sărută pe bărbie.

— Te descurci bine, spuse el cu convingere. Te pricepi la o mulţime de lucruri.

— Ia potoleşte-te, îl mustră Gemma, dar zâmbi şi se relaxă în braţele lui.

Farah se îndreptă spre uşă cu spatele şi, când se asigură că nu o observaseră, închise uşa cu grijă. Gemma şi Frank? Intră pe uşa din faţă cu un aer uşor încruntat. Fusese prea ocupată să îşi ignore propriile probleme ca să bage de seamă legătura ce se formase între ei doi. Sau poate refuzase inconştient să observe cum afecţiunea şi speranţa înfloreau la Northwalk. Toată lumea părea să profite de noua şansă la viaţă. Şi la dragoste. Murdoch şi Tallow, iar mai nou Gemma şi Frank.

Farah se bucura pentru ei. Frank era bărbatul cel mai potrivit pentru Gemma. Avea să-i ofere bunătate şi răbdare infinită. Iar fosta prostituată n-avea să aibă vreo obiecţie la micile lui defecte – că era cam încet şi absolut. Un uriaş blând precum Frank Walters avea să-i asigure libertate şi protecţie şi avea să o susţină în deciziile luate. Gemma avea să ajungă în sfârşit stăpână pe propria viaţă şi să se bucure de dragostea pură pe care numai un om ca Frank i-o putea oferi.

Farah era nevoită să recunoască faţă de ea însăşi că aerul de romantism ce părea să plutească prin casă nu-i făcea singurătatea mai uşoară. Nu voia să devină o acriturâ. Nu voia să nu se bucure de fericirea celor la care ţinea. Asemenea sentimente erau sub demnitatea ei. Şi totuşi… Intimitatea plină de tandreţe a îmbrăţişării la care tocmai asistase o zguduise şi îi zgândărise dorinţa de a fi şi ea atinsă astfel. Resimţea fiecare gest de afecţiune dintre Murdoch şi Tallow ca pe-o săgeată care îi străpungea pieptul. Farah ştia că era mai capabilă de iubire decât mulţi oameni. Se simţea uneori atât de iubitoare, debordând de afecţiune, că ar fi putut cuprinde cu ea întreaga lume. Voia să-i aline pe toţi copiii nedoriţi şi să salveze toate sufletele rănite. Voia să îl îmbrăţişeze pe bărbatul pe care îl iubea şi să se bucure, la rândul ei, de dragostea lui.

Dar el nu i-o oferea. Nu putea.

Lacrimile care i se adunau sub pleoape nu făceau decât să o enerveze şi mai tare. „Gata! Ajunge!” îşi spuse. Grăbi pasul şi trecu aproape în fugă pe lângă Tallow.

— Unde-i Murdoch? îl întrebă.

— Îîîînnn birou, milady.

Când îi mulţumi pentru informaţie, ajunsese deja la jumătatea scării de marmură. Intră şi îl găsi pe Murdoch la birou. El ridică privirea şi, când îi văzu expresia, se încruntă, îngrijorat.

— Sunteţi bine, milady?

— Da, mulţumesc, minţi ea, uitând deodată de ce anume voise să-l vadă.

— Doriţi ceva? întrebă el cu băgare de seamă, urmărind-o cu privirea în vreme ce ea străbătea încăperea dintr-un capăt în altul.

— Nu. Da. Farah se opri, apoi îşi reîncepu preumblarea, aproape dărâmând un glob pământesc ce avusese ghinionul să-i stea în cale. Nu sunt... nu sunt sigură.

Se simţise atât de melancolică. Atât de... abandonată. Dar, în acele momente, uitându-se în ochii atenţi şi răbdători ai prietenului ei, totul îi părea brusc fără speranţă şi prostesc.

Nu înţelegerea pe care o citea în privirea lui o dăduse peste cap, ci mila.

— De ce nu luaţi loc? spuse el, împingând înspre ea un fotoliu pluşat de culoarea bronzului şi sunând după slujnică. Am să cer să ne aducă ceaiul.

Farah nu voia să stea jos, dar se simţea, dintr-odată, prea obosită ca să rămână în picioare. Murdoch ceru ceaiul în timp ce ea nu făcea decât să îşi privească mâinile, apoi se aşeză lângă ea. O aşteptă în tăcere să-şi adune gândurile şi ceva curaj, ştiind că avea să vorbească atunci când urma să se simtă pregătită.

— Mi-e dor de el, spuse ea.

— Şi lui îi e dor de tine, nu am nicio îndoială.

— O parte din mine spera că va veni, iar cealaltă

parte ştia că asta nu se va întâmpla, spuse ea, apoi se întoarse spre el, cu lacrimi de furie în ochi. Avea dreptate, să ştii. Sunt o nesăbuită.

— Nu spuneţi asta, milady, replică Murdoch, luându-i mâna. Nesăbuit e el. Dragostea şi teama sunt cele mai puternice sentimente ce încearcă inima unui bărbat. Pe Blackwell nu l-am văzut niciodată speriat, şi cred că asta îl şi face atât de periculos. Indiferent de tot ce a obţinut, atitudinea lui a fost mereu a unui om care nu are nimic de pierdut. A unui om căruia nu-i e frică de moarte.

Farah sări în picioare, prea mânioasă ca să mai poată sta aşezată. Un foc se răspândi prin ea, cuibărindu-i-se aproape de inimă.

— Nu-i e frică de moarte, dar îi e frică de viaţă? E ridicol!

— E un om periculos, milady. Se teme că vă va răni. Îi e teamă să-şi îngăduie să spere, crede că vă va pierde din nou. Prima dată aproape că n-a supravieţuit încercării.

Farah îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă de birou.

— Toate lucrurile cumplite care i s-au întâmplat au avut o singură cauză: iubirea faţă de mine. Crezi că de-asta…

— Nu. Murdoch îi făcu semn să se oprească, dar nu se duse la ea. La mijloc au fost mai multe circumstanţe şi forţe. Cu sau fără zâna lui, soarta lui ar fi fost cam aceeaşi. E soarta celor mai mulţi orfani şi bastarzi.

— Dar nu are nicio *noimă,* se plânse ea. De ce să-ţi interzici să te bucuri de ceva doar pentru că îţi e teamă că-l vei pierde? Fiecare om are dreptul la fericire. Până şi Inimă Neagră din Ben More. Mai ales el!

— Dar şi dumneavoastră, milady.

— Da, şi eu! Farah se ridică, parcă lovită de o revelaţie. Sunt atât de supărată pe el! El crede că mi-a făcut o favoare ajutându-mă să îmi recapăt drepturile. Şi nu e ca şi cum nu i-aş fi recunoscătoare. Dar prin felul în care a făcut-o mi-a luat singurul lucru pe care, de fapt, îl voiam. Singurul pe care l-am vrut vreodată.

Gesticula furios, nebăgând de seamă că Murdoch devenea tot mai alarmat.

— Şi care e acel lucru? întrebă el cu prudenţă.

— O *familie,* Murdoch! Farah se duse în spatele biroului şi extrase un teanc de foi cu monogramă şi un toc. Două cicluri lunare trecuseră de când Farah nu-şi mai văzuse bărbatul, iar fiecare dintre ele îi reamintise că nu mai era mult până avea să împlinească treizeci de ani, iar anii ei de fertilitate erau număraţi. Dacă e prea speriat şi prea încăpăţânat ca să mă iubească, e dreptul lui. Dar dacă Dorian Blackwell îşi imaginează că mă poate priva de ceea ce mi-a promis, o să aibă o surpriză!

— Şi care e planul, milady?

— Să-i scriu o scrisoare. Am de gând să-mi trăiesc viaţa, Murdoch, îl informă ea. Am de gând să-mi întemeiez o familie, cu sau fără el.

Murdoch avea expresia unui om dus la spânzurătoare.

— Toţi care i-au dat un ultimatum lui Dorian Blackwell au regretat amarnic, o avertiză el.

— Nu e un ultimatum, Murdoch. E ultima lui şansă. Iar dacă *lui* îi e frică să profite de ea, *mie* nu-mi este!

— Asta l-ar distruge, domniţă. Nu-l zdrobiţi!

Farah îi aruncă o privire aspră, cu toate că îi înţelegea şi îi aprecia loialitatea faţă de recalcitrantul ei soţ.

— De mai bine de zece ani lucrez doar cu bărbaţi, îl anunţă ea. Ştiu exact cum să-i demontez şi cum să-i asamblez la loc. Crezi că e greu? L-aş fi ajutat să îşi revină, Murdoch. Am fi putut avea parte de viitorul care ne-a fost răpit.

Se aşează pe scaunul de la birou, iar Murdoch îşi mângâie un pic barba tunsă scurt înainte de a-i înmâna tocul de scris, cu mişcări lente şi calculate.

— Se pare că, din familia Blackwell, de dumneavoastră ar trebui să-mi fie cel mai teamă. Şi când te gândeşti că-n tot timpul acesta am crezut că el e cel periculos! remarcă el gânditor.

*

— Arăţi ca dracu’, remarcă relaxat Christopher Argent în timp ce savura un trabuc în biroul casei din Londra a lui Dorian.

Dorian ştia al naibii de bine cum arăta. Se înfiora la amintirea imaginii pe care o văzuse de dimineaţă în oglindă. Slăbise mult în ultimele două luni. Faţa i se subţiase, iar semnele, ridurile şi cicatricile erau mai evidente ca oricând. Arăta ca o creatură a tenebrelor care se târâse la lumină. Mânca puţin. Dormea şi mai puţin. Muncea şi bea mult, iar noaptea bântuia străzile Londrei ca un apucat, căutând să dea de necaz.

Uneori îl găsea. Alteori, dădea necazul de el.

Şi, cu toate acestea, scăpa cu viaţă. Tânjea. Absenţa ei se dovedise mai chinuitoare decât orice rană de pe trupul lui. Era obsedat, *posedat.* Carnea îi ardea, inima îl durea. Dorea. *Râvnea.*

— Când te-ai bărbierit ultima oară? întrebă Argent, plimbându-şi mâna îngrijită peste propria-i barbă, ceva mai deschisă decât nuanţa roşcată a părului.

Arăta mai curând ca un celt feroce decât ca un domn din înalta societate. Dorian nu-l luă în seamă. Făcuse baie după ce trudise în pivniţa de vinuri. Mai mult nu putuse.

— Ai reuşit să-i dai de urmă? întrebă.

De când îşi plătise cauţiunea, Harold Warrington se făcuse nevăzut. Corupţia din sistemul juridic era o sabie cu două tăişuri. Orice judecător care accepta mită din partea unei personaj ca Dorian Blackwell n-avea să refuze mita altuia. Deşi magistratul care-l pusese în libertate pe Warrington, acuzat de conspiraţie criminală, ar fi trebuit să fie mai înţelept şi să nu acţioneze împotriva intereselor lui Inimă Neagră din Ben More, Dorian îşi spuse însă că avea să se ocupe de aceste socoteli ceva mai târziu.

— De-asta am şi venit, răspunse Argent. Sticleţii au pescuit de dimineaţă un cadavru din Tamisa. McTavish zice că e vorba despre Warrington.

— Sunt siguri? Tu l-ai văzut cu ochii tăi?

Argent încuviinţă.

— Avea pe el haina cu monogramă pe care ticălosul o purta când a fost văzut ultima dată. Al naibii grăsan, era şi mai greu aşa, umflat de apă. Cinci poliţişti s-au chinuit să-l scoată din râu.

Tensiunea care-l apăsase pe Dorian în ultimele două luni se risipi, lăsând loc unei cumplite dureri de cap. Argent îl privi cu ochii aceia vicleni şi reci care-l făcuseră faimos. Părea că nu vedea oameni, ci creaturi pe care-ar vrea să le disece.

— De ce nu te duci la ea? întrebă Argent. Din moment ce Warrington nu mai e o problemă, ce te reţine?

— Nu pot, recunoscu Dorian.

Trupul lui era prea tensionat ca să facă faţă unei întâlniri cu ea. Odată ce-i gustase dulceaţa, odată ce se pierduse-n farmecul ei, nu avea încredere că urma să se poată controla dacă ar fi fost din nou în aceeaşi încăpere cu ea. Chiar în acele momente, trupul lui reacţiona la simpla ei amintire. Argent clătină din cap şi se ridică de pe scaun, strivindu-şi trabucul.

— N-aş fi crezut că o să apuc ziua-n care Dougan Mackenzie renunţă la Zâna lui.

Îi aruncă lui Dorian o privire îngrijorată.

— Am să-i tai limba următoarei persoane care mai foloseşte acest nume, izbucni Dorian. N-am renunţat la ea. Suntem căsătoriţi. E a mea în continuare.

Argent nu-şi ascunse scepticismul, dar se mulţumi să ridice din sprâncenele-i arămii.

— Ai o scrisoare, Blackwell, spuse majordomul, înmânându-i tava de argint.

Dorian luă plicul şi înlemni la vederea sigiliului de Northwalk. Se întrebă de ce nu folosise sigiliul lui, dar deschise iute scrisoarea şi o despături.

„De ce l-ar folosi?”

— Eu mă retrag, spuse Argent, anunţând că voia să i se aducă haina. Dorian parcurgea deja scrisoarea şi simţea cum îl străpungeau săgeţi de furie.

Dorian,

M-am gândit mult la situaţia noastră şi am decis să te eliberez de promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Eu, una, intenţionez în continuare să îmi întemeiez o familie. Prin urmare, am să accept un alt candidat care să se ocupe de demersurile necesare pentru a-mi atinge scopul.

Sper din toată inima că scrisoarea mea te găseşte bine, sănătos. Şi sper că-ţi vei putea găsi pacea şi liniştea sufletească.

A ta,
Lady Farah Leigh Blackwell, contesă de Northwalk

Dorian mototoli hârtia şi o aruncă în foc. Îl cuprinse o furie mai cumplită ca oricând. O resimţea fizic, profund fizic. Dincolo de logica rece şi de calculele cinice ale oricărui ticălos, zăcea o bestie iraţională mânată de lăcomie, furie şi poftă. Data din vremurile vechi în care bărbaţii erau nevoiţi să lupte cu mâinile goale ca să păstreze ceea ce obţineau. Iar acea fiară ieşise la suprafaţă în el.

Avea să-i rupă mâinile şi picioarele oricărui alt bărbat care ar îndrăzni să se atingă de nevasta lui.

„A mea!”

Sângele îi pulsa în ritmul acelor cuvinte. Le simţea şi le respira. Inima pe care nu ştiuse că o avea bătea în ritmul lor din clipa în care o văzuse, pe acele pajişti scoţiene cu atâţia ani în urmă.

„Doar a mea”.

Cuvintele lui Argent îi răsunau în urechi ca bâzâitul unei insecte. Trecu pe lângă el, îşi luă haina şi ceru să i se aducă degrabă calul.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea nu avea să-i accepte, pur şi simplu, condiţiile. Ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să se încăpăţâneze. Dar nu-şi imaginase că ar avea îndrăzneala să aducă în patul ei un alt bărbat doar ca să aibă un copil. Farah voia să aibă o familie? Ei, bine, avea s-o însămânţeze până o umplea de copii. Avea să o

posede până nu avea să mai fie în stare să meargă. Încercase să facă ceea ce se cuvenea. Să aleagă calea onorabilă. Se străduise să o ţină în siguranţă, departe de pericole şi ameninţări.

„Dar gata!” Ea pusese un pariu periculos şi îl câştigase. Voise dragostea lui Inimă Neagră din Ben More? Ei, bine, urma să o aibă! Cu tot cu pericolele şi îndoielile care veneau la pachet cu ea.

Capitolul 22

Farah rămase în garderobă mult timp după plecarea lui Madame Sandrine, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă.

Înserarea blândă de primăvară se aşternuse peste valea Hampshire ca o mantie de catifea, transformând câmpurile de smarald în dreptunghiuri întunecate de umbră. La orizont se mai vedea doar o dâră de lumină, spre apus. Farah lăsase deschise uşile de la balcon, ca să se bucure de aerul parfumat. Cămaşa de noapte din dantelă de culoarea lavandei pe care o purta îi scotea în evidenţă o nuanţă de violet a ochilor pe care n-o remarcase până atunci. Părul îi curgea în spirale până pe braţe, reflectând lumina lumânărilor. Dintre cămăşile de noapte, cea de pe ea era, de departe, printre cele mai scandaloase. Deşi gulerul era înalt, materialul diafan îi scotea în evidenţă fiecare curbură. Chiar dacă se ducea singură la culcare şi se trezea singură, refuzând, de regulă, serviciile unei cameriste, nu se putuse abţine să nu probeze una dintre superbele piese de lenjerie aduse de Madame Sandrine la pachet cu cele câteva rochii pe care le comandase. Le luase doar pentru plăcerea ei şi savura încântată atingerea senzuală a materialului delicat pe piele. Îşi imagina o mână de bărbat încleştându-se pe poalele cămăşii şi ridicând-o pentru a expune pielea goală de dedesubt.

Dumnezeule, la ce-i fugea mintea în ultima vreme! Îşi

dădea seama că, odată ce apucase să guste din plăcerile trupeşti, era destul de greu să mai trăiască fără ele. E drept şi că ştia că nu toată lumea avea parte de experienţe sexuale extatice şi că i-ar fi cumplit de greu să accepte în patul ei un alt bărbat decât pe soţul ei.

Îl dorea. Mai mult decât îşi dorea un copil. Mai mult decât îşi dorise titlul. Îl voia pe Dougan al ei înapoi. Şi nu doar pe el, ci şi pe alunecosul şi terifiantul criminal Dorian Blackwell. Îi era dor de aroganţa lui, de mintea lui sclipitoare, de felul în care privirea lui o urmărea.

Stăruia asupra ei.

Ar fi vrut ca el s-o vadă în acea cămaşă de noapte. Să îl tortureze stând în lumina lumânărilor şi ridicând-o sub privirile lui, întrebându-se când avea să-şi piardă controlul şi aşteptându-l să ţâşnească precum un jaguar. Fantezia îi provocă fiori care o făcură să-şi strângă coapsele şi simţi un val de căldură şi umezeală între ele. Chiar arăta ca o zână în acea rochie, şi ar fi vrut ca şi el să vadă efectul. Să vadă că putea fi în continuare zâna *lui.* Că îl putea învăţa să iubească, aşa cum făcuse şi odinioară.

Un zgomot îi întrerupse gândurile, şi, când privi în direcţia de unde-l auzise, i se păru că observă o umbră în bezna de dincolo de lumânare. Cine s-ar furişa în întuneric în camera ei?

— Dorian? spuse cu glas întrebător.

— Tot n-ai înţeles că bastardul ăla de bărbat al tău te-a părăsit? Vocea din coşmarurile ei apăru din umbre. Ce patetic!

Din instinct, sună degrabă după valet. Zgomotul unui pistol armat o opri.

— Mai fă un pas, şi oglinzile asta vor reflecta sângele tău.

— Warrington, icni ea.

Ştia că fusese eliberat şi apoi dispăruse, dar Murdoch îi spusese că nemernicul fusese găsit mort.

— Cum ai intrat aici?

Ea fusese mereu cu faţa spre uşă, iar balconul era la al doilea etaj. Zidurile nu aveau denivelări pe care să te poţi

căţăra. Ochii lui erau ca două puncte întunecate de furie pe faţa lui mare.

— Am locuit aici mai mulţi ani decât ai tu, târfă răsfăţată! Casa asta e a *mea,* tună el, făcând ameninţător un pas înainte.

— Ba e casa tatălui meu, nu se lăsă ea.

Warrington pufni.

— Dar eu îi ştiu toate secretele.

Farah îşi strânse mâinile la piept, încercând să se acopere cumva, îşi simţea picioarele vlăguite, gâtul blocat şi nu putea să facă nicio mişcare. Era paralizată de groază.

— Ce… ce vrei?

— Vreau ce-mi aparţine! urlă el, apropiindu-se şi lipindu-i ţeava pistolului de tâmplă, ca o sărutare de gheaţă. Vreau ce mi-a promis tatăl tău!

Adică pe *ea.* O cuprinse panica.

— Mai bine-ai pleca de-aici până nu vine soţul meu, ameninţă ea, sperând să-şi fi îmbunătăţit abilitatea de a minţi. E un individ periculos. N-am să-l asmut pe urmele tale dacă pleci chiar în clipa asta.

Cu toate că se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Warrington avea o constituţie robustă, ca în tinereţe. Farah îşi amintea că luptase alături de tatăl ei şi îi salvase cândva viaţa. Oare de aceea decisese Robert Townsend să-l ţină prin preajmă? Din recunoştinţă?

Acum, că ieşise din penumbră, Farah observă că arăta mult mai rău decât cu câteva luni în urmă. Avea urme de răni pe gât, iar respiraţia îi mirosea groaznic. A putreziciune şi a moarte. Se crispă când el îşi apropie faţa de a ei.

— Bastardul ăla desfigurat pe care l-ai luat de bărbat nu suportă să te aibă-n faţa ochilor. Nu te iubeşte. N-o să vină să te salveze. Nimeni nu-ţi va observa lipsa până când va fi prea târziu.

Avea dreptate, iar revelaţia o înspăimântă pe Farah mai ceva decât pistolul pe care-l avea la tâmplă. Anunţase că se retrăgea la culcare. Margaret, camerista, trecuse să o întrebe dacă avea nevoie de ceva. Nimeni nu avea să treacă pe la ea decât după ce Warrington îşi va fi făcut

mendrele.

— Nu-ţi pot da ce vrei.

— Ştiu, rânji Warrington, dându-şi ochii peste cap într-un mod care o făcu să se întrebe dacă nu cumva o luase razna. Crezi că nu ştiu? Degetele lui ca nişte gheare îi înşfăcară braţul,o târî şi o lipi de perete. Nici mort n-am să capăt ce vreau, dar pot măcar să mă răzbun. Merit răzbunare.

Farah încercă să scape din strânsoare, conştientă că, dacă pleca de acolo cu el, viaţa ei avea să fie terminată. La uşă se auzi un ciocănit uşor.

— Milady, se auzi glasul lui Murdoch.

— Scapă de el, mârâi Warrington, împungându-i cu putere ţeava pistolului în gât.

— Eu... m-am băgat deja în pat, Murdoch, strigă Farah cu glas surprinzător de calm. Vorbim mâine-dimineaţă.

— O să vreţi să auziţi ce am să vă spun acum, insistă Murdoch. Am primit o telegramă de la Argent în legătură cu soţul dumneavoastră.

— Te rog, Murdoch, nu acum. Nu pot fi deranjată. Nu intra! strigă ea, în speranţa că Murdoch avea să înţeleagă că era ceva în neregulă la intensitatea strigătului ei şi avea să cheme ajutoare.

Trecu doar o secundă, apoi uşa sări din ţâţâni, împinsă de forţa credinciosului ei prieten. Warrington apăsă pe trăgaci, iar Murdoch căzu la pământ

Farah ţipă şi încercă să scape din mâinile lui Warrington, dar bărbatul o strânse şi mai tare. Murdoch sângera, iar vesta lui din lână gri devenise roşie. Respira greu.

— Murdoch! strigă ea. Murdoch, mă auzi?

Nici nu-i mai păsa că simţea ţeava pistolului în ceafă, rătăcită printre buclele dezordonate.

— Vii cu mine sau următorul glonţ o să i se-nfigă direct între ochi. Panica fu înlocuită de o resemnare rece care puse stăpânire pe Farah. Murdoch nu-l putea părăsi pe Tallow, mai ales acum, când tocmai se regăsiseră. Zgomotul împuşcăturii avea să alerteze pe toată lumea din

casă, iar următorul care apărea la uşă avea să devină, la rându-i, victima lui Warrington.

— Vin cu tine, spuse ea. Nu-l omorî.

Warrington o împinse spre garderobă şi scotoci printre rochii până găsi o uşă secretă care dădea spre un culoar luminat din loc în loc cu torţe. Părea să se fi întors în timp cu două sute de ani.

— Ce-i asta? întrebă ea cu glasul tremurat.

Warrington îi dădu un brânci.

— Mergi! îi ordonă el.

Zidurile reci din piatră şi duhoarea aspră îi pătrundeau prin materialul delicat al cămăşii de noapte. Farah îşi încrucişă braţele la piept şi se avântă în beznă.

— Northwalk Abbey a fost ridicată în secolul al optsprezecelea de un conte catolic, spuse Warrington, de parcă ar fi făcut conversaţie într-un salon. Se spune că ascundea aici preoţi catolici şi îi ajuta apoi să fugă din ţară prin Brighton.

— Nu cred că m-ai adus aici ca să-mi ţii un curs de istorie, comentă ea. Unde ai de gând să mă duci?

Ţeava pistolului o împunse în umăr.

— Voi, ăştia cu titluri moştenite, nici nu *ştiţi* de unde provin ele. Nu vă gândiţi la sângele nevinovat care a curs pentru ca voi să vă păstraţi castelele şi moşiile.

— Eu nu-s aşa, protestă Farah. Nu vreau decât ce tatăl meu voia să-mi lase moştenire. De ce te crezi mai îndreptăţit decât mine?

Ajunseră la o pantă abruptă, unde o scară din lemn le servea drept călăuză în abis. Farah privi peste umăr. Warrington o ţintuia în continuare cu pistolul, iar în cealaltă mână ţinea o torţă pe care-o desprinsese de pe zid.

— Coboară!

Farah se uită spre hăul întunecat ce se deschidea la picioarele ei. Nu *voia* să coboare. Dacă nu mai ieşea niciodată la suprafaţă?

— Mişcă-te odată, altfel o să le dau foc cârlionţilor ăstora drăguţi.

Farah simţi în ceafă arsura făcliei. Îşi ridică rochia

până la genunchi, apucă balustrada din lemn şi făcu primul pas. Lumina torţei o urma, iar Farah auzi în spate zgomotul greu al paşilor lui şi respiraţia anevoioasă.

Brusc, simţi mirosul. De moarte, de mizerie, de excremente. Îşi duse mâna la gură ca să verse. Văzu în lumina făcliei resturile unui animal pe care preferă să nici nu încerce să îl identifice. Apoi, privirea îi căzu asupra culcuşului din pături murdare şi găleata pe care Warrington o folosise probabil pe post de oală de noapte. Îi era greaţă şi fu nevoită să scuipe saliva care-i inundă brusc gura.

— Aici ai *stat*? întrebă îngrozită. În tot acest timp?

— Ţi-am spus că Northwalk e casa *mea.* El puse torţa pe un suport de metal, fără a o scăpa pe Farah din ochi. Robert, tatăl tău, mi-a promis casa asta. Mi te-a promis, ca să îmi poată reveni legal.

— De ce-a făcut aşa ceva? şopti Farah, dând glas, în sfârşit, întrebării care o rodea de când începuse să înţeleagă ce se întâmplase. Cu ce-l aveai la mână de l-ai putut face să-ţi promită aşa ceva?

Warrington scuipă, iar ochii îi deveniră două fante de ură întunecată pe chipul cadaveric de la lipsa soarelui.

— Crezi că-l aveam la mână, nu? Târfă netrebnică! Se apropie de ea, iar Farah dădu înapoi, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Aveam optsprezece ani când te-ai născut şi deja-l pupam în fund de mai bine de un an. Ştiai că în armată nu devii ofiţer datorită calităţilor pe care le ai, ci doar datorită banilor? Tatăl tău era ditamai ofiţerul când toată experienţa lui se rezuma la vânătoarea de vulpi şi de fazani, pe când eu eram infanterist de la cincisprezece ani, căci minţisem când mi se ceruse să-mi spun vârsta. A trebuit să îi lustruiesc ghetele, să-i curăţ uniforma, să-i prind medaliile pe care nu le merita. În tot acest timp, m-am prefăcut că îl iubesc ca pe un frate. L-am convins că îi eram indispensabil.

Farah era şocată.

— Adică… m-a promis ţie pentru că…

— Pentru că l-am convins că sunt singurul bărbat

capabil să iubească, să adore şi să protejeze o afurisită de răsfăţată ca tine.

Warrington stătea în faţa ei acum, împingând ţeava pistolului în carnea moale de sub maxilarul ei

— N-am ştiut, murmură ea, încercând să nu se concentreze la ce-i făcea mai rău, mirosul respiraţiei lui sau miasmele ce răzbăteau dinspre găleată. Te rog, zise, implorându-l din priviri. Nu e nevoie ca lucrurile să se încheie aşa. Îţi pot da banii care ţi-ar fi revenit din zestrea mea. Poţi începe o viaţă nouă pe continent sau chiar în America. Poţi avea propria ta moşie. Ceva ce nu-ţi poate lua nimeni.

— E prea târziu pentru asta! urlă el, iar ecoul se izbi de pereţii tunelului de piatră. Pentru mine e prea târziu, continuă el, ceva mai potolit, trecând ţeava pistolului peste gâtul ei şi oprind-o între sâni. Şi pentru *tine* e prea târziu.

— Nu-i niciodată prea târziu, încercă ea. Câtă vreme eşti în viaţă, poţi alege să *trăieşti.* Să fii fericit. Chiar dacă asta presupune să o iei de la capăt.

Nu erau vorbe goale. Erau cuvinte în care chiar credea. Dar vedea în ochii lui cum şansele ei la viaţă se împuţinau de la o clipă la alta.

— Nenorocita aia pe care am luat-o de nevastă m-a îmbolnăvit. Doctorii îmi mai dau cel mult o lună de trăit, dar mi-au spus că boala asta nemernică îmi va lua mai întâi minţile şi abia apoi viaţa.

Cu fiecare respiraţie, pieptul lui Farah se apăsa mai puternic de ţeava pistolului, iar arma prelua din căldura trupului ei. Senzaţia o îngrozea şi îi paraliza trupul, însă mintea îi gonea, căutând o şansă de scăpare. Avea în faţă un bărbat care nu mai avea nimic de pierdut. Care mai trăia doar pentru răzbunare.

— Voiam să te violez, o anunţă el cu o voce suavă ca suflul morţii. Voiam să-ţi dau boala. Să te macine pe dinăuntru aşa cum mă macină pe mine. Dar se pare că nu mai sunt în stare. Din cauza sifilisului, mădularul mi-e inert.

Farah îi fu recunoscătoare destinului pentru concesia pe care i-o făcuse, dar ameninţarea lui Warrington îi făcu

bila să se revolte, şi un suspin de dezgust îi ieşi printre buze.

Nu mai simţi apăsarea pistolului în coaste când el o lovi cu palma peste gură atât de tare, încât fu nevoită să clipească pentru a-şi recăpăta vederea şi suflul când ochii i se limpeziră, văzu că ţeava pistolului ajunsese la câţiva centimetri de fruntea ei. Se putea concentra fie asupra ţevii, fie asupra chipului lui.

— Nu te comporta de parcă nu aş fi demn să te posed, grohăi el. Oi fi tu contesă prin naştere, dar te-ai umplut de noroi când te-ai alăturat celui mai mizerabil dintre gunoaiele umane. Ţi-ai pângărit trupul perfect îngăduindu-i să te atingă. Ai făcut de râs titlul de Northwalk şi numele Townsend în momentul în care ai devenit o Blackwell. M-ar umple de dezgust să am parte de tine după ce te-a avut el.

Farah îşi şterse o dâră de sânge din colţul gurii. O furie rece înlocui durerea şi-i limpezi vederea.

— Să nu-ndrăzneşti să-l vorbeşti de rău pe soţul meu, îl avertiză ea, cu o voce pe care nu şi-o recunoştea. Nu meriţi nici să-i lingi ghetele. Nici să îi spui numele. El e deasupra legii, mai puternic decât orice lord şi mai bărbat decât vei fi tu *vreodată!*

Warrington întredeschise buzele, scoţând la iveală rândurile de dinţi mâncaţi de carii.

— Mare păcat că n-o să te audă niciodată vorbind aşa despre el. Îmi imaginez că Dorian Blackwell se va-ntreba tot restul vieţii ce s-a ales de frumuşica lui nevastă. Căci nimeni nu-ţi va găsi leşul aici. O să putrezim împreună, în acelaşi mormânt, pentru totdeauna.

Degetul i se încordă pe trăgaci.

— Adio, Lady Northwalk!

Capitolul 23

Northwalk Abbey strălucea pe fundalul nopţii, în timp

ce Dorian gonea pe calul său pursânge. Toate ferestrele erau luminate, iar agitaţia dinăuntru îi ridică părul de pe ceafă.

Ceva nu era în regulă.

Ajuns pe pavajul curţii, Dorian sări de pe cal şi-i aruncă ajutorului de grăjdar hamurile, atent la bărbaţii adunaţi în ogradă care studiau harta pe care o aveau în mâini.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Peter Kenwick, un angajat pe care îl pusese să-i supravegheze soţia, conducea un grup de oameni. Ochii lui întunecaţi se măriră pe măsură ce Dorian se apropia.

— Blackwell! exclamă el, mototolind harta. Murdoch a fost împuşcat!

— Trăieşte?

— Da, am trimis după un doctor şi am cerut să fii anunţat. Tallow e cu el acum.

Dorian îşi scoase mănuşile pentru călărit şi urcă iute câte două trepte deodată.

— Unde e soţia mea? Cine a făcut asta? Presupun că v-aţi ocupat de el.

Bărbaţii îl urmăriră pe scări. Tăcerea lor era un avertisment cumplit.

— Murdoch a fost găsit în dormitorul lui Lady Blackwell, răspunse unul dintre bărbaţi, care-şi adunase destul curaj. Ea e de negăsit.

Împuns de săgeata unei temeri reci, Dorian se întoarse în vârful scărilor şi îi fixă cu privirea.

— Cum adică lipseşte?

Nimeni nu îi susţinu privirea.

— Răspundeţi-mi dacă ţineţi la vieţile voastre!

Kenwick, mai obişnuit cu privirea lui Dorian, făcu un pas în faţă.

— Tot ce ştim e că nu o putem găsi nici pe ea şi nici arma. Casa este controlată, sir, şi o să începem să percheziţionăm şi zona. Nu avea cum să ajungă departe.

Împunsătura de teamă se transformă într-un şuvoi de groază îngheţată.

— Cât a trecut de la împuşcătură?

— Câteva minute, răspunse Kenwick. Cel mult.

Dorian se întoarse cu o repeziciune care îi făcu mantia să se umfle, apoi intră în casă, strigându-l pe Murdoch. Dormitoarele trebuiau să fie la etajul al doilea, aşa că alergă pe scări atât de repede, că cizmele abia atingeau covoarele.

— Murdoch, ţipă el. Farah!

Tallow îi ieşi în cale.

— Bbbblackwell! E aici!

Murdoch se propti de un perete din afara uşii întredeschise, care abia se mai ţinea în balamale. O menajeră apăsa rana lui Murdoch cu o pânză groasă.

— Murdoch! strigă, lăsându-se într-un genunchi lângă bărbatul rănit. Cine a făcut asta?

— Glonţul mi-a zgâriat pielea, şopti Murdoch şi îi făcu semn să plece. Du-te! A fost aici. Warrington.

„Nemernicul nu e mort”.

— Nu! Dorian se ridică iute, răceala lui transformându-se în acel foc străin care îi fura gândurile odată cu respiraţia. Unde a dus-o? În ce direcţie?

Murdoch clătină din cap.

— Nu au ieşit din… cameră. Eu eram lângă uşă.

Tresări şi înjură când slujnica îi apăsă mai tare pe rană. Dorian fugi în dormitorul ei, luminat de o singură lanternă. Walters şi Gemma deja verificau balconul şi sub pat.

— Nu e aici, strigă Gemma înnebunită de spaimă. Am căutat peste tot. Nimeni nu avea cum să sară de la balcon şi să supravieţuiască, e prea sus.

Toţi muşchii din corpul lui se încordaseră.

— Murdoch, scrâşni el. Există vreo şansă să-ţi fi pierdut cunoştinţa? Sau posibilitatea să fi trecut pe lângă tine?

— Nu. Să leşin ar fi fost o binecuvântare.

Panica ameninţa să-i sugrume furia, iar Dorian refuză să o lase.

— Warrington e un om mort, îi anunţă pe bărbaţii care

tocmai se înghesuiseră pe uşa dormitorului lui Farah. La fel ca imbecilul care l-a lăsat să intre. Care dintre voi e responsabil?

— E imposibil, Lord Blackwell, se minună Kenwick. Am stat la posturile noastre, cum ne-ai comandat. Niciunul din noi n-a întârziat şi nici n-a fost neglijent. Nu am îndrăzni să te dezamăgim.

— Soţia mea e în mâinile duşmanului meu, scrâşni el.

Adevărul acelor cuvinte îi ardea prin sânge, făcându-l să-şi dorească din tot sufletul ca un om să poată muri mai mult de o singură dată. Avea să-l omoare pe Warrington de exact câte ori o atinsese pe Farah. Avea să-l facă să îşi dea sufletul înainte ca trupul lui să renunţe. Existau moduri prin care să facă asta.

Şi, de data asta, avea să rămână mort.

— O s-o găsim, promise Kenwick.

— O să răspunzi pentru dispariţia ei, jură Dorian.

Bărbatul păli mai rău decât Murdoch.

— Blackwe…

O împuşcătură răsună prin castel, paralizându-i pe toţi. Apoi încă una.

— Farah, icni Dorian.

Zgomotul venise din interiorul castelului, din interiorul zidurilor. Dorian merse către zidul din est şi îşi lipi mâinile de el, apoi urechea. Era acolo. Ştia asta. Nu murise. Împuşcătura nu fusese pentru ea. Trăia! Trăia pentru că el încă trăia. Şi, dacă inima ei s-ar fi oprit vreodată din bătut, sufletul lui ar fi urmat-o.

Simţindu-se ca un animal în cuşcă, îşi izbi trupul de şifonier, zguduind lemnul. Avea să dezmembreze castelul ăsta afurisit cărămidă cu cărămidă. Începând cu dormitorul ei.

*

— *Adio, Lady Northwalk!*

Farah reacţionă înainte să se gândească, lovind încheietura lui Warrington când acesta apăsă trăgaciul.

Glonţul trecu fix pe lângă urechea ei. Nu mai putea auzi, dar putea lovi. Şi asta şi făcu, punându-şi toată puterea în piciorul cu care îl izbi pe Warrington în vintre.

Un alt glonţ se lovi de pietre, însă Farah nu simţi durere şi se aruncă spre pistol, luându-l cu uşurinţă din mâna lui Warrington în timp ce acesta era prăbuşit pe jos, copleşit de durere. Bâjbâind pentru o clipă, îndreptă pistolul în direcţia bună şi se îndepărtă uşor de Warrington.

— Nu mişca, ţipă ea, sunetul fiind în continuare înăbuşit.

Tremura cu o violenţă nemaitrăită. Urechea stângă îi tiuia puternic. Important era că trăia.

Trăia.

Cuvintele groaznice care se scurgeau de pe buzele lui Warrington concurau cu mizeria de acolo. Iar Farah începu să se întrebe cum avea să urce scările abrupte cu pistolul îndreptat spre el. Ar trebui să dea fuga mai întâi şi să cheme ajutoare? Sau să îl oblige să urce ameninţându-l cu pistolul? Ar trebui pur şi simplu să-l omoare pe nemernic şi să scape de problemă?

Ideea o tenta, însă stomacul ei protesta.

O explozie puternică, de lemn sau cărămidă sfărâmându-se, o sperie. Warrington profită de moment ca să se arunce spre ea, arătându-i dinţii ca şi când ar fi vrut să o muşte.

Farah sări în spate, ţipând, şi apăsă pe trăgaci.

Warrington se clătină, o rană sângerând chiar sub stern, şi căzu.Farah mai degrabă simţi decât auzi vibraţiile paşilor care se îndreptau spre ea.

Ţiuitul începuse să dispară, şi era posibil să fi auzit un bărbat strigând-o pe nume, dar ea pur şi simplu stătea şi tremura, întrebându-se dacă nu ar trebui să golească pistolul în bărbatul prăbuşit, în caz că se ridica din nou.

Ochii lui Warrington clipeau rapid. Gura lui, mânjită de sânge, spunea cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Lumea începuse să se învârtă, pământul de sub picioarele ei rotindu-se ca un vas care se rostogolea pe marea învolburată.

O umbră întunecată sări de pe scări, haina sa lungă fluturând în spatele lui ca aripile unui demon, aterizând între ea şi Warrington.

Dorian.

Arăta ca diavolul care venise să-şi ia ucenicul. Părul lui era negru ca obsidianul. Ochiul cu cicatrice strălucind de sentimente pe care Farah nu putea să le identifice din cauza şocului.

— Dă-mi pistolul, scrâşni el. Viaţa lui îmi aparţine.

Cuvintele lui o scoaseră pe Farah din starea care ameninţa să o copleşească.

— Nu, ţipă la el. M-a atacat.

— Farah, nu eşti o criminală, o linişti Dorian, o tandreţe disperată strălucind din ochiul lui de onix. Acum, dă-mi arma!

— M-am mai gândit la poziţia mea în privinţa asta.

Se uită la spasmele piciorului lui Warrington, auzi respiraţia gâlgâind prin gât şi ameţi din nou.

Într-o succesiune de mişcări rapide, Dorian îi luă pistolul, o împinse în spatele lui şi îl împuşcă pe Warrington direct între ochi, ca pe un câine căruia trebuia să îi curme suferinţa. Farah îşi luă mâinile de la urechi şi îi împinse spatele lat, luptându-se cu bucuria adusă de prezenţa lui, care întrecea frica, şocul şi furia ei.

— Nu trebuia să faci asta, îi spuse. Nu ar fi supravieţuit împuşcăturii mele.

Soţul ei se întoarse către ea, ochii lui devorându-i fiecare bucată a corpului abia îmbrăcat în timp ce îşi punea pistolul la curea.

— Ar fi meritat să moară încet, spuse el. Dar tot este o pată pe sufletul meu, nu al tău.

Se uitară unul la celălalt timp de o clipă întunecată, cutremurătoare.

— Dorian.

Îi respiră numele, iar sunetul vocii ei păru să elibereze din el un val de emoţie crudă, brutală. Era prinsă între pietre reci şi aproape doi metri de bărbat excitat şi înfierbântat. Cu un mormăit primitiv, îi simţi buzele într-un

sărut feroce, posesiv. Mâinile lui cu mănuşi erau peste tot, parcă verificând dacă avea vreo rană, după care o zdrobi de el într-o îmbrăţişare care ameninţa să scoată tot aerul din ea.

— Zâno, mormăi el pe buzele ei, şi lui Farah i se păru că detectează dialectul copilăriei lor.

El îi luă cu asalt gura. O posedă. Îşi conduse limba în ea cu mişcări adânci, care dădeau dependenţă.

Farah voia să plece din locul ăla. Să scape de miros, de moarte şi de frică. Dar simţi pieptul soţului ei umflându-se de inspiraţii puternice, dureroase, lipit de pieptul ei, şi detectă un tremur până în adâncul oaselor care o străbătea, aşa că stătu pasivă în braţele lui, lăsându-se pradă săruturilor lui arzătoare.

Îi spunea numele aproape incoerent.

— Zâno. *Zâna mea.*

Încercă să-i răspundă, să îl liniştească, dar, de fiecare dată când inspira, îi luă iar buzele cu asalt. Respiraţia lui încetini, ajungând la un ritm mai puţin alarmant, ieşind din pieptul lui lat în gâfâieli adânci, necizelate.

Farah nu-şi dădu seama că nu erau singuri până când un zgomot puternic îşi făcu auzit ecoul.

— Blackwell…

Îl recunoscu pe Kenwick, unul dintre oamenii ei, care i se adresă soţului ei.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu ăsta?

Arătă spre cadavrul lui Warrington cu gheata.

Dorian îşi ridică capul, din ochii lui dispărând frenezia înceţoşată. Uitându-se din nou la ea, părea să observe abia acum cât de diafană era cămaşa ei de noapte.

— Scapă de el, Kenwick, spuse el întunecat, dându-şi jos pelerina şi aşezând-o pe umerii lui Farah.

Farah ridică dintr-o sprânceană în timp ce căldura învăluitoare trecu prin cămaşa de noapte şi direct în piele. Tremura, nu de la frig, ci de la senzaţia profundă, intensă, de uşurare.

— Kenwick? Îl ştii pe omul meu bun la toate?

Nici măcar nu avu decenţa să pară ruşinat, iar Farah

se uită direct la el.

— Mai exact, câţi oameni din personalul *meu* sunt angajaţii tăi?

Dorian nu răspunse. În schimb, un braţ puternic o ridică până când ea era cuibărită la pieptul lui voinic.

— Pot să merg, îl informă ea, zbătându-se în strânsoarea lui.

— Stai liniştită, îi ordonă, urcând scările.

Ea făcu întocmai, doar pentru că nu voia să fi supravieţuit tuturor întâmplărilor şi să moară de la o căzătură pe scări. Nu era momentul acum. Avea câteva lucruri pe care să i le spună soţului ei.

Capitolul 24

— Murdoch! strigă Farah când intrară prin dulapul distrus.

Se zbătu ca să fie lăsată jos, însă Dorian o ţinea cu putere.

O grămăjoară de rochii şifonate zăcea pe podea, victime colorate ale unei lupte îngrozitoare. Camera ei era distrusă, de parcă ar fi fost întoarsă pe dos de un hoţ care căuta comori.

— Este îngrijit, spuse Dorian.

— Ar putea muri! strigă ea, zbătându-se în braţele lui. Trebuie să merg la el.

Soţul ei îi îmblânzi rezistenţa cu o uşurinţă jenantă. Bucăţile de lemn scârţâiau sub cizmele lui, în timp ce o purta pe holul unde Murdoch stătea în picioare, susţinut de Frank şi de Tallow. Gemma îi ţinea o cârpă într-o parte, iar Farah fu încântată să vadă că materialul nu se umpluse de sânge.

— Nu-ţi face griji pentru mine, domniţă, o mustră Murdoch. Am destulă carne la mijloc. Glonţul doar a luat puţin din ea, atâta tot.

Uşurarea îi dădu o forţă alarmantă, oferind sforţărilor

ei vigoare. El încă era palid, şi transpiraţia îi strălucea pe sprâncene.

— Murdoch, ai nevoie de un doctor.

— Ba nu. Cu o mişcare a capului, arătă că voia să fie dus în camera lui de la capătul holului. Nu e nimic care să nu poată fi reparat cu puţin alcool şi câteva cusături. M-a dărâmat mai mult şocul împuşcăturii decât glonţul în sine. Mi-e ruşine să spun asta. Devin prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

Disperată să vadă cu ochii ei, se împinse în pieptul ferm al soţului său.

— La naiba, Dorian. Lasă-mă jos!

— Nu. Braţele lui puternice o ţineau imposibil de strâns, dar privi încruntat la Murdoch. O să te vadă un doctor, şi cu asta, basta!

— A fost chemat un doctor, îi informă Tallow, arătând la fel de rău ca Murdoch, care avea cea mai încăpăţânată privire pe care o văzuse Farah vreodată.

— Trimite-l la Lady Blackwell după ce termină cu Murdoch, ordonă Dorian tăios. Şi adu un vas cu apă şi săpun.

— Nu, nu. Nu te deranja. Nu am fost rănită, insistă Farah. Ai *vedea* asta dacă m-ai lăsa jos.

Dorian se uită la ea cu o expresie înspăimântătoare de posesivitate şi confuzie.

— Nu… pot.

Strigătul voios al lui Murdoch îi surprinse pe toţi.

— Du-te să ai grijă de bărbatul tău, Lady Blackwell! Cred că s-a speriat cel mai tare dintre noi toţi în seara asta.

Blackwell îi aruncă o privire furioasă ajutorului său, însă nu-l contrazise, în timp ce mulţimea tăcută se concentra la cum să-l ajute pe bărbatul rănit să ajungă în camera lui.

Murdoch avusese dreptate. Deşi Farah se oprise din tremurat, muşchii soţului ei încă aveau convulsii, de parcă ar fi fost zgâlţâiţi de trepidaţii nedorite. Stătea în mijlocul holului, ţinând-o strâns în braţe, arătând ca un bărbat copleşit de prea multe forţe ca să mai poată îndura.

— Camera stăpânului, ordonă Dorian.

— Asta e, zise Farah şi arătă spre haosul din camera ei. Du-mă acolo, zise ea şi indică înspre camera contesei.

Avea să fie frig din cauza lipsei focului, dar aveau să se descurce.

Singura lumină venea de la luna strălucitoare de primăvară, care trecea prin ferestre şi aşternea parcă o pătură albă cu argintiu şi albastru. Calmul subit şi tăcerea îi izbiră pe amândoi, şi le luă o clipă să se obişnuiască.

Răsuflările greoaie ale lui Dorian despicară întunericul, împestriţând noaptea cu o multitudine de emoţii pe care Farah nu trebuia să le vadă pentru a le înţelege.

— Poţi să mă laşi jos acum, îl asigură cu blândeţe. Sunt în siguranţă.

Îi luă două respiraţii să răspundă.

— Se pare că nu mă pot depărta.

Întinzând mâna în întuneric, îşi lipi palma de maxilarul lui încordat, acoperit cu o barbă de câteva zile.

— Nu trebuie să te depărtezi.

Ezitant, îşi coborî braţul de sub genunchii ei până când picioarele ei atinseră podeaua, însă nu îi dădu drumul la umeri.

— A *îndrăznit* să te lovească.

Vocea sălbatică a lui Dorian nu se potrivea cu tandreţea cu care îşi plimba un deget pe buza ei uşor umflată.

Farah spera ca el să nu observe. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Nu e nimic, îl linişti ea, apăsându-şi mâna de mănuşa lui.

— Aş vrea să-l pot reînvia pe nemernic şi să îl distrug din nou, mârâi el. Şi s-o fac încet.

Farah se lipi de el, înconjurată încă de pelerina lui aspră. El nu se dădu înapoi.

— Farah, te-a atins? întrebă Dorian cu un mormăit chinuitor. Te-a rănit şi altundeva?

— N-a fost timp.

— Când am auzit împuşcăturile alea, am crezut…

Farah îi opri buzele cu o apăsare blândă a degetelor.

— Hai să nu ne concentrăm asupra terorilor zilei. Îşi retrase degetele. De ce eşti aici, Dorian?

Corpul lui deja tensionat se încordă lipit de ea, mâinile lui apucând-o de umeri cu o strânsoare ca o pedeapsă.

— Nu te preface că nu ştii. Scrisoarea, mormăi el. Ţi-ai găsit deja un amant? Pentru că îţi jur pe Hristos, Farah, dacă ţii la viaţa lui…

Degetele ei îi găsiră buzele din nou, speranţa începând să se prelingă în pieptul ei.

— Mi-ar fi imposibil să invit pe cineva în pat la atât de puţin timp după ce mi-ai frânt inima, recunoscu ea.

— Dar ai fi făcut-o, o acuză el, buzele lui mişcându-se pe degetele ei. Într-un final.

— Aşa credeam, şopti ea. Chiar voiam s-o fac, dar mi-a luat şaptesprezece ani chiar şi doar să iau în consideraţie unul după ce te-am pierdut prima dată.

Îşi lipi capul de pieptul lui voinic, minunându-se de dimensiunea lui.

— Eram rănită şi singură când ţi-am scris scrisoarea aia. Eram furioasă pe tine pentru că m-ai respins. Voiam un copil mai mult ca oricând, pentru că aveam *nevoie* de cineva care să îmi accepte dragostea. Cineva care o voia. Care mă voia *pe mine.*

Dorian o apucă de umeri şi o trase în spate, zguduind-o uşor.

— Cum poţi să crezi că nu te vreau?

Farah îl privi cu uimire.

— Mi-ai zis să plec, îi reaminti ferm. Nu te-am văzut şi nici n-am mai auzit nimic de ţine de două luni.

El îşi aplecă faţa până ajunse aproape de a ei. Cicatricea albă şi ochiul albastru prinseră o rază a luminii lunii, şi ce văzu Farah în şanţurile dezolante ale feţei lui îi spunea tot ce avea nevoie să ştie.

— Îţi vreau iubirea, declară el feroce, strângându-i braţele cu degete disperate. Am venit să revendic ce e al *meu.*

Inima lui Farah străluci, şi corpul ei se bucură.

— Nu dacă te revendic eu prima.

Se ridică pe vârfuri şi îi captură gura, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său şi legându-l de ea.

El stătu îngheţat în îmbrăţişarea ei preţ de o clipă indecisă, după care se topi lângă ea, în jurul ei, trăgând-o aproape în curbura tare a corpului său cu un geamăt adânc de capitulare.

„Da”. În sfârşit.

Senzaţia braţelor ei în jurul lui, limba ei care intra în gura lui, corpul ei lipit de al lui, toate astea erau o victorie mai dulce decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Nu simţise numai dorinţă şi nevoie în sărutul lui, ci şi încredere. Un concept străin pentru un bărbat ca Dorian Blackwell. Pentru un băiat ca Dougan Mackenzie.

Un ciocănit uşor la uşă îi întrerupse, iar Dorian se întoarse pentru a o lăsa să intre pe femeia care aducea un vas cu apă proaspătă, prosoape, săpun şi o lumânare.

— Vreţi să facem focul? întrebă ea.

— Nu, spuse Dorian. Poţi să pleci.

— Mulţumim, Molly, adăugă Farah în timp ce femeia făcu o reverenţă ezitantă şi ieşi.

Farah păşi spre vas, mai mult decât pregătită să se spele de amintirea acelei camere secrete groaznic mirositoare şi de respiraţia lui Harold Warrington de pe pielea ei. Dorian o urmă, tăcut ca o şoaptă, stând atât de aproape, că pieptul lui îi mângâia spatele.

— Permite-mi, spuse el cu vocea înăsprită de întuneric.

Farah luă un prosop moale şi îl înmuie în apă.

— Nu trebuie să faci asta, nu e nicio problemă.

O mână caldă veni din spate şi o acoperi pe a ei. Mănuşile lui dispăruseră, şi numai pielea masculină cu cicatrici se odihnea pe pielea ei.

— Ba da, trebuie, respiră el în urechea ei.

Noi fiori puseră stăpânire pe corpul lui Farah în timp ce el îi deschise palma şi lăsă prosopul să cadă în apă. Fiorii nu aveau însă de-a face cu frica sau cu frigul, ci cu

uşurarea. Cu speranţa. Farah ştia semnificaţia mişcărilor lui blânde în timp ce îi dădea jos pelerina de pe umeri. Câteva mişcări delicate, şi cămaşa ei de noapte ajunse pe podea.

Ochii ei erau împunşi de lacrimi fierbinţi, privirea fiindu-i înceţoşată până când le dădu voie să îi curgă pe obraji într-un ritm alarmant. El venise după ea. Tocmai când ea credea că totul era pierdut.

Folosindu-şi mâinile, acele mâini puternice, rănite, Dorian îi apucă umerii în cea mai delicată strânsoare şi o întoarse cu faţa spre el. O tandreţe pe care nu o mai văzuse înainte strălucea ireal în lumina obscură a singurei lumânări. Pielea lui lipită de a ei părea, în acelaşi timp, străină şi familiară. Dorian Blackwell o *atingea.* Din propria lui voinţă. Nici urmă de frică nu licărea în ochii lui. Niciun pic de repulsie nu îi strângea buzele.

Degetele lui dure îi atingeau obrajii.

— De ce plângi? Blackwell învălui primele ei cuvinte către el într-o privire atât de caldă şi de sinceră, că Farah îl putea vedea pe Dougan uitându-se la ea prin ochii lui. Ai pierdut ceva?

Lacrimile cădeau mai repede, mai greoi, udându-i degetele cu care îi mângâia faţa.

— Da, suspină ea. Credeam că am pierdut singura familie pe care am cunoscut-o vreodată tocmai când o găsisem din nou. Şi a fost mai îngrozitor că nu erai mort. Că m-ai alungat.

— Ce prost am fost, spuse el, iar mâna i se ridică şi îi atinse maxilarul, degetul mare plutind deasupra vânătăii umflate. Credeam că eşti mai în siguranţă fără mine. Că făceam şi eu o dată ceva nobil. A fost nevoie ca aproape să te pierd… Dumnezeule, Farah, niciodată nu mi-a fost atât de frică. Am crezut că pot trăi fără tine, dar *nu există viaţă* fără tine. Numai existenţă. Şi ăsta e un iad mai mare decât *ce* mă aşteaptă după moarte.

Farah aproape că rămase fără suflu.

— Ei bine, suspină ea, dacă te mai apucă tendinţa de-a face pe nobilul, opreşte-te! Eşti groaznic când vine vorba despre asta.

Replica ei atrase zgomotul diavolesc de amuzament pe care Farah îl recunoştea ca fiind râsul lui Dorian. El o împinse blând cu palmele până se aşeză pe cufărul de la piciorul patului.

— Vorbesc serios, îl certă ea în timp ce îl urmări frecând prosopul de săpunul ei preferat cu miros de lavandă şi umezindu-l în vas. Îşi acoperi sânii cu mâinile şi încrucişă picioarele, simţindu-se fragilă şi expusă. Cum mă poţi proteja dacă eşti departe?

Cedă în timp ce el trecu delicat prosopul peste buzele şi bărbia ei, după care îi şterse lacrimile de pe obraji, apoi şterse urma de apă cu săpun cu o bucată curată a pânzei. Îi observă goliciunea cu o pasiune concentrată în privire, însă îngrijorarea lui părea să cântărească mai greu decât instinctele primare.

— Acum, nu o să mai scapi de mine. Ar fi fost o tachinare dac-ar fi venit din partea unui bărbat mai puţin serios, însă, venind de la Dorian, părea o avertizare cumplită. E posibil să ajungi să regreţi asta. Demonii mei o să ne bântuie vieţile.

Farah îl apucă de încheietură, oprindu-i mâna şi ţintuindu-l cu privirea ca să se asigure că îi înţelegea cuvintele.

— Nu mă deranjează să mă lupt cu câţiva demoni când trăiesc cu regele lor. Apoi zâmbi. Şi cred că, după o vreme, o să îi alungăm împreună.

El era tăcut, gânditor, în timp ce continua să o spele. Ochii şi mâinile lui descopereau pentru prima dată părţi din ea. Părţi care, deşi de obicei inofensive, deveniseră instantaneu excitante şi senzuale sub atingerea lui. Descoperi locuri care o făceau să gâfâie. Pielea sensibilă din partea inferioară a antebraţelor. Panta taliei. Curbura din spatele genunchilor. Curba piciorului şi zona dintre degetele de la picioare.

Deşi era în mare curată de la baia anterioară, ajutorul lui părea să fie atât un ritual, cât şi un lucru practic. Îi spălă frica de pe piele. Pata lăsată de un bărbat malefic. Mirosul care amintea de moarte şi de mucegai. Asta în timp ce îi

descoperea cu adevărat şi pentru prima oară corpul cu degetele, prin vălul fin al prosopului îmbibat cu apă.

Farah îşi dădea seama, după respiraţie şi încordarea din gât şi maxilar, că se străduia să fie delicat cu ea. Să îşi ducă sarcina la capăt fără să o agreseze în vreun fel. Era atent, aruncându-i priviri îngrijorate pe sub gene. Îngrijorarea dispăru când văzu invitaţia tăcută din ochii ei. Era un amestec de nevoie şi emoţie în momentul când al doilea ciocănit fu urmat de intrarea precipitată a Gemmei în cameră, înăbuşindu-şi o înjurătură, Dorian se ridică, aşezându-se în faţa lui Farah, şi deschise gura, pentru a-i zice vreo două prietenei ei.

— Calmează-te! Gemma îşi dădu la o parte buclele şatene rebele şi ridică un halat simplu din bumbac. Am adus asta pentru milady, pentru că doctorul e de cealaltă parte a uşii. Tu l-ai chemat.

— Mulţumesc, Gemma.

Farah se ridică şi se întinse după halat. Pe faţa Gemmei apăru un zâmbet larg când îi dădu halatul lui Dorian.

— Văd c-ai fost deja examinată, spuse ea şi-i făcu cu ochiul.

— Cheamă doctorul înăuntru, spuse Dorian.

Deşi doctorul destul de bătrân, Sir Percival Hancock, fu şocat de tratamentul groaznic de care avusese parte Farah şi de mica vânătaie, nu dură prea mult să anunţe că era bine şi sănătoasă. Îi lăsă un sirop care să o ajute să doarmă şi să o calmeze, însă Farah o aruncă în momentul în care acesta ieşi din cameră, ca să vorbească cu Dorian despre Murdoch. Văzuse pericolele dependenţei de opiu şi nu suporta gândul. Dorian se întoarse aproape imediat cu o expresie sălbatică, trântind uşa şi stingând lumânarea.

Farah fu uimită de comportamentul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E vorba despre Murdoch?

— El e bine.

Dorian ajunse la ea din doi paşi mari şi o trase lângă el, asaltându-i gura cu disperare pentru a doua oară în acea

seară. O smucitură dură precedă sărutul rece al aerului nopţii când halatul ei alunecă pe podea. Fără să se desprindă din sărut, Dorian o luă în braţe şi o duse în pat, aşezând-o delicat pe el. Retrăgându-se, stătea deasupra ei, aşa cum o mai făcuse, privirea lui plimbându-se pe corpul ei în timp ce mâinile i se strângeau în pumni.

— Vreau să te ating.

Lumina lunii îi făcea trăsăturile argintii şi ilumina vulnerabilitatea care se afla sub acea cruzime letală. Era din nou băiatul înfometat, prins între foamete şi frică.

Încet, parcă pentru a nu-l speria, Farah se ridică în genunchi.

— Atunci, atinge-mă!

Ochii lui diferiţi coborâră spre sânii ei, legănându-se odată cu mişcările ei atente. Limba îi udă buzele, şi totuşi nu se mişcă.

— Nu ar trebui.

Confuză, Farah îşi lăsă capul într-o parte.

— Deja ai făcut-o.

Blackwell tresări.

— Nu m-am putut opri. Nu eram în apele mele. Eram înnebunit de îngrijorare.

Îşi întoarse capul şi studie lumina strălucitoare care intra pe fereastră ca un voaior neruşinat. Soţul ei şi luna aveau câteva lucruri în comun. Amândoi dominau noaptea. Creau umbre şi, totuşi, luminau în întuneric.

— Poate ar trebui să cer o baie ca lumea, se oferi el, fără să se uite la ea.

Farah era confuză. Tocmai acum? Era goală, oferindu-i corpul.

— M-am spălat în după-amiaza asta. Şi tu m-ai spălat adineauri. Nu am cum să fiu mai curată decât sunt acum.

— Ba da, poţi fi. Privirea lui chinuită o întâlni din nou pe a ei. Te-am atins, Farah.

— Am mai fost atinsă de tine, îi reaminti ea.

— Nu înţelegi, şuieră el printre dinţi, şi Farah se temu că avea să plece din nou.

— Ai dreptate, spuse ea blând. Tot spui asta, şi chiar

nu înţeleg de ce ai această repulsie când vine vorba să mă atingi.

— Nu, spuse el, şi păşi către ea, de parcă ar fi vrut să îi explice, dar se opri. Nu e asta.

— Spune-mi atunci, îi îndemnă ea. Merit să ştiu.

Când luă decizia să o facă, arăta ca un prizonier care se pregătea pentru spânzurătoare. De parcă vorbele lui ar fi putut atrage un final irevocabil. Când vorbi, avea vocea unui bărbat mort:

— O perioadă, am fost cel mai tânăr prizonier din închisoarea Newgate. Cel mai mic. Cel mai moale. Cel mai… slab. Nu o să descriu ce iad atrage acest lucru.

Farah îşi ţinu răsuflarea ca să-şi înfrâneze lacrimile, ştiind că mila ei faţă de agonia pe care el o suferise l-ar insulta.

— Să spun că a fost un coşmar ar fi o nimica toată. Brutalitatea era copleşitoare. Sexuală, fizică… mentală.

Îşi ridică ochii către ea, acoperind fiorul de ruşine în spatele acelor ziduri de gheaţă familiare.

— Nu vezi cum m-a schimbat, Farah? Nu numai fizic, ci cu totul.

Conştientă de propria goliciune, Farah nu îşi urmă impulsul de a-şi încolăci braţele în jurul corpului, în caz că mişcarea ar fi trimis mesajul greşit.

— Îmi amintesc conversaţia noastră de la Ben More, spuse ea cu atenţie. Şi atunci mi-ai spus asta. Şi totuşi, uiţi că am lucrat un deceniu la Scotland Yard. Ştiu ce se întâmplă în acele închisori, cum criminalii se exploatează unii pe alţii. Îmi frânge inima, Dorian, dar nu îmi schimbă părerea despre tine. Erai tânăr. Erai mic şi neajutorat. Se apropie de marginea patului. Acum, nu mai eşti aşa.

— Eşti un afurisit de înger.

Spuse cuvintele astea scoţând printre buze un mârâit.

— Şi totuşi, încă nu înţelegi. Nu am rămas neajutorat pentru mult timp. M-am răzbunat.

— Da, încuviinţă Farah. Mi-ai zis despre gardieni, despre ceilalţi prizonieri.

— Gardienii, judecătorul au fost norocoşi să moară

aşa rapid.

Se uită în ochii ei fără să clipească, asigurându-se că observa oroarea din fiecare cuvânt al lui.

— Am de plătit toate păcatele comise împotriva mea, Farah. Brutalitatea mea a întrecut-o pe a altora. Eu nu am rănit oameni, i-am distrus. Nu am omorât. Am ucis. Nu am pedepsit, am umilit, până au mai rămas numai cei loiali nouă. Acum înţelegi? întrebă el. Nu vezi? Oriunde îţi ating pielea sacră, degetele mele lasă în urmă sânge şi mizerie, ca smoala fierbinte. Nu pot fi îndepărtate. Nu pot să-ţi fac asta, Farah. Îşi trecu degetele prin păr, emoţiile lui vulcanice pregătindu-se să erupă în faţa ei. Nu pot…

— Termină, îi ordonă Farah, ţinându-şi capul sus. Termină şi ascultă-mă, Dorian Blackwell!

În ochii lui luci un avertisment periculos, însă buzele i se închiseră.

Farah voia să-l îmbrăţişeze mai mult decât îşi dorise ceva în toată viaţa ei, dar îşi strânse pumnii ca să nu strice momentul şi să nu îl copleşească. În schimb, îi susţinu privirea cu sinceritatea pe care o punea în cuvintele ei.

— Ai supravieţuit, spuse ea ferm. Ai supravieţuit când alţii n-au făcut-o. Nu ai avut alte mijloace ca să te ţii în viaţă. Ca să opreşti persecuţia, a trebuit să devii un bărbat cu inima neagră. Eu nu… aprob violenţa, dar nici nu pot să te condamn pentru trecut. Mai ales că a fost vina mea că ai ajuns acolo.

— Nu spune asta, mârâi el. Niciodată să nu mai spui asta.

— E adevărat. Uită-te la mine! Sprijinindu-se în mâini, îşi dezvălui corpul în lumina lunii. M-ai atins, şi totuşi corpul meu nu e distrus.

Foametea chinuită din privirea lui provocă un fior de speranţă şi nevoie posesivă, care îi încălzirăpielea, în ciuda frigului nopţii.

— Al meu e, mormăi el. Nu mai e nimic pur în mine. Nici în corp. Nici în mâini. Nici în suflet. De ce ai vrea aşa ceva lângă tine?

— Întunericul pe care îl vezi în atingerea ta e numai în

mintea ta, spuse ea blând. Poate putem îndrepta asta.

— E imposibil, se lamentă el, clătinând din cap.

— Apropie-te, îl ademeni ea.

El nu se mişcă.

— Dacă am învăţat ceva în viaţa asta este că nu există întuneric atât de deplin cât să nu poată fi dispersat de o lumină, îi explică ea.

Faţa lui se relaxă când ochii îi întâlniră pe ai ei.

— Dulcea mea Farah, expiră el dureros. Tu nu îţi poţi imagina întunericul. Eşti singura lumină pe care am cunoscut-o vreodată.

Cuvintele lui tandre nu se potriveau cu trăsăturile nemiloase, însă Farah tot găsi speranţa.

— Trebuie să crezi că lumina mea e mai puternică decât întunericul tău. Aşa că lasă-mă să te ating eu pe tine. Şi, oriunde îţi ating pielea, degetele mele o să cureţe sângele şi mizeria pe care le vezi şi vor lăsa în urmă lumina pe care întotdeauna am vrut să ţi-o dau.

El nu îi dădu voie, nu verbal. Dar se întoarse încet pe marginea patului, ţinându-şi respiraţia captivă în pieptul lui lat, în vreme ce o nesiguranţă prudentă îi scălda ochii. Farah îşi ţinea şi ea răsuflarea în timp ce degetele îi atinseră reverul hainei. Delicat, cu multă grijă, desfăcu faldurile descheiate şi i-o dădu jos de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea. Purta numai o cămaşă neagră, fără lavalieră, desfăcută la guler, şi o vestă de culoarea cărbunelui.

— De data asta, nu vreau să mă legi. Îi sărută gâtul, forţa pulsând sub buzele ei. Vreau să te ating peste tot, Dorian. Mă laşi?

El rămase tăcut şi nemişcat; nu îi promise nimic, însă nu făcu nicio mişcare pentru a o opri când se întinse către vestă şi o desfăcu cu iscusinţă. Ochii lui ardeau şi străluceau ca piatra vulcanică. Nările i se umflau, şi pumnii rămăseseră încleştaţi.

Farah fu copleşită de nevoia de a-l vedea pe bărbatul înveşmântat în negru. Ascunsese atâtea secrete. Ascunsese tot atât de mult câte dezvăluise ea vreodată.

Acum era momentul să îl expună pe Inimă Neagră din Ben More.

Degetele ei se întinseră către nasturele cămăşii lui, însă mâinile îi fură oprite cu o mişcare rapidă.

— Nu, spuse el. Nu pot să fac asta. Nu vrei să vezi…

— Dragă bărbate, spuse Farah şi se apropie, până se afla pe marginea patului, iar el îi permise să-şi întindă mâinile captive către faţa lui. Habar n-ai cât de mult te înşeli.

El clătină din cap.

— Pielea mea. Nu e ca a ta. O să te dezguste.

Farah îşi aminti de textura stranie pe care o simţise sub cămaşa lui în acea zi în grădină.

— Mâinile tale sunt la fel, Dougan Mackenzie, şopti ea. Întotdeauna mi-au plăcut mâinile tale, aşa rănite şi sălbatice cum sunt. Mi-a fost dor de atingerile lor timp de şaptesprezece ani. Îi desfăcu o palmă ca să îşi lipsească buzele de cicatricile rănilor lui din copilărie. Ai încredere în mine? şopti ea din nou, cu buzele lipite de cicatricile pe care le îngrijise cu atâta vreme în urmă.

Farah se întinse spre cămaşa lui, şi el, impasibil, îi dădu voie, închizându-şi palma ca şi cum i-ar fi ţinut sărutul în strânsoare. Inima lui Farah bătea mai tare cu fiecare nasture deschis, însă îi lăsă pieptul în umbră până când îl desfăcu pe ultimul şi îi scoase cămaşa din pantaloni. Cu atenţie, dădu cămaşa şi vesta jos de pe munţii umerilor lui puternici şi le coborî pe umflăturile braţelor lui. Nu tăieturile şi cicatricile care îi mutilau corpul o făcură să ofteze, deşi simţi durerea fiecăreia, ci frumuseţea fără egal a fizicului său. Corpul lui Dorian era făcut de un zeu antic al războiului. Nicio sculptură grecească nu se putea compara, niciun artist nu ar putea recrea masculinitatea netedă, acaparatoare care pulsa în priveliştea complexă a pieptului său.

— Eşti frumos, se minună ea.

Capul lui se întoarse într-o parte, de parcă primise o palmă.

— Nu fi crudă, spuse el aproape împietrit.

Mâinile ei tremurau când se întinse spre el, nu de frică, ci din cauza anticipării. Prima oară când simţi că îl atinse cu adevărat pe soţul ei fu când îşi puse mâna peste umflătura tare a pieptului său, fix în dreptul inimii.

Muşchiul zvâcnea sub atingerea ei. Farah urmă o tăietură ieşită în evidenţă, de la sfârc până peste coaste. Cealaltă mână a ei găsi pe celălalt umăr o zonă mare de piele care părea să fi fost arsă în urmă cu mult timp.

— Îmi pare rău pentru tot ce ai îndurat.

Nu putea vedea toate detaliile rănilor lui la lumina lunii, şi era mulţumită de asta. Unele erau ascunse în umbră. Deşi o durea sufletul, o picătură fierbinte de dorinţă înflori între picioarele ei, iar muşchii de acolo începură să zvâcnească ritmic.

— Atingerea mea nu o să-ţi aducă niciodată durere, jură ea, trecându-şi uşor mâinile peste întinderea pieptului lui.

Ochii lui Dorian se închiseră, ca şi cum nu putea face faţă acelui moment. Respiraţia îi era sacadată şi greoaie, iar inima lovea ca tropotul de copite al unui cal de curse sub palma ei. Îşi ridică mâinile să le acopere pe ale ei, părând să le tragă departe de pielea lui. Însă nu făcu asta.

Farah îşi dădu seama că asta îi oferea lui senzaţia de control. Faptul că participa activ la experimentul ei şi o putea ghida să-l atingă sau permitea explorarea ei, în funcţie de cum îl afecta.

Conştientă de ezitarea lui, îi mângâie pieptul şi se opri să exploreze fiecare protuberanţă a muşchilor încordaţi ai abdomenului său. Găsi mai multe tăieturi şi cute, dar le ignoră, concentrându-se asupra bărbatului din spatele cicatricilor.

Pantalonii îi atârnau jos pe şolduri, şi ea îşi lăsă degetele să se plimbe deasupra lor. Mâinile lui se lăsară jos, şi respiraţia ei se înteţi când atinse dovada de netăgăduit a bărbăţiei şi a dorinţei lui. Îi plăcea să îl simtă. Fierbinte ca un fier de marcat, aşteptând eliberarea.

Corpul lui zvâcni şi respiraţia îi rămase captivă în gât, în timp ce ea explora forma lui acoperită de material.

Apăsând un alt sărut de gâtul lui, urmă cu buzele valea din mijlocul pieptului lui.

— Mâinile mele o să-ţi ofere numai plăcere, promise ea, degetele ei curioase ocupându-se de pantaloni.

El îi gemu numele în timp ce gura ei urma poteca ispititoare făcută de mâinile sale cercetătoare. Când ajunse cu buzele la bariera de material al pantalonilor, el făcu un pas brusc în spate.

— Ce crezi că faci? întrebă el aspru.

— Vreau să te gust, recunoscu Farah, simţind cum fierbinţeala îi atinge obrajii. Aşa cum tu m-ai gustat în acea primă noapte.

Ochii lui se măriră, muşchii braţelor încordându-se cu o tensiune intrigantă.

— N-nu, se bâlbâi el. Asta e… *Nu.*

Farah prinse cureaua cu un deget şi îl trase spre ea.

— Ba da, răspunse ea provocator. Nu o să-mi refuzi asta.

Ultima rezistenţă căzu sub mâna ei, şi ea îi trase uşor pantalonii peste şolduri, cămaşa căzând pe podea odată cu ei.

Fibre de muşchi încordaţi duceau de la şolduri spre locul de unde mădularul lui gros se îndrepta spre ea. Lumina lunii ascundea detaliile lăncii din carne, dar se întinse spre el cu degete delicate, conştientă de fierbinţeala umflată şi de duritatea de oţel peste care avea să dea.

— Farah.

Numele ei se rostogoli aproape incoerent de pe buzele lui în timpul unui icnet torturat.

— *Nu.* Dacă o să… mă pierd în gura ta?

Gândul era atât de scandalos, atât de imoral, că Farah fu zguduită de un val de dorinţă fierbinte. Atât de fierbinte, că trebui să îşi încordeze pumnul în pătură ca să nu îşi atingă carnea arzătoare dintre propriile coapse.

— Tu, bărbate, eşti infamul Inimă Neagră din Ben More, îi spuse cu o voce pe care abia o recunoscu ca fiind a ei, atât de răguşită devenise de la dorinţă. Poţi să te pierzi unde vrei.

Înjurăturile pe care le spuse el când ea îşi lipi buzele de capul gros al mădularului lui nu erau toate în engleza reginei. Cel puţin asta credea Farah, şi era destul de sigură că le auzise pe toate.

Avea gust de sare şi de păcat.

Smucitura şoldurilor lui când se aplecă peste ea îl împinse în gura ei cât de mult putea ea să-l primească, şi tot nu încăpu nici pe jumătate.

— Farah, mormăi el. La naiba!

Neştiind sigur cum să continue, Farah se retrase şi fu fericită când o undă de mişcare păru să curgă inconştient pe spinarea lui şi să-l apese mai adânc în gura ei înainte să se retragă. Farah îşi lăsă limba să îl exploreze. Şanţul ciudat de dedesubt. Cuta înlăcrimată de pe vârful capului striat. Pielea de pe vârf şi rigiditatea fermă a mădularului.

Mâinile lui se odihneau pe buclele ei şi apoi se înfigeau în ele. Degetele puternice îi împingeau scalpul într-o cerere erotică. Oricât îl tulbura un act pe Dorian Blackwell, nu rămânea pasiv prea mult timp.

Scoase un zgomot tăios când ea începu masajul ritmic cu limba, şi până şi vocabularul de bază păru să-l abandoneze. Mădularul lui zvâcnea în gura ei. Umflat şi alunecos de la umezeală.

Mâinile i se încordară în părul ei şi o traseră de pe sexul lui.

— Opreşte-te, mârâi el. O să… *Dumnezeule!*

— Poţi, îl încurajă ea, îmbătată cu putere, excitată până în punctul nebuniei de plăcerea lui. Dă-mi voie!

Farah se bucură de puterea muşchilor lui când se aplecă să o ridice de lângă el.

— Întinde-te pe spate, îi ordonă. Acum!

Cu buzele umflate despărţite de forţa respiraţiei, alunecă pe pătură, uitându-se uimită la bărbatul cu care se căsătorise. Orice urmă de vulnerabilitate băieţească dispăruse. În locul ei, era un turn de muşchi şi dorinţă. Farah tremură, parţial din cauza senzaţiei mătăsoase a materialului rece de sub pielea ei, însă în cea mai mare parte din cauza caracterului inevitabil al bărbatului care

urma să o facă a lui. Dorian se sui peste picioarele ei, cu umerii încordaţi şi capul plecat, cufundându-se pentru a-şi plimba respiraţia fierbinte peste despicătura udă dintre coapsele ei. Făcând o pauză, îşi lipi obrazul de cuibul moale de păr, iar Farah gemu, genunchii desfăcându-i-se din propria lor voinţă.

Spre surprinderea ei, el continuă, barba lui zgâriindu-i pielea de pe abdomen, apoi valea dintre sâni şi, în cele din urmă, pielea ultrasensibilă a gâtului. O mână mare se plimbă pe coapsele ei, trăgându-le spre şoldurile lui şi fixând-o acolo.

— O să devorez fiecare bucăţică din tine, îi mârâi în ureche, trimiţându-i foc prin sânge, incinerând orice gând coerent pe care l-ar mai fi putut avea. Însă mai întâi…

Mădularul lui se aşeză în dreptul crăpăturii ei pulsânde, iar Farah nu putu decât să scoată gemete de dorinţă înainte ca el să-şi găsească drumul şi să alunece înăuntru cu un icnet.

Respiraţia fierbinte îi mângâie obrazul, dar se atingeau numai unde erau corpurile lor unite. Plană deasupra ei pentru o eternitate, ţinându-şi pieptul incredibil departe de ea, ca şi când s-ar fi luptat cu ceva. Dacă nu se mişca în curând, avea s-o ia razna.

— Dorian? şopti Farah, încordându-şi muşchii intimi în semn de încurajare.

— Atinge-mă, Zâno! Cuvintele se chinuiră să iasă din el, ca şi cum îşi forţaseră evadarea printr-un gât înţepenit. Poţi să mă atingi.

Farah eliberă prima răsuflare adevărată în două luni. Cuvintele lui o topiră. O atinseră cum nici nu credea că era posibil. Era un privilegiu care nu i se mai permisese nici unei femei. Nu mai fusese oferit altei fiinţe umane. Îi cuprinse faţa cu ambele mâini, prima oară trăgându-l în jos pentru un sărut tandru. Apoi îşi trecu braţele sub ale lui şi le încolăci în jurul spatelui său, trăgându-l să îşi odihnească greutatea pe corpul ei. El se crispă la contactul corpurilor lor. Carnea aluneca pe carne, şi un moment electric de fuziune păru să îi tulbure pe amândoi.

— Stai cu mine, îl încurajă ea. Lasă-mă să-ţi simt pielea mişcându-se peste a mea.

— Da, şuieră el, mişcându-şi în sfârşit buzele.

Fiecare icni când centrul strâmt al feminităţii ei îl ţinu strâns în vreme ce el se retrăgea şi îl primi adânc în clipa când reveni.

Farah se ţinu de muşchii imposibil de puternici ai spatelui lui, simţind mai multe întreruperi ale pielii netede. Îl sărută mai apăsat, revărsându-şi toată dragostea în el.

Dorian bău de pe buzele ei şi se împinse mai adânc, înălţimea lui făcând uniunea gurilor lor dificilă dacă corpurile lor voiau să stea lipite. Farah îşi îngropă faţa în gâtul lui, nedorind ca senzaţia magnifică a cărnii lui contopite cu a ei să se termine. El intră adânc în ea, încordându-şi spinarea în împunsături încete, atente.

Ea deveni o creatură a nevoii pure, a dorinţei fără sfârşit şi a apetitului ruşinos. Oasele ei se bucurau de greutatea lui. Sexul ei lua înfometat fiecare bucată din el, întinzându-se şi ridicându-se ca să îl primească pe bărbatul pe care îl iubea.

— Eşti atât de caldă, gemu el. Atât de moale.

Lipit de părul ei, îi spuse şi alte lucruri incoerente. Îi făcu jurăminte. Gâfâi blesteme. El era jaguarul ei, mişcările lui fiind atât de sprintene şi de graţioase. Corpul lui perfect şi puternic. Îşi ridică şoldurile, gemetele ei devenind rugăminţi. Mâinile ei se plimbau curioase în josul spatelui său tensionat pentru a prinde fesele care se încordau şi se relaxau.

Valul de extaz o copleşi atât de rapid şi o ridică atât de sus, că aproape ratăspasmele violente ale şoldurilor lui în timp ce el se mai îngropă în ea numai de câteva ori, până când se cutremură convulsiv şi îi îngropă numele în plapumă.

„Zâno. Zâna mea”.

Capitolul 25

Dorian stătea gol pentru prima oară de când îşi putea aminti, bucurându-se de senzaţia aerului rece pe pielea încinsă de mişcare şi plăcere. Îşi încreţi nasul când o buclă argintie îl gâdilă, dar nu voia să îi dea drumul femeii lipite de pieptul lui nici măcar ca să mişte bucla cu pricina.

Nu ştia cât stătuseră în tăcere; destul de mult ca luna să se mute dintr-o parte a ferestrei în cealaltă. Respiraţia lor încetinise, şi mici înţepături de frig îl făcuseră să se gândească să o învelească. Însă ar fi însemnat să se mişte, şi nu suporta ideea despărţirii de corpul ei nici măcar o clipă. În plus, era destul de sigur că ea adormise, şi ar fi murit îngheţat înainte să o deranjeze.

Cum trăise două luni fără prezenţa ei? Cum supravieţuise *şaptesprezece ani* de iad adevărat? Era ca şi cum fibrele care îi formau corpul aveau nevoie de apropierea ei ca să funcţioneze.

Nu numai că îi suportase atingerea în seara aceea, dar se şi bucurase de ea. Avusese dreptate. Farah nu putea fi coruptă niciodată, era prea pură ca să fie atinsă de întunericul lui. Dar el se simţea mai puţin revoltător, ca şi cum unele fisuri din sufletul lui fuseseră vindecate de mâinile ei.

Dorian închise ochii, certându-se pentru prostia lui. În tot timpul ăsta, nu se temuse de ea, ci de el. Se temuse că intimitatea avea să scoată la suprafaţă temerile violente ale anilor din închisoare.

Ar fi trebuit să ştie mai bine de atât. Era vorba despre *Zână.* Sufletul lui îşi *amintise.* El era un criminal, un bărbat violent, dar şi-ar fi tăiat propriul gât înainte să rănească un fir din capul ei.

Îşi imagină dorinţa din ochii ei când îi expusese corpul. Aprecierea sinceră. Dorinţa pentru ea nu îl făcuse să se simtă vulnerabil şi slab. Ci puternic. Viril. Ca şi cum ar putea cuceri stelele şi toate forţele necunoscute aflate dincolo de ele.

— Sper că-ţi dai seama că Madame Sandrine o să fie foarte supărată pe tine, spuse ea căscând leneş.

Îi mirosi buclele, inhalând atât de adânc mirosul de lavandă, încât spera să se fi imprimat în străfundurile plămânilor săi.

— Credeam că dormi, şopti el, amuzat de primele ei cuvinte.

Probabil încerca să-l relaxeze după intensitatea a tot ce se întâmplase. Îi era atât de dragă.

— Nu încerca să schimbi subiectul, îl certă ea cu un ghiont. Va trebui să răspunzi pentru distrugerea întregii mele garderobe într-o singură noapte.

Mâinile lui se plimbau pe pielea mătăsoasă a spatelui ei, creând fiori de frig. Nu avea să se sature niciodată să o simtă. Niciodată nu avea să se oprească din a se minuna de moliciunea ireală a pielii ei de zână. Era ca şi cum ai mângâia un miracol. Ca şi cum ai ţine un înger. O astfel de femeie nu-şi avea locul pe pământul ăsta blestemat.

— Nu o să ai nevoie de haine ceva timp, o informă el. Am de gând să te ţin goală cât timp o să pot.

Ea se trase din îmbrăţişarea lui pentru a se arunca dramatic pe spate, cu o mână la frunte.

— Poate ar trebui să te gândeşti totuşi la un harem de curtezane, oftă ea. Nu cred c-o să supravieţuiesc în patul infamului Inimă Neagră din Ben Moore.

Dorian se roti pe o parte, ca să domine carnea ei expusă, mâna lui mângâind zona de sub un sân perfect, care îi distrăgea atenţia.

— Vrei să mă ajuţi să le selectez? întrebă relaxat.

Ea îi dădu mâna la o parte cu o privire periculoasă.

— Sigur că nu, pufăi ea, glumind numai pe jumătate. O să-i scot ochii oricărei femei care îndrăzneşte să te atingă.

Mâna lui Dorian se reuni cu sânul ei, degetele lui făcându-şi drum către celălalt.

— Habar n-aveam că eşti aşa nemiloasă, Lady Inimă Neagră, o tachină, lingând sfârcul şi apoi suflând spre el pentru simpla bucurie de a-l vedea întărindu-se.

— Vai, da! Am împuşcat un bărbat, să ştii, şi am înjunghiat un altul. Pot fi destul de periculoasă când

trebuie.

Dorian îşi reveni, plămânii lui dezumflându-se în timp ce-şi plimba mâinile mari pe linia delicată a braţului ei. Fu străfulgerat de cât de fragilă era, de cât de uşor de distrus, de cât de uşor de pierdut.

— Să fii femeie e terifiant tot timpul?

Zâmbetul lui Farah dispăru, însă o strălucire jucăuşă persista în ochii ei dulci, argintii.

— Ce întrebare! Ce vrei să spui?

— Eşti atât de moale, de fragilă, se minună el. Ca o bucăţică dintr-o delicatesă rară care aşteaptă să fie mâncată. Şi noi, bărbaţii, nu suntem mai buni decât lupii – nu, decât vulturii. Nişte afurisiţi de prădători, spuse el. Cum vă faceţi voi, femeile, curajul să ieşiţi din casă? Ba, şi mai mult, de ce permit eu asta?

Se gândi la toate pericolele care o păşteau în lumea asta, în afara braţelor lui, şi palmele începură să-i transpire.

Ea îi trasă cicatricea lungă, făcută de lama unui pirat de pe doc în urmă cu mulţi ani.

— Nu crezi că laşi experienţele tale singulare de viaţă să îţi cam afecteze viziunea? Am trăit printre criminali periculoşi şi boemi aproape douăzeci de ani fără să fiu atacată. Pasiunea încălzi argintiul irişilor ei într-un gri-verzui mai închis. Şi, în plus, îmi place să fiu prada ta.

Experimentă din nou acel instinct neliniştitor de posesie pe care îl simţise prima oară în biblioteca din Applecross.

— Numai a mea, declară el către noapte.

— Am fost numai a ta, încuviinţă ea.

El o privi, cu inima în gât.

— Te… iubesc, Farah.

Ea clipi rapid, şi ochii i se înceţoşară.

— Şi eu te iubesc, Dorian.

El îi prinse bărbia, forţând-o să îl privească în faţă.

— Nu înţelegi. Întotdeauna te-am iubit. Din momentul în care te-am văzut în acel cimitir, te-am iubit cu forţa unui bărbat. Cu o asemenea intensitate, că m-a speriat mai mult decât îţi poţi imagina.

Spre mirarea lui, ea păli, o cută de îngrijorare apărându-i între sprâncene.

— Pur şi simplu nu ţi-ai dat seama?

— Întotdeauna am ştiut.

Îi prinse bucla cu degetul, lucru la care visase ani întregi şi pe care plănuia să îl facă pentru tot restul vieţii.

Cuta se adânci.

— Atunci, de ce ai negat? De ce mi-ai frânt inima când ţi-am oferit-o?

Ruşinea îl împunse, şi nu putu s-o privească în ochi.

— În lumea mea, faptul că îţi pasă de ceva e o slăbiciune pe care duşmanii o pot folosi împotriva ta.

— Nu-mi pasă de asta. Farah îi acoperi mâna cu a ei. Ce altceva?

— E ce am spus mai devreme, bombăni ei, încercând să găsească cuvintele care să exprime profunzimea disfuncţiei lui. Am fost… sunt stricat. Nu numai că mi-e frică să nu-ţi fac rău în somn, dar, şi dacă îmi permit să iubesc, să sper, forţa iubirii mele o să te consume, o să te distrugă cumva. Nu ştiu. O să te sufoce sau o să te scârbească.

Ea îi alină agitaţia cu o atingere, şi lui îi plăcu faptul că nu se mai ferea, ci se topea în căldura mângâierii ei.

— Dragostea nu face asta, şopti ea, ridicându-şi capul ca să îl sărute în dreptul inimii. Bineînţeles că te consumă, însă dragostea – dragostea adevărată – nu distruge şi nu sufocă. E opusul slăbiciunii. Dragostea întăreşte. Eliberează. Se lipeşte de fiecare fibră a fiinţei tale şi întăreşte locurile în care eşti… stricat. E necesară corpului şi sufletului ca mâncarea sau apa. Nu ar putea să mă dezguste. Pot doar să fiu umilă şi şocată de cel mai preţios dar al iubirii tale. Vocea i se frânse, şi ochii vărsară lacrimi pe care le ţinuse în frâu. Asta mi-am dorit cel mai mult în lumea asta, din momentul în care te-am văzut. Furios şi rănit în cimitirul Applecross. Am vrut să te păstrez, să te ţin aşa şi să te învăţ ce e dragostea.

Gâtul lui Dorian îl ardea. Cuvintele ei. Ochii ei. Lacrimile ei. Nu putea să le privească fără ca inima lui să se mărească până când pieptul risca să-i explodeze. Cu

maxilarul încordat, clipi să alunge ceaţa străină pe care o simţea în ochi.

Speriat, se ridică, gata să plece.

— Dorian, nu! Farah îl şocă în clipa când îşi aruncă piciorul lung, moale, peste el, înfăşurându-şi corpul în jurul lui atât de strâns, că ar fi trebuit s-o rănească pentru a scăpa. Nu fugi de asta!

— Farah, murmură el, avertismentul pierzându-se în barajul de emoţii care i se înghesuiau în gât.

— Eşti al *meu,* Dorian Blackwell, spuse ea cu o expresie de posesivitate sălbatică, ce nu se potrivea feţei sale angelice. Numai al meu.

El îi gustă sarea de pe limbă când o sărută, simţind o umezeală rece pe obraji când îl primi în corpul ei, strângându-şi picioarele în jurul trupului său.

El o strânse, ea se agăţă. Mâinile lor se plimbau şi explorau. Nu dură mult până când plăcerea înflori şi sângele cântă. O explozie simultană atât de dulce şi de prelungită distruse orice barieră rămăsese între ei, unindu-le sufletele şi vocile într-un cântec arhaic de extaz. Dorian îi ţinu corpul înconjurat în jurul lui în timp ce îşi făcea loc sub plapumă. Odată aşezaţi, îi sărută pleoapele.

— Te iubesc. Obrajii ei. Te iubesc. Curbura umărului ei. Te iubesc.

Ea îşi înălţă capul, un zâmbet luminos expunându-i dantura perfectă.

— Mă bucur că te-ai obişnuit cu declaraţia asta. Va trebui s-o spui cel puţin o dată pe zi. Pentru restul vieţilor noastre.

El deja îşi propusese asta, dar ridică din sprâncene surprins, bucuros că ea revenise la starea jucăuşă.

— În fiecare zi, zici?

— Şi mult mai des în zilele când sunt supărată pe tine, îl avertiză ea.

— De ce o să fii supărată pe mine?

Ea îi aruncă o privire fermă.

— Crede-mă, se va întâmpla.

Râsul lui părea străin chiar şi propriilor lui urechi.

— Zâno? murmură el, o lene moleşitoare trecându-i prin oase, în vreme ce corpul ei mic îl încălzea.

— Daaa? Şi ea se chinuia cu propriile-i pleoape greoaie, neputând să le deschidă destul de mult cât să îl vadă bine.

— Te iubesc.

Ea căscă şi îl mângâie pe piept.

— Mi-ai mai spus.

— Am spus-o ca Dorian. Dar trebuie să-ţi zic o dată pe zi şi ca Dougan.

Bărbia îi tremură, dar de data asta lacrima care i se scurse pe obraz nu era de tristeţe, ci de bucurie, şi el i-o sărută şi se mişcă să o dea într-o parte şi s-o lase să doarmă.

— Uneori, mă priveşti când dorm, nu-i aşa? îl întrebă, mai atentă de data asta.

Dorian nu-i răspunse.

— N-ai putea să faci acest lucru în seara asta, dar să mă şi ţii în braţe?

— Nu ar trebui…

Ea îi puse o mână pe piept, ţinându-i spatele captiv în pat.

— Stai!

— Dacă te rănesc…

— N-o s-o faci, insistă ea şi îşi lipi obrazul de al lui, picioarele ei fiind încă peste el.

Adormi într-o clipă, ca atunci când erau copii.

Dorian rămase treaz şi o privi. Frica lui se topi într-o revelaţie. Ea *nu era* slăbiciunea lui. În toată viaţa sa, ea fusese sursa puterii lui, şi acum, că erau reuniţi, putea cuceri orice. Chiar şi trecutul.

Mai ales viitorul.

Dorian închise ochi, identificând spaţiul din sufletul lui ca fiind pace. Pace şi speranţă. Înainte să-l cuprindă somnul, îi şopti la ureche un jurământ pe care avea să îl repete noapte de noapte, până *când* timpul avea să-şi spună cuvântul.

Inima mea te fac
La răsărit de lună.
Să te iubesc şi să te onorez,
De-a lungul vieţilor noastre.
Să renaştem,
Sufletele noastre să se întâlnească şi să se recunoască.
Şi să iubim din nou.
Şi să ne amintim.

Epilog

— Pentru numele lui Dumnezeu, Blackwell, nu te mai tot plimba şi mai bea un pahar! bâigui Murdoch, lovindu-l pe Tallow, care îi făcea semn să tacă. Faci camera să se învârtă cu plimbatul tău dintr-o parte într-alta. Dacă nu te potoleşti, o să mi se facă rău.

— Cccred că whisky-ul face camera să se învârtă.

Tallow luă sticla de la Murdoch şi i-o dădu lui Frank Walters, care, la rândul lui, i-o întinse lui Christopher Argent.

— Lady Blackwell a cerut să fii ameţit înainte să intri să o vezi. Eu îmi respect promisiunea, spuse Murdoch.

Dorian se opri din plimbatul în sala din Ben More doar ca să se uite încruntat la ajutorul lui beat. Alesese acest spaţiu deschis ca să aştepte naşterea deoarece tapiseriile amortizau strigătele ei.

— De când a început toată lumea din castelul ăsta afurisit să asculte ordinele altui Blackwell? mârâi el, înfuriat că fusese dat afară din camera naşterii de soţia lui şi de un cârd de femei autoritare.

Stătea în drum, îi spuseseră. Înrăutăţea lucrurile cu privirile furioase şi ordinele pe care le dădea, spuseseră.

Nu se uitase urât, fir-ar să fie!

Cu o mişcare uşoară, Argent turnă tuturor câte un pahar de cristal cu băutură şi îi înmână unul lui Dorian.

— E cel mai bun scotch de la moşierul Ravencroft, spuse el cu voce întunecată şi bogată ca băutura din paharele lor. Ţi l-a trimis special pentru această ocazie. Acum, nu te mai tot încrunta şi ia o gură!

— Nu mă…

— Am terminat!

O voce puternică răsună în sala mare, şi toţi foştii deţinuţi de la Newgate îşi feriră privirea cât de repede putură, studiind tapiseriile sau bocancii cu mare interes.

Dorian termină băutura şi îşi puse paharul jos în timp ce un ghem de bucle negre şi mâini lipicioase îi sări în braţe.

— Tati, dădaca mi-a făcut biscuiţi şi gem de piersici!

Faye, fiica de patru ani a lui Dorian, îşi lipi mâna murdară de mâncare de ochiul cu cicatrice.

— Văd asta, zise Dorian amuzat şi o ridică, ţinând-o aproape de pieptul lui în timp ce picioarele ei grăsuţe îi atingeau coastele.

— Nu poţi să vezi! îi reaminti ea cu jale. Îţi acopăr ochiul de zână.

Dorian râse, trăgându-şi fiica mai aproape, pentru că asta calma frica paralizantă din inima lui.

— Aşa e, dar cu siguranţă pot să simt gemul pe care mi-l întinzi pe faţă.

O sărută pe obrazul cald, care avea gustul gemurilor incredibile de piersici ale lui Frank Walters. Crezuse că avea să se sature până acum de jocul ăsta. Îl inventaseră când era mică şi se speriase de ochiul lui de un albastru lăptos, cu cicatrice. Îi spusese că ea şi mama ei erau zâne, iar el avea un ochi magic, ca să le poată vedea, deoarece ele puteau alege să fie invizibile pentru oamenii din jur, însă el le putea vedea întotdeauna. Acum, când era pusă pe şotii, îi acoperea ochiul ca să se „ascundă” de el.

— Blackwell, cu cine vorbeşti? întrebă Argent pe un ton exagerat. Nu văd pe nimeni.

Toată lumea din castelul Ben More şi de la Northwalk Abbey se prefăcea că nu o vedea pe fată când venea. Dorian fu surprins de faptul că Argent intrase în joc, însă cel

mai mortal asasin din Londra părea să fie plin de surprize, chiar şi după toţi aceşti ani, una dintre surprize fiind soţia pe care şi-o alesese.

— Nu fi invizibilă azi, micuţă Faye, mama ta naşte un copil, o ademeni Dorian.

— Of, bine. Fetiţa oftă, minunaţii ei ochi cenuşii strălucind la el când îşi luă mâna de pe ochiul lui. Nu sunt invizibilă.

Toată lumea fu şocată de apariţia micii zâne în braţele lui Dorian şi apoi cu toţii o salutară pe Faye Marie aşa cum se cuvenea, lucru care o amuză.

— Tati, pot să-mi numesc sora mai mică Kitty?

— Vrei să-ţi numeşti sora după o pisică? întrebă el, acceptând prosopul întins de dădacă.

— Nu fi absurd! Fetiţa râse în timp ce el o ajuta să cureţe substanţa lipicioasă de pe mâini. Vreau să o numesc după toate pisicile.

Îşi deschise braţele larg, cât să cuprindă toate creaturile vii, şi aproape îi sări din braţe în exuberanţa ei.

— Bineînţeles că asta vrei, mormăi el amuzat.

Zâmbetul ei se lumină şi mai mult, dacă asta era posibil.

— Asta a spus şi mami.

Gemma apăru în capul scărilor.

— Soţia ta vrea să te vadă.

— E bine? întrebă el, strângându-şi fiica la piept până când aceasta începu să se agite.

Buzele Gemmei se despicară într-un zâmbet larg, însă făcu doar un gest către cameră.

— Uită-te cu ochii tăi.

Inima îi bătea cu sălbăticie când urcă scările câte două sau trei deodată, Faye ţipând cu încântare în urechea lui.

Când ajunse în cameră, moaşa, o femeie de vârstă mijlocie atât de slabă şi de firavă că nu înţelegea cum de oasele nu i se frângeau, îi făcu semn din uşa dormitorului. Dorian o găsi pe Farah rezemată de un munte de perne, cu ochii înceţoşaţi, dar zâmbind. Uşurarea trecu prin el ca o

furtună de foc, şi, pentru o clipă, se întrebă dacă avea să leşine. Zâna lui fusese spălată şi avea aşternuturi curate, părul ei, împletit strâns înainte de naştere, având acum un halou de bucle umede. Arăta ca un înger care urma să se afunde într-un nor de aşternuturi albe şi moi.

— Intră, iubirea mea, îl încurajă ea. În braţe ţinea un ghem mic, pe care îl strângea la piept. Vino şi fă cunoştinţă cu fiul nostru!

— Fiul?

Se simţi ridicol, dar, cumva, nu se gândise niciodată că urma să aibă un băiat. Faye Marie fusese atât de sigură că urma să aibă o soră, încât, într-un fel, îi convinsese şi pe părinţii ei că aşa avea să fie. Se uită în jos şi întâlni privirea surprinsă a fiicei lui.

„Un fiu”.

Tocmai se obişnuia să fie lipsit de putere în faţa voinţei sălbaticei creaturi feminine care abia îi ajungea la genunchi. Chiar dacă mica lui Faye avea buclele angelice ale mamei ei şi ochi cenuşii blânzi, părul negru şi tendinţa de-a nu respecta regulile arătau că era negreşit o Blackwell. Însemna totul pentru el, un amestec dinamic de curiozitate, neastâmpărare şi dragoste necondiţionată. Îi furase inima din primul moment când o văzuse. Îşi ştia rolul, locul în viaţa ei. Să o iubească. Să o protejeze cu propria lui viaţă. Să îi ofere adăpost şi educaţie.

Dar un băiat? Cum avea să îl înveţe un om ca el să devină bărbat? Panica îi împunse pieptul, şi trebui să se împotrivească petelor întunecate care îi jucau în faţa ochilor.

Faye Marie se agită ca să fie pusă jos, şi Dorian o lăsă să-i alunece pe picior şi să fugă lângă pat.

Farah ridică pătura moale ca să descopere o faţă roz adormită şi un pumn imposibil de mic. Dorian nu-şi putea mişca picioarele.

— Nu e frumos? şopti ea.

— Nu chiar, spuse Faye destul de dramatic. E atât de roşu şi de zbârcit!

Farah scoase un râset uşor, ostenit.

— O să arate mai bine peste câteva zile.

— Sper. Faye se întoarse spre Dorian şi îl trase de mână. Hai să vezi, tati!

El o lăsă să îl conducă lângă patul lui Farah, unde se aşeză delicat pe plapumă, încercând să-şi aducă aminte cum să clipească. Cum să respire. Încă îl uimea faptul că plăcerea pe care el şi Fairy o împărtăşiseră avea un rezultat aşa extraordinar.

Viaţă. Pusese viaţă în ea, iar ea, în mod miraculos, crease o altă persoană pe care să o iubească. O altă persoană care să le ofere dragoste. Întinse o mână tremurândă către fiul său, acoperind mâna cu care ea ţinea spatele băiatului. Dumnezeule, dar era mic, corpul fiindu-i aproape în întregime acoperit de degetele întinse ale lui Dorian. Zâmbetul pe care i-l aruncă Farah conţinea mândria unei legiuni de cuceritori şi toată dragostea unui sfânt.

— Numele lui e Dougan.

Inima lui, care bătea cu putere, se opri. Dorian se uită la ea, neştiind cum să facă faţă emoţiilor care treceau prin el.

— Poftim?

— Dougan Mackenzie Blackwell, îi spuse ea blând, dar ferm. L-am numit după băiatul care merită o a doua şansă la copilărie. Şi poate, prin el şi prin mica noastră Faye, Dougan şi Zâna vor putea trăi toată fericirea şi magia unei copilării de care n-au avut parte.

Aşa cum se întâmpla de obicei când era cu Farah, nesiguranţa şi frica dispăreau, fiind înlocuite de dragostea care se revărsa din atingerea ei.

— Nu am pierdut nimic, spuse Dorian în timp ce întinse mâna către soţia lui şi îi răsuci o buclă în jurul unui deget. Mi-am găsit *Zâna,* şi asta e toată magia de care o să am nevoie vreodată.

Sfârşit